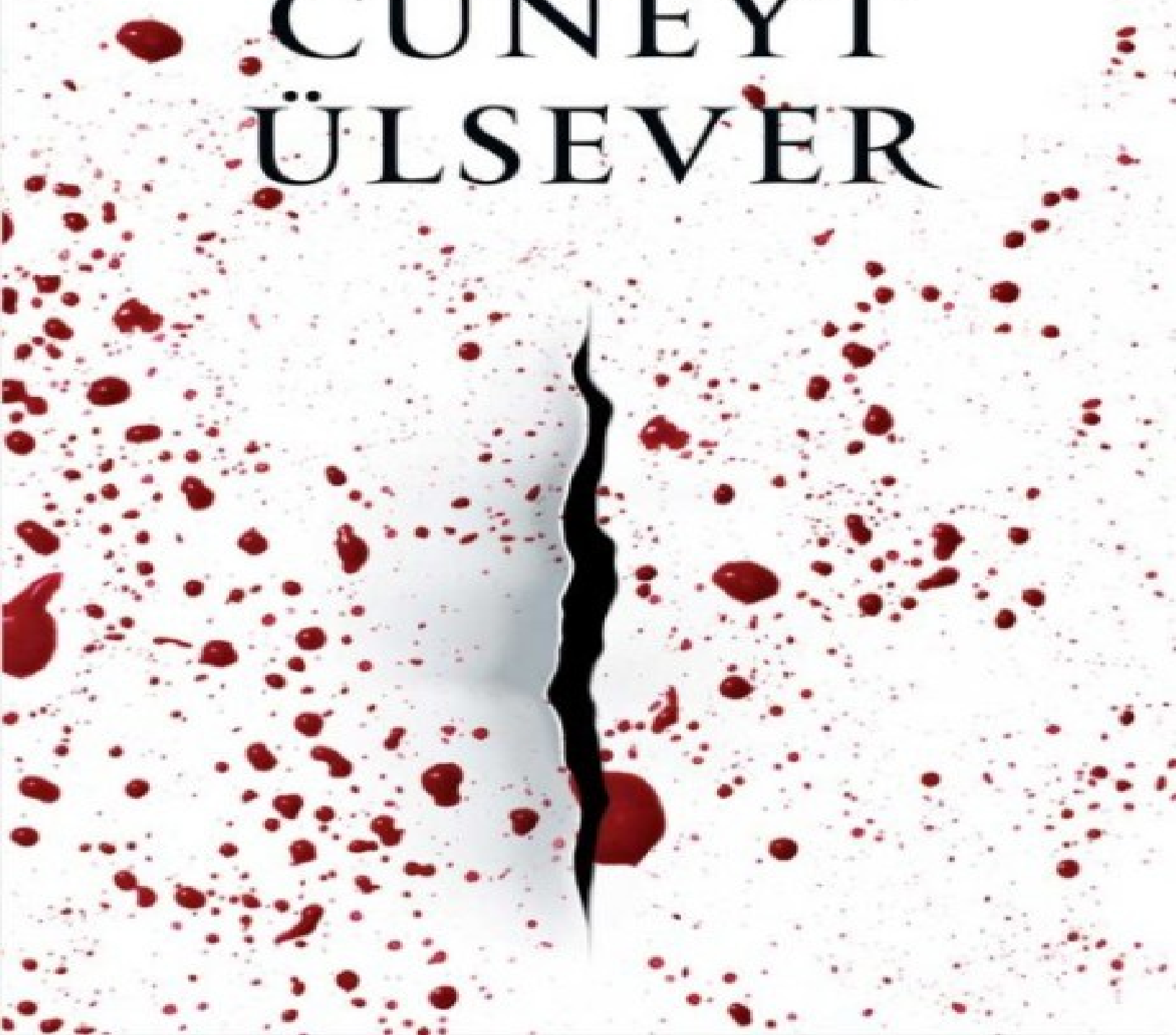

AZRAİL AYNASI

Polisye / Gerilim

CÜNEYT ÜLSEVER

AZRAİL AYNASI

Yazan: Cüneyt Ülsever

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dijital Yayın Tarihi: Haziran 2012/ ISBN 978-605-09-0746-9

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Azrail Aynası
Cüneyt Ülsever

İnsan tek yumurta ikizine baktığında aynaya baktığını sanır. Bir müddet sonra ayna mı gerçek, yoksa kardeşi mi, birbirine karışır.

Kimi boy aynasına bakar, kimi dev aynasına, kimi Azrail aynasına...

Her kim ki canavarla savaşıyorsa süreç içinde kendisinin de canavarlaşmamasına dikkat etmelidir. Cehennem çukurunun içine bakarken onun da size baktığını unutmayın.

Friedrich Nietzsche

Birinci bölüm

İstanbul

2 Aralık 2010 Perşembe günü hava çoktan kararmıştı. Ayşe Meriç saatine baktı. 17.48'i gösteriyordu.

Ayşe Meriç için gün zor geçmişti. Nedense bugün canı hiç çalışmak istememişti. Güler yüzü, insana huzur veren sükûnetiyle herkese kendini sevdiren genç kızın, bugün insanlara zerre kadar tahammülü yoktu. Büyük miktarda parasını bankada tuttuğu için tüm şube personelinin nazını çektiği, özel gayretleri nedeniyle de Ayşe'ye bir başka düşkün olan yaşlı teyze bile bugün ona fazla gelmişti. Mevduatıyla ilgili saçma sapan sorularıyla genç kızın canını sıkıyordu.

Ayşe tam 18.00'de kendini şubeden dışarı atacaktı. Doğru eve gidecek, bir şeyler yiyecek, geceliğini giyecek, televizyonun karşısında biraz vakit geçirecek sonra da yatağına girecekti.

Akşamüzeri, şubede yan masadan komşusu Serap mesaiden sonra Ortaköy'e gidip birlikte bira içmeyi teklif etmişti. Serap, uzatmalı sevgilisi Hasan'la buluşacaktı. Ayşe'yle buluşmak eve sunacağı bahaneydi. Altı aydır arada sırada Ayşe, Serap, Hasan birer bira içiyorlar, sonra Ayşe kalkıyor, uzatmalı sevgilileri baş başa bırakıyordu. Serap'ın anlattığına göre Serap ile Hasan üç yıldır sevgiliydiler, ama Serap'ın ailesi durumu hâlâ bilmiyordu.

Zoraki gülümseyerek "Çok yorgunum" dedi. "Ben gelmeyeyim. Sen yine de eve benimle buluştuğunu söylersin."

Ayşe Meriç 1987'de Samsun'da doğmuştu. Babası Ünal Meriç Rumeli göçmeniydi. Drama, Sarışaban'dan. Annesi Zeliha Trabzonluydu. Babası liseyi bitirdikten sonra Ziraat Bankası Samsun Şubesi'nde işe girmiş, otuz iki yıl sonra aynı şubeden müdür muavini unvanıyla emekli olmuştu. Annesi ise hiç çalışmamış, ömrünü kocasına ve iki kızına adamıştı.

Babası, emekli olduktan sonra eski bir arkadaşının müşavirlik bürosunda takılmaya başlamış, bir süre sonra da büronun maaşlı elemanı olmuştu. Ailenin yaşayan tek çocuğu Ünal Bey'e babadan kalan köhne evin yerine, 1994'te Laz müteahhit altı katlı on iki daireli bir apartman dikince Ünal Bey, altı dairenin birden sahibi olmuştu. Birinde oturuyorlar, beşinden kira alıyorlardı. Üzerine emekli maaşı ve bürodan gelen üç beş kuruş da eklenince, Samsun şartlarında rahat rahat geçiniyorlardı. Açıkçası, durumları oldukça iyiydi. Ayşe de, ablası Atiye de maddi sıkıntı nedir pek bilmemişlerdi.

Maddi refaha, Ünal Meriç'in kızlarına aşırı düşkünlüğü de eklenince Ayşe ve Atiye el bebek gül bebek yetiştirilmişlerdi.

Atiye sekizinci sınıftan sonra okumamış, genç yaşta kendisinden on beş yaş büyük biriyle evlenmişti. Ayşe'nin eniştesi, Rumeli göçmeni Hakan, oto yedek parça ticareti yapıyordu; tonton ve sevimli bir adamdı. Tüm aile enişteyi çok severdi. Hafta sonları ablasının evinde toplanırlar, yaz-kış bahçede mangal yakarlar, Ünal Bey iki üç kadeh rakıdan sonra Rumeli türküleri çıkırırdı. Ayşe, evden uçtuktan sonra en çok bu geceleri özledi.

Ayşe Meriç tıpkı babası gibi 19 Mayıs Lisesi'ni bitirdi. Tıpkı babası gibi bankacı oldu. Ancak, o üniversite de okudu. Liseyi iyi bir dereceyle bitirdikten sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler

Fakültesi İktisat Bölümü'nü kazandı. İki yılı yurttan, son iki yılı da iki arkadaşıyla bir apartman dairesinde olmak üzere dört yıl Ankara'da kaldı. Dönem kaybetmedi. Son yıl bankacı olmayı iyice aklına koydu. Babası araya aracılar koyup kızını Ziraat Bankası Samsun Şubesi'ne yerleştirmek istedi. Ama Ayşe bileğinin hakkıyla işe girmeyi aklına koymuştu. Samsun'a da ancak, nasip olursa, şube müdürü olunca yerleşecekti.

Mezuniyetinden sonra 2009 yılının Ekim ayında girdiği banka sınavlarından iyi bir netice aldı. İstanbul'da yapılan mülakatta da iyi intiba bırakmış olmalı ki işe alındı. Bileğinin hakkıyla, stajyer memur olarak Ocak 2010'da işe başladı.

Türkiye'nin en büyük bankalarının birinde çalışmak Ayşe için gurur vericiydi. İstanbul'da Beşiktaş Şubesi'ne atandığını duyunca İstanbul'un parıltısı heyecanını misliyle artırmıştı. Bir tek, cari işler bölümüne verilmesine üzüldü. Olsun varsın, İngilizcesini ilerletecek, yabancı dil sınavını da kazanınca tayinini kambiyo bölümüne isteyecekti.

Altı ay sonra staj dönemini başarıyla bitirdi, aynı şubeye kadrolu memur olarak atandı.

Ayşe Meriç her zaman çalışkan bir öğrenci olmuştu. Çok zeki değildi, ama azimli ve disiplinliydi. Disiplini kılık kıyafetine bile yansırı. Her daim defterleri düzgün, çantası muntazam, giysileri temiz, saç başı düzgün bir öğrenci olmuştu.

Ama illaki suratının ifadesi. Kiliseleri süsleyen kanatlı melek figürleri sanki Ayşe'ye bakarak resimlenmişti. Masum, pozitif enerji fişkıran, bakanın içine önce ferah bir duygu, ardından huzur serpen bir surat. Bu yüzden de adı "Melek Ayşe"ye çıktı.

Melek Ayşe üniversitedeyken minyon bir genç kızdı. Kalçaları ve göğüsleri ilk bakışta ilgi çekecek kadar şekillenmiş olmasa da düzgün bir vücudu vardı.

Özellikle üniversite yıllarında Ankara'da erkeklerin ilgisini ziyadesiyle çekti. Ancak, o sarı saçları, mavi gözleri, düzgün fiziğine rağmen hiçbir zaman doğrudan "şehvet" kelimesini çağdırtmadı.

O iyi bir eş, iyi bir anne olabilirdi. En önemlisi, sağlam bir hayat arkadaşı olurdu. Eşine her koşulda sahip çıkan, ona her koşulda huzur veren bir erkeğin kadını!

Ancak, genç kız annesinin o kadar etkisi altında kalmıştı ki, çekiciliğini kullanmak, "erkeklerle oynamak", ona buna yüz vermek, evlenmeyeceği erkekle flört etmek onun genlerine kazınmış tabulardı. Laz kadını Zeliha, kızının zihninin her katmanına önce meslek sahibi olması gerektiğini kazınmıştı. Evlenme vakti gelince de helal süt emmiş bir gençle hayatını birleştirebilirdi.

Ayşe'nin ne lisede ne de üniversitede bir sevgilisi oldu. Ankara'da çok samimi ama korkularını deşmeyen bir sürü erkek arkadaşı vardı, ama hepsi de onu hem öyle kabullendiklerinden hem de melek yüzü nedeniyle ulaşılmaz bulduklarından onu hep samimi, candan, huzur veren bir dost olarak gördüler.

Ayşe ne zaman ki üniversiteyi bitirdi, ne zaman ki meslek sahibi oldu, ne zaman ki onu ele güne

muhtaç bırakmayacak bir “bileziği” koluna taktı, işte o zaman zihni ona erkeklere “erkek gibi” bakması için izin verdi.

İstanbul’un insanı baştan çıkaran aşüfte havası da vücudunun bol miktarda testosteron androjeni üretmesine neden oluyordu. Boğaz’ın kâh sert kâh yumuşak rüzgârı, adrenalin bezlerinde, hatta yumurtalıklarında testosteron üretimini kışkırtıyordu. Romantik bir müziğin melodisi bile ona yetebiliyordu. Üretilen testosteron androjenleri beyinde hipotalamus bölgesine ulaşınca o da sık sık gece yatakta, hatta bazen gündüz vakti şubede cinsel fantezilerin hülyasına dalıyor, erojen bölgelerinde hassasiyet artıyor, yüzü alabildiğine kızarıyordu.

O an çok utanıyordu. Sanki bütün şube aklından geçenleri anlıyor, suratındaki yanmayı onlar da hissediyorlardı.

Ayşe Meriç, masum dünyasında artık zihninin, vücudunun fizyolojik ve biyolojik gelişimini kabul etmeye başladığını tam olarak idrak edemiyordu.

Ayşe genel merkezdeki bir hafta sonu eğitimi sırasında kendisiyle aynı dönemde Etiler Şubesi’nde işe başlayan Erol’un, kendi deyimiyle, aradığı hayat arkadaşı olabileceğine hükmetti.

O cumartesi sabahı, dersin ilk dakikalarında Erol’u görür görmez vücudunda testosteron üretimi artmaya başladı. Bütün ders, elinde olmadan onu seyretti. Erol’da öyle bir şey vardı ki, ona bugüne dek hiçbir erkeğin vermediği duyguyu vermişti. Ama o “şey” neydi, bir türlü kendisine izah edemedi.

Aşkı kimse tarif edemez, sadece bazıları onu görünce tanır.

Testosteron üretimi zihnine olmadık hayaller yüklüyor, ders sırasında kendi kendine utanç dalgalarıyla boğuşuyordu. Utandığı şey aynı anda o kadar da keyif veriyordu ki, Ayşe iki buçuk saatlik derste anlatılanların tek cümlesini bile dinlemedi.

Sanki Erol da genç kızın yaşadığı çalkantıyı hissetti, sanki o da testislerine dolan testosteronla baş edemedi; dersin son bir saati Erol da Ayşe’yi uzaktan uzağa süzmekten derste anlatılanlara kulak veremedi.

Derse ara verildiğinde birbirlerini sözüm ona tesadüfen buldular; sadece adlarını ve çalıştıkları şubeleri öğrendiler.

Ayşe o cumartesi gecesi yatağa girdiğinde heyecandan ölüyordu. Hayatında ilk kez ona ders olarak anlatılanları dinlememişti. Ancak, hayatında ilk kez böyle disiplinsiz davrandığı halde hiç utanmıyordu. Erol’la masum masum hayali sohbet ederek uykuya daldı. Uyumadan önce de Tanrı’ya defalarca yalvardı:

“Allahım ne olur beni telefonla arasın!”

Pazar gününü de Tanrı’ya yalvararak geçirdi.

Tanrı, Melek Ayşe’nin masum talebini işleme koydu ve Erol, pazartesi öğleden önce Ayşe’yi şubeden aradı.

Telefonu açan şube arkadaşı Ayşe'ye "Etiler Şubesi'nden Erol Bey sana bir şey soracaktım" dediğinde Ayşe olduğu yere yığılacağını sandı. Elleri titreyerek, beyaz tenli suratı ala bulanarak ahizeyi aldı.

Karşısında titreyen bir ses zorla "Merhaba!" dedi.

O da genzinden zorla bir "Merhaba" sesi çıkardı.

"Şey..." Erol saçma sapan bir soru sordu. Sözümlerine ona bir müşteri hakkında bilgi istiyordu. Ama soyadını bile iki kere farklı söyledi.

Ayşe de bu isimde bir müşteri adını hatırlamadığını söyledi. Portföyden bakacaktı. Sanki Erol, online çalışan sistemden kendisi bakamazdı. Rezil olduğunu hissetti. Kıpkırmızı kesildi.

Ancak Erol, Ayşe'nin yaptığı gafın üzerinde durmadı. Hatta, onu saçma oyununa devam etmesi için teşvik etti.

Genç adam arayacağını söyledi, ama kendi numarasını da verdi.

"Siz portföyden bir zahmet takip edin, ben neticeyi almak için sizi tekrar arayım."

Ayşe önündeki kâğıda eline ilk geçen kalemle numarayı yazdı.

Erol bu sefer "Ben de sizin numaranızı alayım" dedi.

Ayşe nihayet aklını başına topladı, numarasını söyledi.

Telefon kapanınca bu sefer ne yapması gerektiğini bilemedi. Elindeki iki değişik soyadını ekranda taradı. Tabii bir sonuç alamadı.

Ayşe bu kez genç adamın tekrar ne zaman arayacağını merak etmeye başladı. "Olur da çalarsa duyamam!" diye telefonu elinden bırakmadı. Ona beş saat gibi gelen beş dakikadan sonra telefon çaldı. Ekranda gözüken numara Erol'unkiydi. O kadar heyecanlanmıştı ki telefonu açarken az kalsın küçük alet elinden düşecekti.

Sonunda şubede böyle bir müşteri olmadığı konusunda anlaştılar. Hatta birbirlerine "sen" demeleri gerektiğini de kabul ettiler.

Erol mesai sırasında lafı uzatmaması, artık telefonu kapatmak gerektiği kanaatine varınca "Hafta sonu ne yapıyorsun?" diye soruverdi.

Ayşe boğulur gibi "Hiççç!" dedi.

"Buluşalım mı?"

"Olur!"

“O halde seni cuma günü ararım. Ne yapacağımıza karar veririz.”

“Tabii!”

Telefon kapandığında Ayşe bir süre telefonu öyle elinde tuttu kaldı. Hayatında ilk kez bir erkeğin “çıkma teklifi”ni kabul ediyordu.

Pazartesi öğleden sonra, salı ve çarşamba bütün gün geçmek bilmedi. Erol aramadı. Hoş, cuma arayacağını söylemişti. Ayşe de “Ne öyle erkek delisi gibi peşine mi düşeceğim!” diye düşünerek Erol’u aramayı kendisine yediremedi.

Perşembe gününe gelindiğinde cumartesi hâlâ çok uzaktı ve Ayşe’nin tadı tuzu kaçmıştı. Canı beter sıkılıyordu. Zaman da geçmek bilmiyordu.

Saat 18.00’i gösterir göstermez kendini şubeden dışarı attı. Millete yarım yamalak “İyi akşamlar” diledi. Bir an evvel yalnız kalmak istiyordu. Kafası hep Erol’daydı. Tamam, “Cuma ararım” demişti, ama insan çıkma teklif ettiği kızı daha önce aramaz mıydı? Aramak istemez miydi?

Belki o da utanıyordu. Belki... belki de o Erol için sadece bir hafta sonu eğlencesiydi. Amacı sadece iyi vakit geçirmek... Belki de... tek derdi onu yatağa atmaktı... Her halükârda hafta sonuna dek ona ihtiyacı yoktu. Böyle düşününce kan beynine çıkıyordu.

Şube, Ortabahçe Caddesi ile Beşiktaş Caddesi’nin kesiştiği köşe başındaydı. Deniz Müzesi’nin tam karşısında. Hava bir aralık günü için oldukça ılıktı. Ancak sert bir rüzgâr vardı. Pardösüsünün yakasını kaldırdı. Beşiktaş Meydanı’na doğru yürümeye başladı. Sinanpaşa Camii’nin bulunduğu, Beşiktaş Caddesi’nin Barbaros Bulvarı ile kesiştiği noktada, karşı kaldırıma geçmek isteyen insan seline o da katıldı.

Ayşe Meriç sabırla yeşil ışığın yanmasını bekledi. Barbaros Bulvarı’ndan karşıya geçti. Sahile ulaşmak için bir kere de Beşiktaş Caddesi’ni Boğaz yolundan geçmesi gerekiyordu. Orada da insan selinin ortasında yeşilin yanmasını bekledi.

Karşıya geçti. İETT İşletme Şefliği’nin önünde bekleyen bir sürü otobüsün arasından İskele Caddesi’ni aştı. Üsküdar Motor İskelesi’ne ulaştı. Akbilini otomatik geçişe okuttuktan sonra Üsküdar motoruna bindi. Yukarıda, açık havada oturmayı tercih etti. Karanlıkta Dolmabahçe, Galata, Eminönü, Yeni Cami, Topkapı siluetlerini seyre daldı. Dünyanın en muhteşem manzaralı güzergâhında sabah-akşam seyahat ettiği için kendini çok şanslı hissetti.

Hem muhteşem görüntü, hem de denizden gelen iyot kokusu sanki sinirlerine iyi gelmişti. “Boğaz havası”nı içine çeke çeke Anadolu yakasına geçti.

Üsküdar Motor İskelesi de alabildiğine kalabalıktı. Her türlü sandviç ve meşrubatın satıldığı iki büfenin ve çiçekçilerin arasından, Üsküdar-Talimhane minibüslerinin önündeki kuyruğa ulaştı. Kuyruk gözüne çok uzun gözüktü. Beklemek istemedi. Evi hemen Kuzguncuk’taydı. Bazı akşamlar Üsküdar’dan eve yürüyerek gittiği bile olurdu. Ancak bu kez takati yoktu. Paşalimanı Caddesi’nde karşıya geçti. Boğaz yönüne gidecek bir İETT otobüsü beklemeye başladı. Nihayet bir Beykoz

otobüsü geldi, ona zar zor bindi. Akbilini makineye okuttu. Beş dakika sonra Paşalimanı Caddesi'nin Kuzguncuk Çarşısı Caddesi adını aldığı noktada, Kuzguncuk Çarşı durağında otobüsten indi. Duraktaki insanlara hiç dikkat etmedi.

Bu arada durakta bekleyen; ince, uzun boylu, kış ortası, hem de akşam vakti koyu güneş gözlüğü takan, lacivert Nike beyzbol şapkalı, lacivert balıkçı yaka kazak, pantolon ve lacivert Rockport spor ayakkabı ile yine lacivert, kapitone fermuarlı yelek giyen birinin İcadiye Caddesi'nde kendisini takip ettiğini fark etmedi.

Dükkânların önünden geçerken önce karar veremedi. Evde bir gün önceden kalan mercimek çorbası vardı. Yan komşusu Hanife Teyze de evvelsi gece bir tabak pilaki vermişti. Ekmeği zaten vardı. Çarşıdan hiçbir şey almadan hızlı adımlarla İcadiye Caddesi boyunca yürüdü. Yolun sağ tarafında kalan Rum Ortodoks Kilisesi'ni geçti. Simitçi Tahir Sokak'tan içeri saptı.

Bahçesarayı Sokağı'nda, dışı altmışların modasına uygun olarak mozaik döşeli köhne apartmanın dış kapısını anahtarıyla açarak içeri girdi.

Apartmanın kapısını açarken Hanife Teyze'nin ışıklarının yanmadığını fark etti.

“Yine kızına gitmiştir” diye düşündü. Hanife Teyze'nin evli kızı Karacaahmet'te oturuyordu. Sık sık kızını ziyarete gidiyor, torunlarıyla vakit geçiriyordu.

Ayşe Meriç ışığı yaktı. Bodrum katına yöneldi. Merdivenleri çabucak indi. Anahtarı iki kez çevirdikten sonra açtığı kapıdan evine girdi. Hemen eli sağ taraftaki elektrik düğmesine gitti. Işığı yaktı. Kapıyı çabucak kilitledi. Ayakkabısını, pardösüsünü koridorda çıkardı. Ayakkabılarını ayakkabılığa, pardösüsünü portmantoya astı. Terliklerini giydi. Koridorun ışığını kapatıp salonun ışığını açtı.

Dairesi bir yatak odası, bir salon, mutfak, banyo, alaturka bir tuvalet ve koridordan oluşuyordu. Banyoya sonradan bir de alafranga tuvalet eklenmişti. Daire toplam elli beş metrekareydi.

Zeminde olduğu için pencereler yerden yüksekte, tavana yakındı. Ev pek aydınlık sayılmazdı. Ama zaten gündüzleri evde yoktu. Kaloriferli dairenin kirası 550 liraydı. Babası yardım etmese kolay kolay bu daireyi tutamazdı. Ama tarihi Kuzguncuk'ta oturmayı ayrıcalıklı bir durum sayıyor, Anadolu yakasının şirin Boğaziçi semtlerinde hafta sonları gezmeye bayılıyordu. Üsküdar'dan kolayca işe de gidiyordu. Taksim'e bile ulaşmak kolaydı. Üstelik millete “Boğaz'da oturuyorum!” diyerek hava atma hakkı da vardı.

Hemen yatak odasına geçti. Koyu gri ceket, aynı renkte etek ve beyaz gömlektan oluşan iş giysisini ve külotlu çorabını itinayla çıkarıp dolaba astı. Beyaz dantel sutyen ve beyaz tanga külotla kalınca dolap kapısındaki boy aynasında endamını seyretti. Bacakları oldukça düzgündü. Ama kalçalarının dolgun ve yeteri kadar kıvrımlı olmayışı hep canını sıkardı. Memeleri de istediği kadar büyük değildi.

Bir ara aklından “Acaba Erol vücudumu beğenir mi, beni çekici bulur mu?” diye bir soru geçti.

Kendine kızdı. “İsterse beğenmesin!” diye aynaya adeta bağırdı.

Sutyenini çıkardı. Memeleri çıplak kalınca gözüne daha da ufak gözüktüler.

Külotunun üzerine annesinin Samsun’da aldığı pazen geceliği geçirdi. Açık pembe, çiçek desenli gecelik ayak bileklerine dek uzanıyordu. Ayağına da beyaz erkek çorabı giydi. Çekmecedan anneannesinden yadigâr baklava desenli vişneçürüğü-lacivert karışımı kalın yün hırkayı çıkardı. Bu hırkayı çok severdi. Hırka onu sadece fiziken ısıtmaz, ruhunu da ısıtırdı. Hırkanın içinde kendini adeta rahmetli anneannesinin şefkatli kollarında hissedirdi. Sanki hırkanın bir yerine hiç tükenmeyen bir avuç huzur serpiştirilmişti.

Mutfağa geçti, buzdolabından çorbayı ve pilakiyi çıkardı. Mutfak bir masa alacak kadar genişti. Saate baktı. 18.55’i gösteriyordu. Hemen salona geçip televizyonu açtı. Eğer evdeyse 19.00 haberlerini hiç kaçırmazdı. Bu babasından gelen bir alışkanlıktı.

“Kutu” kadar evin salonuna yemek masası sığmadığından, mutfakta yemek yerken karşı salondaki televizyonu gören sandalyeye otururdu. Babası geldiğinde de rakı sofrasını hep buraya kuruyordu.

Çorbayı ısıtmaya başladı. Ufak bir tabağa bir kaşık pilaki koydu. Kalanı ertesi akşam yemek üzere tekrar buzdolabına kaldırdı. Masaya iki dilim ekmek, su ve tuz koydu. Bu arada kaynayan çorbayı da bir kâseye boşalttı. Limon sıkı.

Çorbayı çok sevdiği halde bu akşam canı çekmiyordu. Daha doğrusu iştahı yoktu.

Ama kendini zorlamalıydı. Bir yandan haberlere göz atarak çorbayı zorla bitirdi. Hiç dokunmadığı pilakiyi buzdolabından çıkardığı büyük tabağa geri boşaltıp buzdolabına koydu. Çorba tenceresini ve tabağını kaşıkla birlikte mutfak eviyesine koydu. “Sabah, olmadı yarın akşam yıkarım” diye iç geçirdi. Masayı toplayıp sildi.

Salona geçip televizyonun önündeki kirli beyaz kanepeye –evde en çok sevdiği eşyasıydı– oturmadı, adeta çöktü.

Haberleri dinlerken bacaklarını kanepenin önündeki orta sehpaye uzattı. Tüm eşyaları IKEA’dan alındığı için, ona göre, evde Batılı bir tarz vardı. Bu evin görünümü Samsun’daki evlerinden çok farklıydı. Samsun’da hâlâ iki çekyatta televizyon seyrederler, üçlü takımı annesi boş bir odada misafirler için saklardı. Oturdıkları odaya “oturma odası”, koltuk takımının bulunduğu odaya da “misafir odası” denirdi. Misafir odası sadece misafir –o da ne demekse “resmi” olanı– geldiğinde açılırdı.

Yanı başındaki cep telefonu çalmaya başladığında birden irkilerek gözlerini açtı. Bir süre araştıran gözlerle etrafına baktı. Belli ki kanepede televizyon izlerken uyuyakalmıştı. Ekranı baktı. Arayan babasıydı.

İçinden “Canım” diye geçirdi. İki gecede bir mutlaka arardı.

Telefonu açtı. Mahmur bir sesle “Alo! Babacığım!” dedi.

“Kızım! Melek kızım!”

Anında anladı: Babası çakırkeyifti. Ancak, babası yine de sesindeki mahmur tonu fark etmişti:

“Melek kızım, sesine ne oldu? Yoksa hasta mısın?”

“Yok baba, salonda uyuyakalmışım.”

“Ohh! Ohh! İyi... İyi... Hasta olma da... Şubede bugün çok yorulmuşsundur.”

Ayşe babasının yine bankacılık günlerini yâd etmeye başlamasından, işlemleri doğru yapıp yapmadığını anlamak için kendini sigaya çekmesinden korktu. Kafayı bulunca hiç çekinmez, sınav yapardı.

“Haftanın yorgunluğu be baba!”

“Doğru haklısın. Bankacılık insanı çok yorar. Daha perşembeden tükenirsin... Sen yine de şükret. Yılsonu hesapları için fazla mesai yapmıyorsunuz.”

Babasına “Hangi çağdayız, şimdi her şey online” diyemedi.

“Perşembe” kelimesi bu sefer Ayşe’nin atağa geçmesine vesile oldu.

“Hani sen perşembeleri içmezdin. Cuma namazı ne olacak?”

Babasının heyecanlı sesi aniden duruldu.

“Ben de içilmeyeceğini bilirim de...”

“Eeee!”

“Eeesi Laz karısı bu gece beni zıvanadan çıkardı. Çıktım, Arif Abi’nin dükkânından bir ufak aldım. Arif de şaşırdı... Bugün annen beni pek bir üzdü melek kızım.”

O sırada annesinin sesi geri planda duyuldu:

“Ünal, zeytinyağı gibi su yüzüne çıkma!”

Annesi atağa kalktı. Zeliha Hanım kocasına öyle bir bağırmıştı ki Ayşe onun ne dediğini kelimesi kelimesine anladı.

“Ver şu telefonu bana bakayım!”

Çaresiz, Ünal Bey telefonu “Laz karısı”na kaptırdı. Zeliha Hanım telefonu kapar kapmaz selam sabah etmeden lafa girdi. Sinirlendi mi Laz şivesini denetleyemezdi:

“Kızım Ayşe, bu babanı tez yanına aldır. Artık ben çekemiyorum.”

“Ne oldu, ne var ki anne?”

“Yine bunun heyheyleri tuttu. Ben artık bu herife dayanamıyorum.”

Annesi çabuk kızar, çabuk sönerdi. İş, gönlünü almayı bilmekteydi.

“Aman anne babamı tanıımıyorsun sanki. Yine bir şeylere kafası atmıştır.”

“Yılbaşına Trabzon’a gidelim dedim. Bana dünyayı zehir etti. Yok şirkette çok iş varmış. Yok dayını çekemezmiş. Yok yine ona laf sokarmış...”

Genç kız durumu hemen kavradı. Babası, oldum olası anne tarafına ısınamamıştı. Babası Samsun’da oldukları için her daim kendi akrabalarıyla görüşür, zavallı annesi yılda bir ya da iki kere Trabzon’a gider, kardeşleriyle, hısım akrabayla ancak o zaman hasret giderebilirdi. Teyzesi bazen Samsun’a gelirdi, ama dayısı Samsun defterini çoktan kapatmıştı. O da çok aksi bir adamdı. Hiçbir şey söylemezdi, ama çok düşkün olduğu Zeliha Ablasını elinden aldığı için eniştesiyle hiçbir zaman arası iyi olmamıştı.

Ayşe duruma müdahale etmesi gerektiğini düşündü:

“Anne sen bana babamı ver!”

“Ne edeceğin babamı!”

“Sen karışma, ver hele!”

“Tamam, tamam al da turşusunu kur.”

Sesi uzaklaştı:

“Herif al, kızın seni istiyor.”

Babası telefonu hemen kaptı:

“Emret kızım!”

“Baba emir falan yok. Bu yılbaşı annemi Trabzon’a götüreceksin.”

“Ama...”

“Aması maması yok!”

“Sen buraya gelmeyecek misin?”

“Baba nasıl geleyim? 1 Ocak Cumartesi. Anlayacağın ilave bir tatil yok.”

Aklına durup dururken Erol geldi.

“Biz şubedeki arkadaşlarla bir şeyler yaparız.”

“Vah be kızım! Ben de sanmıştım ki...”

“Annem gelemeyeceğimi biliyordu.”

“Huysuz karı. Bana söylemedi.”

“Baba, hatırım için... Beni birazcık seviyorsan annemi bu yılbaşı kırma.”

Belli ki babasının gönlü yumuşamıştı:

“Yeter ki sen iste kızım. Tamamdır!”

“Aslan babam!”

Babası bir süre sessiz kaldı. Ama bir şey daha söylemek istediği belliydi.

“Baba, başka bir şey mi var?”

“Yahu kızım, Samsun’a geldiğinde aklım sıra sana bir bilgisayar alacaktım. O küçüklerinden. Çantada taşınanlardan...”

Ayşe “Eee!” dedi heyecanla.

“Sen şimdi orada hem fiyatı uygun, hem de sağlam bir makine bak, bana fiyatını bildir, ben sana havale çıkarayım.”

“Baba ne lüzum var! Artık maaşlı bir memurum. Ben alırdım.”

Genç kız, şubeden dizüstü bilgisayarlarıyla çıkanlara gıptayla bakardı.

“Sen koskoca bir memursun ama benim hâla küçücük Melek Ayşemsin.”

Ayşe fazla nazlanamadı:

“Yaşa be baba!”

“Tamam, tamam lafi uzatma. Kontörüm bitiyor.”

Ayşe’nin sesi buğulandı:

“Babacığım seni çok seviyorum.”

Belli ki babasının çakırkeyif aklına yine Melek Ayşe hasreti düşmüştü. Sadece “Hoşça kal!” diyebilirdi.

Telefonu kapatırken babasının ağzından dökülen “Allah seni bizlere bağışlasın!” sözlerini Ayşe

duymadı.

Ayşe'nin keyfi biraz olsun yerine geldi. Dizüstü bilgisayarını kapmış, annesi ile babasının arasını bulmuş, babasıyla telefonda da olsa biraz hasret gidermişti. Sadece Ünal Bey kızına değil, Ayşe de babasına düşküdü.

Gözleri televizyon ekranındaki “Kurtlar Vadisi-Pusu” dizisine takıldı.

Aklından ister istemez “Acaba Erol da babam gibi bana düşkün olacak mı?” diye geçti. Düşüncesinden rahatsız olup kendine kızarak sesli söylendi:

“Dur be kızım, kendi kendine gelin-güvey oluyorsun.”

Uzun süre boş gözlerle ekrana baktı. Gözü iliştiğinde saat 21.55'i gösteriyordu. Tam o sırada telefon yeniden çaldı. Ürktü.

“Hayır olsun!” dedi. Telefona uzandı. Ekranda “Erol” yazıyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Sakinleşmeye çalışarak telefonu açtı.

“Alo, buyrun!”

Karşıdan bir süre ses gelmedi. Sonra bir erkek sesi duyuldu:

“Merhaba, ben Erol. Acaba rahatsız mı ettim?”

O an genç kızın kalbinin ücra köşelerinde güller açmaya başladı.

“Yooo! Televizyon seyrediyordum. Ben geceleri geç yatarım.”

O an içinden öyle söylemek geldi.

“Şey... biz birkaç arkadaş Beyoğlu'nda şey yapmıştık da... Şey! Biraz bira içip dertleşmiştik.”

Ayşe, babası ile genç adam arasında ilk benzerliği bulmuştu. Gülümsedi. Belli ki Erol da bu gece tıpkı babası gibi kafayı bulmuştu. Kelimeler hafiften diline dolanıyordu.

“Evet, ne vardı?”

“Şey, yatmadan önce sesini duymak istedim.”

Ayşe çok şaşırdı. Ne diyeceğini bilemedi. Öyle kaldı. Kıpırmızı kesildiğini hissediyordu. Allah'tan Erol bir cevap beklemedi:

“Şey... Pazartesi'den beri zaman geçmedi. Hep aramak istedim ama çekindim. Cumartesiye daha çok var. Biliyorum, yarın aramam lazımdı... Şey... Çok büyük bir hata yapmadım inşallah!”

Ayşe gayriihtiyari “Katiyen! Aradığın için çok mutlu oldum” diye karşılık verdi.

Erol da neşelenmişti.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten!”

“Şey...”

“Ne...”

“Ben seni galiba şimdiden...”

Ayşe artık sevinçten uçuyordu.

“Evet...”

“Şey... Şey... Haydi iyi geceler.”

Erol telefonu aniden kapattı. Ayşe ne diyeceğini bal gibi anlamıştı. Ama Erol cümlesini bitiremediği için biraz içi burulsa da “Erol, nesli tükenmiş erkeklerden” diye düşündü. “Sarhoşken bile utanıyor.”

Bütün sıkıntısı gitmişti. İçi ılık bir heyecanla kaplandı. Yine bacaklarının arası karıncalanmaya, yüzü kızarmaya, elleri uyuşmaya başladı.

Ağzı kurumuştı. Mutfığa su almaya gitti.

Işıkları söndürüp televizyonu kapattı, yatak odasına geçip ışığı açtı. Yatak odasının yanındaki banyoya yöneldi. Tam o sırada zil iki kere çaldı. Yüreği ağzına geldi. Ürkek ruhu aniden gerildi. Elleri titremeye başladı.

“Allah Allah! Bu saatte kim ola ki?”

Saat 22.04’ü gösteriyordu. Salona dönüp ışıkları yeniden açtı. Sonra koridora geçti. Koridorun ışığını da yaktı.

Diyafon düğmesine bastı. Titrek bir sesle “Kim o?” diye seslendi.

Çok kibar bir ses “Ayşe Hanım mı?” diye sordu.

“Evet! Ne vardı?”

“Efendim, çok özür dilerim. Ben Hanife Teyze’ye para getirmiştım.”

“Hanife Teyze evde yok. Kızına gitmiştir.”

“Evet, biliyorum, yok evde. Kapısını kaç kez çaldım. Işıkları da yanmıyor.”

“Kızından arayın.”

“Bende ne telefonu ne de adresi var.”

Ayşe de Hanife Teyze’nin kızının telefonunu ve adresini bilmiyordu. Sadece Karacaahmet’te oturduğundan haberi vardı. Hanife Teyze’nin zaten cep telefonu da yoktu.

“Bende de yok.”

“Efendim, Hanife Teyze gündüz yeğeni İbrahim Bey’i aramış. Biraz para istemiş.”

Ayşe, Hanife Teyze’nin erkek kardeşinin oğlu İbrahim’in karşı tarafta, Beylikdüzü’nde oturduğunu biliyordu. Hanife Teyze’nin anlattığına göre hali vakti yerindeydi. Hanife Teyze taksitle yeni bir televizyon almıştı. Herhalde ertesi gün taksit günüydü. Ayşe’nin aklı karıştı.

Kendi kendine “Neden kızından değil de yeğeninden para istesin?” diye sordu. Ama bunun üstünde durmadı.

Adama “Eee! Ne olacak?” diye seslendi.

“Ayşe Hanım, acaba parayı size bıraksam da siz ona yarın sabah eve gelince teslim etseniz. Belli ki para isteğini unutmuş.”

“Siz benim adımı nereden biliyorsunuz?”

“Adınızı İbrahim Bey verdi. Hanife Hanım sizden ona çok bahsetmiş. Hanife Teyze sizi çok seviyor ve güveniyormuş. Ben İbrahim Bey’in muhasebesine bakıyorum. Saat dokuza kadar çalıştık. Benden bir zarfa koyduğu 250 lirayı Hanife Teyze’ye bırakmamı istedi. Ben de Çengelköy’de oturuyorum.”

“Hanife Teyze sizin bu saatte geleceğinizi biliyor muydu?”

“Bilmiyordu herhalde. Zaten İbrahim Bey ben çıkmadan Hanife Teyze’yi ev telefonundan aradı. Bulamayınca ‘Herhalde unuttu, bir yerlere gitti, sen gitmeden belki eve döner, olmadı zarfı Ayşe Hanım’a verirsin’ dedi.”

Ayşe yine kendi kendine sormadan edemedi: “Ya ben de evde olmasaydım, ne olacaktı?”

Sonra dışarı seslendi: “Ben size apartman kapısını açayım. Siz zarfı Hanife Teyze’nin kapısının altından atarsınız.”

“Tamam, bir deneyelim.”

Ayşe kapıyı otomatikten açtı. Ayak sesleri aşağıya doğru inmeye başladı. İster istemez gelen adamı merak etti, açık kapısının dibinde beklemeye başladı. Hırkasının düğmelerini iliklemeyi de ihmal etmedi.

Nihayet adam gözüktü. İnce, uzun boylu, lacivert balıkçı yaka kazak, pantolon ve lacivert Rockport

spor ayakkabı ile yine lacivert, kapitone, fermuarlı yelek giymiş bir adam belirdi. Elinde lacivert Nike beyzbol şapkası vardı. Kazağının boyunluğuna bir güneş gözlüğü ilıştırılmıştı.

Açık kumral tenli, kafasının ortası tamamen kel, ancak kafasının yanlarını çevreleyen saçları kül renginde, ela gözlü, gözlerinde yuvarlak tel gözlükler...

“Şey... ben motosikletle gezerim de. Onun için kıyafetim böyle.”

Sanki adam, Ayşe’nin gözünün kıyafetine takıldığını anlamıştı.

Gerçekten adamın kıyafeti çalışan birininkine hele hele bir muhasebecininkine hiç benzemiyordu.

Adamın soğuk edası, yuvarlak tel gözlükleri ve kül rengi saçları ile yarı kel kafası genç kıza üniversiteden bir profesör hocasını hatırlattı. Adamın görünümü bir muhasebeciyi değil, bir bilimadamını andırıyordu.

“Kaskımı da motosikletimdeki kutuma kilitledim. Elde kaskla gezmek daha da tuhaf oluyor.”

Adam çok temiz bir Türkçeyle ve çok nazik konuşuyordu. Suratında güven telkin eden ciddi bir bakış vardı. Sadece... sadece... tel gözlüğün ardından bakan ela gözleri bir tuhaftı. Sanki bakışları insanı deliyordu. Herhalde kırkını aşmıştı ama çok zinde görünüyordu.

“Adım Muzaffer.”

“Memnun oldum.”

Cebinden kalın bir zarf çıkardı. Hanife Teyze’nin dairesinin kapısının altından sokmaya çalıştı. Ama zarfın o minicik aralıktan girmesi imkânsızdı.

Adam “Mümkün değil, bu aralıktan girmez” dedi. “Acaba size bıraksam..”

“Ama ben sabah erkenden işe gideceğim.”

Adam akıllı karışmış gibi tek eliyle kel kafasını okşadı.

“Hay Allah! Ne yapsak? Açıkçası, sabah tekrar gelmeyi istemiyorum.”

“Şey, Hanife Teyze’yi göremezsem kapıya ‘Artin Abi’de emanetin var’ diye bir not bırakırım. Zarfı da Artin Abi’ye veririm. O mahallenin yirmi yıllık bakkalı. Herkes ona güvenir.”

Ayşe, adamın uzattığı zarfı aldı. Şimdi daha rahattı. Adamın görüntüsünden ve tavrından o kadar da ürkmemişti. Gözleri hariç...

Adam mahcup bir edayla “Çok teşekkür ederim. Yarın sabah için beni büyük bir zahmetten kurtardınız” dedi.

“Rica ederim. Ne zahmeti!”

“Şey... Çok susadım. Bir bardak su rica edebilir miyim?”

Ayşe gayriihtiyari “Ne demek, tabii” diye cevap verdi.

Onun öğretisine göre Allah’ın suyu, yabancı da olsa, Allah’ın kulundan esirgenmezdi.

Önce salonda sehpanın üzerine içi gerçekten para dolu –hemen göz ucuyla tetkik etmişti– zarfı bıraktı. Sonra mutfığa geçti. Bir bardak suyla geri döndü.

Döndüğünde adam evin içine girmişti.

Ayşe durumu yadırgasa da önce bir şey söylemedi.

Adam önce tel gözlüklerini çıkardı. Katladı ve sağ yelek cebine koydu. Sonra yavaş yavaş, hiç acelesi yokmuş gibi kazağına tutturduğu güneş gözlüğünü alıp taktı. Sonra yine yavaş hareketlerle lacivert beyzbol şapkasını başına geçirdi. Yeleğin cebinden bir çift doktor eldiveni çıkarıp eline taktı. Eldivenli eliyle dairenin giriş kapısını kapattı. Yine cebinden çıkardığı ameliyat maskesini takıp ağzını ve burnunu kapattı.

Adamın son derece pervasız tavrı karşısında Ayşe şaşkınlıktan donakaldı. Aklı en çok eldivenlere ve maskeye takıldı. Ne diyeceğini, ne söyleyeceğini bilemedi.

O nazik beyefendi gitmiş, yerine tavırları kaba saba küstah bir adam gelmişti. Sanki ev onun da Ayşe yabancıydı. Genç kızın sehpayı koyduğu bardağa dokunmadı bile.

Nihayet Ayşe kendini toparladı:

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Neden ben davet etmeden evime girdiniz? O eldivenleri neden taktınız?.. O maske... O gözlük... O şapka...”

Adam “Aramızda teklif mi var!” dedi gülerek. Taktığı maske yüzünden sesi oldukça mekanikti.

“Ne demek şimdi bu?”

“Biraz yarenlik edelim.”

“Siz ne diyorsunuz?”

Adam aniden sertleşti. Artık bir bilimadamıyla uzaktan yakından alakası yoktu.

“Söylediklerimi yaparsan sana bir zarar gelmez.”

“Bu kadar küstah olmayın.”

“Küçükhanım, sözlerine dikkat et, artık komuta bende.”

“Ne demek ‘komuta bende’ ? Çabuk evimi terk et... Çabuk... Çabuk...”

“Ben kendim gitmek isteyene dek senin misafirinim.”

Ayşe hayatında hele de kendi evinde hiç böyle aşağılandığını hatırlamıyordu. Sinirden kıpkırmızı kesilmişti.

“Defol! Çabuk defol! Çık git evimden.”

Adam yeleğinin iki tarafının da iç kısımlarını açtı. Yelek içine özel klipslerle tutturulmuş ve birbirleriyle yine lacivert deri şeritlerle bağlanmış lacivert deri haznelerde üçü sağ tarafta, üçü sol tarafta en incesinden en kalınına her biri yaklaşık yirmi santim uzunluğunda altı bıçak parlıyordu.

Adam gayet rahat anlatmaya başladı: “Hepsi dünyanın en sağlam çeliklerinden yapılmıştır. Özel imalat. Bunlarla bir ton ağırlığında bir mandayı bile keser, derisini yüzer, kemiklerini etlerinden ayırabilirim. Bıçakları lazerli aletimle daha yeni bileyledim.”

Ayşe korktu. Çok ama çok korktu. Kızgınlığı korkusunun içinde boğuldu. Uçsuz bucaksız korku bedenini sardı. Yine kıpkırmızıydı, yine elleri titriyordu ama bu sefer korkudan.

Adam yeleği işaret edip “İş yeleği. Özel imalat” dedikten sonra yeleğin iç cebinden lacivert bir kadife kutu çıkardı. Kaliteli dolmakalem kutularına benziyordu. Kutunun içini açtı. Yine lacivert kadife bir haznenin içinde iki çelik neşter parlıyordu. Normal bir dolmakaleminden biraz daha uzundu.

“Bunlar da çelik neşterler. Ameliyathanede insan etini cart diye şıppadanak keserler. Anında kalbe, ciğere, dalağa, mideye ulaşırsın. Bıçaklar ile neşterler de takım. Söyledim, özel imalat. Özel işlerim için.”

Kutuyu kapattı, tekrar iç cebine koydu.

Ayşe güçlkle “Benden ne istiyorsunuz?” diyebilirdi. “Cüzdanımdakiler dışında beş kuruş para yok evde. Ziyet hele hiç yok.”

Adam, sehpanın üzerinde kendi getirdiği zarf içindeki paraya bakarak gülümsedi.

“Yok, benim başkasının parasıyla puluyla işim olmaz. Bana daha özel bir şey lazım.”

Güneş gözlükleri yüzünden gözleri gözükmüyordu, ama adamın ela gözleri şimdi daha da delici hale gelmişti, en azından Ayşe öyle zannediyordu.

“Ne istiyorsun benden?”

Adam alaylı bir sesle cevap verdi:

“Muhabbet!”

“Ne konuşacağız?”

“Anlarsın ya, kadın erkek ne konuşursa onu konuşacağız.”

Ayşe mihaniki ve sert bir tonla “Olmaz” dedi.

“Neden olmazmış? Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa. Sırasında da oynaşa oynaşa.”

“Ben seni tanımıyorum ki.”

Adam iyice küstah “Tanıştık ya!” dedi.

“Olmaz, benim sevgilim var.”

“Varsa ne olacak? Biraz ona, biraz bana...”

“Ama siz çok küstahsınız. Haddinizi de bilmiyorsunuz.”

“Haddimi bilmeyi öğrenirim, zaten ben her şeyi çabuk öğrenirim.”

“Sevgilim bunun hesabını sizden sorar.”

“Çok korktum. Yoksa onun da özel kasap bıçakları, çelik neşterleri mi var?”

Ayşe ne diyeceğini bilemedi. Adam yine birden sertleşerek “Soyun!” dedi. Ayşe bir süre söyleneni idrak edemedi. Boş boş adamın suratına baktı.

“Soyun, hemen soyun.”

“Ne dediğinizi anlamıyorum.”

“Türkçe söylüyorum Ayşe Hanım, soyun!”

“Hem siz benim adımı nereden biliyorsunuz?”

Adam cevap vermeden önce güldü:

“Söyledim ya. İbrahim Bey söyledi.”

“Saçmalama, saçmalamayın, onu tanımıyorsunuz.”

“Ayşe, Melek Ayşe, ben işe girişmeden önce dersimi çok iyi çalışırım. Hem de öyle böyle değil.”

“Beni nereden tanıyorsunuz?”

“Google’lar, facebook’lar, webler, twitter’lar, bankanın insan kaynakları sistemleri, şu, bu, tanıdık falan, filan...” Gülerek ekledi: “Meşhur birisin vesselam.”

“Siz beni tanımıyorsunuz. Sağdan soldan bilgi edinmişsiniz.”

“Hatice Teyze... İbrahim Bey... Ünal Baba... Zeliha Anne... Atiye Abla... Hanife Teyze’nin

geçenlerde taksitle satın aldığı 82 ekran LCD televizyon... Yetmez mi?”

Adam, genç kızın baştan aşağı şöyle bir süzdükten sonra “Sen bu geceden sağ çıkmak istiyor musun?” diye sordu.

Hiçbir şey anlamayan genç kız, soran gözlerle adama baktı.

“Bak Ayşe, bu geceden sağ çıkabilirsin. Yeter ki söylediklerimi yap.”

“Nasıl yani?”

“Yeter ki emirlerimi yerine getir. Bana itaat et. Yoksa...”

“Yoksa?..”

“Yoksa, babalarına itaat etmezsen, bıçaklar ve neşterler işe el koyarlar. Onlar benim kadar nazik değildir.”

Genç kız birden bacaklarının arasından bir damla suyun aşağı doğru aktığını hissetti. Külotu ıslanmıştı.

Ayşe, beyninin tam ortasına yerleşen fikirle dehşete düştü: “Adam tam bir manyak...”

“Bana itaat et, belayı başından sav.”

Adama itaat etmekten başka çaresi yoktu.

“Ne demiştiniz?”

“Soyun!”

“Nasıl yani?”

“Hırkanı ve geceliğini çıkar.”

Ayşe durakladı. Hayatında hiçbir erkeğin yanında soyunmamıştı. Çok utandı. Şimdi hem çok korkuyor hem de çok utanıyordu. Öyle kalakaldı.

“Hadi, durma! Emrimi dinle.”

Sonunda korku utancı yendi. Hırkasını düğmelerini çözerek çıkardı. Öyle kalakaldı. Çaresizliğin ne olduğunu hayatında ilk defa anlıyordu.

Çaresiz insan bir uçurumun kenarında durur. Aşağı düşmekten ödü kopar. Ama düşmemek için bir şeyler yapma iradesi yoktur. İradesini başka biri ele geçirmiştir. Düşmemek için iradesini ele geçiren kişiyle anlaşmak zorundadır. Başka seçenek yoktur.

İradesini ele geçiren kişiye iliklerine dek hükmetme ihtiyacıyla doludur.

Çaresiz insan, uçurumdan aşağı düşmemek için kendisini teslim alan kişinin hükmetme güdüsünü tatmin etmek zorundadır.

“Ne duruyorsun? İlla beni zıvanadan çıkarmak mı istiyorsun?”

Genç kız çaresiz geceliğini de çıkardı. Gayriihtiyari elleriyle memelerini kapadı.

“Utanma utanma, ben yabancı değilim. De ki senin bir hayranıyım.” Vücudunu süzerken “Fena değilmiş. İndir ellerini” dedi.

Genç kız çaresiz ellerini aşağı indirdi. Şimdi memeleri tamamen ortada, Ayşe tamamen çaresizdi.

“Güzel... Yeteri kadar büyümemişler ama taş gibiler.”

Gözü külotundaki ıslaklığa takıldı. Yüzünde memnun bir ifade belirdi.

“Güzel... Babaya itaat şarttır.”

Külotuna bakınca Ayşe bu bakışı “onu da çıkar” komutu gibi anladı. Eli külotuna gitti. Adamı birden sanki hafif bir ter bastı. Şapkasının siperliğini kaldırıp alnını sildi. Kumral suratı hafif kızarmıştı.

“Hayır, o dursun. O sonra lazım olacak. Şimdi değil.”

Ayşe hiçbir şey anlamadı, ama külotunu çıkarmak zorunda kalmadığına sevinmişti.

Adam güneş gözlüğünü gözünden, tel gözlükleri yeleğinin sağ cebinden çıkardı, şapkası ile gözlüklerini ortadaki sehpaye özenle koydu, kanepeye önce oturdu, sonra hafif kaykıldı. Ayşe’ye “Gel yanıma” dedi.

Önce takıp sonra çıkardığı güneş gözlüğü ve şapkayı başıyla işaret ederek “Alışkanlık!” diyerek nedensiz bir açıklama yaptı.

Ayşe, babası hariç, hiçbir yetişkin erkeğin yakınına oturmamıştı. Ancak biliyordu, çaresizdi. Daha doğrusu iradesi başkasının elindeydi. Hem de kötü birinin. Çok kötü birinin.

“Bak, her lafı bana tekrar ettirme. Gel yanıma.”

Ayşe de adamın yanına uzanır gibi yaptı. Adam önce saçlarını kokladı. Memelerini yaklaşıp kokladı. Ama dokunmadı.

Genç kız put gibi hareketsiz ve sessizdi.

Adam birden pantolonunun fermuarını indirdi. Pantolonunu Ayşe’nin şaşkın bakışları arasında dizlerine kadar sıyırdı. Beyaz boxer donunu da indirmeye başladığında Ayşe gayriihtiyari gözlerini kapadı.

“Aç, aç, utanma. Sen bakire misin?”

Ayşe’nin ağzından zorla bir kelime döküldü: “Evet!”

“Güzel... Tam istediğim gibi.”

Adam Ayşe’nin bir elini aldı ve erkeklik organının üstüne koydu. Ayşe o an sanki eline yumuşak bir bebek eli değmiş gibi hissetti. Gözleri hâlâ kapalıydı.

“Utaniyorsun ya, çok hoşuma gidiyor. Aç gözlerini, aç!”

Ayşe nihayet gözlerini açtı ve adamın erkeklik organına baktı. Gördüğü ilk yetişkin organıydı.

Kılların arasından zorla gözüken, pörsük, hatta mide bulandıran bir şeyle karşı karşıyaydı. Her an kusabilirdi.

“Bana bak, bu geceden sağ çıkmak istediğinden emin misin?”

“Hı hı!”

“Güzel... O zaman dediklerimi yap!”

“Hı hı!”

“Bak, Ayşe bunu kaldır ve akıt. Elini, kullan, ağzını kullan ama becer. Becerebilirsen hayatını bağışlarım.”

Genç kız şimdi uçurumun tam kenarında duruyordu. Adamın organını çaresizce eline aldı.

“Okşa! Okşa! Okşa ulan!”

Ayşe elinde adamın erkeklik uzvu, ne yapacağını bilmeden öyle duruyordu.

“Okşa dedim, malafat nasıl okşanır, bilmiyor musun?”

“İııhh.”

“Önce elini tükürükle ve elinle kavrayarak okşa.”

Ayşe elini tükürüklemeye çalıştı. Nafile, tükürük bezleri bir damla tükürük bahşetmiyordu. Bir an kusacağını hissetti. Öğürmeye başladı.

“Kusarsan ağzına sıçarım. Okşa ve onu kaldır. Sonra da akıt.”

Maskenin ardından gelen ses giderek hırçınlaşıyor, hırçınlaştıkça da mekanikleşiyordu.

İnsan kusma duygusuna engel olamaz zannedilir. Çaresiz insan engel olur. Ayşe de boğazına tıkananları yutmaya çalıştı.

Adam Şimdi basbayağı bağırıyordu:

“Okşa, okşa ulan okşa! Yoksa!..”

Ayşe elinde adamın pörsük organını okşamak bir yana adeta sallıyordu. Zavallı organ sağa sola sallanıyor, ama bir türlü başını kaldırmıyordu. Ayşe ise neticeyi nasıl alacağını bilememenin girdabında uçurumun iyice kenarına yaklaştığını hissediyordu.

Adam giderek ęılgınlaŐıyordu.

“Ağzına al, ağzına!.. Yala, yala!”

Ayşe bu komutu da tam anlayamadı. Öyle bir tecrübesi yoktu.

“Al! Al!”

Eğildi, adamın erkeklik organını ağzına soktu. Ama gerisini bilmiyordu. Ne yapacak, ne edecek, nasıl yapacaktı, güdüleriyle bulabilecek olsa bile bilmiyordu, korkusundan bilemiyordu.

“Em! Em! Tüpte ęukulata emer gibi em!”

Tüpte ęukulata emmek ne demekse, emmeye başladı. Yine hiçbir hareket yoktu. Ağzının içinde ufacık bir et paręası dolanıp duruyordu. Her an kusabilirdi.

Adam birden bağırmaya başladı: “Kaltak! Kaltak! Sen de beceremiyorsun. Topunuzun hayatını boşuna sikmiyorum. Beceremiyorsun. Beceremiyorsunuz.”

Adam bağırmaya başlayınca Ayşe’nin içinden “İnşallah apartmanda duyan olur” diye geçti.

Adam hırsla genç kızın başını ęekti. Organ Ayşe’nin ağzından ııktı. Pörsük, ufacık ve zavallı halde duruyordu.

“Sen de beceremedin. Sen de hak ettin.”

Neyi hak etmişti? Bilmiyordu, ama orası uçurumun en uę noktasıydı. Onu anlamıştı.

Adam önce külotunu, sonra pantolonunu topladı. Ayağa kalktı. Ayşe’ye “Sen de kalk” dedi.

Genç kız yine elleriyle memelerini kapatmaya ęalıŐarak ayağa kalktı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

“Arkanı dön!”

Çaresiz, adama arkasını döndü.

Adamdan birden bir ses yükseldi: “Ya Allah!”

Ayşe Meriç pırıl pırıl parlayan bir bıçağın gözlerinin önüne arkasından uzandığını gördü. Bıçak

birden boğazına doğru indi. Göz açıp kapayana dek bir el ağzını kapadı.

Bileyli bıçağın taze ve diri eti keserken ilk hamlede çıkardığı tiz sesi çok kimse bilmez. Ayşe de önce anlamadı.

Boğazı hafif yandı, sonra basbayağı acımaya başladı, az sonra da şahdamarından fışkıran kan halıya akmaya başladı. Fışkıran kanı genç kız kendi gözleriyle gördü. Debelenmeye başladı. Adam bir eliyle ağzını tutarken artık bıçağı yere atmış olan eliyle genç kızı belinden kavradı. Yerden ayağını kesti.

Fışkıran kanların üstüne sıçramaması için azami dikkat sarf ediyor, Ayşe'nin vücudunu kandan sakınmak için sağa sola sallıyordu.

Ayşe'nin bacakları sanki boşluğa tekme atmak ister gibi havada gidip gelmeye başladı. Tıpkı kesilirken çırpınan bir koyun gibi!

Bir müddet daha debelendi. Ağzından duyulur duyulmaz sesler çıktı. Sonra birden vücudunun mekanik hareketleri durdu. Cansız vücudu adamın elinde bir kukla gibiydi.

Adam Ayşe'nin ağzından diğer elini çekti. Artık genç kızdan ses çıkmıyordu.

Adam biraz daha bekledi. Ayşe'yi ayakları yerden kesik vaziyette havada bir iki salladı. Vücudu hiçbir tepki vermeyince evde en fazla sevdiği eşyası, kirli beyaz kanepeye itina ile yatırdı. Yatırırken sanki canı yansın istememişti.

Genç kızın gövdesi koltuğun üzerindeydi. Bacaklarının dizlerinden aşağı bölümü koltuktan sarkıtılmış, ayakları halıya basıyordu. Kesilen boğazdan fışkıran kan yavaş yavaş debisini kaybettiği için şahdamarı ve gırtlığının içi artık açıkça görülüyordu. Boyun gövdeden oldukça ayrılmıştı, ama tamamen kopmadığı için başı gövdenin üzerinde arkaya doğru düşmüştü. Halı yer yer kan gölüne dönmüştü. Ayşe'nin boğazından artık usul usul akan kan, kanepeye de yayılmaya başladı. Ayşe'nin bütün vücudu, memeleri, bacakları, omuzları kanla kaplanmıştı.

Adam eserini seyredencesine genç kızın cansız vücuduna hayranlıkla, hatta sevgiyle baktı. Şimdi önünün kabardığı, pantolonun üzerinden bile belli oluyordu. Pantolonunu, külotunu tekrar bileklerine kadar indirdi. Biraz evvel pörsük, hatta zavallı gibi duran erkeklik organı şimdi şahlanmıştı. Her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Adam yerden bıçağı aldı. Ayşe'nin külotunu yanlarından kesti.

Kan lekelerine dokunmamak için itina göstererek bir eliyle organını Ayşe'nin kadınlık organına doğrulttu. Genç kızın vücuduna dokunmamaya çok dikkat ediyordu. Vücut hâlâ sıcaktı. Kan birikintisinin üstüne sıçramaması için belli bir mesafede durup, artık başını iyice kaldırmış sert erkekliğini Ayşe'nin rahmine sokacakmış gibi hamleler yaptı. Ama Ayşe'nin cansız bedenine hiç dokunmadı.

Genç kızın kanlar içindeki vücuduna, kesik başına bakarak hırsla kendini okşamaya başladı. Sonra birden durdu. Yeleğinin sol cebinden bir prezervatif poşeti çıkardı. Ufak kare ambalajı yırtıp içindeki prezervatifi organına taktı. Eldivenli eliyle prezervatif takılmış erkekliğini tekrar okşamaya başladı. Eli, eldiven ve prezervatif yüzünden organıyla doğrudan temas etmiyordu, ama adamın çok ama çok

zevk aldığı çıkardığı inleme seslerinden belli oluyordu. Giderek gözleri de kaymaya başladı.

İnleme sesleri yavaş yavaş yükseldi.

Kısa sürede adamın içindeki vahşi hayvan gürlemeye başladı. Önce artan tonlarda inledi, sonra açıkça böğürmeye başladı. Sol eliyle kendi ağzını kapadı. Sağ eli hızlanarak avucunda gel git yaptığı kamışını coşturuyordu. Gözleri iyice kaydı. Sanki bayılıyordu. Eliyle kapattığı ağzından yine de çıkan boğuk sesler, boğuluyormuş hissi de veren bir ses kakofonisine dönüştü. Sonra titreyerek ve böğürerek birkaç kez sarsıldı. Bir ara duraladı, son bir kez daha sarsıldı.

Boşalmıştı.

Prezervatifin ucunda kısa sürede yağmur birikintisi gibi, sperm birikintisi oluştu.

Nefes nefeseydi. Biraz sakinleşince aniden ayağa kalktı. Pantolonu ve külotu ayaklarına dolandığı için zıplaya zıplaya banyoya geçti. Prezervatifi organından itinayla çıkardı. Spermli etrafa saçılısın istemiyordu. Yeleğinin içinden çıkardığı ince buzdolabı poşetine sperm dolu prezervatifi dikkatle yerleştirdi. Sol cebine geri koyduğu prezervatifin ambalaj kâğıdını da bulup buzdolabı poşetine koydu. Poşeti sol yelek cebine yine itinayla yerleştirdi.

Erkeklik organının üzerinde kalan spermli eldivenli elleriyle iyice yıkadı. Kamışını defalarca suya tuttu. Çok dikkat etmişti, ama ola ki vücuduna kan bulaşmış olabilirdi. Kamışını, kasık aralarını bir daha, bir daha yıkadı. Sonra kâğıt havluyla kamışını kuruladı. Pantolonunu ve külotunu yukarı çekti, fermuarını kapadı. Üstüne başına baktı. Damla kan sıçratmamıştı. Ne olur ne olmaz düşüncesiyle banyoda iz bırakmamak için yerleri de kâğıt havluyla temizledi. Halbuki salon kan deryasıydı.

Kullanılmış kâğıt havluları parça parça tuvalete attı. Birkaç kez sifonu çekti. Sonunda kâğıtların tümünün klozetten aşağı kanalizasyonda akıp kaybolduğundan emin oldu.

Klozet ve etrafında hiç iz kalmadığına ikna oldu. Tekrar tekrar kontrol etti. Üzerinde zerre kan yoktu. Hiçbir yere sperm bulaşmıştı.

Tekrar salona geçip, yeleğinin iç cebinden neşter kutusunu çıkardı. İçinden bir neşter aldı.

Ayşe'nin kanlı cinsel organını, bir cerrah titizliğinde, klitorisi de kapsayacak şekilde; klitoral başlıktan başlayıp küçük ve büyük labiyayı da içine alarak perineye kadar kesti. Uterusa hiç dokunmamıştı. Zaten istese de ulaşamazdı. Sanki hastasına vajenektomi uyguluyordu. Kolpektomi de denebilirdi. Uretral ve vajinal ağızlar da kesilen kısımda kaldı. Neşteri kanırtarak ön ve arka fornixlere dokunmadan rahim boynuna kadar girdi ve vajinayı vücuttan tamamen çıkardı, eline aldı.

“Kötüyü iyiden ayırdım!”

Kanlı kadın organını eliyle havaya kaldırırken başarısı bir kupayla ödüllendirilen bir sporcu edasıydı. Belli ki bu bir ritüeldi. Sonra birden bir hırıltı çıkararak organı hırsıyla yere çaldı.

Bir süre soluklandı. Sonra yerdeki bıçağı ve neşteri alarak tekrar banyoya geçti. Bıçağı, neşteri,

eldivenli elleriyle iyice yıkadı. Bir daha, bir daha... Onları da kâğıt havluyla itinayla kuruladı.

İyice kuruduklarına ikna olunca bıçağı haznesine, neşteri kutusuna yerleştirdi. Yerleri, lavaboyu tekrar tekrar kâğıt havluyla sildi. Kâğıtları tekrar parça parça tuvalete attı. Her seferinde tekrar tekrar sifonu çekti. Her defasında sifonun tüm kâğıtları yutuşunu dikkatle takip ediyordu. Eldivenle de olsa dokunduğunu düşündüğü kapı kollarını ve musluğu teker teker sildi. Her şeyin eski haline döndüğünden emin olmak istiyordu.

Üstünü başını sakince kontrol etti. Zerre leke olmaması lazımdı. Hoş, o yakalanmadıkça üzerindeki kan izlerinin bir anlamı yoktu ama ona göre “iş”in raconu böyleydi.

Banyo ve üstü başı şimdi tertemizdi.

Banyodan salona geçti. Sehpadan önce zarf içinde getirdiği paraları alıp yeleğinin cebine koydu, sonra güneş gözlüğünü alıp taktı, tel gözlükleri dikkatle yeleğinin sağ cebine tekrar koydu. Beyzbol şapkasını da sehpadan alarak kafasına geçirdi. Ayşe’nin yarısı kanepede, yarısı aşağı kaymış cansız bedenine son bir bakış attı.

Işıkları söndürdü. Salondan koridora geçerken maskesini çıkarıp yeleğinin cebine yerleştirdi. Eldivenli elleriyle kapıyı açtı. Bir süre dışarıyı dinledi. Hiç ses gelmediğine ikna olunca kapıyı yavaşça kapayarak daireden çıktı. Seri adımlarla merdiveni çıktı. Kilidin otomatiğe bağlı zincirini eliyle çektikten sonra apartman kapısını yavaşça açtı.

Dışarı çıkar çıkmaz eldivenlerini çıkarıp cebine soktu. Gecenin bu saatinde dikkat çekmemek için güneş gözlüğünü kazağının yakasına astı, tel gözlüğünü çıkarıp taktı. Şapkasını gözlerine doğru iyice indirdi.

Sokak lambasının yarım yamalak aydınlattığı boş sokağa çıktı.

“Ben seni galiba şimdiden...”

Bankacı Erol, cümlesinin sonunu bankacı Ayşe’ye hiçbir zaman söyleyemedi.

“Babacığım, seni çok seviyorum.”

Ünal Meriç’in Melek Ayşe’sinden bu dünyada duyduğu son söz bu oldu.

“Allah seni bizlere bağışlasın!”

Tanrı, Baba Meriç’in kızı için yakarışını bu kez kale almadı.

İkinci bölüm

İstanbul

Vatan Caddesi’ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü’ne bağlı Cinayet Büro Amirliği Başkomiseri Erdoğan Bıyık, yine aynı büroda görevli Başkomiser Harun Deniz’in odasına 3 Aralık 2010 Cuma günü saat 16.15’e girdiğinde, Olay Yeri İnceleme ve Kimlik Tespit Şube Müdürlüğü’nde görevli Başkomiser Batur Alp de oradaydı.

“Üçlü Çete” yine bir aradaydı.

Erdoğan Bıyık, Batur Alp ve Harun Deniz 1992 yılında İstanbul Etiler’deki Polis Koleji’nde tanıştılar. Yatakhane yan yana düşünce bunu kader birliği olarak algıladılar ve 1992-1996 yıllarında İstanbul’da Kolej’de, 1996-2000 yıllarında da Ankara’da Akademi’de ayrılmaz bir üçlü oldular.

İlginçtir, çetelerin peşine düşmek için eğitilen bu üçlü, arkadaşları arasında “Üçlü Çete” adıyla anıldı ve her iki okulda da “parçalanamaz ve bölünemez bütün” olarak nam saldılar.

Sekiz yıl boyunca beraber güldüler, beraber ağladılar, birlikte eğlendiler, birlikte ders çalıştılar, birlikte “milli oldular”, birlikte ilk sarhoşluklarını yaşadılar. Her şeyin ötesinde de harçlıklarını ortak kasada toplayıp, ilk sigara paketlerini bile bu parayla aldılar.

Çete İstanbul, Ankara, Antalya’ya yayılan ünlü “Hisarüstü Cinayetleri”ni bu illerde ayrı ayrı çalışırken 2007’de birlikte çözdükten sonra 2009’da ünlü örgüt “itirafçı”sı Çığlık Taşlıdağ’la – itiraflarından sonra Can Daniş adını seçmişti– bu sefer Terörle Mücadele’de görevliyken, oldukça başarılı serüvenler yaşadılar.

Terörle Mücadele’de de ayrı yerlerde görevliydi. Harun İstanbul’da, Batur Berlin’de, Erdoğan Brüksel’deydi.

Şimdi ilk defa üçü aynı şehirde, aynı binada görevliydi.

Erdoğan başıyla arkadaşlarını selamladı.

Harun, “Bak dinle, Batur’un anlatacakları varmış” dedi.

Batur Alp’in suratı asıktı; tecrübeli polisin pek hoş şeyler anlatmayacağı her halinden anlaşılıyordu.

Harun, Batur’a anlatmaya başlaması için işaret verdi.

“Maktul Ayşe Meriç, büyük bir bankanın Beşiktaş şubesinde memurmuş. İşe başlayalı henüz bir yıl olmamış. Bu sabah işe gelmemiş. Bir süre beklemişler. Sonra şubeden arkadaşı Serap cep telefonundan Ayşe’yi aramış. Cevap alamamış. Öğleden sonra ısrarla arka arkaya aramış. Telefon çalışıyor ama cevap yokmuş. İyice telaşlanan Serap şube müdürüne haber vermiş. O da bizde İstihbarat’ta görevli arkadaşı Yunus’u aramış. Yardım istemiş.”

Erdoğan “Kıl Yunus mu?” diyerek araya girdi.

“Hıı! O!”

“Ulan o yaralı parmağa işemez be!”

“Bu sefer işemiş.”

“Ne yapmış?”

“Kıl’dan beklenmeyecek bir ilgi göstermiş. Herhalde müdürü ya seviyor ya da bir şekilde borçlu.”

“Herhalde tüketici kredisi almıştır, geri ödemeyi geciktirmek için bahane arıyordur.”

“Yok o kadar da değil. Adamın günahını almayın.”

Batur’un şaka kaldıracak hali olmadığını anlayan Harun, “Tamam Batur, sen anlatmaya devam et” dedi özür dilercesine.

“Yunus, banka müdüründen kızın adresini istemiş. Adrese en yakın karakolu aramış. Adresi, şahsın kimliğini vermiş. ‘Gidin bakın’ demiş. Yarım saat sonra Yunus’u geri aramışlar. ‘Kapı duvar. Kimse açmıyor’ demişler. Kızın İstanbul’da kimi kimsesi de yok. Bütün ailesi Samsun’da.”

Harun birden heyecanlandı:

“Ne! Maktul Samsunlu mu?”

“Evet, hemşerin.”

“Meriç, Meriçler... Çıkaramadım.”

Batur devam etti: “Bunun üzerine Yunus, banka müdüründen onay alıp polislerden kapıyı açmalarını istemiş. İçeri girmişler ki, olan olmuş...” Biraz soluklandıktan sonra devam etti: “Yunus bizim müdürlüğe haber verdi. Müdür de hemen beni olay yerine yolladı. Yanıma iki uzman aldım. 13.45’te Kuzguncuk’ta kızın evine vardım.”

“Eeee!”

“Her şey altı ay evvel Güngören’de gördüğümüz gibi... Her şey aynı...”

“Deme yahu...”

“Kız yine sarı saçlı... mat sarı saçları var... minyon vücudu sanki hem gelişmiş hem tam gelişmemiş gibi. Yine çırılçıplak soyulmuş. Yine boğazı kesilerek, şahdamarı parçalanarak öldürülmüş. Baş neredeyse vücuttan kopmak üzereymiş. O derece vahşice.”

Sustu. Midesi kalkmıştı. Lafın arkasını getiremeyeceğini hissetse de “Bir polise yakışmaz” diye düşünüp kendini toparlayarak sözlerini tamamlamaya çalıştı.

“Yine... yine... Sanki ameliyat edilmiş gibi vajina kesilerek çıkarılmış...”

Erdoğan ile Harun’un da mideleri kalkmaya başladı.

“Eeee!” dedi Harun.

“Yine vajina bir köşeye fırlatılıp atılmış...”

“Tecavüz mü?”

“Yine bir belirti yok. Vücuttan çeşitli salgı örnekleri alındı, ama uzman arkadaş sperm artığı, salya veya tükürük olmadığını söyledi. Sadece kan pıhtısı. Göreceksiniz, kan pıhtıları da Güngören’deki gibi maktule ait çıkacak. Anlayacağınız, galiba yine üzerinde DNA çalışması yapabileceğimiz bir ipucu bulamayacağız. Bence yine doktor eldiveni ve ameliyat maskesi kullandı.”

Erdoğan “Evde ne gibi bulgular var?” diye sordu.

“Önemli bir bulgu yok. Tıpkı Güngören’deki gibi kapı yine hiç zorlanmamış. Belli ki kız kapıyı kendi açmış. Ölüm saati henüz belli değil, ama ben cesedi gördüğümde takriben 15-16 saat önce öldürüldüğüne hükmettim. Kız çalıştığına göre eve en erken 19.00’da geldi. Demek ki katil o saatten sonra Ayşe’yi kapıyı açmaya ikna etti.”

“Kızı tanıyor muydu acaba?”

“Cinayet, Güngören’dekine bu kadar benzediğine göre, büyük ihtimalle iki cinayeti de aynı kişi işledi. O zaman...”

“Tanımıyordu... Peki, katil akşam akşam kendi halinde bir genç kıızı kapıyı açmaya nasıl ikna etti?.. Elimizde başka delil yok, ama katilin veya katillerden en az birinin erkek olduğunu varsayabiliriz.”

Nedenini açıklamak istercesine ekledi:

“Şey... Vajina parçalandığına göre...”

“Pekâlâ bir kadın da olabilir.”

“Bir kadına ancak bir erkek bu şekilde zulmedebilir.”

Harun araya girdi:

“Güngören... Sonra Kuzguncuk... Kurbanlar minyon tipli, sarışın, kendi halinde kadınlar... İkisi de aynı şekilde boğazları kesilerek öldürüldü, sonra vajinaları adeta bir ameliyatla vücuttan ayrıldı... Eminim... İkisini de aynı şahıs öldürdü... Ayrıca... Sadece iki cesetle bu sonuca vararak genel kabul görmüş tariflere uygun davranmıyorum, ama galiba bir seri katille karşı karşıyayız.”

Bu sıfat diğer ikisinin de aklına yatmıştı.

“Seri katil!”

“O halde karşımızda tipik bir alaturka katil yok. Bir sapık, bir psikopat var ve hiç alışık olmadığımız metotlarla, kültürümüze çok fazla uymayan bir tarzla işliyor cinayetleri. En azından şimdilik iki tane işledi.”

Barut adeta fısıldadı:

“Herhalde, belirli aralıklarla işlemeye de devam edecek.”

Seri katiller hakkında epeyce araştırma yapan Harun, bu konuda bildiklerini anlatma gereği duydu:

“Aslında bizde de seri katiller var” dedi. “Sadece Amerika’daki, Rusya’daki kadar çok değil. Ben bu konuyu sırf meraktan bir ara araştırmıştım. Artvin Canavarı var, Avcılar Sapığı Torna Vidalı var, Alanyalı var, İzmir Canavarı var, tam bir sosyopat sayılan Durmuş Anuçin var, Mobilyacı, Erdinç Tümer, Kolici, Çivici var... Muhakkak daha başkaları da var. Şimdilik benim aklıma gelenler bunlar.”

Batur sırtıarak “Biz de fena değilmişiz” dedikten sonra ciddileşti. “Sanırım, bu sefer de evde bizi neticeye götürecek hiçbir ipucu çıkmayacak. İçindeki ses böyle diyor. Evde ilk gördüklerim de bana bu duyguyu verdi. Etrafa saçılmış kan dışında ev çok düzenli. Cinayetten önce bütün detaylar düşünülmüş. Arkadaşlar hâlâ evde çalışıyorlar, ama büyük ihtimalle parmak izi, tükürük, salya ya da en ufak bir iz bulamayacaklar. Böyle söylüyorum, zira bence de Güngören katili de Kuzguncuk katili de aynı...”

Harun rahatsızdı:

“Ben de ister istemez hemen aynı kanıya vardım, ama benzerliklerden hareket ederek kesin yargıya ulaşmak için galiba henüz erken.”

Batur “Tam bilmiyorum ama hissediyorum” dedi umutsuzca. “Güngören Cinayeti’nde nasıl çualladıysak bu sefer de çuallayacağız.”

Belli ki bugün gördükleri, genç kızın içler acısı hali Batur’un moralini bozmuş, sinirlerini altüst etmişti.

“Puşt, bir şekilde eve sessiz sakin giriyor, ana baba kuzusu kızları keskin aletleriyle paramparça ediyor, kasaplığa soyunuyor, vücutlarını parçalıyor ve biz sadece seyrediyoruz. İnsan kasabı... Sonra da tıpkı eve tamirata gelen bir usta gibi alet edevatını toplayıp ardında hiçbir iz bırakmadan, def olup gidiyor. Allah’ın belasını öldürmeye, biz de avanak avanak seyretmeye devam edeceğiz.”

Harun Deniz ayağa kalktı, Batur’a yaklaştı. Elini arkadaşının omzuna koydu.

“Belli ki sinirlerin bozulmuş. Biraz sakinleş.”

Batur’un gözleri dolmuştu.

“Yirmi dört-yirmi beş yaşında bir fidan. Vücudunu görerseniz daha çocuk zannedersiniz. Koyun gibi öyle boğazı kesilmiş, yatıyor. Ben ki o kadar ceset gördüm, hiçbiri bana bu kadar koymamıştı.”

Sonra ayağa kalktı:

“Ulan ben bu sapıği yakalayıp, anasını sikmezsem bana da Batur demesinler. Ulan, o kadar mı kolay gencecik bir insanın hayatını karartmak! Hem de bu kadar vahşice. Hayvanca. Ulan vahşi hayvan bile yemek için öldürdüğü hayvana bu caninin kıza yaptıklarını yapmaz be!”

Erdoğan da ayağa kalktı. Şimdi üçü de ayaktaydı. Hepsinin damarları adrenaline dolmuştu. Çocuklar gibi el ele tutuştular.

Erdoğan adeta bağırdı:

“Biz ‘Üçlü Çete’yiz. Evvel Allah bu işi de çözeriz.”

Batur da aniden havaya girdi:

“Çözeriz!”

Harun gülmeye başladı:

“Çözmesine çözeriz de böyle salya sümük ağlayarak olmaz. Çözmek için önce aklımızı kullanmalıyız. Keselim ağlaşmayı.”

Harun Deniz de Erdoğan Bıyık gibi 1975 doğumluydu. Ancak o Erdekli değil, Samsunluydu. Batur Alp gibi o da Rumeli asıllıydı.

Kendini “Rumeli Türkü!” diye tarif ederdi.

Otuz beş yaşında olan Harun Deniz, kumral tenli, ela gözlü, ince ve uzun boylu, oldukça yakışıklı bir adamdı. İlk ve orta okulu Samsun’da okuduktan sonra orta son sınıfta devlet memuru babasını kalp krizi sonucu kaybedince çeşitli devlet okulları sınavlarına girmiş, ilk netice Polis Koleji’nden gelince kaydını İstanbul Etiler’deki okula yaptırmıştı. Sadece tesadüfen polis olan Harun, ileriki yıllarda bu meslek için yaratıldığına hükmetmişti. Cinayet masası onun için adeta bir hobi merkeziydi. Piyasada ne kadar polisiye roman varsa satın alıyor ve bir gecede okuyup bitiriyordu. Boş zamanlarında Adli Tıp Merkezi’ne gidiyordu. Özellikle kriminoloji laboratuvarlarından bilgi almaya, yenilikleri öğrenmeye bayılıyordu. İlgili tıp makalelerini devamlı okuyordu.

Sık sık “Maaşın azlığından şikâyet etmeye hakkım yok, çünkü ben hobimle uğraşıyorum, oynunağımla oynuyorum, üstüne bir de maaş alıyorum” derdi.

Başkomiser Harun insanı insan yapan, onu diğer tüm canlılardan ayıran unsurun “merak” olduğunu doğrulayan türdendi. O her şeyi merak ederdi. Her şeyi ama her şeyi sorgulardı.

Harun Deniz ona takdim edilen her türlü meseleyi merak ettiği gibi eline verilen olguları da şüpheyile karşılardı.

“Her şeyden şüphe etmek insan doğasının bir parçasıdır” sözüne inanırdı. Hatta “Bak bu delil her şeyi ispat ediyor” dendiğinde dahi “Bir delil bir gerçeği ortaya çıkarabilir, ama her gerçeğin ardında başka bir gerçek daha vardır” derdi. Yanlışlayamadığı, açığını bulamadığı, eksiğini gösteremediği “gerçekler” karşısında bile “Bu gerçeklik ancak yanlışlığı ispat edilene dek gerçekliktir” diyerek ahkâm keserdi.

Harun analitik düşünürse, her gerçekten şüphe ederse her sorunu çözeceğine inanırdı. Seri katil meselesini de akılla çözmeyi tercih ediyordu.

Harun Deniz, 2003 yılında yine Rumeli asıllı, ailesi Bursa’ya yerleşmiş bir kızla evlendi. İlkokul öğretmeni olan eşi her şeyi olumlu karşılayan, yumuşacık kalpli bir kadındı. Karısı Harun’a 2004 yılının başında sarı kafalı, yeşil gözlü erkek bir “kızan” verdi.

Üçlü Çete coşkuyla odanın ortasında el ele tutuşmuşken Batur’un cep telefonu çaldı. Kuzguncuk’ta araştırma yapan uzmanlardan biri arıyordu.

“Amirim, bizim olay yeri incelememiz bitti. Delil olabilecek her şeyi topladık. Tasnif ettik. Tüm ölçümleri yaptık. Ambulans maktulü aldı, Adli Tıp morguna götürdü. Şimdi çıkıyoruz.”

“İyi, çıkın.”

“Şey...”

“Ne?..”

“Dışarısı kameraman ve gazeteci kaynıyor. Bütün mahalle sokakta. Arkadaşlar sokağı denetime aldılar, ama çıkışta soru soracaklar.”

“Medyaya bir tek sen cevap ver. ‘Bir cinayetle karşı karşıyayız ama bütün delilleri topladık. Katil en kısa zamanda yakalanacaktır’ gibi yuvarlak laflar et. Sakın detay verme. Katiyen hunharca parçalanın vücuttan bahsetme.”

“Baş üstüne.”

Telefonu kapattıktan sonra Batur’un aklına başka bir şey geldi:

“Hemen kızın ailesini aramamız lazım. Durumu bir şekilde anlatmalıyız. Eğer akşam televizyondan duyarlarsa rezil oluruz. Ben şahsen kendimi ölene dek affetmem.”

Erdoğan hemen atıldı:

“Yunus’a soralım. O da banka müdürüne sorsun. Muhakkak, kızın kayıtlarında acil durumlarda aranacak bir yakınının numarası vardır. Bir irtibat numarası olmalı.”

Banka müdürünün verdiği cep telefonu numarası, baba Ünal Meriç’e aitti. Samsunlu olması nedeniyle gözler Harun’a çevrildi. Görev onundu. O da hemşerisine acı haberi vermenin kendi sorumluluğu olduğunu kabullenmiş olmalı ki santraldaki polis memuruna numarayı, aranan ismi verdi.

Rutin bir iş yapan polis memuru numarayı çevirdi.

Telefon birkaç kez çaldı. Sonra bir erkek sesi cevap verdi:

“Alo!”

“Alo, Ünal Meriç’le mi görüşüyorum?”

“Evet! Ne vardı?”

Akşam 18.00 civarında resmi bir tavırla aranmak Ünal Meriç’i şaşırtmıştı. Sorusunun cevabını beklemeden devam etti: “Kimsiniz?”

“Efendim, ben İstanbul Emniyet Müdürlüğü’nden arıyorum.”

Cinayet Büro Amirliği’nin adı hiçbir zaman baştan zikredilmezdi.

Ünal Meriç’in dizlerinin bağı çözüldü. Bir el, boynunu arkadan sıkmaya başladı. Tansiyonu bir anda fırladı. Belli belirsiz bir sesle “Ne oldu ki?” diye sordu.

Memur “Sizi Başkomiserim Harun Deniz’e bağlıyorum” dedi. Beklemeden telefonu bağladı: “Hatta Ünal Meriç.”

Harun bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra kendini toparlayıp söze girdi:

“Efendim ben Başkomiser Harun Deniz. Ünal Meriç’le mi görüşüyorum?”

“Evet, benim ne olmuş?”

“Efendim, ben de Samsunluyum...”

Ünal Meriç’in boş laf dinleyecek hali yoktu.

“Ne oldu? Neden aradınız?” diye adeta bağırdı.

“Efendim, kızınız hakkında...”

Baba oturma odasındaki çekyata çöktü. Anne Zeliha da duyduğu seslerden bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı ki, akşam yemeğini hazırladığı mutfaktan odaya seğirtti. Meraklı gözlerle kocasına bakmaya başladı.

Ünal Bey güçlkle “Ne olmuş kızıma?” dedi.

“Ayşe Meriç Hanım hakkında hoş olmayan bir haberim var. Sizi bilgilendirmek zorundayım.”

Ünal Bey bu sefer gerçekten bağırmaya başladı:

“Ne oldu Ayşe’ye? Yoksa bir kaza mı?”

“Pek sayılmaz. Evine girilmiş...”

“Hırsız mı?”

“Öyle de denemez.”

“Ne olur söyleyin? Yalvartmayın beni!”

“Kuzguncuk’ta evine giren biri kızınız Ayşe’ye bıçakla saldırmış.”

Baba Meriç cevabından en çok korktuğu soruyu sordu:

“Kızım iyi değil mi?”

“Maalesef, efendim, ben Cinayet Büro Amirliği’nden arıyorum. Kızınız dün gece öldürülmüş. Başınız sağ olsun.”

Bir sessizlik oldu. Harun, babanın haberi kavramaya çalıştığını düşündü.

Birdenbire telefonda bir kadın sesi belirdi. Kadının belirgin bir Laz şivesi vardı. Ürkek ama daha emin bir sesle sordu:

“Ünal az fenalaştı da telefonu ben aldım. Karısıyım. Adım Zeliha. Ne olmuş?”

“Şey... Ben İstanbul’dan arıyorum. Başkomiser Harun Deniz... Cinayet Masası’ndan. Kızınız Ayşe...”

“Ne olmuş kızım Ayşe’ye?”

“Dün gece evine bir şahıs girmiş. Kızınızı bıçaklayarak...”

Zeliha Anne inanılmaz bir sükûnet içinde sordu:

“Ölmüş mü?”

“Maalesef efendim. Başınız sağ olsun.”

Kadın bir an tepki vermedi. Sonra ansızın “Dostlar sağ olsun” deyiverdi.

Kadının haberi bu kadar metanetle karşılaması Harun’u şaşırtmıştı.

Kadın “Kimmiş katili?” diye sordu.

“Bilmiyoruz... Yani şimdilik bilmiyoruz... Ancak, çok yakında bulacağız.”

“Polis Bey!”

“Buyrun efendim...”

“Bulacak mısınız? Yoksa kızımın kanı yerde mi kalacak?”

“Tabii bulacağız. Size söz veriyorum.”

“Tez bulun, yoksa bırakın biz bulalım.”

Harun çok ama çok şaşkındı. Kadın sanki çok doğal, günlük bir olaydan bahsediyordu. Tabii ki, Zeliha Meriç’in babasının otuz yıl önce öldürüldüğünü, amcasının da abisinin katilini vurduğunu, bunun için de on sekiz yıl içeride yattığını bilemezdi.

Harun, Ayşe’nin annesine Allah’tan sabır diledi, cep telefonunun numarasını bıraktı. Bütün gelişmelerden haberdar edeceğine dair söz verdi.

Telefonu kapattığında Harun üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti.

Konuşmayı Erdoğan da Batur da can kulağıyla dinlemişlerdi.

Erdoğan “İyi ki maktul Erdekli değildi” dedi.

Erdoğan Bıyık da Harun Deniz gibi otuz beş yaşındaydı. Bandırma-Erdek doğumlu, tipik bir deniz kenti çocuğuydu. Orta boylu, kumral tenli, tıknaz yapılı Erdoğan Bıyık’ın saçları daha yirmili yaşlarında dökülmeye başlamıştı.

Erdoğan Bıyık’ın babası Erdek’te manavdı. Halen oldukça ileri yaşına rağmen çalışmaya devam ediyordu. Üç kardeşin üçü de okumuş, ablası doktor, abisi iktisatçı olmuştu. Erdoğan Bıyık ise bir gün bir film seyretmiş, o gün polis olmaya karar vermişti.

Katillere “el aman” dedirten polis!

Onun için ortaokulu bitirir bitirmez Polis Koleji sınavlarına girmiş ve okulu dereceyle kazanmıştı.

Erdoğan Bıyık, okulda sosyal konulara hâkimiyeti, siyasete merakı ve liberal eğilimleriyle nam salmıştı. Siyaset ondan sorulurdu.

Erdoğan Bıyık, Akademi’den sonra Ankara’da Cinayet Masası’nda görev alınca Milli Piyango’dan büyük ikramiyeyi kazanmış kadar sevinmişti. Terörle Mücadele yılları da keyifli geçmişti. Brüksel’de geçirdiği iki yıl ise ona göre “şahane”ydi. Batılı olmanın ne demek olduğunu o zaman anlamıştı. Siyaset merakına rağmen Cinayet Masası’nı veya Terörle Mücadele’yi Siyasi Şube’ye her zaman tercih ediyordu.

Komiser Erdoğan Bıyık, Akademi’yi bitirdiği yıl Erdek’ten bir kızla evlenmiş ve ertesi yıl da şimdi 9 yaşında olan oğlu Sermet doğmuştu.

Batur, Harun’a “Aileye neden hiç detaylardan bahsetmedin?” diye sordu.

Harun “Nasıl bahsedebilirdim ki?” diye yanıtladı keyifsizce. “Sonra nasılsa ortaya çıkacak. Acılara yavaş yavaş alışsınlar.”

“İnşallah bizimkilerden kimse medyaya ötmemiş olsun da haberlerde duymasınlar.”

“Duymazlar, duymazlar. Şimdi televizyon açacak halleri yok ya!”

Zeliha Anne önce sürekli ağlayan kocasını çekyata yatırdı. Sonra damadını aradı. Gayet sakin Ayşe’nin başına gelenleri anlattı. Baldızını gerçekten çok seven damat, hıçkırıklara boğuldu. Zeliha Anne hemen bir doktor alıp eve gelmesini, Atiye’yi de çağırmasını istedi. Ardından Trabzon’u aradı. Kız kardeşine durumu bildirdi. Onlardan da acilen Samsun’a gelmelerini istedi.

Saat 19.00’a geldiğinde de mihaniki televizyonu açtı. Herhalde, içinden bir ses kızının cinayet haberinin televizyonlara düşeceğini söylüyordu. Haber özetlerinde cinayet haberi yoktu.

O sırada damadı, yanında doktorla birlikte geldi. Zeliha Hanım vaveyla eden damadını azarladı. Bu arada doktor Ünal Bey’i muayene etmeye başladı. Ünal Meriç hâlâ ağlıyordu; yürek parçalayan bir sükûnet içinde gözyaşı döküyordu. Herhalde, bir insanın çöküşü böyle oluyordu.

Televizyon aniden “Flaş! Flaş!” yazılarıyla altyazı geçmeye başladı:

“Korkunç cinayet! Korkunç cinayet! Kuzguncuk’ta genç bankacı kız vahşice katledildi!”

O an Meriçlerin evinde zaman dondu. Cinayet haberine dek verilen diğer haberleri kimse dinlemedi. Zeliha Anne, Ünal Baba, Atiye, damat ve doktor donmuş bir zaman içinde sessiz, hareketsiz cinayet haberini beklediler. Sonunda haber geldi.

Kuzguncuk’taki, Ünal Bey’in görür görmez tanıdığı Bahçesarayı Sokağı’ndan yapılan bant yayınında –bant son anda kanala yetişmişti– spiker kadın, kurbanın bir gece evvel, eve nasıl girdiği belli olmayan bir şahıs tarafından vahşice katledildiğini anlatıyordu. Yetkililerin katili henüz bulamadıklarını, ama ellerinde çok güçlü deliller olduğunu, acımasız katilin her an yakalanabileceğini belirtiyordu.

Spiker devam ediyordu: “Edindiğimiz bilgilere göre, kurban Ayşe Meriç öldürüldükten sonra sapık katil bankacı kızın vücudunu da parçalamış. Emniyete yakın kaynaklar cinayetin altı ay önce Güngören’de işlenen cinayete çok benzediğini ifade ettiler. ‘Acaba aramızda bir sapık katil mi var?’ sorusu akıllara takıldı. Sayın seyirciler, belki de şu anda İstanbul sokaklarında bir seri katil dolaşıyor ve bir sonraki avının yolunu gözlüyor.”

Tam o sırada kameralar evden bir muşamba kefen içinde dört kişinin çıkardığı cesedi göstermeye başladı.

O anda Samsun’daki evden canhıraş bir ses yükseldi. Önce odaları dolaştı, sonra apartmanda gezindi, sonunda sokağa taştı:

“Ayşemmmmm!”

Zeliha Anne olduğu yere yığıldı.

Ateş düştüğü yeri yakar. Bu sefer sadece yakmadı, yıktı, parçaladı, tarumar etti, yok etti. Ünal

Meriç o gece kalp krizi geçirerek hastaneye kaldırıldı. İki gün sonra ağır bir by-pass ameliyatı geçirecek, ama üç ay sonra gelen bir başka krizin ardından vefat edecekti. Zeliha Meriç ise hastanede bir ay psikiyatri kliniğinde müşahede altında tutulacaktı. Hastaneden çıktıktan sonra kızı Atiye annesini yanına alacaktı. O günden sonra Zeliha Anne'nin ağzından bir kelime bile çıkmayacaktı. O da artık yaşayan bir ölü haline gelecekti. Atiye, kardeşinin ölümüne bile yanamadan, annesi ile babasına yardım etmeye çalışacaktı.

Adli Tıp teslim ettikten sonra Ayşe'nin cenazesini eniştesi ve dayısı İstanbul'dan alıp Samsun'a getirdiler. Cenazesine koca bir Samsun katıldı, arkasından koca bir Samsun ağladı.

Cenazeye Ayşe'nin hastanede yatan annesi ile babası katılamadı.

Ünal Bey'in üç ay sonraki cenazesine de kırk yıllık eşi Zeliha Hanım katılamayacaktı.

Haberleri, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde Harun, Erdoğan ve Batur birlikte izlediler. Cinayet haberinin ana haber bültenine yetiyeceğini onlar da tahmin ediyorlardı. Spikerin kaynak vermeden vücudun parçalandığından bahsetmesi, Güngören Cinayeti'yle irtibat kurması, seri katil sıfatından dem vurması Batur Alp'i çileden çıkardı. Adamlarından biri onu satmıştı.

“Belleyeceğim analarını!” diye bağırdı.

Erdoğan “Dur, dur sakın ol” dedi. “Senin orada sadece iki adamın vardı. Ayrıca bir sürü polis, Adli Tıp'tan adamlar da vardı. Seninkilerin öttüğünü nereden biliyorsun?”

“İnşallah sen haklı çıkarsın. Yarın alırım ifadelerini.”

Ertesi sabah cumartesi olmasına rağmen işe geldiler. Saat 10.00 gibi Asayiş Şube Müdürü Kamil Ocak, Harun ve Erdoğan'ı odasına çağırdı. İçişleri bakanının akşam evden İstanbul Emniyet müdürünü aradığını, katilin, daha doğrusu seri katilin –müdür de bu terimi kullanmıştı– acilen bulunmasını istediğini, İstanbul halkını uzun süre tedirgin ve gergin bir psikolojide tutmamak için gereken bütün tedbirlerin alınmasını emrettiğini anlattı.

Görev, Harun ve Erdoğan'a verilmişti. Katil bulunana dek başka hiçbir dosyaya bakmayacaklardı.

Harun Deniz “Emredersiniz. Neticeye bir an evvel ulaşmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızdan emin olabilirsiniz” dedi. Ardından “Ancak, bir maruzatım var” diye ekledi.

“Neymiş maruzatın?”

“Efendim, konu aynı zamanda Olay Yeri İnceleme'den Batur Alp'in de ihtisas alanına giriyor. Ekibe onu da alsak...”

Müdür gülümsedi.

“Üçlü Çete! Siz hiç, birbiriniz olmadan yapamaz mısınız?”

“Şey...”

“Tamam tamam, ben Hulusi ile bir konuşayım.”

Hulusi Medeni, Olay Yeri İnceleme ve Kimlik Tespit Şube Müdürü’ydü.

Batur Alp 1976 Edirne doğumluydu ve polislik baba mesleği idi. Trakyalı anne ve babanın sarı kafalı, mavi gözlü oğlancığı olarak doğan Batur, ailenin beşinci çocuğuydu. Ondan büyük bir ağabey ve abla lise öğretmeni, ondan küçük bir erkek ve kız kardeş ise ilkokul öğretmeni idi.

Zaten Trakya’da okumuşlar öğretmen olurlar, okumamışlar da ya babadan kalma tarlaları işletirler ya da hayvancılık yaparlardı. Trakyalılar öğretmenliği, öğrenme-öğretme merakından değil, tatilinin fazla olmasından dolayı seviyorlardı.

Türkiye’nin en renkli insanları arasında Trakyalılar kesin ön sıradaydı. Kadın erkek arasında kaç-göç bilmedikleri gibi içlerinde hiç art niyet de beslemezlerdi. Trakyalı erkeklerin bir başka özelliği de içkiye düşkün olmalarıydı.

Haliyle Trakyalıların bütün özellikleri Batur Alp’te de görülüyordu. “Üçlü Çete”nin tek ulusalcı-solcusu, tek müzmin bekârı ve küp gibi rakı içeniydi.

Batur Alp, kendisi değil, babası istediği için polis olmuştu. Kardeşleri babalarının isteğine burun kıvrmasına rağmen o babasını kıramamıştı.

Ortaokulda keskin matematik zekâsıyla dikkatleri çekmişti. Herkes onun mühendis olmasını beklerken o Polis Koleji sınavlarına girip okulu ikincilikle kazanmıştı. Kolej ve Akademi’de hep ilk dereceye girmişti. Emniyet Müdürlüğü’nün en parlak komiserlerinden biri olarak kendisini kabul ettirmişti.

Batur Alp bir türlü evlenmiyordu, zira özgürlüğüne çok düşkündü.

Kamil Bey, Hulusi Bey’in Batur Alp’i “seri katil cinayeti”ne verdiğini iki saat sonra Harun’a bildirdi. O da müjdeyi Erdoğan’a iletti. Ancak, onu tedirgin eden bir konu vardı:

“Biz iki cinayet benziyor diye hemen seri katil demeye başladık. Literatüre göre iki tane cinayet seri katil tanımına yetmez. Hem iki kızı öldürenin tek kişi, üstelik de aynı kişi olduğu şimdilik sadece bir varsayım. Belki de her şey tesadüftür. Sadece öldürme yöntemleri benziyordur.”

“Boğazdan kesme... öldürdükten sonra... kadınlık organının ameliyat edilir gibi vücuttan çıkarılması... Hatta iki cinayette de hiç ipucunun bulunamaması... Bu kadar tesadüf biraz fazla, değil mi?”

Harun arkadaşına hak vermek zorunda kaldı:

“Sen de haklısın.”

6 Aralık Pazartesi günü işe gelir gelmez üzerinde çalıştıkları dosyaları diğer mesai arkadaşlarına devrettiler ve sabah mesaisini arkadaşlarını dosyalar hakkında bilgilendirmekle geçirdiler.

Öğleden sonra Harun’un odasında toplandılar. Ana görüşme odası burası olacaktı. Harun yeni bir dosya aldı eline. Kırmızı dosyanın sırtındaki beyaz kartonu çıkardı ve kırmızı flaster kalemle dosyanın adını yazmaya başladı.

Önce “seri katil” yazmayı düşündü. Sonra tereddüt etti.

“Arkadaşlar, ben dosyaya ‘seri katil’ dosyası adını veremiyorum. Siz ne dersiniz?”

Erdoğan umarsız “Adını ne koyarsan koy” diye karşılık verdi.

“Güngören-Kuzguncuk Cinayetleri’ne dersiniz?” diye önerdi Batur.

Harun ve Erdoğan sözleşmiş gibi aynı anda “Tamam!” dediler.

Harun ismi beyaz kapakçığa itinayla yazdı. Şeffaf plastikten içeri dikkatle geçirince ellerinde içi boş ama üstünde Güngören-Kuzguncuk Cinayetleri yazan bir dosyaları oldu. Bu ana dosya olacak, isteyen ana dosyadan kendine fotokopi alacaktı.

Batur Alp hemen elindeki çantadan bir rapor çıkardı. Dosyaya girecek ilk belgelerden biri bu rapordu.

“2 Aralık 2010’da işlenen cinayet sonrası Ayşe Meriç’in kadavrasında ve olay yerinde bulunan bulgularla ilgili Adli Tıp raporu... Birazdan bizimkiler de Olay Yeri İnceleme Raporu’nu getirirler. İkisini de dosyaya koyarız... Baştan söyleyeyim. İki raporun da bulguları aynı ve dişe dokunur bir şey yok.”

Hırsla saymaya başladı:

“Cinayet 2 Aralık gecesi 22.00-22.45 arası işlenmiş. Katil Ayşe’yi arkasına geçerek ve çok profesyonel bir şekilde, en kaliteli çelikten yapılmış, son derece keskin bir bıçakla soldan sağa boğazını keserek, şahdamarını paramparça ederek öldürmüş.

Bu bıçaklarla büyükbaş bir hayvanı bile rahatça kesip parçalarsın. Sonra yine en kaliteli çelikten yapılmış, profesyonel ameliyat neşteriyle kızın cinsel organını kesmiş. Daha sonra da büyük bir ihtimalle banyoda temizlenmiş. Sadece salonda kan var. Hiçbir yerde yabancı parmak izi yok. Galiba doktor eldiveni kullanmış. Saat 22.45-23.00 arası da alet edevatını toplayıp siktirip gitmiş. Etrafta hiç tükürük veya balgam bırakmadığına göre ağzına da bir maske takıyor.”

Erdoğan “Cinsel saldırı olmadığından eminiz, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

Harun okuduklarından da yola çıkarak “Kıza bakarak kendisini tatmin etmiş olabilir” diye tahminde bulundu. “Literatürde böyle olaylar var. Ancak, ortada hiç sperm artığı yok.”

“Rapor, Güngören raporunun neredeyse tıpatıp aynısı. Bütün bulgular aynı. Bu raporu da bizim dosyaya koyalım.”

Harun Deniz genzini temizledi. Yeni bir konuya gireceği zaman hep böyle yapardı. Erdoğan içinden “Eyvah! Harun yine sazi eline alacak” diye geçirdi.

“Hafta sonu Adli Tıp’tan bir arkadaşımın yardımıyla bazı kriminoloji dergilerine ulaştım. Uzun yıllar Amerika’da, New York’ta yaşamış bir Türk psikiyatrin çok ilginç bir makalesine rastladım.”

Cebinden bir bloknot çıkardı. Sayfalarca not almıştı.

“Psikiyatrin adı Muzaffer Sağlam. Google’dan baktım. Artık İstanbul’da çalışıyormuş... Makale ‘Seri Katil Prototipi’ çiziyor. Makale *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology* adlı derginin 2006 ilkbahar sayısında yayımlanmış.”

Batur “Gerçekten seri katil tipolojisini fazla tanımıyoruz” dedi. “Bu alanda bizde çok fazla çalışma yok. Ne diyor makale?”

“Makaleye göre seri katil prototipinin en önemli özelliği katilin kurbanlarla eskiden gelen herhangi bir bağıntısının olmaması. Katil öldüreceği kişiyi adeta gelişigüzel seçiyor.”

“Tanımıyor yani.”

“Tanımıyor. Tanımadığı için de ortada bir intikam, nefret veya sevgi güdüsü yok. Maddi çıkar sağlamaya yönelik bir güdü de yok.”

Erdoğan araya girdi:

“Ayşe Meriç’in evinden çalınmış herhangi bir kıymetli eşya veya para tespit edilmedi. Güngören’de de durum aynıydı.”

Harun devam etti:

“Toplu katliam yapanlar da çok insan öldürdüğü halde seri katil sayılmıyor. Adam giriyor okula, hiç tanımadığı öğrencileri yaylını ateşine tutuyor, bir sürü çocuk öldürüyor ama seri katil sayılmıyor. O toplu katliam yapmış bir katil.”

“İlginç!”

“Ancak, bir katilin seri katil sayılması için beş-altı cinayet işlemesi bekleniyor. Onun için iki cinayetin ardından ‘seri katil’ sözünün kullanılmasına itiraz ediyorum.”

Erdoğan güldü. “İyi ediyorsun.”

Harun pis pis Erdoğan’a baktıktan sonra devam etti:

“Seri katillerin genellikle cinsel dürtüleri var. Cinayetler psikolojik bir dizin izliyor. Ancak ilk cinayet ile diyelim ki ikinci cinayet arasında bir ilişki yok.”

“Yani?”

“Yanisi öldürülen kişilerin arasında da bir bağ yok. Birbirlerini tanımıyorlar. Ortak bir noktaları bile yok.”

“Ama belki de fiziken benziyorlar.”

“Belki o olabilir.”

Erdoğan ilgilenmeye başlamıştı: “Başka!”

“Cinayet yerleri de farklı. Örneğin kurbanlar aynı semtte, aynı mahallede oturmuyorlar. Hatta en çok seri katil çıkaran ülke olan Amerika’da seri katiller şehir şehir, eyalet eyalet dolaşıp değişik şehirlerde birer kişi öldürüyorlar.”

Batur “Ne yani öldürmek amacıyla şehirleri mi dolaşıyorlar?” diye sordu.

“Evet, aynen öyle. Katil çantasını topluyor, başka bir şehre, belki de gelişigüzel seçilmiş bir şehre, hiç tanımadığı birini öldürmek için gidiyor.”

“Vay be!”

“Zaten, kurbanları genelde kimsesizlerden seçiyorlar. ‘Nobody’ insanlar kurban oluyor. Sokak orospuları, evsizler, fakirler, eşcinseller, kayıp çocuklar, yalnız yaşayan kadınlar... Daha doğrusu Muzaffer Bey’e göre, Amerika’da toplanan belgeler ve veriler bunu gösteriyor.”

“Neden böyle yapıyorlar?”

“Herhalde, onların her yönden zayıf olmaları işleri kolaylaştırıyor. Bazen kimsesizlerin öldükleri bile sonradan ortaya çıkar. Sokakta yaşayanlara kimse sahip çıkmaz. Öldürüldükten sonra arayanı soranı, katilin peşine düşeni, intikam almak isteyen olmaz. Devlet ne kadar takip ederse, işte o kadar. Seçtikleri kurbanlar kolay öldürülecek insanlar.”

Erdoğan dayanamadı:

“Bunlar sadece sapık değil, kalles de.”

“Sapıktan ne beklersin ki!”

“Başka, başka!”

“Özetlersek öldürmek için rasyonel bir nedenleri olmuyor. Takıntılı olma özellikleri var ve cinayetleri bu takıntılar üzerine inşa ediyorlar.”

Batur “Cinsel dürtülerden ve psikolojik bir dizinden bahsettin. Biraz açar mısın?” dedi ilgiyle.

“Çok azının normal bir cinsel yaşantısı var. Cinselliği de güç ilişkisi olarak kavıyorlar. Kurban üzerinde denetim ve kontrol baskısı kuruyorlar. Adeta, cinsellik üzerinden güç gösterisi yapmak ve üstünlük kurmak için cinayet işliyorlar. Cinsel güdü, esas güdü değil; aslında bir bahane. Esas olan

güç gösterisi. Ama cinsellik hep var.”

Batur ve Erdoğan anlamakta zorluk çektikleri, ama çok da ilgilerini çeken bilgileri can kulağıyla dinliyorlardı. Harun üstünlüğü ele geçirmiş olmanın keyfiyle anlatıyordu:

“Asıl hedeflerine hiçbir zaman ulaşamayacakları duygusuyla yaşıyorlar. Bunun için seri katil oluyorlar. Güç gösterisi hiçbir zaman yetmiyor. Bir daha... bir daha... Hedefe ulaşamama, bir türlü tatmin olamama güdüsü onların giderek kontrollerini kaybetmelerine, ödülü –nasıl bir hazine o ödül– beklemeye tahammüllerinin kalmamasına neden oluyor. İşte o zaman da paçayı ele veriyorlar. Aslında çok ama çok zeki ve çok kurnazlar.”

Harun nefeslendi. Notları arasında bir şeyleri doğrudan okumaya çalıştı.

“Makaleden bir cümleyi aynen tercüme etmeye çalıştım. Seri katillerin kendi hayatlarını şiddet ve cinsellikle şekillendirmek, bu amaç doğrultusunda başkalarının hayatlarını da şiddet ve cinsellikle kontrol etmek ve kurbanlarına cinayet öncesi hükmetmek en önemli motivasyonları.”

Batur doğru anlayıp anlamadığını teyit etmek istedi.

“Yani cinsel olarak normal değiller. Ama cinayetleri salt cinsellik için değil, cinsellik aracılığıyla kurban üzerinde denetim kurmak, ona hükmetmek için işliyorlar. Doğru mu anlamışım?”

Harun “Valla doğru anlamışsın” diyerek gülümsedi.

Erdoğan da anladıklarının bir özetini yaptı:

“Seri katiller anormal cinsel isteklerini kurbanları üzerinde baskı ve egemenlik kurarak tatmin ediyor, onları berhava ederken belki de esasında cinsel anormalliklerini zamanında kendi üzerlerinde hâkimiyet ve baskı kurarak tatmin eden kişilerden intikam alıyorlar.”

Batur acı acı güldü:

“Ama puştlar, intikamı kendilerine kötülük yapandan değil, elin zavallı garibanından alıyorlar.”

Harun elindeki notlara bakıp “Şimdilik bu kadar” dedi. “Madem elimizin altında bir uzman var. Dr. Muzaffer Sağlam’la tanışmak isterdim.”

“Çok iyi olur” diyen Erdoğan’ı Batur da onayladı.

Üçüncü bölüm

İstanbul

4 Aralık 2010 Cumartesi günü Dr. Muzaffer Sağlam Nişantaşı, Valikonağı Caddesi'nin Şehit İsmet Armağan Sokak'la birleştiği köşe başında 120 no'lu Manolya Apartmanı'nın üçüncü katında hem muayenehane hem ev olarak kullandığı 10 numaralı dairede, kabul ettiği son hastasıyla ilgili notlarını yazarken klavyeye basan elleri tir tir titriyordu. Hastası hakkında yazıyordu, ama aklı bambaşka bir yerdeydi.

“Psikopat olduğuna dair inancım her seanstan sonra biraz daha artıyor. Muazzam bir travma yaşamış ama bir türlü açamıyorum. Son dakikada hep kaçıyor. Konuyu başka yöne çekiyor. Katiyen detaylı bilgi vermiyor. Her türlü yönlendirmeye açık. Biraz psikoloji bilen biri onu istediği gibi yönlendirir. Birilerine kötülük yapmak için adeta benden onay bekliyor. Beyin tomografisinin çekilmesi gerekiyor, ancak yanaşmıyor. Ailesinden kimsenin kalmadığını, herkesin öldüğünü söylüyor; ona inanmıyorum. Ailesi hakkında gizlediği bir şeyler var. En doğrusu hastayı Bakırköy'deki kliniğe yatırmak. Ama nasıl ikna edeceğim? Çok ama çok zeki.”

Dr. Sağlam kısa notu yazdıktan sonra “Zeki Tariki” word dosyasını kapattı. Arkasına yaslandı. Sekreterinin dahili numarasını çaldırdı. Kız telefonu hemen açtı:

“Buyrun!”

“Gülgün, Zeki Bey son hastamdı, değil mi?”

“Evet, Muzaffer Bey!”

Topu topu sekiz hastası vardı. Ancak, diğerleri çok daha basit vakalardı. Kocasından yeni ayrılmış bir depresif. Bir alkolik. Paranoyak bir erkek. İsterik bir hanım. Gelgit akıllı bir yaşlı... Hepsi klasik, tam tedavi edilemez ama idare edilir hastalardı. İhtisasını yaparken bunlardan bir sürü tanımişti.

“Sen çıkabilirsin.”

“Yarın kaçta geleyim?”

“Her zamanki gibi. 08.30'da burada ol.”

“İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar.”

İçinden “Puşt birazdan gelir. Vakti yaklaşıyor” diye geçirdi.

Saat 20.17'yi gösteriyordu.

Dr. Muzaffer Sağlam 1968 doğumlu, 42 yaşında, ömrünün çok önemli bir bölümünü ABD'de, New York'ta geçirmiş tipik bir akademisyendi. İnce, oldukça uzun boylu, açık kumral tenli, kafasının ortası tamamen kel, ancak kafasının yanlarını çevreleyen kül rengi saçları gürdü.

Dr. Sağlam yuvarlak tel gözlüklerini çıkardı, gözlerini ovdu, gözlük camlarını masasında duran özel bir bezle sildi, tekrar taktı.

Kendi kendine söylenmeye başladı:

“Bu herif beni öldürecek. En iyisi ben bunu ihbar edeyim de her şey bitsin. Artık dayanamayacağım. Her altı ayda bir kalp krizinin eşiğinden dönüyorum.”

Muzaffer Sağlam Kütahya’da doğmuş, lise ikinci sınıfa kadar da orada okumuştı. Kader onu 1985 Şubatı’nda New York’a fırlatmıştı. Tüm eğitimi boyunca çok ama çok başarılı bir öğrenci olmuştu. Yüz yüze geldiği onca travmaya rağmen!

Dr. Muzaffer Sağlam lise sonu New York’ta Astoria-Queens’te okuduktan sonra –okulda daha ilk yılda sınıf birincisi olmuştu– yine New York’ta Columbia Üniversitesi’ne tam burslu kabul edilmiş, orada ABD eğitim sisteminin bir parçası olarak pre-med –tıp fakültesi öncesi– üzerine yoğunlaşmış, üniversiteyi bitirdikten sonra yine tam burslu olarak bu sefer New York Üniversitesi (NYU) Tıp Fakültesi’ne kabul edilmişti.

Lise sonrası dört yıl temel eğitim aldıktan sonra, dört yıl tıp, dört yıl da psikiyatri okumuştı. Uzun süre kendisi psikoanaliz uygulamasına tabi tutulmuş ve uzun sınavlardan sonra 2003’te kendisine bu eyalette psikoanaliz yapma yetkisine sahip psikiyatr olarak çalışma hakkı veren belgeyi almıştı.

Muzaffer Sağlam, NYU Tıp Fakültesi’nin Langone Medical Center adı verilen merkezinde 2003-2009 yıllarında da psikiyatr doktor olarak çalışmış, üniversiteden 2008’de “profesör” unvanı aldıktan sonra ani bir kararla, 2010 başında İstanbul’a yerleşmişti. New York’taki parasal birikimleriyle Valikonağı Caddesi’ndeki daireyi satın almıştı.

Son bir yıldır da İstanbul Tabipler Odası’na kayıtlı psikiyatr olarak, bu dairede hem yaşıyor hem hasta kabul ediyordu. Ayrıca büyük bir özel üniversitenin tıp fakültesinde bu dönem genel tıp dersleri vermeye başlamıştı. İleride psikiyatri bölümünün başına geçmesine kesin gözüyle bakılıyordu.

Tüm hayatı belirli bir düzene sokulmuş Dr. Sağlam’ın özel bir derdi vardı: Tek yumurta ikiz kardeşi Zafer Sağlam!

Zafer Sağlam bir ruh hastasıydı. Psikopat. Ayrıca tedricen ilerleyen şizofreni. Üstün zekâlı bir psikopat. Hatta bir dâhi. Teşhis tam olarak 2005’te konmuştu. Oysa belirtiler on iki-on üç yaşlarından beri vardı. Durumu 2000’li yıllarda gittikçe kötüleşen Zafer Sağlam, son yıllarda işi cinayet işlemeye kadar vardırmıştı!

Dr. Sağlam hırsıyla kendi kendine bağırdı:

“Ulan it, senden kurtulmak için New York’tan kaçtım. İstanbul’a yerleştim. Yine de gelip beni buldun. Neredeyse otuz yıldır zaten bana çektiyorsun. Son yıllarda bir de cinayetler işlemeye başladın. Ulan ikizimsin, kanımsın diye belana kaç yıl daha katlanacağım? Senin yüzünden psikiyatri okudum. Seni tedavi edeceğim diye bir ömür boyu çırpındım durdum. Değil tedavi olmak, bir de katil oldun. Kasap! Seri katil! Önce New York polisine kök söktürdün. Providence, Boston polis

teşkilatını birbirine kattın. Şimdi de İstanbul polisini peşinden koşturuyorsun. Biliyorum, yine bana koşacak, ‘Bana yardım et Muzaffer!’ diye yalvaracaksın.”

Nefeslendi, boş odada bağırmaya devam etti:

“Ben de suç işliyorum. Koskoca Prof. Dr. Muzaffer Sağlam, ünlü Psikiyatr Sağlam bir seri katile yataklık ediyor, yakalanmaması için ona yol gösteriyor. Bunu neden yapıyor? Çünkü seri katil tek yumurta ikizi. Öteki yarısı... Seni ihbar etmediğim her gün vicdan azabından ölüyorum be!”

Zafer Sağlam ile Dr. Muzaffer Sağlam’ı birbirinden ayırt etmek mümkün değildi. Zafer Sağlam da ince, uzun boyluydu; o da açık kumral, başının ortası kel, yanları gür saçlıydı. Hatta onun da saçları kül rengiydi. İkisinin de saçları otuzuna varmadan dökülmüştü. Muzaffer’e inat olsun diye Zafer de tel gözlük takıyordu. Kendine bir akademisyen görünümü veriyordu.

Aslında görüntü dışında ikizlerin neredeyse hiçbir şeyi benzemiyordu. Muzaffer ne kadar başarılı bir öğrenciyse Zafer o kadar tembel bir öğrenciydi. Zaten lise ikiden sonra New York’a gittiklerinde lise son sınıfı ancak iki yılda bitirmişti. Sonra da okumamıştı. Zafer’in bir mesleği yoktu. Araba tamirciliğinden benzin pompacılığına, kapıcılığa, güvenlik görevliliğine, garson ve bulaşıkçılığa kadar bir sürü iş yapmıştı.

Dr. Muzaffer Sağlam’ın beklediği gibi ana giriş kapısının zili saat 20.32’de çaldı.

“Puşt, Gülgün’ün gidişini bile denetliyor.”

Dr. Sağlam diyafondan kim olduğunu sormadan aşağıdaki giriş kapısının otomatiğine bastı.

Son on-on beş yıldır doktor muayenehaneleriyle dolup taşan Valikonağı’ndaki apartmanın üçüncü katındaki 10 numaralı dairenin kapısını aralayıp salona geçti. Asansörün çağrıldığı için bulunduğu kattan aşağı inerken çıkardığı gıcırtilı mekanik sesi duydu. Asansörün kapısı giriş katında açıldı ve tekrar kapandı. Asansör tırmanmaya başladı. Üçüncü katta durdu.

Muzaffer Sağlam iyiden iyiye terlediğini, ellerinin ise buz kestiğini fark etti. Aralık kapı tıklandı. Dr. Sağlam daha cevap vermeden kapı iyice aralandı ve Zafer Sağlam içeri girdi.

Yabancı biri, kapıdan içeri girenin Dr. Muzaffer Sağlam olduğunu sanabilirdi.

İnce-uzun, açık kumral, kafasının ön tarafı açık, yandaki gür saçları kül renginde, lacivert balıkçı yaka kazak, lacivert pantolon ve iki düğmeli lacivert ceket giyen, üzerinde lacivert palto ve lacivert atkı bulunan Zafer Sağlam, Muzaffer Sağlam’la karşı karşıya geldi.

Giysileri bile tıpatıp aynıydı! Muzaffer de lacivert balıkçı kazak, lacivert pantolon ve iki düğmeli lacivert ceket giymişti.

Zafer seri ve nazik bir hareketle paltosunu ve atkısını çıkardı. Portmantoya astı. Ceket ve pantolonla kalınca kim kimdir ayırt etmek imkânsız hale geldi. Zafer eliyle yuvarlak tel gözlüklerini düzeltti. Muzaffer de gayriihtiyari aynı hareketi yaptı.

Giysilerinin de aynı olduğunu o an fark eden Muzaffer içinden “Puşt, her şeyiyle bana benzemeye çalışıyor!” diye geçirdi.

Birden Zafer’in ayakkabılarına baktı. Üzerlerinde lacivert olmayan tek parça ayakkabılarıydı. Kendininkiler gibi onunkiler de bordo Bostonian idi.

Zafer içten ve neşeli bir sesle “Merhaba Muzaffer” dedi.

Muzaffer yarım yamalak “Merhaba Zafer!” diye karşılık verdi.

Her yeni cinayetten sonra Zafer önce muazzam neşeli olurdu. Ama Muzaffer’e sığınmadan da edemezdi. Yine aynı şey tekrarlanıyordu.

Muzaffer, Zafer ilk cinayetini işledikten ve yardım etmesi için kendisine başvurduktan sonra New York’u terk etmeye karar vermişti. Bu kadarı artık çok fazlaydı. Tamam, tek yumurta ikizi kardeşini ele veremezdi, ama peş peşe işlediği cinayetlere de ortak olamazdı.

Muzaffer geçen yıl İstanbul’a, aklı sıra Zafer’e hiç haber vermeden gelip yerleştikten altı ay sonra Zafer bu sefer İstanbul’da ilk cinayetini işledi. Muzaffer İstanbul’a dönüş için New York’ta son on sekiz aydır plan yaparken Zafer’in belirli aralıklarla New York, Providence ve Boston’da işlediği benzer üç cinayetin ardından İstanbul’a gelerek dördüncü cinayetini işlemişti. Her dört cinayetin ardından Dr. Muzaffer’e sığınmıştı. Şimdi beşincisi için geliyordu.

Güngören Cinayeti!

İstanbul’daki ilk cinayeti.

Genç ve sarışın kız. Minyon.

ABD’de de öldürdüğü, tecavüz ettiği, rahimlerini vücutlarından koparıp çıkardığı kızların hepsi de genç, sarışın, minyondur. Baştan başa kesilen boğaz, neredeyse koparılan baş, ameli bir işlemle önce vücuttan kesilerek çıkarılan ve iğrenildiği için yere fırlatılan vajina.

Kan... Kan... Kan...

Zafer adeta sırıtarak “Sana bir şeyler damışacağım” dedi.

Muzaffer’in ise suratı asıktı.

“Geç içeri de kapıyı kapatayım.”

Zafer kardeşinin evine, her zaman yaptığı gibi öylesine uğramış edasıyla girdi, fütursuzca salona geçti ve koltuğa oturdu.

Muzaffer mihaniki kanepeye geçip oturdu.

“Ben olduğumu anladın değil mi? Anında anladın!”

Dr. Muzaffer Sağlam başka biri olmuştı sanki; ders anlatırken gürleyen, hastalarını ilk anda denetimi altına alan, bilgiç ve ukala o adam gitmiş, yerine pısrık bir adam gelmişti. Bacaklarını birleştirmiş, ellerini bacakları üzerine düzgünce yerleştirmiş gariban bir adam.

Evin sahibi Zafer, sığıntı Muzaffer.

Yardım dilenen Muzaffer... Patron Zafer!

Kuzguncuk Cinayeti’ni sabah gazetede okuduğu andan itibaren içinde fırtınalar kopan, hiddetinden kuduran, kendini tutamayıp sesli sesli küfreden adam şimdi süt dökmüş kediye dönmüştü.

Belki de psikopat ikizi Zafer’i yanlış bir söz, yanlış bir imayla çığırından çıkarmaktan mı korkuyordu?

Dışarıdan bakan birisi birbirine tıpatıp benzeyen iki entelektüelin konuşmasına şahit olduğunu sanırdı. Dikkatini çekecek tek fark, Zafer’in neşeli ve hâkim, Muzaffer’in gergin ve sinik hali olurdu.

Zafer “Eserimden ne zaman haberdar oldun? Sabah mı?” diye sordu sırtarak.

Muzaffer’in ağzından zoraki bir “Evet!” çıktı.

“Gazetede mi okudun?”

“Önce her sabah evime gelen *Hürriyet*’te gördüm. Sonra dışarı çıktım, bütün gazeteleri aldım. Hepsini okudum.”

“Demek ki, eserim hakkında epey bilgi sahibisin.”

Dr. Muzaffer zor duyulan bir sesle cevap verdi:

“Oldukça...”

“Bir Zafer eseri daha... Başka bir şahika...”

“Unutma, senin eserin uğruna genç bir kız daha yok oldu.”

“Olsun varsın! Ben onun içindeki kötüyü iyiden ayırdım. Geriye sadece iyi kaldı. Şimdi sadece iyilik dolu Ayşe. O haliyle cennette mışıl mışıl uyuyacak.”

“Yine kız sağken erkekliğin uyanmadı, değil mi?”

Muzaffer, Zafer’i coşturacak soruyu sormuştu. Bilerek veya bilmeyerek. Artık onu susturmak kolay değildi. Vaaz başlamıştı:

“Ne olmuş yani. Bu ortak kaderimiz. Sen kendini yalnızlığa mahkûm ettin. Ben hem hayattan kopmuyorum, hem kendimi kötünden koruyor, hem de kızları kötülükten arındırıyorum. Kızlar kendi haline bırakılırlarsa insanlığa, istemeseler bile, zarar veriyorlar. Rahimleri onlara sonradan takıldı.

Önceleri saftılar. Allah kendi yaratıcılığını kadınla paylaşmaya kalkınca şeytan daha akıllı davrandı ve o delikten içeri kaçtı. Rahim ve Rahman olanın rahme lütfettiği yaratıcılığı şeytan kötülüğe çevirdi. Şeytan, Allah'ı aldatınca, şehveti insanın içine üfleyerek, insanları çoğalmaya teşvik etti. Kendisini sonsuza dek beslemek için dünyada kadın sayısını devamlı artırıyor. Böylece şeytan kötülüğü devamlı çoğaltıyor. Her kim ki bir kadının rahmine boşalırsa, şeytana yardımcı olur. Rahim içinde cenin büyürken, rahme binlerce yıl evvel yerleşmiş şeytan tarafından eğitilir; her türlü melaneti, her türlü kötülüğü öğrenir. Şeytan kendi varlığını ceninin kulağına üfler... Her yeni insan, şeytanın çoğalması demektir... Bunun engellenmesi gerekir...”

Muzaffer daha evvel dört defa dinlediği vaazı beşinci defa dinlerken vakit kazandı ve kendisini toparlamaya başladı. Zafer'in sözünü keserek “Yine saçmalamaya başladın” dedi.

Zafer'in tepkisi sertti:

“Kesme lafımı. Beni dinle. Gerçekle yüzleş.”

Muzaffer yine sindi.

“Kaç kere dinledim...”

Zafer “Ama anlamıyorsun!” diye bağırdı. “Bir türlü anlamıyorsun! Kaç defa anlattım. Kafana girmiyor. O zaman da tekrar tekrar anlatmak zorunda kalıyorum. Ben insanları, özellikle doğurgan kızları arındırıyorum, dünyayı arındırıyorum, sen bana katil muamelesi yapıyorsun.”

“Ama her seferinde bana geliyorsun.”

Dr. Sağlam “her cinayetinde” diyememişti.

“Benim bir misyonum var. Onu yerine getiriyorum. Misyonum bitene kadar, şeytan vazgeçene kadar da böyle devam edecek. Ben bir misyonerim. Sana geliyorum, çünkü sen de aslında bir misyonersin.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü senin de bir görevin var.”

“Neymiş o?”

“Beni, ne yapmak istediğimi zerre kadar anlamayan insanlardan korumak. Onları ana rahminde şeytan beslediği için ne yapmak istediğimi anlayamazlar. Onlar beni yakalarlarsa içeri tıkarlar. O zaman misyonumu tamamlayamam.”

“Nasıl koruyacakmışım ben seni?”

“Biraz daha para vererek!”

“Yine mi? Kaç para bu sefer?”

“Elli bin dolarcık. Beni altı ay idare eder.”

Dr. Muzaffer nihayet patladı:

“Delisin sen, bugüne dek on binlerce dolarımı aldın. Ben para basma makinesi miyim?”

“Ben deli değil, misyonerim. Sen de para basma makinesi değil, benim can ve kan kardeşimsin. Anamız şeytana uyduktan sonra aynı yumurtadan beraber ‘ol’duk, aynı rahmi dokuz ay on gün paylaştık.”

Birden hiddetlendi:

“Hem sen benim misyonuma nasıl itiraz edersin?”

Muzaffer geriledi. Yine sinmişti.

“İtiraz falan ettiğim yok...”

“Sen değil misin ‘Her insan hayatına kadın beyniyle başlar’ diyen? ‘Her beyin kadın doğar. Bazıları erkek büyür’ demez misin?”

“Bunu söyleyen ben değilim. Dr. Louann Brizendine...”

“Her kimse... Demek ki kadın olarak fetusa düşen tüm insanlar arasında bazıları sekiz hafta sonra testosteron üretmeye başlıyor ve onlar erkeklaşıyorlar. Geri kalanlara ise galiba sonradan rahim takılıyor.”

Muzaffer tamamlamak istercesine mırıldandı:

“Böylece erkeklerin altıncı hisleri köreliyor. Cinsel saldırganlıkları artıyor. Bazılarının aşırı artıyor.”

“Erkekleşenler bir nebze olsun kurtuluyor. Ne de olsa arınıyorlar. Kadın kalanlara ise rahimleri fallusla tanışmadan önce ulaşmak ve onları da arındırmak lazım. Doğurmadan önce onları kurtarmak gerek. Yoksa, ilk doğumdan itibaren her kadın şeytana mağlup olur ve onu devamlı doyurmak için artık hep doğurmak ister. Fallusun verdiği zevki Allah’ın bir lütfu sanır, halbuki o zevki, kendini beslemesi için kadına bizzat şeytan verir. Kadın alışsın ve onu yeni doğumlarla beslesin diye. Beslemek için can atsın diye.”

“İyi de neden öldürüyorsun?”

“Bu soruyu kaç kere sordun. Kızları, fallusa taparak şeytana hizmet etmelerinden korumanın tek yolu öldürmektir. Doğurmadan önce öldürmek lazım. Öteki dünyada bile o zavallıları korumak için rahimlerinden arındırmak gerekir. İyiye kötüden ayırmak gerek. Yoksa, onlar cennette bile kendi kendilerine iyi ile kötüyü ayırt edemezler. Cehennemlik olurlar.”

Zafer, kilise kürsüsünde vaaz veren inançlı bir rahip edasıdaydı. Konuşurken o kadar

heyecanlanıyordu ki zaman zaman ağzından etrafa tükürükler saçıyordu.

“Halbuki erkek arındığı için cinsel zevki tadabilir. Ama katiyen canlı bir kız veya kadınla değil. Zaten kadın çoktan şeytana mağlup olmuştur. Bir kızla canlıyken cinsel temasa girmek ise onu şeytana teslim etmektir. Bu kötülüklerin en kötüsüdür. Erkek ancak ve ancak kızı kötülükten uzaklaştırdıktan, onu cennete ulaştırdıktan sonra erkekliğini icra edebilir. Ama yine de rahmine girerek değil. Uzaktan. Ona bakarak, eserini seyrederek... Zaten keyfini çıkardıktan sonra anında kötüyü iyiden koparıp atmalıdır.”

Muzaffer bu tiradı bilmem kaçınıcı defa dinliyordu, ama ağzından köpükler gelen Zafer’i susturması mümkün değildi. Kürsüde son ve kesin sözlerini söyleyecek bir rahip gibi Zafer öne doğru kaykıldı ve haykırdı:

“Ey Allah’ın has evladı erkek! Eğer sağ bir kadın üzerinde nefsini köreltmeye kalkarsan hem annene hem Allahına ihanet edersin. ‘Neslimizi ben istemeden sürdürdüm, şeytana teslim ettim, bari sen sürdürme, sen bari şeytana hizmet etme!’ Tüm anneler böyle demedi mi? Ne zaman yanılısak, canlı bir kadının içine girmeye çalışsak yüce annemiz bize engel olmaz mı? ‘Ey oğul, ben şeytana uydum, bari sen uyma!’ Annemiz hep böyle demedi mi, Muzaffer? Sen de benim gibisin. Neden? Annelerimiz aynı da ondan. Bizi kendi içine düştüğü kötülükten koruyor. Ne de olsa anne!”

Zafer birden sözünü kesti. Sanki boğazına bir şeyler kaçmıştı. Öksürmeye başladı. Tıksıran bir sesle “Su!” dedi.

Muzaffer bu sahneyi çok gördüğü için olacak, hiç tepki vermeden ayağa kalktı. Mutfığa gitti.

Zafer cinayetlere başladıktan sonra ne zaman onu görse muhakkak bu vaazı veriyordu.

Biraz olsun rahatlayan Muzaffer Sağlam kafasında bir durum değerlendirmesi yaptı:

“Ne yapacağım ben? Atsan atılmaz satsan satılmaz bir kardeş. İkiz kardeş. Benim diğer yarım. Gittikçe de beter kötülüyor. Sonunda azacak, tamamen zıvanadan çıkacak, o muhteşem oyun kurucu beyni artık işe yaramaz hale gelecek ve işte o zaman yakayı ele verecek. Kim bilir, arada da daha kaç can yanacak? Zafer yakalanınca Muzaffer, senin için de dananın kuyruğu kopacak. En iyisi üç beş kuruş verip savmak. Belasını kendisi bulsun. Bana geldiği tespit edilirse ‘Ne yapayım, hem doktoruyum hem kardeşiyim, neyse cezam razıyım!’ derim.”

Düşündü, evdeki kasada her zaman beş bin dolar hazır dururdu. Beş bin doları verir, bu gece başından savardı.

“Ben buna bir on bin dolar daha bulayım, yarın öbür gün gelsin alsın” diye düşündü. “İnşallah benim başıma bir iş açılmadan bunu derdest ederler.”

Kaldığı yeri bilmiyordu. Bilmemesi de iyiydi. Vicdanını ölçtü:

“Yok, ele vermeye hazır değilim.”

Zafer Sağlam kardeşi, canı, parçası, üstelik ilk hastasıydı.

“Onu iyileştirmek uğruna psikiyatr oldum. İyileştiremedim ama çok çaba sarf ettim.”

O sadece tek yumurta ikizlerine has duyguyla “Ben o, o ben! Yok, kendimi ele veremem” diye düşündü.

Zafer Sağlam suyu içtikten sonra sanki transtan yeni uyanan bir medyum gibi önce biraz esnedi, biraz gerindi, Muzaffer’e yeni görmüş gibi bakmaya başladı. Sanki “Nerede kalmıştık?” diye soruyordu.

Birden “Bu sefer de yakalanmam değil mi?” diye sordu.

Zafer’in Muzaffer’e teslimiyet çanları tekrar çalmaya başlamıştı. Top artık Dr. Muzaffer’in ayağındaydı.

“Sen olup bitenleri bütün detayıyla anlat bakayım.”

Yarım saat odada iki akademisyen gibi konuyu bütün ayrıntılarıyla tartışılar. Zafer kızı nasıl seçtiğini, hakkında nasıl bilgi topladığını, plan safhasını ve nihayet uygulamayı bütün ayrıntısıyla anlattı. Dr. Muzaffer oldukça detaylı sorular sordu. Bazı noktaları yeniden gözden geçirdiler.

Yarım saat sonunda, bütün sorgulamasına rağmen, önemli bir açık bulamadığına karar veren Dr. Muzaffer Sağlam biraz yorgun, ama oldukça gevşemiş, gündüz yaşadığı hiddetten de, Zafer akşam eve gelince duyduğu korkudan da eser kalmamış halde kanepeye yaslandı. Saate baktı:

“Vay be, saat on olmuş... Acıktım. Bir şeyler yiyelim. Dürüm sever misin?”

Dürümler yirmi dakika içinde geldi. İkisi de çok acıkmıştı. Dürümleri on dakikada bitirdiler, kolaları kutularından boğazlarına diktiler.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Belli ki acele yiyince kan midelerine üşüşmüş, beyinleri düşünce kabiliyetini büyük ölçüde yitirmişti.

Sessizliği bozan Zafer oldu:

“Muzaffer, benim bu hale gelmemin esas sebebi sensin!”

Muzaffer’in kan beynine sıçradı. Kumral suratı kıpkırmızı kesildi.

“Nedenmiş o?”

“Tedavi edeceğim diye beni hep yönlendirdin.”

Muzaffer ağzından tükürükler saçarak haykırdı:

“Ben seni sadece tedavi etmek istedim. Bunun uğruna dünyanın en zor mesleğinin eğitimini aldım. Yıllarımı sana hasrettim. Bana bunu nasıl söylersin?”

“Ben hasta falan değildim. Hasta olduğumu zihnime sen soktun.”

“Nasıl olur? Sen koskoca New York Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Bölümü’ne göre psikopat eğilimleri ağır basan bir hastasın. Şizofrenin de giderek artıyor. Bu raporu sana ben vermedim ki. Aylarca psikiyatri kliniğinde yatan sen değil miydin?”

“Sonra bıraktılar ama. Üstelik, onları yönlendiren de sendin. Senin nezaretinde yattım hastaneye. Ne oldu, ne değişti? Sapasağlam girdim, sapasağlam çıktım.”

“Nah çıktın! Ben hastaneyi sadece senin davranışların hakkında bilgilendirdim. Seni yatırmaya onlar karar verdi. Zaten ben kardeşimin psikiyatri olamam ki! Hem kaç kere girdin, kaç kere çıktın. Sonunda da ‘sürekli müşahede’ kararı almadılar mı? Sürekli hastaneye kapatılmamak için türlü işler çevirmedin mi? Hepsini ben mi yönlendirdim? Her seferinde koskoca bir heyet, hakkında karar verdi. Hepsi de bu alanda ün yapmış akademisyenler.”

Durdu, aniden hatırlamış gibi:

“Üstelik, ilk müşahede altına alındığında New York’ta daha üçüncü ayımızdı. İkimiz de lise son sınıftaydık. Değil doktor olmak, ben daha tıp öncesi eğitime bile başlamamıştım.”

“O sayılmaz.”

Muzaffer köpürdü:

“Nasıl sayılmaz? Basbayağı seni psikiyatrik müşahede altına aldılar.”

“Çocuğun babası Queens’te güçlü bir adamdı da ondan. Oğlunun intikamını benden böyle aldı. Polise beni hastaneye götürmeleri için emir verdi.”

“Çocuğun burnunu kırdın, çenesini çıkardın, bir gözünün ameliyat edilmesine neden oldun...”

“Ama o arandı.”

“George sana ne yaptı, bir hatırlasana.”

“Benim sırama oturdu.”

“Bir dakikalığına oturdu. Teneffüste sıra arkadaşınla sohbet ediyordu... Zaten okula başladıktan sonra, tıpkı Kütahya’da olduğu gibi, ilk ay içinde senden herkes tırsmıştı. Ani patlamaların herkesi yıldırıyordu. Neye kızacağın belli olmuyordu. Sen hiddetlendiğinde hemen ben sınıftan çağırırdım. Zira seni ancak ben teskin ediyordum. Kardeş olduğumuz için aynı şubeye vermemişlerdi, ama okulda zamanımın önemli bir kısmı senin şubede geçerci. Seni teskin ederek...”

Zafer içten içe kızmaya başlamıştı. Sanki eski günlere, çok eski yıllara dönüyor, içindeki alınmayan intikamlar kabarıyordu.

“Bana bak, George denen o puşt benim sırama kasıtlı oturdu ve kalk dediğimde de bana ters ters

baktı.”

“Sadece ne dediğini anlamamıştı. Neden kızdığını anlamaya çalışıyordu.”

“Bana elin itini müdafaa etme. Etme!”

“Kimseyi koruduğum yok. Ben olanı anlatıyorum.”

“Uyarımı ciddiye almadı.”

“Onun için üstüne atlayıp ağzını burnunu kırdın. Ayırmaya çalışan çocukları tekmeledin. Birini yumruklarınla yere serdin. George’u rehin aldın. Bahçeye kadar sürükledin. Kimse sana engel olmadı. Müdürün çağırdığı polisler seni ancak cop darbeleriyle durdurabildiler.”

“Bak sana hep söyledim. Haksızlığa hiç gelemem. Hayatım boyunca haksızlıkla mücadele ettim. Ediyorum. Edeceğim de. Şimdi de dünyayı kötülüklerden arındırıyorum.”

“Senin haksızlık kavramın ile toplumun haksızlık kavramı hep farklı oldu. Hiddetinin nerede taşacağı ise hiç belli değil. Aşırı testosteron salgıların seni hep teslim aldı.” Gülümseyerek ekledi: “Testosteron üretimindeki aşırılık seni cinsel bakımdan aktif yapamadı ama saldırgan yaptı.”

Zafer alınmıştı:

“ ‘Cinsel açıdan Allah ikimizi de lanetlemiş’ diyen sen değil miydin?”

“Evet, o Allahın belası orospunun çocuğu olmak ikimizin de kaderini çizdi, ama ben senin gibi etrafa zarar vermeyi seçmedim. Kaderimi kabul ettim.”

“Ben kaderimi kabul etmedim. Etmeyeceğim de. Üstelik, bana yüklenen bir misyon var. Bu misyonu yerine getirmeden de yakayı ele vermeye hiç niyetim yok.”

Dr. Muzaffer Sağlam kardeşinin tekrar kendinden geçip vaazına tekrar başlamasından çekindiğinden konuyu değiştirdi:

“Neyse Zafer, sen benim kardeşimsin. İkizimsin. Sen bensin. Seninle ne kadar didişsek de aynı candan olduğumuzu unutamam. Ne yapıyorsan o senin işin. Yaptıkların önce Allah’ı, sonra emniyeti ilgilendirir. Bana ne! Ben seni ancak Allah’a emanet ederim.”

Zafer artık daha sakin görünüyordu.

“Bütün olayı sana anlattım. Bir eksik var mı?”

“Bence yok. Dilerim, anlatırken unuttuğun, atladığın bir nokta yoktur. Böyle bir cinayeti, şey eylemi, polis bence çözemez. Sakin ve rahat ol. Artık gitsen iyi olur. Ben çok yorulдум, yatmam lazım.”

Zafer uysal bir kardeş gibi ayağa kalktı.

“Bana yardımcı olabilecek misin?”

Muzaffer başıyla “evet” diyerek onayladı. Yatak odasına gitti. Biraz sonra elinde bir tomar parayla geri geldi.

“Burada beş bin dolar var. Salı akşamı saat sekiz buçuk civarında bir daha gel. Sana on bin dolar daha verebilirim.”

“Tamamdır” dedikten sonra ekledi: “Merak etme. Beni bir daha görmeyeceksin.”

Muzaffer içinden “En fazla altı ay” diye geçirdi.

Dördüncü bölüm

İstanbul

Dr. Muzaffer Sağlam 5 Aralık 2010 Pazar gününü beynini ve ruhunu tek yumurta ikizi Zafer Sağlam'dan kurtarmaya çalışarak geçirdi. 4 Aralık sabahı gazeteye bakar bakmaz gözü Kuzguncuk Cinayeti'ne takılmış, anında bu hunhar cinayeti işleyenin kardeşi olduğuna hükmetmiş, o an tansiyonu fırlamış, sinir sistemi tıpkı en son altı ay önce olduğu gibi altüst olmuş, elleri titremeye, yüzü kızarmaya, sırtı terlemeye başlamıştı. Hep böyle oluyordu. Zafer'in yeni bir cinayetini öğrendiğinde, doğal olarak bir süre olayın şokunu üzerinden atamıyordu. Güngören Cinayeti'nden, New York, Providence, Boston cinayetlerinden sonra da hem ruhen hem de fiziken hastalanmıştı.

Ancak ve ancak her cinayeti sonrası belalar okuduğu kardeşinin yine paçayı kurtaracağına inandığında rahatlıyor, ruhundaki fırtına dinliyordu.

Onu en çok yıkan ise Güngören Cinayeti olmuştu.

Amerika'daki ilk cinayetinden sonra sırf Zafer'den kurtulmak için Amerika'yı terk etmeye karar vermiş, on sekiz ay boyunca gizlice hazırlanmış, kendine İstanbul'da yeni bir hayat kurmak için çeşitli araştırmalar yapmış, ama bu arada Zafer iki kadını daha katletmişti!

Zafer'den kurtulma uğruna New York'taki bütün düzenini altüst etmişti. Ancak İstanbul'a yerleştikten yaklaşık altı ay sonra Zafer Güngören Cinayeti ile İstanbul'da da karşısına çıkmış, ertesi akşam da evine damlamıştı.

O aklı sıra beladan gizlice kaçmış, bela peşinden gizlice gelmişti. Ansızın da ortaya çıkmıştı!

Zafer'e değil adresini bildirmek, İstanbul'a yerleşeceğini, ABD'yi terk edeceğini bile haber vermemişti. Zafer'in onun her an ne yaptığını, hangi şehirde, hangi adreste yaşadığını bilmesi Muzaffer için ayrı bir endişe kaynağıydı.

5 Aralık Pazar sabahı iyi uyumuş olarak yataktan kalktı. Zafer'in her cinayet sonrası yaptığı ziyaretler sınırlarını bozsa da günün sonunda denetimi eline geçireceğine olan inancı Muzaffer Sağlam'ı bir nebze olsun rahatlatıyordu.

Çıkmaz yolun ortasında, Zafer'i cinayetlerden vazgeçiremese de, bir gece önce kendisinden aldığı raporla, yakalanma ihtimalinin düşük olduğuna kanaat getirmek onu yine biraz olsun gevşetmişti.

Hiç olmazsa yine yakalanmayacaktı. Zafer'i dinledikten sonra buna inanmıştı. Daha doğrusu inanmak istemişti.

Dr. Muzaffer her seferinde ikizinin yakalanmasını istiyor, böylece yıllarca süren işkencenin sona ereceğini düşünüyor, esasında bunu temenni ediyordu. Ancak, aynı Muzaffer, Zafer'in yakalanmamasından, yakalanamamasından çok da mutlu oluyordu. İçinde bir ses diğer yarısını, tek yumurta ikizini sakınıyordu. Mantığı "İnşallah yakalanır" diyor, gönlü ise onun hapislerde çürümesine razı gelmiyordu.

Cani de olsa kardeşiydi. İkiz kardeşiydi.

Ayrıca, Zafer’in yakalanması onun da günlerce sorgulanmasına neden olacaktı. Gazetelere düşer, el âleme rezil olurdu. Hoş sonunda durumu anlaşılırdı, ama bütün bu eziyeti yaşamak istemiyordu.

Zafer, Dr. Muzaffer’i ortadan ikiye bölüyor, onda iki değişik vicdan yaratıyordu.

Birbirine zıt sonuçlara varan iki vicdan!

Dr. Muzaffer Sağlam hafta sonunu ruhunu ve vücudunu tamir etmeye çalışarak geçirdi.

6 Aralık Pazartesi sabahına, hiç olmazsa en az altı ay başının ağrımasını temenni ederek başladı. Biliyordu, en geç altı ay sonra Zafer yeni bir cinayet işleyecekti. Bu sefer o kadar da beklemeyebilirdi. Onun yapacaklarına kimse engel olamazdı.

Hasta kabul etmediği pazartesi günleri sabahtan öğleden sonrasına kadar üniversitede dersi vardı. Dersleri iştiaqla anlattı. Öğrencilerin de derste eğlendikleri, öğrenirken keyif aldıkları her hallerinden belli oluyordu. Bu durum Muzaffer için ayrı bir övünç ve zevk kaynağıydı.

Akşamüzeri 17.00 sularında Valikonağı Caddesi’nde aynı zamanda muayenehane olarak kullandığı evine döndü. Sekreter Gülgün pazartesi işe 14.00’te gelir, o gün hasta olmadığı için, sadece bilgisayara kaydedilmeyen bilgileri, reçeteleri, raporları, test sonuçlarını tasnif ederdi. Word ortamına kaydedilen ve Dr. Muzaffer’in hastaları hakkında kanaatlerini, özel bilgilerini, teşhislerini ve önerilerini içeren hasta dosyalarını Gülgün’ün görmesi yasaktı. Zaten, bu dosyalara şifreyle girilirdi. Gülgün sadece randevuları yönetmekten ve kâğıt üzerine kaydedilen belge ve dokümanlardan sorumluydu. Bu bilgiler de gizli değildi.

İçeri girer girmez “Ne var ne yok?” diye sordu.

“Bir sorun yok.”

“Arayan oldu mu?”

Gülgün elindeki listeden önemsiz birkaç isim, birkaç randevu talebi okuduktan sonra sanki unutmuş da o anda hatırlıyormuş gibi “Bir de Emniyet’ten aradılar...” dedi.

O an Muzaffer buz kesti. Eli ayağı boşaldı. Ama hem mesleki öğretisi hem de karakteri sayesinde renk vermemeyi başardı.

Hiç umursamıyormuş gibi “Ne istiyorlarmış?” diye sordu.

Gülgün elindeki notu çok dikkatli okuma ihtiyacı hissetmiş olmalı ki kelimeleri teker teker vurgulayarak “İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü’ne bağlı Cinayet Büro Amirliği’nden Başkomiser Harun Deniz Bey aradı” dedi. “Randevu istiyor.”

Zihni hemen kritik sözcükleri yakaladı: “Cinayet Büro Amirliği!”

Titremeye başlayan ellerini gayriihtiyari pantolonunun ceplerine soktu. Ama ses tonunu hiç bozmadan “Ne istiyormuş?” diye sordu.

“Dedim ya, randevu istiyormuş.”

Dr. Muzaffer “Konu neymiş?” diye sorarken ses tonunu kontrol etmeye çalışıyordu.

“Bilmem... Doğrusu sormadım..”

“Telefon numarası bıraktı mı?”

“Tabii bıraktı. Saat 19.00’a kadar büroda olurmuş.”

“Ara ve odama bağla.”

Muzaffer Sağlam doğru odasına seğırtti. Halbuki dışarıdan geldiğinde ilk işi lavaboda ellerini, antibakteriyel sabunla dakikalarca yıkamak olurdu.

Biraz sonra telefonu çaldı. Hemen açtı. Gülgün “Harun Bey hatta” diyerek telefonu bağladı.

Dr. Muzaffer son derece sakın bir sesle “Alo, ben Dr. Muzaffer Sağlam. Beni aramışsınız” dedi.

Bir anlık bir sessizlikten sonra çok nazık bir ses karşılık verdi:

“Ben Başkomiser Harun Deniz. Hocam, kusura bakmayın rahatsız ediyorum.”

“Rica ederim. Buyrun.”

“Hocam, samimi olarak söyleyeyim. Sizi geçen haftaya dek tanımıyordum. İsminize ilk kez *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology* adlı derginin ilkbahar 2006 tarihli sayısında rastladım. Bu da bizim ayıbımız. Siz tam şu anda üzerinde çalıştığımız bir konuda ihtisaslaşmışsınız: Seri Katil Prototipi.”

Dr. Sağlam makaleyi hatırlamıştı.

“Evet, sizin için ne yapabilirim?”

“Hocam, biz de şu aralar seri katiller üzerine çalışıyoruz. Ancak, seri katiller Türkiye’de az olduğu için bu konuda hem bizim bilgimiz sınırlı hem de ülkede bu konuda uzmanlaşmış psikiyatr çok az. Siz bizim için bulunmaz bir nimetsiniz. Zaten siz de...”

“Evet, Türkiye’ye yeni döndüm.. Bir yıl ancak oldu...”

Harun Deniz bir an önce konuya girmek istiyordu.

“Hocam, müsaade ederseniz, sizinle bir görüşme yapabilir miyiz?”

Muzaffer ses tonunu hiç bozmadan “Tabii ki” dedi.

Ertesi sabah saat 10.00 için sözleştiler.

Dr. Sağlam, 6 Aralık'ı 7 Aralık'a bağlayan geceyi hemen hiç uyumadan geçirdi. Yatakta bir sağa, bir sola döndü. Bazen terledi, bazen üşüdü. Kaç kere kalktı, salona geçip 5-10 dakika oturdu. Kaç kere hiç ihtiyacı olmadığı halde tuvalete girdi. Mutfaktan kaç kez su içti. Saymadı, sayamadı. Akli devamlı Cinayet Masası Başkomiseri Harun Deniz'deydi. Deniz Komiser "biz" diyerek randevu istemişti. Belli ki, onu birkaç kişi ziyaret edecekti. İfadesine göre, ziyaret sebebi 2006'da yayımlanan bir makalesiydi. "Seri Katil Prototipi." Komiser "Biz de bu konu üzerinde çalışıyoruz" demişti. Kastettiği olsa olsa Kuzguncuk Cinayeti olabilirdi. Belli ki bu cinayeti Güngören Cinayeti'yle de bağlamışlardı.

İki cinayetle seri katil sonucuna varmaları biraz acemiceydi. Zaten komiser de bu konuda bilgilerinin sınırlı olduğunu, bunun için kendisini ziyaret etmek istediklerini söylemişti. Literatürde çok açıktı: Sadece iki cinayet işleyen katile "seri katil" teşhisi konmazdı, ama komiserler Zafer'in toplam beş cinayet işlediğini bilmiyorlardı ki bu rakam da seri katil sıfatını kullanmak için yeterliydi.

Dr. Sağlam'ın kafasına takılan sorular vardı: Danışmak için başvuracaklarına dair ifadeleri samimi miydi yoksa Zafer'le ilgili, Zafer'le akrabalık bağlantısıyla ilgili bir ipucuna ulaşmışlardı da ağız yoklamaya mı geleceklerdi? Hatta, ürkütmemek için "danışma" kelimesini kullanmış olabilirlerdi. Belki de esas amaçları doğrudan onu takibe almaktı. Tutuklamaya bile kalkabilirlerdi.

"Seri katile yardım ve yataklık!"

Böyle bir yeise kapılınca Dr. Sağlam kendini uyardı:

"Saçmalama, tutuklama söz konusu olsa neden önceden randevu alsınlar, neden önceden uyersinler; ansızın gelir, alır ve giderler."

Pekâlâ amaçları ağız arama da olabilirdi. Sözüm ona kendisine danışıyormuş gibi yapıp, belki de doğrudan soramadıkları sorulara cevap arayacaklardı.

Bu noktada Muzaffer'in canı iyiden iyiye sıkıldı. Ağız arama durumunda nasıl bir taktik geliştirmeliydi; tuzak soruları nasıl yakalayıp, nasıl kaçamak ama kaçamak olduğu belli olmayan cevaplar verebilirdi!

Zihni bütün gece bu sorulara aradığı cevaplarla doldu, taşıtı.

Hadi diyelim, başka amaçları yok, samimi olarak fikir ve bilgi almaya geleceklerdi. O zaman Muzaffer yine olayın içine çekilmiş olmuyor muydu? Devamlı onu arayacaklar, fikir soracaklar, Muzaffer'in kimliğini bildiği katili birlikte bulmaya çalışacaklardı.

Bu yakın temasta Muzaffer'in ağzından çıkacak herhangi bir yanlış söz, bir tek kelime, hatta manalı bir bakış bile her şeyi mahvedebilirdi.

Cehennemin ortasında yaşayıp da cehennemden bihaber gözükmek!

Bu oyunu oynamak çok zorlu, yorucu ve hatta sinir bozucuydu.

Hele hele uzun uğraşlardan ve birlikte mesai harcadıktan sonra katil kardeşi çıkarsa Dr. Sağlam

kendini nasıl savunacaktı? Emniyet’i aylarca oyalamış, o halde suça iştirak etmiş, en azından bildiği bilgiyi gizleyerek suçluyu gizlemiş, açıkçası ona yataklık etmiş durumuna düşerdi.

Polislerle kurulacak iyi niyetli bir yakın temas bile kötü gelişmelere gebe olabilirdi.

Halbuki katili gerçekten bilmese ve tanımasa polisle birlikte çalışmak, fikir paylaşmak, katili beraber aramak çok keyifli bir oyun olabilirdi. Tıpkı bilmece çözer gibi. Ayrıca, bu çalışmadan kendisine de bir sürü bilimsel malzeme de çıkabilirdi.

Dr. Muzaffer Sağlam kâh yatakta sağdan sola, soldan sağa dönerek kâh evin içinde dolaşarak sabahı zor etti.

Saat 07.30’a gelmeden evvel çoktan duşunu almış, tıraşını olmuş, yakalı lacivert Ralph Lauren gömleğini giymiş, koyu gri pantolonu, sarı-madeni düğmeli lacivert blazer ceketini üzerine geçirmiş, çayını demlemiş, hatta ilk bardağını içmişti.

Şanslıydı. Gülgün bir gün önce hafta içinde yarım gün izin istemiş, o da fırsat bilip izni bu sabah için vermişti. Sekreterinin polisle karşılaşmasını istemiyordu.

Her zaman olduğu gibi kapıcı tam 07.40’ta gazete ve taze ekmeğini bir naylon poşet içinde getirdi, daire kapısının kulpuna taktı. Sesi duyan Muzaffer hemen kapıyı açtığında diğer dairenin siparişlerini bırakan kapıcıyla selamlaştı. İkinci, üçüncü çayını gazete okuyarak içti. Saat 08.30’a gelmeden gazeteyi baştan aşağı okumuştı.

Kendini dışarı attı. Soğuk hava sinirlerine iyi geldi. Paltosuna iyice sarınarak Valikonağı Caddesi’nden Nişantaşı’na doğru yürüdü. Taşın oradan Rumeli Caddesi yönünde sağa döndü. Pangaltı’ya doğru yürürken bir pastaneye uğrayıp biraz poğaç ve simit aldı. Kendi kendine gülümsedi. Kabul günü için misafirlere hazırlık yapıyordu!

Saat 09.20 sularında eve döndü. Taze çay demledi. Poğaç ve simitleri büyük bir servis tabağına dizdi. Misafirlerinin kaç kişi olacağını bilmediğinden beş altı çay bardağı, bir o kadar da çatal bıçak ve servis tabağı çıkardı. Kâğıt peçeteleri üçgen şeklinde katladı.

Yapacak başka bir iş kalmayınca salonda televizyonun karşısına geçti. Bir haber kanalını açtı. Yarım yamalak izliyordu, aslında haberler bir kulağından girip diğer kulağından çıkıyordu. Akli devamlı gelecek misafirlerdeydi.

Ona uzun, çok uzun gelen bir bekleyişten sonra saat nihayet 10.00’u buldu. Tam ekranda “10.00 haberleri” başlıyordu ki binanın dış kapı zili çaldı. Hemen daire kapısına koştu. Diyafona basıp “Kim o?” diye cevabı bildiği halde sordu. “Harun” cevabını alınca butona bastı, kapıyı açtı.

Asansör, dinlemeye çoktan alıştığı yorgun sesiyle üçüncü kata varınca Dr. Muzaffer Sağlam daire kapısını açtı. Asansörden üç genç indi. Üçü de gülümsüyordu. Öndekinin elinde bir buket çiçek vardı.

“Ben Başkomiser Harun. Harun Deniz.”

Nazikçe buketi Muzaffer’e uzattı. Muzaffer şaşkın, çiçekleri aldı, sağ elinden soluna geçirip Harun’un elini sıktı.

“Hoş geldiniz. Psikiyatrist Doktor Muzaffer Sağlam.”

Harun gayet nazik “Memnun oldum efendim!” dedi.

Batur ve Erdoğan da nazikçe tokalaşıp kendilerini tanıttılar. Misafirler giriş koridorunda palto ve atkılarını çıkarıp portmantoya astılar. Ayakkabılarını çıkarmaya kalktıklarında Dr. Muzaffer engel oldu:

“Rica ederim efendim. Burası ev olmaktan ziyade bir muayenehane. Ayakkabılarınızı çıkarmanıza gerek yok. Ancak, isterseniz galoşları ayakkabılarınıza takabilirsiniz. Malum. Hijyen kuralları.”

Polisler temiz galoş kutusundan birer çift mavi galoş alıp ayaklarına geçirdiler. Zafer buraya altı ay önceki ilk gelişinde teklif edilen galoşları ayağına takmayı sırtarak reddetmiş, geçen akşamki son gelişinde ise Dr. Muzaffer galoşları kullanmasını teklif bile etmemişti.

Dr. Muzaffer salonu gösterdi:

“Böyle geçelim. Bu salon gündüz hastalar için bekleme salonu, akşam benim için evin televizyon seyretme bölümüdür. İnsan yalnız olunca muayenehane ile ev aynı dairede pekâlâ olabiliyor.”

Hep beraber salona geçtiler. Harun ve Erdoğan vişne rengi tekli koltuklara, Batur da yine vişne renkli kanepeye oturdu. Diğer köşede de renkleri tamamen uyumsuz dört tane tekli koltuk vardı. Tüm koltuklar eski bir televizyona bakıyordu. Bekleme odası olarak da kullanılan bu salonun dekorasyonu özensizdi.

Dördünün de şaşkın olduğu, daha doğrusu nasıl davranmaları gerektiğini bilemedikleri hallerinden anlaşıyordu.

Dr. Muzaffer çiçekleri mutfakta bir vazoya yerleştirdikten sonra salona getirdi. Kendisi de bir koltuğa oturdu, daha doğrusu ilişti.

Salonda sanki kimse söze nereden başlayacağını bilemiyor, herkes birinin sohbeti açmasını bekliyordu. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Dr. Muzaffer ev sahibi olduğunu hatırladı ve ayağa kalktı.

“Sizlere çay ikram edeyim.”

Üç başkomiser hep birlikte “Zahmet olmasın” diye atıldılar, ama belli ki çay fikri hoşlarına gitmişti.

Biraz sonra Dr. Muzaffer poğaç ve simit dolu tabakla salona dönünce Harun “Zahmet etmişsiniz Hocam!” dedi.

“Estağfurullah! Siz gelmeden sabah yürüyüşüne çıkmıştım. Pastane önünden geçerken nefis kokular

burnuma takılınca dayanamadım, içeri girdim, biraz poğaç ve simit aldım.”

“Sağ olun, var olun. Biz de kahvaltı etmemiştik. Poğaçalar, simitler, sıcak taze çay şimdi bize ilaç gibi gelecek.”

Harun, Muzaffer Bey’le mutfaka geçti. Poğaç ve simitleri her tabağa eşit miktarda paylaştırıp salona götürdü. Herkes için ayrı ayrı bir tabak, çatal ve peçete koydu. Dr. Muzaffer de büyük bir tepsi içinde çayları ve şekerliği getirdi.

Sıcak çay ve kahvaltılıklar herkesi memnun etmişti.

Nihayet Harun Deniz kâğıt peçeteyle ağzını sildi, genzini temizledi ve konuya giriş yaptı:

“Hocam biz üçümüz, Polis Koleji’nde ve Akademi’de beraber okuduk. Çocukluk arkadaşı sayılırız. Şimdi yine üçümüz birlikte İstanbul Emniyeti’ndeyiz. Ben ve Erdoğan Cinayet’te çalışıyoruz, Batur ise Olay Yeri İnceleme’de. Bizi ortak bir dosyaya verdiler. Sanırsınız, bir seri katilin peşine düşeceğiz. Daha doğrusu cumadan beri düştük.”

“Seri katil” sözü Dr. Sağlam’ın ensesinden aşağı anında soğuk terlerin boşalmasına neden oldu. Ama zerre kadar renk vermedi. Ağzından bir tek “Hayırlı olsun!” sözleri çıktı.

Harun hevesle devam etti:

“Hocam ‘seri katil’ diyoruz ama biraz sonra anlatacağım gibi bundan da çok emin değiliz. Zira kime seri katil denir, kime denmez; bunu bile doğru dürüst bilmiyoruz.”

Erdoğan söze girdi:

“Harun sizin bir makalenizi bize nakletti. O makaleden seri katillerle ilgili bazı özellikler çıkarmaya çalıştık. Ancak, sizin İstanbul’a yerleştiğinizi öğrenince doğrudan sizden bilgi almak istedik.”

Dr. Muzaffer “Emrinizdeyim!” deyiverdi.

Bu sefer üçü birden “Estağfurullah Hocam!” dediler.

Erdoğan devam etti:

“Hocam, bizi bir süreliğine öğrenciniz addederseniz sizden bazı şeyler öğrenmek istiyoruz.”

Dr. Muzaffer, gelen polislerin niyetlerinde samimi olduklarını düşünmeye başladı. Mesleğine düşkün üç genç polis ihtisasları dışına çıkan bir alanda bilgi almak istiyorlardı. Bundan doğal ne vardı!

“Benim öğlene kadar bol bol vaktim var. Çaylar bittikçe sizler tekrar servis etmeye razı olursanız, ben elimden geldiğince yardımcı olmaktan keyif alırım. Belki poğaç ve simiti az aldım ama bol çay yaptım. Ayrıca, Emniyet güçlerine yardımcı olmak vatandaşlık görevimdir.”

Bir kez daha üçü birden “Estağfurullah!” çekti.

Harun cebinden ufak bir not defteri çıkardı. İlk sayfadaki notlara bakarak Dr. Sağlam’ın ellerine geçirdikleri makalesinden anladıklarını özetledi.

Dr. Muzaffer hazırladıkları raporları okuyan öğrencilerini ne kadar dikkatli ve keyifli dinliyorsa, Harun’u da aynı dikkat ve memnuniyetle dinledi.

Harun son sözlerini söyledikten sonra ağzının kuruduğunu fark etti. Çayını tazelemek üzere mutfığa seğırtirken diğerlerine “Başka çay isteyen var mı?” diye sordu.

Batur “Bir zahmet benim bardağı da tazele” dedi.

Harun geri dönene dek kimse konuşmadı. Erdoğan ağzına bir parça simit attı. Harun, Batur’un çayını verdikten sonra koltuğuna oturunca Dr. Muzaffer sözü aldı.

“Valla bravo. Makaleyi bundan daha iyi özetleyemezsiniz. Zaten makale bir ‘prototip’ çiziyor, mutlaka her vakaya bire bir uyması gereken genellemeler yapmıyor. Siz bu prototipin önemli tüm özelliklerini kavramışsınız. Ancak, müsaade ederseniz, ben hem bazı özelliklerin üzerinden bir daha geçeyim hem de belki de makalemde yeteri kadar vurgulayamadığım bazı ilave notlar vereyim.”

Yine üçü bir ağızdan “Lütfen!” dediler. Yıllar giderek çeteyi “aynılaştırıyordu”.

Dr. Muzaffer bir kez daha boğazını temizledi.

“Seri katillerin bir sürü psikolojik sorunu vardır ama psikiyatri onları klasik anlamda ‘ruh hastası’, halk ağzıyla ‘deli’ kabul etmiyor. Bunun içindir ki mahkemeler bu kişilere, akli dengesi yerinde olmayanlara uyguladığı ceza indirimini uygulamıyor. Her ne kadar psikolojik sorunları olsa da onları genel anlamda ‘normal’ kabul ediyor. Biraz sonra detaylı bahsedeceğim; seri katillerin çoğunluğu ‘psikopat’ ama tıp bilimi onları ‘kendi eyleminden sorumlu olamayacak derecede akıl bozukluğu olan hastalar’ olarak kabul etmiyor. Ne yaptıklarını, yaptıklarının ne gibi zararlar yaratabileceğini bildiklerini, dolayısıyla cürümlerinden tamamen sorumlu olduklarını kabul ediyor. Amerika’da, akli dengesizliği yüzünden, ceza indiriminden faydalanmış bir seri katil neredeyse yok.”

Üç komiser dikkatle not alıyorlardı.

“Tekrar edeyim, seri katillerde genellikle açık nörolojik veya psikolojik belirtileri olan bir ruh veya akıl hastalığına rastlanmıyor. Yaptıklarından tam sorumlular. Cezaları tam ve iskontosuz uygulanıyor.”

İskonto lafı Batur’un gülümsemesine neden oldu.

“Yaz sonu indirimi falan yok.”

Dr. Muzaffer de gülümsedi.

“Yok!.. Söyledim. Psikopatın özelliklerini daha sonra detaylı anlatacağım, ama sizin makalem

öğrendiklerinizin tekrarı niteliğinde de olsa, bazı öğelerin üzerinden tekrar geçiyorum.”

Dr. Sağlam şimdi kürsüde ders veriyordu.

“Seri katiller insana çaresizlik duygusu yaşatmaktan büyük haz alıyorlar... Öldüreceği kişiyi karşına geçip pat diye öldürmüyor. Adeta damıta damıta öldürüyor. Kurbanı öldürmeden önce ona işkence yapmayı, kadınsa öldürmeden önce veya sonra tecavüz etmeyi veya bir şekilde onlarla cinsel temas kurmayı seviyorlar; ama aslında acı, hem de sürekli acı vererek yavaş yavaş öldürmeyi seviyorlar.”

Harun hemen not defterini açtı, yazdığını aynen okudu:

“Seri katillerin kendi hayatlarını şiddet ve cinsellikle şekillendirmek, bu amaca yönelik olarak başkalarının hayatlarını da şiddet ve cinsellikle kontrol etmek ve seçtikleri kurbanlara cinayet öncesi hükmetmek en önemli motivasyonlarıdır.”

Dr. Sağlam öğrencisinin dikkatinden memnun olmuş bir hoca gibi anlatmaya devam etti:

“Aynen böyle. Onları seri katil olmaya sürükleyen; korkutarak, acı vererek hükmetme arzusunu bir daha, bir daha yaşamak istemeleridir.”

Batur ilave etti:

“Tıpkı vahşi bir hayvan gibi kan dökme hazzını bir kez yaşadıktan sonra eylemsizliğe geri dönemiyorlar.”

Dr. Sağlam düzeltme ihtiyacı duydu:

“Vahşi hayvandan beterler. Hayvanlar sadece yaşamı idame ettirmek, karınlarını doyurmak için kan döküyorlar. Seri katiller ise sadece haz duymak için kan döküyorlar. Ancak senin dediğin gibi, bir kere başladılar mı da artık eylemsizliğe geri dönemiyorlar.”

Dr. Muzaffer Sağlam “öğrencilerine” sen diye hitap etmeye başlamıştı.

“Cinayetleri ancak yakalanırlarsa veya ölürlerse nihayet buluyor. Aksi takdirde kendileri ölene kadar öldürmeye devam ediyorlar. Özellikle ikinci cinayetlerini işledikten sonra, dışarıdan bakıldığında yaşamları tekdüze gözüke de, onlar yakalanma tehlikesini göze alan, kıl payı kaçışlardan aşırı heyecan duyan, tehlikeli sporlara âşık insanlar gibi, son anda kurtuluşları oyun addeden, devamlı adrenalin üreten yaratıklar haline geliyorlar.”

Muzaffer Sağlam, kendisini huşu içinde dinleyen öğrencilerinin karşısında adeta coşmuştu:

“Her eylemden, her cinayetten sonra bir süre endişeyle bekliyorlar. Yakalanmayacaklarına inanınca daha da sadistleşiyorlar. Tek amaçları, hedefledikleri yeni kurbanın tüm denetimini ele geçirmek oluyor. Bunun için bilgileniyorlar, takibe başlıyorlar, plan yapıyorlar, oyun kuruyorlar. Bütün güdülerini, sadistçe bir zevkle yoğrulmuş bir şekilde, avın tüm denetimini ele geçirdiklerine kendilerini ikna etmek etrafında şekilleniyor.”

Harun “Hiçbir maddi çıkar beklemiyorlar, değil mi?” diye sordu.

“Sadece ve sadece avcı olmak istiyorlar. Kurbanla aralarında siyasi bağlantı, maddi çıkar katiyen yok. Amerika’da cinayet işledikleri odadaki açık kasaya dönüp de göz atmayan katiller gördüm. Harun, sen özet yaparken söylemiştin. Zaten, avlarını katiyen şahsen tanımıyorlar, aralarında herhangi bir bağ yok. Müstakbel kurbanın belirgin bazı özellikleri onları çektiği için hiç tanımadıkları insanları öldürmeyi seviyorlar. Daha doğrusu, oyun kurup avlanmaya bayılıyorlar. Cinsel bir motif muhakkak var, ama esas amaç denetim ve kontrol.”

Batur Alp, bildiklerini göstermek istercesine ukala bir tavırla söze girdi.

“Seri katiller, çok insan öldürüyorlar ama her gün cinayet işlemiyorlar. Anladığım kadarıyla bir ‘cooling-down’ süresi yaşıyorlar... Soğuma süresi. Tıpkı bir araç motoru gibi, her cinayetten sonra, makineyi soğutma süresine ihtiyaç duyuyorlar.”

Dr. Muzaffer, Batur Alp’in söylediklerini takdirle karşıladı.

“Evet, güzel benzetme. Eskiden arabaların motorlarını su kaynatmasın diye arada bir dinlendirir, soğuturlardı. Seri katil de her cinayetten sonra o cinayetin keyfine varmak, adrenalin yüklü bünyesini boşaltmak, yeni eylemlere hazırlanmak için belirli bir süre ‘soğuma’ ihtiyacı duyuyor.”

“Hocasının” onayını aldığı için mutlu olan Batur, Erdoğan’a dönüp “Desene altı ay rahatız” dedi.

Dr. Muzaffer hiçbir şey anlamamış gibi Batur’un suratına baktı. Hemen araya Erdoğan girdi:

“Önemli değil Hocam! Elimizdeki cinayeti konuşmaya başladığımızda izah edeceğiz.”

Dr. Muzaffer anlayışla gülümsedi.

Birden Batur, Dr. Muzaffer’e “İllaki katil kurbandan bir hatıra mı alıyor?” diye sordu.

Dr. Muzaffer hiç beklemediği bu soru karşısında dikkat kesildi. Bu soru kastedilmese bile tuzak sorusu olabilirdi.

“Genellikle böyle bir gözlem var. Ama şart değil. Bazısı da cinayet mahalline bir hatıra, bir ipucu bırakabilir.”

Üç genç komiser bakiştılar. Açıklamayı son cinayetle ilişkilendirmişlerdi.

Batur bir soru daha sorma ihtiyacı duydu. Sanki üniversitede hocasına kendisini ispat etmeye çalışıyordu.

“Hocam, seri katillerin genellikle tek başlarına hareket ettikleri doğru mu?”

“Evet, galiba seri katillerin en büyük özellikleri tek başlarına hareket etmeleri. Amerika’nın literatüre geçen, haklarında bilimsel makaleler, hatta kitaplar yazılan en ünlü seri katilleri; Harvey Lois Carignan, Arthur John Shawcross, John Martin Scripps, Michael Bruce Ross, Ronald Joseph

‘Butch’ De Feoir, Aileen Carol Wuornos –bildiğim tek seri katil kadın– Kenneth Allen McDuff, Henry Lee Lucas cinayetleri hep tek başlarına işlediler...

Birlikte hareket edenler; önce ‘Sunset Slayer’, L.A.’in, yani Los Angeles’in ünlü bulvarına atfen ‘Sunset Vahşisi’ diye anılan seri cinayetleri işleyen Carol Mary Bundy –o da kadın ama yalnız hareket etmiyor–, Douglas Daniel Clark ve John ‘Jack’ Robert Murray’ydi sadece. 1980’de birlikte hareket ederek seri cinayetler işlediler. Daha çok ‘Douglas Clark-Carol Bundy çifti’ olarak ün yapmışlardı. Tıpkı ünlü filmdeki gangster çift ‘Butch Cassidy-Sundance Kid’ gibi.”

Hocalarının konuya bu kadar vâkıf olduğunu o an iyice hissedenden Harun, Erdoğan, Batur üçlüsü Dr. Muzaffer Sağlam’ı pür dikkat dinliyordu.

Dr. Sağlam da her şeyin farkında, üçlüyü avcunun içine almanın keyfini çıkarıyordu.

Dr. Sağlam bir süre “Acaba neleri atladım?” diye düşündü. Birden aklına gelmiş gibi gözleri parladı.

“Psikoloji bilimi seri katilleri ‘hasta’ kabul etmiyor, ama çoğunluğu kendilerine gerçekdışı bir dünya kuruyor, gerçekdışı iddia, düşünce ve inanç peşinde koşuyor. Kimisi bu dünyada görevli olduğunu düşünüyor, önemli bir bölümü dünyayı bir ‘pislik’ten temizliyor. Kimisi Tanrı’nın veya şeytanın kendisiyle özel irtibata geçtiğine inanıyor. Kimisi dünyanın en temiz varlığı kendisinin olduğunu düşünüyor.”

Kafası karışan Batur “Peki öyleyse, nasıl ‘normal’ sayılıyorlar?” diye sordu.

“Gerçeklerden tamamen kopmadıkları için ‘normal’, daha doğrusu ‘ceza ehliyetine sahip’ addediliyorlar. Zira gerçekdışı iddia, inanç ve düşünceleri var ama cinayetleri gayet gerçekçi bir şekilde, ne yaptıklarını bilerek ve taammüden işliyorlar. Örneğin, eline tesadüfen bir silah geçmiş delinin oyun oynuyormuş gibi etrafa gelişigüzel ateş açarak işlediği bilinçsiz cinayetler ile seri katillerin bilerek ve planlayarak işledikleri cinayetler aynı kategoride ele alınmıyor.”

Batur anlamış gibi başını salladı. Dr. Muzaffer, yaptığı açıklamalara Batur’un kafasının yatmadığını hissetse de bunu belli etmeden anlatmayı sürdürdü:

“Hatta süreklilik arz eden düşünce bozukluğuna bağlı olarak davranış bozuklukları da gösterebiliyorlar. Hepsi değil ama bazısı devamlı, bazısı arada bir davranış bozukluğu içine giriyor.”

Erdoğan “Ne gibi?” diye sordu.

“Mesela... mesela... İnsanlardan kaçıyorlar. İnsanlarla konuşamıyorlar. Konuşurken çok utanıyorlar. Hatta kekeliyorlar. Kızarıyorlar. Terliyorlar. Takıntıları oluyor. Belirli sokaklara girmiyorlar, belirli yerlere gitmiyorlar, bazı renk ve kumaşlardan yapılmış elbiseleri giymiyorlar. Yolda yürürken kare taşları illa ki birer birer atlayarak yürümek zorunda hissedenden seri katil bile tanıdım.”

Hepsinin yüzünden bir gülümseme belirdi.

“Çoğunlukla geleneksel aile yapıları yok. Hatta aileleri yok. Yalnız, yapayalnız insanlar.”

Son kelimeleri telaffuz ederken Dr. Sağlam hüznünlendi. Ancak, durumunu çabuk fark etti. Hemen kendini topladı.

“Bakın burası çok ama çok önemli. Çocukluklarında, neredeyse istisnasız hepsi bir veya birkaç travma geçirmiş.”

Komiserler anında pür dikkat kesildiler.

“Ya tecavüze uğramışlar... Ya anneleri bildiğimiz anne tipolojisine uygun değil... Anneler de yaşadıkları travmalar sonucu çocuklarına karşı acımasız, hatta sadistçe davranabiliyorlar. Çocuk vahşi bir anne, manyak bir baba veya üvey baba elinde büyüyor. Bir kısmı daha çocuk yaşta terk edilmiş. Hayatın tüm sillelerini yiyerek büyümüş. Üstelik, fakir, çok fakir ailelerden geliyorlar.”

Dr. Muzaffer istemeden de olsa içinden geçirdi: “Sizinki hariç!”

Dudağına bu sefer bir gülümseme yerleşti. Gülümseyen suratını gençler fark ettiler ama nedenini soramadılar.

“İlginç bir saptama da şu: Geçirdikleri travma beyinlerinin biyolojik yapılarını da pekâlâ değiştirebiliyor.”

“Nasıl yani?”

“Beyin yapıları sizinkinden, benimkinden farklı olabiliyor. Beyinlerinin biyolojik yapısı, yaşadıkları travmaya bağlı olarak fizyolojik olarak farklılaşabiliyor.”

Üçü de şaşırmıştı.

“Erkek genetiği XY kromozomlarına sahipken bunların kromozomları XYY olabiliyor. Beyinde 100 milyon adet hücre vardır. Bir fazla kromozom, yani kromozom yapısının tek Y yerine 2Y olması beyinde 100 milyon adet fazla hücre bulunması demek.”

Herkes apışıp kaldı. Batur açıktan “Vay be!” diye tıslayarak adeta ıslık çaldı.

Dr. Sağlam “Neyse, biyolojik yapıyı bir başka seansta inceleriz. Şimdilik basit ve bariz bulgulara odaklanalım... Ne diyordum!.. Tamam, tamam!”

Dr. Muzaffer konunun neresinde kaldığını heyecandan unutmuştu. Heyecan denetim kaybı demekti. Böyle bir tuzağa bir daha düşürmemek üzere kendini uyardı.

“Aile yapısı bozuk, aile fakir. Eğitimsizler. On beş-on altı yaşından sonra katiyen disiplin altına giremiyorlar. Okullarından kovuluyorlar. Etrafındaki her şey ama her şey dengesiz.”

Son cümleyi Dr. Muzaffer açıkça öfkeyle söylemiş, suratı belirgin bir şekilde kızarmıştı.

Batur “Neredeyse seri katillere hak vereceğim” dedi acıma duygusuyla.

Dr. Muzaffer içinden “Bir de yüz yüze konuşsan beraber oturup ağlarsın” diye geçirdi. Batur’a dönüp “Yok canım o kadar da değil” dedi. “Kişi eninde sonunda hunhar bir katil. Can alıyor ve bundan zevk alıyor.”

Son yarım saattir üç polis büyük bir hayranlıkla Dr. Muzaffer’i dinliyordu.

Muzaffer Sağlam, o ana kadar izah ettiği seri katil özelliklerini tane tane özetleyerek tekrar ettikten sonra “Şimdi gelelim sadede!” dedi. “Psikiyatride bir nedeni olmadan seri cinayet işleyene ‘psikopat’ veya ‘sosyopat’ diyoruz. Her psikopat veya sosyopat seri katil değil, ama hemen her seri katil psikopat, diğer bir deyişle sosyopat.”

Üç komiser harıl harıl not alıyorlardı.

“İşin zorluğu da burada. Psikopatı teşhis etmek nispeten daha kolay. Ama her psikopat seri katil olmadığı için, psikopatları önceden tespit etsen bile, kimin seri katil olacağını tahmin etmek hemen hemen mümkün değil. Seri katiller konusunda en büyük bilimsel açığımız burada. Bilim ne olacağını önden bilmeyi sever, önceden doğru tahminlerde bulunmak ister. Zaten önden ‘a-prori’ tahminde bulunmayan çalışmalara belki birer disiplin denebilir, ama asla onlara ‘bilimsellik’ yüklenemez. Sonradan, ‘a-posture’ tanı koymaksa ne kadar bilimselliktir, tartışılır. İnsanlığa faydası olmayan bilime Anglo-Sakson dünyada bilim demiyorlar.”

Dr. Sağlam, karmaşılaşmaya başlayan konuyu takip etmekte komiserlerin zorlandığını fark ettiğinde “Siz bu safhada şunu hatmedin” dedi. “Hemen her seri katil psikopattır, ama her psikopat seri katil değildir.”

Artık Dr. Muzaffer, çaylak öğrencilere kürsüde ders veriyor, arada bir de bilimsel gözüken laf oyunları ile onlarla hem eğleniyor hem de onları bilgilendiriyordu.

“Madem her seri katil bir psikopat, o halde psikopat ne? Kime psikopat denir?”

Dr. Muzaffer’in kendi kendine ama sesli sorduğu bu soruyu üç komiser çok sevdiler. Belki, çalıştıkları konu hakkında bazı net ipuçları elde edebileceklerdi.

Muzaffer Sağlam yeni bir vaaza başladı:

“Her türlü psikopat da tıpkı seri katil gibi, herhangi bir suç işlediğinde, cezai indirimden faydalanacak seviyede ruh hastası kabul edilmiyor. Zira gerçeklerden tamamen kopmuş değiller. Psikopatlar, büyük travmalar yaşamış, genellikle aile tarafından terk edilmiş, hayatı hüsrana dolu kişiler. Aniden öfkelenmeye, çabucak parlamaya, kriz anında asıp kesmeye, etrafa zarar vermeye çok müsaitler. İçlerinden yükselen ani bir öfke psikopatları anında teslim alıyor. Öfke anında insani duygulardan tamamen yoksun kalıyorlar ama yine de ne yaptıklarını biliyorlar.”

Erdoğan “Hangi insani duygulardan yoksunlar mesela?” diye sordu merakla.

“Mesela suçluluk duyguları yok. Kime ne zarar verirlerse versinler, verdikleri zarar ne kadar vahim olursa olsun, zerre kadar suçluluk hissetmiyorlar. Hele hele, sevgi duyguları hiç yok. Kimseyi sevmiyorlar, sevemiyorlar. Kimseyle empati kuramıyorlar. Kimsenin duygularını anlamıyorlar.

Anlamak için zerre kadar gayret de göstermiyorlar. Sabırları da hemen hiç yok. İstediklerini, istedikleri an elde etmek istiyorlar.”

Sözlerine açıklık getirmek istedi, bir an düşündükten sonra devam etti:

“Ancak, seri katil psikopatlar plan yaparak, sabır göstererek cinayetlerini kurguluyor ve uyguluyorlar. Yalan söylemek, hırsızlık yapmak, başkasının malına zarar vermek psikopatlar için hiç önemli değil. Cana önem vermeyen mala hayda hayda önem vermiyor.”

Harun Deniz bu sırada cebinden başka bir not defteri çıkardı:

“Hocam, aynı dergide başka bir sayıda yayımlanan ve özellikle psikopatları irdeleyen makalenizden aldığım bazı notlar var.”

Dr. Muzaffer Sağlam’ın gururu fazlasıyla okşanmıştı. Ardına yaslandı ve “Okusana notlarını” dedi.

Bahsi geçen makaleyi herhalde Erdoğan ve Batur, Harun’dan daha önce hiç işitmemişlerdi ki, onlar da Harun’a biraz merak, biraz da sitemle baktılar.

Harun notlarını okumaya, daha doğrusu özetlemeye başladı:

“Psikopatlar empati, suçluluk, pişmanlık duygularını katiyen tanımazlar. Başkalarının duyguları, hakları bir kenara, üzüntüleri ya da başlarına gelen felaketler onları hiç ilgilendirmez.”

Dr. Muzaffer araya girdi:

“Bashkalarının üzüntülerinden hiç etkilenmedikleri gibi keyif bile alabilirler. Örneğin, birinin yakınının ölümü dolayısıyla duyduğu ağır üzüntü onları keyfe sürükleyebilir.”

Erdoğan atıldı:

“Sadistler yani!”

“Hem de nasıl. Konuştuk. Başkalarına eziyet etmek en büyük keyifleri.”

Harun, sözün kendisinde olduğunu anlatmak istercesine öksürünce diğerleri sustu.

“Diğer ortak özelliklerini bir bir sıralayayım. Benmerkezciler. Hem de nasıl. Bastıkları yer dünyanın merkezidir. Başkaları onları katiyen ilgilendirmez.”

Batur safça ama içten sordu:

“Benmerkezcî ve egoist. İkisi aynı şeyler değil mi? Fark varsa nerede?”

Gözler birden cevabı duymak için Dr. Muzaffer’e çevrildi.

“Benmerkezcî kişi başkalarını görmez. Dünyanın merkezi kendisidir. Diğer insanlar sadece ona

hizmet etmek, isteklerini yerine getirmek için vardır. Diğer insanlar hayatlarında en fazla dekor ve/veya figüran, çeşni olarak yer alırlar. Onlara göre hayat doğal olarak böyledir.”

Yutkundu, uzun süredir dokunmadığı çayından son yudumu aldı. Ancak, hoşlanmadı. Çay basbayağı soğumuştur ve o soğumuş çay içmeyi hiç sevmezdi.

“Öte yandan egoist, etrafındaki insanların farkındadır ama kimsenin hakkını gözetmeden sadece kendi çıkarını düşünür. Egoist egoistliğinin farkındadır. Ona göre oyun kurar. Benmerkezci kişi ise etrafındaki, değil olayların, insanların bile farkında değildir. Benmerkezci olduğunun katıyen bilincinde değildir. Onlara göre doğal olan budur. Dünyada sadece ve sadece kendisi vardır, kendisi önemlidir. Egoist ise, daha sağlıklı bir şekilde, diğer insanların farkındadır, ama sadece kendi çıkarını düşünür.

Bence psikopatlar, egoist insanlar. Ama sadistler, katı ve düşüncesizler. İtici, hatta tiksindiriciler. Çok kolay yalan söylerler. Başkalarını çok kolay kullanırlar. Hiçbir konuda sorumluluk hissetmezler. Kolayca başkasının malını çalarlar... Ar damarları çatlamıştır, örf ve adetler onlar için önemsizdir... Ve vicdanları yoktur!”

Batur Alp tiksindirir gibi “Hoca öyle bir anlatıyorsun ki demin nerede ise acıdığımız insanları, şimdi kendi ellerimle yok edesim geldi” dedi.

Bu cümle Dr. Muzaffer’in irkilmesine, hatta içinin kalkmasına neden oldu ama renk vermedi. Anlattıklarını düzeltme ihtiyacı duydu.

“Ancak, onların da travma dolu bir geçmişleri olduğunu unutmayalım. Hatta, beyinlerinde doğumdan gelen bir duyarsızlık, sakatlık bile olabilir. Hatta, hatta sonradan, örneğin bir kaza sonucu, beyinde oluşan bir bozukluk da insanı psikopat, hatta seri katil yapılabiliyor. Üzerine basa basa tekrar ediyorum. Bazı nahoş olaylar, yaşadıkları travmalar ruhi durumlarını, fizyolojik özelliklerini öyle bir değiştirir ki, kendilerini kontrol edemez hale gelebilirler.”

Erdoğan birden “Şizofrenler de bunlardan mı çıkıyor?” diyerek araya girdi.

“Şizofren de benzer bir geçmiş yaşayabilir. Ama son safhada o açıkça hasta. Beyni tamamen dumura uğramış, fizyolojik olarak değişmiş, gerçeği algılama yeteneği tamamen altüst olmuş kişi. Kendilerine ait, bambaşka algıladıkları, algıladıklarını samimi olarak ‘gerçek’ sandıkları bir âlemdedir yaşıyorlar. Psikopat öyle değil. O gerçeği olduğu gibi kavlıyor, ama işine geldiği gibi yorumluyor veya tepki veriyor. Psikopatlar daha çok paranoyak kişilerle benzerlik gösteriyorlar. Ancak, bazen bir psikopatta ayrıca yavaş yavaş ilerleyen şizofreni başlangıcı da olabiliyor. Ama esasen psikoptlar ile paranoyaklar benzerler.”

Batur “Ne gibi?” diye sordu safça.

“Psikopat da gerçeği kavlıyor ama ‘suç’u, –yerine göre ‘suç’ her neyse– bir başkasının, hatta günahsız, konuyla alakasız birinin üzerine atabiliyor. Hayalinde yarattığı suçlamaya samimi olarak inanıyor. Taktığı kişiye oyun kuruyor. Paranoyaklar olduk olmadık kişilerden, olduk olmadık nedenlerle şüphelenmezler mi?”

“Doğru!”

“Size ilginç gelecek, psikopatlar oldukları yerde duramadıkları gibi –çok seyahat ederler– bizzat yıktıkları adalet, kanun gibi kavramların, örf ve âdetlerin koruyucusu olmak isterler.”

Bu kez şaşıрма sırası Harun’daydı::

“Ne demek bu?”

“Aralarında hukukçu, yargıç, savcı, rahip, din adamı olmak isteyenler, ahlak, adalet, hak-hukuk üzerine nutuk atmaya bayılanlar vardır... Dikkat çekici sayıda psikopat, polis olmayı arzuladığını söylemiştir. Kanun koyucu veya kanunu koruyucu olmak isterler!”

“Polis” sözcüğü üç genç polisin aynı anda gülümsemesine neden oldu.

Erdoğan sırtarak “Ben zaten başından beri Batur’dan şüphe ediyordum” dedi.

Şakaya Harun açık güldü. Dr. Muzaffer bıyık altından gülümsedi. Ama zaten alıngan bir yapısı olan Batur çok bozuldu. Karşılık vermek yerine suratını asmakla yetindi.

Dr. Muzaffer artık sohbeti noktalamak istiyordu.

“Bendeki bilgiler kabaca böyle. Psikopatın tıbbi, fizyolojik özelliklerine de girebiliriz ama bence şimdilik gereksiz. Hem akıl karıştırabilir hem de bu safhada bir işe yaramaz.”

Dr. Muzaffer saate baktı.12.00’ye geliyordu. Harun da saatine baktıktan sonra “Hocam, bizce de şimdilik bu bilgiler yeterli” dedi nazıkçe. “Eğer biraz daha vaktiniz varsa ve yorulmadıysanız biraz da elimizdeki dosyayı konuşabilir miyiz?.”

Dr. Muzaffer “özel konuya” girmeyi hiç istemiyordu. Katili bilip de emniyet yetkilileri önünde bilmiyormuş gibi davranmak, açık vermemek için mantık hatası yapmamaya çalışmak, ters köşeye yatmamak Dr. Muzaffer’in müthiş zekâsıyla altından kalkamayacağı oyunlar değildi ama çok sıkıntı verirdi. Şimdi çok daha dikkatli davranması gerekecekti. Zihni de bir o kadar yorulacaktı. Ayrıca, öğleden sonraki hastalarını da düşünmek zorundaydı. Onların karşısına endişeli ve yorgun bir zihinle çıkmamalıydı.

Ancak, kaçamayacağını da biliyordu.

“Tabii, bir saat kadar daha devam edebiliriz. Buyrun sizi dinliyorum.”

Üç başkomiser birbirlerine baktılar. Her zamanki gibi üçü adına “konuyu özetlemek” Harun Deniz’e düştü.

Harun kısa ve öz cümlelerle altı ay önce işlenen Güngören Cinayeti ile beş gün önce işlenen Kuzguncuk Cinayeti’ni anlattı. Aradaki benzerliklere dikkat çekti. Dr. Muzaffer’in detay sorularına cevap verdi. Son olarak da iki cinayet aynı şahıs veya şahıslar tarafından işlense de hemen “seri katil” damgasının vurulmasının doğru olup olmadığını şahsen sorguladığını vurguladı.

Dr. Sağlam bir süre düşünüyormuş gibi yaptı. Son Kuzguncuk Cinayeti’nin ikiz kardeşi Zafer Sağlam’ın beşinci cinayeti olduğunu bilselerdi, genç polisler “seri katil” tanımlamasında hiç tereddüt göstermezlerdi. Ancak bilmiyorlardı, inşallah hiçbir zaman da bilmeyeceklerdi.

Muzaffer Sağlam kanaat bildirmek zorundaydı:

“Evet, sadece iki cinayet bizi seri katil tanımlamasına doğrudan götürmez. Ancak, iki cinayet arasındaki benzerlikler ikisinin de aynı kişi tarafından işlendiğini ve cinayetteki motifler katilin seri cinayetler işlemeye soyunmuş biri olduğunu gösteriyor.”

Erdoğan sordu:

“Yani cinayet işlemeye devam mı edecek?”

Dr. Muzaffer tereddütsüz cevap verdi:

“Kesinlikle söyleyebilirim ki, katil cinayetlerine devam edecek. Hatta ikinci cinayetinde de yakalanmazsa iyice çığırından çıkacak ve belki de bu kez altı ay bile beklemeden üçüncü, dördüncü cinayetlerini işleyecek.”

Batur boynunu büktü:

“Vallahi Hocam, utanarak söylüyorum ki... puşt... şey şahıs... galiba bu ikinci cinayetten de yırtacak. Elimizde katili işaret eden hiçbir anlamlı işaret yok. Adli Tıp’tan da anlamlı bir rapor geleceğini sanmıyorum.”

“Neden?”

“Nedense aklım ilk işlenen Güngören Cinayeti’yle şekillenmiş. Ondan, bir şey çıkmamıştı. Şimdi de çıkmayacak... İnşallah yanılıyorum. İnsanoğlu yanılmayı sevmez ama ben samimi olarak bu olayda yanılmak isterim. İstanbul’da bir katilin şimdi yeni bir avı, gencecik bir kızcağızı hunharca yok etmek için planlar kuruyor olması ve bizim koskoca bir teşkilat olarak çaresizce bekliyor olmamız kanıma dokunuyor. Hem de çok dokunuyor.”

Dr. Muzaffer tereddütlü sordu:

“Ayşe Rumeli asıllı dediniz. Güngören’deki kız...”

Harun ismi hatırlattı:

“Sevtap...”

Dr. Muzaffer cümlesini düzeltti:

“Sevtap kızımız. O nereli?”

“O da Kırklareli’nden... O da sarışın, ayrıca mavi gözlü.”

Dr. Muzaffer’in gözünde bir an annesinin silueti belirdi.

Saman sarısı saçları, laciverde çalan mavi gözleriyle tipik bir Rumeli kızanı olan güzel ve bir o kadar da şuh annesi!

Erdoğan açıklama ihtiyacı hissetti:

“Hocam hepimiz çok kızgınız ama Batur da Trakyalı olduğu için ayrı bir kızgın.”

Dr. Muzaffer “Benim annem de Rumeli asıllıdır” dedi dalgın bir ses tonuyla. Ailesi Kavalalı imiş. Kavala-Sarışaban.”

“O halde sizin de bu kanlı katilin bulunması için ilave nedeniniz var.”

Muzaffer Sağlam bir an daldı. Sonra toparlandı:

“Olmaz mı! Bir seri katilin varlığı her şeyden önce insanlık için bir tehlikedir. Dilerim, elbirliği içinde katili bulur ve adalete teslim ederiz.”

Batur bu söze içten “İnşallah!” çekti.

Harun artık konuyu toparlamak gerektiğini hissetti:

“Hocam, ben size iki cinayeti de bildiğim yönleriyle anlattım. Nedir fikriniz?”

“Valla, takdir edersiniz ki, ilk anda fazla bir şey söyleyecek durumda değilim. Zaten seri katil geleneği olmayan bir ülkede elimizde bir prototip olamaz. Uluslararası genellemelerden hareket edersek belki ilk ağızda şunlar söylenebilir.”

Üç komiser hemen kalemlerine ve not defterlerine sarılırken Dr. Muzaffer dikkatle ve itinayla sıralamaya başladı:

“Bence katilin derdi sarışın kadınlarla... Tipik tavır fakir insanları seçmektir. Fakir ve yalnız. Ancak bu vakada kurban hanımlar belki yalnız yaşıyorlar ama yalnız değiller. Aileleri var. Yakınları var. En bariz farkı ise, meslek sahibi olmaları yaratıyor. Birisi bankacı...”

Harun tamamladı:

“Diğeri bir ihracat firmasında çalışıyordu. Sevtap çok iyi İngilizce biliyordu. Sık sık yurtdışına seyahat ediyordu.”

Dr. Muzaffer düşünüyormuş gibi yaptı:

“Bence katil de fakir bir aile çocuğu değil. Belki o da okumuş, meslek sahibi biri.”

Harun “Nereden anladınız?” diye sordu merakla.

“Seri katillerin de aralarında hiyerarşı vardır. Fakir ve cahil bir katil, okumuş, meslek sahibi kadınlara takmaz. Kendi sınıfından, hatta daha alt sınıftan birisini arar. Böylece, yakalanma tehlikesinin azaldığını düşünür... Katilin Batılı kökleri veya Batı ile bir irtibatı olabilir.”

Harun şaşkınlıkla “Hocam, katilin Batılı olması ne demek?” diye sordu.

Dr. Sağlam derin derin düşünüyormuş gibi bir tavırla karşılık verdi:

“Anlattığınız cinayetler Oryantal kalıplara uymuyor. Katil cinayetler üzerine çok çalışıyor, detaylı plan kuruyor, hazırlık yapıyor. Halbuki hatırladığım tüm yerli seri katiller daha çok spontan, plansız, programsız hareket eden psikopatlar... Akıllarına esiyor, seçtikleri kişiyi bir anda öldürüyorlar.”

Erdoğan kısık bir sesle sordu:

“Öyle mi dersiniz?”

“Evet, anlattıklarınızdan, çok daha donanımlı, planlı, programlı bir katille karşı karşıya olduğumuz duygusuna kapılıyorum. Sanki, zihin haritası Batı’da şekillenmiş.”

Harun Deniz, Dr. Muzaffer Sağlam’ın kendi anlattıklarından nasıl böyle bir sonuç çıkardığını sonradan uzun uzun düşünecekti!

Dr. Muzaffer devam etti:

“Belki Batı’da, hatta Amerika’da yetişti. Veya Batılı, özellikle Amerikalı seri katiller hakkında çok kitap, makale okudu. Bu tip kitapların Türkçeye çok sayıda çevrilmediğinin farkında olarak, yabancı dil, büyük ihtimalle İngilizce bildiğini de tahmin edebiliriz. Benim bildiğim kadarıyla bu alanda Türkçe eserler arasında Harold Schechter ve David Everitt’in yazdığı *A’dan Z’ye Seri Katiller Ansiklopedisi* var. Sevinç Yavuz’un *Koliçi: Bir Seri Katilin Öyküsü* adlı eseri, bir de Fikret Topallı’nın uluslararası seri katilleri incelediği 2 ciltlik *Seri Katiller* adlı eseri var.”

Dr. Muzaffer’in hafıza gücü genç polisleri her seferinde çok şaşırtıyordu.

Batur Alp “Desenize entelektüel bir katilimiz var” dedi.

“Entelektüel diyemesek de, köy veya taşra kökenli, İstanbul’a bir şekilde yolu düşmüş, dünyayı hiç tanımayan bir katilden bahsetmediğimizi söyleyebilirim.”

Harun dayanamayıp “Hocam, biraz kolay sonuca varmıyor muyuz?” diye sordu.

“Genel verilerle özel sonuçlara vardığım doğru. İster istemez beynim prototip yaratıyor... Ancak... ancak, bazı detaylar da dikkatimden kaçmadı.”

“Ne gibi?”

“Anlattığınıza göre katil birbiriyle alakası olmayan, koca şehrin iki ayrı ucunda yaşayan iki ayrı genç kadının evine hiç zor kullanmadan girmiş.”

“Katil ikisini de tanıyor olamaz mı?”

“Olabilir. O halde iki genç kurban hakkında bazı ortak noktalar bulmamız lazım. Ortak akrabalar, arkadaşlar, ortak muhit, ne bileyim ben, belki ortak zevkler, hatta ortak iş hayatı.”

“Elimizde böyle bir ortaklık bilgisi yok!”

“Elimizde böyle bir bilginin olmaması, ortak noktanın olmadığı anlamına gelmez. Ancak ben yine de ortak noktanın bulunmadığı varsayımıyla hareket edeceğim...”

“Benim için en çarpıcı noktalardan biri katilin iki genç kızın evine bu kadar rahat girebilmesidir. İkisiyle de bir tanışıklığı olduğu varsayımı üzerinde muhakkak durulmalı. Bununla ilgili istihbarat çalışması yapılmalıdır. Ancak, benim ilgimi çeken varsayım herhangi bir irtibat olmadan katilin evlere rahatça girebilme durumudur. Ya randevu alıyor ya zili çalıyor, sonra da kurbanlarını bir şekilde ikna edip, normal bir misafir gibi hüsnü kabul görüyor.”

“Bu varsayım bizi nereye götürür?”

“Katilin tipik bir alaturka zihin yapısı olmadığı sonucuna.”

“Nasıl yani?”

“Bizde cinayetlerin çoğunluğu anlık tepkilerle işleniyor. Pusu kuranlar bir nebze plan yapmış oluyorlar. Bizde seri katiller bile ani tepki veren psikopatlar. Öyle ahım şahım oyun kurucu pek yok.”

Batur çok heyecanlanmıştı:

“Eeee!”

“Ancak, belli ki dosyanızdaki seri katil, kurbanları önce tespit etmiş, çalışmış, haklarında bilgi sahibi olmuş; akrabalarını, ahabplarını, arkadaşlarını, iş durumlarını tespit etmiş. Randevu aldığı anda veya kapıyı çaldığında kendisini masum, en azından zararsız gösteren bilgiler veriyor olmalı ki kapılar kendisine açılıyor.”

Durakladı. Suratı parladı:

“Kurbanların çalıştıklarını, akşam eve hangi saatte geldiklerini bile tespit etmiş ki iki insanı, akşam, mesai saati sonrası eve ulaşmalarından sonra, kapılarını hiçbir zor kullanmadan açtırarak içeri giriyor.”

Batur “Vay be!” dercesine başını salladı.

Dr. Muzaffer, Harun’a baktı:

“Araştıran, analiz yapan, dersini iyi çalışan, ikna kabiliyeti yüksek bir katille karşı karşıyayız, kabul mü?”

Harun başını öne eğerek “Haklısınız!” dedi.

Dr. Muzaffer hızını alamamıştı:

“Evde cinayet işleniyor, bir kadına saldırılıyor, vajinalar vücutlarından ameliyat edercesine ince bir işçilikle ayrılıyor ama kurbanların oturdukları apartmanlarda kimse hiçbir ses duymuyor... İnce ve hünarlı bir iş. Katil çok zeki ve planlı programlı.”

Batur müdahale etti:

“Harun vurguladı ama ben bizzat cinayet mahallerine gitmiş bir polis olarak söyleyeyim, kızların hem boğazlarının kesilmesi, hem de vajinalarının vücutlarından ayrılması tam bir profesyonel işi... Bunu ben söylemiyorum. Adli Tıp’tan gelen doktor arkadaşlar, her iki cinayet mahallinde yaptılar bu tespitleri. Zaten Güngören Cinayeti’yle ilgili Adli Tıp Raporu’nda da vücuda yapılan tüm müdahalelerin adeta bir operatör doktor tarafından ve profesyonel neşterler kullanılarak yapıldığı belirtiliyor. Eminim, Kuzguncuk’la ilgili gelecek rapor şeyleri söyleyecek.”

Dr. Muzaffer “Ben bu işler çok Avrupai diye boşa demiyorum!” diyerek Harun’a göz kırptı.

Erdoğan Bıyık gayet içten “Katilin profesyonel işler çıkardığını biz de saptadık” dedi. “Ama şu ana kadar cinayetlerin Türkiye’ye göre tipik olmadığını, sizin deyiminizle Avrupai bir zihin haritasıyla planlandığını hiç hesaba katmadık.”

Dr. Sağlam ısrarla varsayımını kanıtlamaya çalışıyordu:

“Kolici, Çivici, Avcılar Sapığı Tornaavidalı, Artvin Canavarı, Durmuş Anuçin ve diğerleri... Bunların hiçbirisi elimizdeki seri katil kadar komplike, detaylı ve zekice planlanmış, karışık cinayetler işlemediler. Katil ya tıp doktoru, hatta operatör, ya da bir operatör-doktor titizliğinde insan kesmesini biliyor. Halk diliyle hunhar bir kasap değil! İnce iş yapıyor.”

Harun’a “ince iş” terimi de garip geldi.

Erdoğan, Hoca’yı teyit etmek istercesine “Hocam bu pezevenk bir dâhi olabilir mi?” diye sordu.

“Dâhi olup olmadığını bilemem. Hoş, ne olduğunu bilecek bilgi birikimi zaten ortada yok. Ama, Harun’un anlattıkları ve genel tecrübelerime dayanarak bazı kör atışlar yaptım, yapıyorum. Bence çok zeki, ince ve detaylı planlar yapabilen, ola ki, yüksek tahsilli, hatta bilimsel düşünmeyi hazım etmiş, analiz yapabilen, araştıran, psikopatların genel durumlarına ters bir şekilde sabırlı davranan biri... Mutlaka bir erkek.”

“Kaç yaşlarındadır?”

“Bilemem ama herhalde erkeklik fizyonomisinde bir sorun yok. Sorun zihninde. Testosteron üretiminin yeterli seviyede, hatta belki de yüksek olduğu yaşlarda. Otuz beş-kırk beş yaş diliminde olsa gerek... Şimdi senaryo yazacağım. Her seri katilin psikopatlar gibi cinsel takıntısı oluyor. Zaten kızcağızları öldürdükten sonra cinsel organlarını kesmesi, cinayetlerin cinsellik üzerine kurgulandığının tipik göstergesi. Ortada tecavüz olmadığına göre belki de cesetlere bakarak kendini

tatmin de ediyor. Muhakkak bir cinsel tatmin olmalı. Ama hatırlayın, esas amaç cinsellik değil, avı denetim altına almak.”

Biraz nefeslendikten sonra son noktayı koymak ister gibi ekledi:

“Bence sorun katilin geçmişinde önemli bir yer tutan sarışın ve mavi gözlü bir kadın...”

Harun “Ne gibi bir geçmiş?” diyerek araya girdi.

“Travmatik bir geçmiş. Bu kadın onun bütün hayatını değiştirmiş, hatta beyninin gelişimini etkilemiş olabilir.”

“Kadın, katilin nesi olabilir?”

“Büyük ihtimalle annesi!”

Harun ukala bir tavırla “Tipik Freudian bir yaklaşım” dedi.

“Öyle ama sadece dengesiz bir ilişkiden değil, bir travmadan, olağanüstü bir durumdan bahsediyoruz.”

“Ne gibi?”

“Ne bileyim... Annesini yatakta başka bir erkekle yakalıyor... Üvey baba hem annesini hem kendisini sürekli dövüyor... Üvey baba, oğlan çocuğunu çok küçük yaşta cinsel açıdan istismar ediyor. Hem de uzun yıllar... Annesiyle ensest ilişkiye girenler var... Seri katillerin geçmişlerinde o kadar çok travmatik hikâye var ki... Şu anda İstanbul’da yüzlerce çocuk, yüzlerce ruh hastası anne-baba elinde yüzlerce çeşit travma yaşıyor. Çocukları sonradan tipik bir psikopat yapan büyük ihtimalle zamanında yaşadıkları cinsel istismarlar.”

Harun “Hocam içimi kararttınız” dedi gerçekten üzgün bir sesle. “Şu anda yüzlerce, binlerce günahsız, saf ve tertemiz çocuk, yüzlerce manyak anne-babanın elinde yarının katilleri, seri katilleri, sadistleri, hırsızları, arsızları, ibneleri, puştları olarak yetişiyor ve biz hiçbir şey yapamıyoruz.”

Dr. Muzaffer, Harun’un samimi duyguları karşısında anında sempati hissetti:

“Aynen öyle Komiserim. Başkomiserim.”

“Dünün saf bir çocuğu, ertesi gün hunhar bir katil olabiliyor.”

“Aynen öyle!”

Hepsi bir suskunluğa gömüldü. Sanki söylenecek tüm söz bitmişti. Harun saatine baktı. Saat 12.47’yi gösteriyordu.

“Aman Hocam. İyi niyetinizi istismar etmişiz. Neredeyse üç saattir sizi esir aldık.”

“Rica ederim! Ben büyük keyif aldım. Ama sanmam ki fazla bir faydam olsun.”

Batur kendinden hiç beklenmedik bir şekilde “Hocam, inanın vaktin asıl geçtiğini anlamadım” dedi. “Ankara’daki Akademi eğitiminden beri bu kadar yeni bilgiye ulaşmamıştım. Hatta bu kadar komprime bilgiye, bu kadar kısa sürede ulaşmamıştım.”

Sözü Erdoğan aldı:

“Hocam, bizi üç saatte seri katil uzmanı yaptınız... Uzman lafını abarttım, ama bize kimse seri katilleri bu kadar sarıh ve anlaşılır anlatmamıştı. Kimse bu kadar geniş açıdan bizi tenvir etmemişti.”

Valikonağı Caddesi’ne çıktıklarında üçü de soğuk havayı ciğerlerine çekmek istedi.

Bir süre sessiz yürüdüler.

Birden Erdoğan “Adam derya deniz” dedi. “Üç saattir bizi teslim aldı. Bilgiye boğdu. İsimleri teker teker sektirmeden saydı. Beni çok etkiledi” dedi.

Batur aynen katıldığını beyan etti:

“Herhalde, seri katiller alanında Türkiye’de bu kadar bilgili başka bir otorite yoktur.”

Harun ise durgundu.

Erdoğan “Harun galiba senin bazı tereddütlerin var” dedi.

“Yok, tereddüt denemez. Sadece Dr. Muzaffer Sağlam’da beni rahatsız eden bir tavır var.”

“Ne gibi?”

“Ne bileyim, sanki bazı bilgileri gizledi.”

“Sen her şeyi, herkesi kuşkuyla karşılamaya bayılırsın. Seni rahatsız eden tam olarak ne?”

“Söyledim işte, bazı bilgileri ya esirgedi ya da değiştirdi.”

Batur söze girdi:

“İçeride bir ara bana psikopat muamelesi çektiniz. Ulan esas psikopat, daha doğrusu paranoyak Harun be!”

Erdoğan ise daha yumuşaktı:

“Adamın bize garip gelmesi normal. Ne de olsa psikiyatr. Hayatı ruh hastalarıyla geçiyor.”

Batur gülerek “Adam deli doktoru” dedi. “Delilerle yıllardır yata kalka kendisi de hafiften kafayı çizdirmiş olabilir.”

Beşinci bölüm

Kütahya

Kütahya'nın kumral ikizleri 1968 yılında 17 Şubat'ı 18'ine bağlayan gece, sabaha karşı, Pirler Mahallesi'nde Germiyan Caddesi ile Dar Sokağın birleştiği köşe başındaki iki katlı eski bir Kütahya konağında doğdu.

Kütahya'da anında ünlendiler, zira şehrin yaşlılarının da hatırladığı kadarıyla Kütahya'da doğmuş ikiz çocuk çok ama çok az olduğu gibi birbirine bu kadar benzeyeni hiç yoktu.

Haliyle “tıpkısının aynısı” ikizler epeyce merak konusu oldu. Yaz başına dek bebekleri sadece konağa girebilecek kadar aileye yakın olanlar gördü. Ancak, bebekler biraz serpilip de 68 yılının yaz başında, İstanbul'dan getirtilen özel yapılmış bebek arabası içinde, parklarda gezintiye çıkarılınca Kütahyalılar da bebekleri yakından görebildiler.

Daha dört aylıkken ikizleri annesinin bile karıştırdığı, aynı bebeği kaç kez yanlışlıkla iki defa üst üste emzirmeye kalktığı, neden sonra bebelerden birisi hâlâ ağlamaya devam edince yavrucağın aç kaldığının ortaya çıktığı bir menkıbe gibi çok anlatıldı.

İleriye dönük espriler ise tek yumurta ikizlerinin sadece birisinin okula devam etmesine rağmen ikisinin de diploma alacağı, hatta ikisinin hayat boyu tek diplomayla idare edebileceği gibi hikâyeler üzerine inşa edilmişti.

Yine çıkarılan rivayetlere göre, ileride ikizlere tek gelin yetecekti. Gelin kimin koynuna girdiğini ayırt edemeyeceğine göre bir süre sonra zaten o da boş verecekti. Ha o, ha bu!

Muzaffer ve Zafer ikizleri, Ali ve Hürrem Sağlam'ın ilk ve son çocuklarıydı.

Baba dedeleri Yılmaz Bey, 1938-40 arası askerliğini yaparken özel emir erliğini yaptığı Muzaffer Albay'a adeta tapmış, onu babası bilmiş, doğacak çocuğuna da onun adını vermeyi çok istemişti. Ancak karısı Zarife Hanım tek oğluna, erken yaşta ölen babası Ali Bey'in adının verilmesini isteyince “Muzaffer” adını yıllarca zihninde saklamış, torunu olana dek beklemiş, oğlu ile gelini de itiraz etmeyince torununa “Muzaffer” adını vermişti.

Muzaffer Sağlam!

Ancak, Muzaffer yanında bir kardeş, hem de tıpkısının aynısı bir kardeşle gelince ona da bir isim bulmak gerekmiş, Yılmaz Dede alelacele “Zafer” adını bulmuştu. Zafer de askerliği çağrıştırıyor, üstelik Muzaffer ismine de kafiye düşürüyordu.

Zafer isim sahibi olduğu gün Muzaffer'in ardına düştü ve hep ondan sonra gelen kardeş oldu.

Her şeyde Muzaffer önce gelir, Zafer ona göre tanımlanırdı.

Tıpkı isim sahibi olurken yapıldığı gibi!

Ali ile Hürrem ikinci çocuğun adına da karışmadılar. Zaten ne ebeveyn olmanın sorumluluğunu taşıyor ne de bunun keyfini sürüyorlardı.

Hürrem ikizlerin isimlerini koyma işine karışmadığı gibi kendi sarı saçlarından, mavi gözlerinden, ipek gibi beyaz teninden zerre kadar nasiplenmemiş olmalarını da hiç umursamadı.

İki katlı sekiz odalı koca konakta dede Yılmaz, babaanne Zarife, annenin sütü yetmediği için bir süre sonra eve getirilen sütanne Nedime, aile yadigârı halayık Selime, ev işlerini gören Hediye ve Sulhiye hep birlikte ikizlere kol kanat gerdiler. Muzaffer ve Zafer bebekler anne baba yokluğunu hissetmeyecek kadar şımartıldılar.

Sağlamlar, Kütahya’nın en eski ailelerindendi. Beş nesildir toptan kuru gıda işi yapan aile, Kütahya’nın en eski kuru gıda toptancısıydı.

Kimine göre Soyadı Kanunu çıkmadan önce “Sağlam” lakabı aileye sözlerine çok güvenildiği için verilmişti: “Onlar mı; çok sağlam insanlardır, aldığın sözü senet say!”

Kimilerine göre de her işlerini garantiye alarak yaptıkları için bu lakabı kazanmışlardı: “Onlar sağlamcıdır arkadaş. Öldürsen en ufak riske girmezler.”

Soyadı Kanunu çıktığında büyük dede hiç düşünmeden, hatta bir başkası alır korkusuyla acele ederek “Sağlam” soyadını kütüğe yazdırmıştı.

Abdürrahim Sağlam.

İkizlerin babası Ali Sağlam, dede Abdürrahim Sağlam’ın iki oğlundan biri olan Yılmaz Sağlam’ın tek çocuğu ve Sağlam soyadına en uzak olanıydı.

Tıpkı amcası Turan gibi!

Sağlamlar, üç nesildir hem Kütahya’nın en saygın ailelerinden olmuşlar, hem de toptan kuru gıda işinden çok iyi para kazanmışlardı. Ancak, Ali’nin dedesi Abdürrahim Bey büyük oğlu Turan’dan çok çekmişti. Turan ile Yılmaz birbirinin zıddı insanlardı.

Turan hiç okumamış, kısa hayatını sadece ve sadece serserilik yaparak harcamış, bir baltaya sap olmadığı gibi aileye tam bir baş belası olmuştu. On dokuz yaşında sokakta kim vurduya gidince aile ölen evladına mı yansın, yoksa ailenin yüz karasından kurtulduğuna mı sevinsin, bilememişti.

Allah’tan abisinin tam tersi olan Yılmaz, babasının işlerine sahip çıkmış, efendiliği, kibarlığı, iş bilirliğiyle hem ailenin itibarını korumuş hem de babasına can yoldaşı olmuştu.

Ancak, kör talih Yılmaz Sağlam’ın peşini bırakmamıştı. Oğlu Ali, sanki amcasının ruhunu devralmış, rahmetli amcası Turan’ın kötü karakteri onda da zuhur etmişti. Hem de fazlasıyla!

Amca Turan bir serseriydi ama gaddar bir adam değildi. Kavgayla dövüşle işi olmazdı. Bütün aileyi canından bezdiren; kumar tutkusu, babasından bile para çalmaya vardırıldığı hırsızlığı, rahatça söylediği yalanlar, sabahlara dek süren içki âlemleri, onun bunun karısına kızına karşı yaptığı sarkıntılıklardı.

Huyu suyu amcası Turan’a çok benzeyen Ali Sağlam ise sıska denecek kadar zayıf bedeni, oldukça

uzun boyu, kül rengi saçlarıyla daha erken yaşlarda Kütahyalılara kendini erken yaşlarda tanıttı.

Zarife Hanım tek evladı Ali'nin üzerine çok düştü. Onun her dediğine tamam dedi, bir gün oğluna karşı sesini yükseltmedi. Ailenin tek erkek çocuğu olan Ali'nin şımarıklıklarına herkes göz yumdu.

Ancak Ali daha çocukken şımartılmanın ötesinde, serseri amcası Turan'da bile olmayan bir yön geliştirdi: Altı yedi yaşlarında gaddar, hatta sadist kişiliği ortaya çıktı!

Küçük Ali kedilerin kuyruğuna onları kucağında severmiş gibi yaparak gazyağına batırılmış bez parçası bağlıyor, sonra da bezi kibritle tutuşturuyordu. Bunu evin kedisi Sarman'a bile yapmıştı. Allah'tan Sarman'ı yanmaktan halayık Selime kurtarmıştı.

Kuyruğunun yanma tehlikesi geçirdiğini fark eden Sarman evin içinde oraya buraya koşturmaya başlamış, bu arada bir vazı kırmış, Selime kediye son anda kısıtırıp tırmalanmak pahasına, yanan bezi elleriyle söndürmüştü. Bu arada halayığın elleri az da olsa yanmıştı. Bütün bu olayları Ali kahkahalar atarak seyretmişti.

Akşam, eve geldiğinde “Sarman vakası”nı duyan Yılmaz Bey köpürdüğünde Zarife Hanım “Onun daha akli ermiyor bey. Bu kadar kızma” diyerek Yılmaz Bey'i teselli etmeye çalışmış, halayık Selime de hanımına arka çıkıp Ali'yi savununca Yılmaz Bey sonunda sakinleşmiş ama beyninin bir yerine “Bu oğlunda tuhaf bir şey var, amcası Turan'dan da daha tuhaf bir şey var” diye yazılmıştı.

Ali Sağlam tam bir baş belası olarak büyüdü.

Mahallede kavga etmediği tek bir çocuk yoktu. Sataşan taraf hep Ali oluyor, insanlarla dalaşmaktan adeta zevk alıyor, yaptığı kötülükleri ballandıra ballandıra anlatmaya da bayılıyordu.

Ali'nin en büyük hedefi, insan-hayvan fark etmez, kendisinden zayıf canlı varlıklardı. Zayıflara eziyet etmekten ayrı bir zevk alıyordu. Mahallede daha dokuz yaşında adı “Gaddar Ali”ye çıktı.

Babası duruma çok üzüılıyor, ama annesi her vukuatını “O daha çocuk, akli ermez” diyerek savunuyordu. Bu savunma, Ali'nin, rahmetli amcası Turan'a benzemesinden çok korkan Yılmaz Bey'i iyice zıvanadan çıkarıyordu. O da hırsını karısı Zarife'den alıyordu:

“Hanım, oğlanı koruya koruya bir hal oluyorsun, bir serseri, hatta bir canavar yarattığının hiç mi farkına varmayacaksın?”

Ali Sağlam ilkokula başladığında çoktan iki çocuğu demir sopalarla ağzını burnunu kırana dek döverek hastanelik etmiş ve hafızalarda “sicili bozuk” damgası yemişti.

İlkokulda daha da azdı. İki kere okul değiştirdi. Daha doğrusu Yılmaz Bey, Ali'nin verdiği zararlara dayanamayan okul müdürünün ısrarı üzerine Ali'nin kaydını müdürüne daha fazla nazı geçeceğine inandığı başka bir ilkokula naklettirdi.

Ali, okul müdürünün açık müdahalesiyle ilkokulu bitirdi. Aslında sınıf öğretmeni Ali'den kurtulmanın tek yolunun onu mezun etmek olduğuna iman edince Ali okuldan kurtuldu.

İkizlerin babası Ali Sağlam ortaokulu okuyamadı. Orta biri ancak iki senede tamamlayıp orta ikide de üst üste iki yıl sınıfta kalınca okulla ilişkisi kesildi. Yılmaz Sağlam duruma çok üzüldü, oğlunu tekrar okula yazdırabilmek için çok uğraştı, ama hiçbir okul Kütahya eğitim tarihinin neredeyse sicili en kötü öğrencisini kabul etmedi.

Ali Sağlam ise okuldan atıldığına zerre kadar üzülmeyişi gibi serserilik yapmaya daha fazla zaman ayırabileceğı için sevindi bile.

Nasıl olsa ne halt etse evde affediliyor, etrafa verdiği zararlar ailesi tarafından ödeniyor, cebine bol bol harçlık konuyor, ayrıca evden çaldığı paralara göz yumuluyordu.

Yılmaz Bey, Ali'yi kendi toptancı dükkânında çalıştırıp ona işi öğretmeyi de denedi. Ama nafile! Ali'nin sabah işe vaktinde gelmek, sebatlı davranmak, verilen emirleri yerine getirmek gibi âdetleri zaten yoktu, hiç de gelişmedi.

Yılmaz Sağlam Ali'yi işe alıştırmak konusunda da planlarını askerlik sonrasına erteledi ve Ali'yi tamamen kendi haline bıraktı.

Ali Sağlam askerlik çağına gelene dek astığı astık kestiğı kestik, alabildiğine şımarık, lakabı üzerinde “gaddar” bir genç olarak Kütahya'da serserilik adına ne varsa her şeye bulaştı.

Güçsüz insanlara, zavallı hayvanlara her türlü eziyet, her türlü işkence ondaydı. Kumar ve içki, her gece bulaştığı rutin vakit geçirme vesileleriydi.

Kızlara sarkıntılık, hatta evli kadınları taciz etmek ise sanki rahmetli amcası Turan'dan kalan genetik miraslardı.

Yılmaz Sağlam oğlu askerlik çağına yaklaştıkça umutlandı. Oğlunun asker ocağında akıllanacağını umuyordu.

Ali Sağlam askerden neredeyse üç yıl kaçmıştı, ama sonunda teslim olmak zorunda kaldı. Tekirdağ-Malkara'da 95. Zırhlı Tugay Komutanlığı yirmi dört aylık askerliği sırasında hem acemiliğine hem de eratlık dönemine ev sahipliğı yaptı.

Gariptir, Ali Sağlam otoriter komutanları görünce muma döndü, hiç vukuata karışmadı, komutanları tarafından hep sevilen bir er oldu.

Daha doğrusu ilk esaslı dayağını Albay Deli Ekrem'den yedikten sonra çok terbiyeli bir asker haline geldi. Komutanlarından resmen korkuyor, onların bir dediğini iki etmiyordu.

İyi haberler kısa sürede baba Yılmaz'ın da kulağına gitti, Yılmaz Bey bu duruma çok sevindi. Hele hele Malkara'da oğlunu ziyaret edip komutanlarından oğlunun terbiyesiyle ilgili övgüler duyunca, hayatında oğlu hakkında el âlemden duyduğu ilk güzel sözler Yılmaz Sağlam'ı neredeyse ağlatacaktı.

“Allah'a şükür, bugünleri de gördüm ya artık ölsem de gam yemem!”

Peygamber Ocağı yine yapacağını yapmış, “Gaddar Ali”yi muma çevirmişti. Büyükler boşa “Bu

ocakta ne zor aşılar pişti, kafa kıracak taş sertliğinde etler, kaynaya kaynaya lokuma döndü!” dememişlerdi.

İkizlerin anası Hürrem, Ali’den dört yaş küçüktü. Saman sarısı saçları –sirkeyle yıkayınca parlak sarıya dönerdi–, deniz mavisi gözleriyle Hürrem daha altı yaşına gelmeden Malkara’da güzelliğiyle ün yaptı.

Pomak bir anne ve babadan olma Hürrem, yaşlılarından daha uzun olduğu için daha büyük gözüküyor, henüz altı yaşında Malkara çarşısında yürürken, kadın-erkek, görenlerin dönüp bir daha, bir daha bakmalarına neden oluyordu.

“Maşallah! Holivut artizi mübarek!”

Herkes Hürrem’i dönemin değişik bir sinema oyuncusuna benzetiyor, kadınlar yolda durdurup seviyor, yüzünü okşuyorlardı.

Hürrem diğer insanlardan farkını çok geçmeden fark etti. Daha doğrusu, o kadar farklıydı ki, o bile fark etti!

Allah Hürrem’den güzelliği esirgememiş, hatta ona güzelliği bol bol bahşetmiş, ama akıl konusunda bonkör davranmamıştı.

Hürrem’e yeni bir şey öğrenmek zül geliyor, daha ilkokulda aritmetiğin en temel, en basit kurallarını öldüm Allah kavrayamıyordu. Öğretmeni “Hürrem’in iki kere ikinin dört ettiğini bildiği gün dişimi kıracağım” diyerek önüne gelene dert yanıyordu.

Değil çarpım tablosunu, ilkokulu bitirene dek çift haneli rakamları toplamayı bile öğrenemedi. Okulda hep alay konusu oldu. İlkokulu altı yılda bitirdikten sonra at arabasıyla yük taşıyarak hayatını kazanan babası onu ortaokula yazdırmadı.

“Te be, kız kızanı okutcan da ne olacak be yavu! Okuduğu kadarı yeter gari” diyip Hürrem’i eve çekti. Babası da Hürrem’in güzelliğini paraya çevirme hayalleriyle yaşamaya başlamıştı. Sağda solda “Bak görmeniz, Hürrem’i altınla tartacaklar” diyip duruyordu.

Diğer Pomak komşuları da “Eyvah, eyvah! Hüsmen, kızını kendi eliyle sermaye edecek” diyerek sağda solda konuşmaya başladılar.

Hürrem on iki yaşında âdet görmeye başladı. On üç-on dört yaşındayken memeleri tamamen gelişmiş, hamamda çıplak gören kadınları kışkındıracak kadar büyümüş ve sertleşmişlerdi. Kalçaları, üzerinde elbiseleri varken bile, onu sokakta gören kadın ve erkeklerin durup keyifle seyredecekleri kadar gelişmişti.

“Haspam, Amerikan film artizleri gibi nasıl da kıvrıta kıvrıta yürüyor!” diye dalga geçenler bile esasında ona haset oluyorlardı.

Allah Hürrem’in aklından esirgediğini, vücuduna bol bol vermişti!

Hürrem güzelliğini kullanmayı çok erken yaşta öğrendi. Malkara'nın mal mülk sahibi ailelerinin yeni yetme erkek çocukları Tekirdağ'dan, Edirne'den, hatta İstanbul'dan getirdikleri basit hediyelerle arabacı Hüsmen'in kızı Hürrem'in gözünü boyamayı çok çabuk öğrendiler.

Hele hele 1960 model Chevrolet arabası olan yirmi beş yaşındaki Nizam, arabayla bir tur atma karşılığı Hürrem'in önce dudaklarına, sonra memelerine yumulmayı başardı. Hürrem erkekleri mutlu etmenin kendisine de büyük keyif verdiğini Nizam'ın arabasında öğrendi.

İstanbul'dan alınmış son modaya uygun pahalı bir etek ve ona uygun bir bluz karşılığı aynı mutluluğu yirmi yedi yaşındaki Serdar'a da bir gece evinin bahçesinde sundu.

Erkekler Hürrem'in gözlerinin içine bakmaya, kalçalarını okşamaya, memelerini emmeye doyamıyorlar, çok heyecanlandıklarında da Hürrem onları elleri veya ağzıyla mutlu ediyordu.

Onları mutlu etmek Hürrem'i de bir nebze olsun heyecanlandırıyor, ama en çok hediye olarak aldığı elbiseleri, ayakkabıları, hatta çorapları evde ayna karşında giydiğinde heyecanlanıyordu.

Babası Hüsmen ise hediyelerden şimdilik nimetlenemediği için hayıflanıyor, bir an önce kızını altınla tartacak damat adayı ortaya çıksın diye sabırsızlanıyordu.

“Yoksa kız ziyan olur be yav!”

Hürrem ona hediye veren hemen her erkeği mutlu ediyor, ama annesinin bir öğretisini de o küçücük aklında tutmayı beceriyordu.

“Apışarandaki mağarayı bir tek parmağına yüzüğü takacak adama vereceksin. Yoksa seni kimse kendine karı yapmaz. İleride paşa evlerinde yaşamak istiyorsan, en kıymetli hazineni kocana saklayacaksın. Yoksa bir hayat boyu orada burada sürter durursun, güzelliğin gittiği anda yüzüne dönüp de bakan kalmaz.”

Hürrem annesinin bu nasihatini hep aklında tuttu ve nasihate hep sadık kaldı.

Ali, Hürrem'i bir cumartesi günü Malkara'da çarşıda gördü.

Bir kere baktı, dayanamadı bir daha baktı. Bakmaya bir türlü doyamadı. Ağzına anında her dönemin sevilen şarkısından bir nağme düştü:

“O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni!”

Hürrem'i sokak ortasında seyretmek bile Ali'yi yakmıştı. O günden sonra Ali başka hiçbir şey düşünemez oldu.

Hürrem ise Ali'nin ayran budalasısı gibi kendisini seyrettiğini fark etti, ama üzerinde durmadı. Malkara'da her hafta sonu çarşı iznine çıkmış kafası sıfır numara tıraşlı, haki asker elbiseleri giymiş, birbirine tıpatıp benzeyen ve hiçbir özelliği olmayan yüzlerce asker dolaşırdı.

Abaza askerlerin hemen hepsi Hürrem'i yolda gördüklerinde onu hayran hayran seyredерlerdi.

Akşam rüyalarına malzeme yaparlardı. Hürrem, Ali’yi bu askerlerden birisi telakki etti. Oralı olmadı.

Cumartesi akşamı Ali torpille Malkara’da askerlik yapan ve Malkara’nın ileri gelen ailelerinden birisinin oğlu olan Salim’i kışlada buldu.

“Tertip ayağına düştüm. Bana yardımcı olacaksın. Hayatım senin elinde.”

“Ne böğrüyen len? Ne oldu?”

“Bugün çarşıda sarı saçlı, mavi gözlü bir hatuna meftun oldum.”

“Kimmiş len o?”

“Ne bileyim, işte sen bulacaksın kim olduğunu. Acele beni onunla tanıştıracaksın.”

“Ne o len? Yanmışsın sen.”

“Yanmak ne kelime, tutuştum.”

Ali, mavi gözlü, sarı saçlı kızı biraz daha tarif edince Salim kızın kim olduğunu anladı:

“Len o Pomak Hürrem’dir. Güzelliğiyle baş edecek başka bir kız yoktur Malkara’da.”

Salim önce kızın güzelliğini, edasını, işvesini anlata anlata bitiremedi. Ancak, Ali’nin kıza iyice tutulduğunu fark edince biraz duraladı.

“Gönlünü eğlendireceksen o iş kolay. Alırsın iki fistan, bizim köydeki tarlanın dibindeki metruk evde görürsün işini. Ama işi uzatırsan gelmez sana o kız.”

“Ne diyorsun, sen oğlum! Yeter ki gönlü olsun, kızın, basarım nikâhı, onu Kütahya’da konağımıza gelin ederim.”

Salim dolaylı yollardan ne kadar anlatmaya kalksa da Ali’nin Salim’in ne demek istediğini anlamaya niyeti yoktu. Sonunda Salim doğrudan söylemek zorunda kaldı:

“Bak Ali, kız çok güzeldir ama daha on altı yaşından beri onun bunun koynuna girer. Kimseye karı olmaz o.”

Ali bu açık sözü de umursamayınca Salim pes etti.

“Tamam tamam, ben çarşamba günü öğleden sonra bir izin uydurur, bizim Pomak Necati’yle konuşurum. O Hürrem’i de ailesini de iyi tanır. Ayarlar kızı sana hafta sonu.”

Ali’ye cumartesiden çarşambaya geçen zaman bir ay gibi geldi. Salim çarşamba öğleden sonra bir bahaneyle çarşıya çıktı. Hemen Necati’yi buldu. Ali’nin Hürrem’e bir görüşte nasıl âşık olduğunu, gözünün başka bir şey görmediğini, Kütahya’nın çok zengin ailelerinin birinden geldiğini, kıza nikâh

kıyıp Kütahya'ya götürmeye niyetlendiğini bir çırpıda anlattı.

“Sen şimdi cumartesi gününe dek Hürrem'i ne yapıp edip kandırıyorsun, Ali'yle bizim köydeki metruk evde buluşturuyorsun.”

Pomak Necati anında durumdan vazife çıkardı. Kendi çıkarının da hesabını yaparak önce Hürrem'e değil, babası Hüsmen'e konuyu açtı. Ne de olsa paradan babası anlardı.

“Müjde Hüsmen Dayı, kızı altınla tartacağın günler geldi.”

“Sen ne dersin be kızanım! Hayır ola!”

Necati durumu anında özetledi.

“Yakında Kütahya'da konağa gelin verecen” diyerek Hüsmen'in yüreğini hoplattı.

“Bu hafta sonu Hürrem'i Ali'yle buluşturacağız. Ali senin damadın sayılır artık. Kızına durumu bir iyi anlatın. Oğlanın gönlünü hoş tutsun. Sonrası kolay.”

Hüsmen akşam durumu karısına açtı. Birlikte pek bir heyecanlandılar. Annesi Hürrem'i kenara çekti. Basit cümlelerle kocasının ortaya çıktığını anlattı. Hafta sonu buluşacaklarını, kocasının gönlünü hoş tutması gerektiğini söyledi.

Hürrem “Kocam olduğuna göre mağarama girecek mi?” diye sordu saf saf.

Annesi “Katiyen!” dedi. “Oranı buranı biraz okşat ama katiyen mağarana girmesine izin verme. O iş nikâhtan sonra...”

Ali, cumartesiye zor çıkardı. Sanki aradan bir yıl geçti. Askerliğin en zor günleri bu günler oldu. Cumartesi sabahı kendisini önce şehir hamamına attı. Bir güzel keselendi. Sonra berbere gitti, damat tıraşı oldu. Mecburiyetten yine askerlik elbiselerini giydi, ama içine yeni iç çamaşırları giymeyi ihmal etmedi.

Kuyumcуда güzel bir taşlı altın yüzük beğendi. Yanına bir de incili kolye ve küpe aldı. Çiçek bile yaptırdı.

Saat 13.00'te Necati, Ali'yi, Salim'in temin ettiği eski bir Ford arabayla meydandan aldı. Köy evine Hürrem'i önden götürmüş, meyhaneci Rüstem'den aldığı iki tabak meze ile bir şişe rakıyı da yanına katmıştı. Kuruyemiş bile almıştı. Nasılsa masrafı Salim karşılıyordu. O da zaten Ali'yle hesaplaşacaktı.

Necati, Ali'yi köy evine bırakır bırakmaz oradan arabayla ayrıldı. Akşam gelip gençleri kasabaya geri götürecekti.

Ali, köy evinde karşısında Hürrem'i görünce kalbi duracak sandı. Genç kız saçlarını açınca Amerikan aktrislerini aratmayacak bir endama kavuşmuştu.

Önce ikisi de ne diyeceklerini bilemediler. Neden sonra Hürrem “Rakı vereyim mi? İster misin?” diye sordu.

Ali şaşkın “Bilmem!” diye cevap verdi.

Hürrem bu cevabı “evet” olarak yorumladı ve bir çay bardağına yarısına kadar rakı koydu. Ali, Hürrem’e “Sen de ister misin?” diye sordu.

“Yok bana acı geliyor. Boğazımı yakıyor.”

İkinci dubleden sonra biraz olsun rahatlayan Ali, “Kız Hürrem ben seni çok sevdim” deyiverdi. “Geçen hafta seni çarşıda görünce anında vuruldum sana.”

Hürrem annesinin tembihlediği gibi “sevgi” sözcüğünü duyunca “Ben de seni sevdim. Biz birbirimiz için yaratılmışız” diyerek cevap verdi.

“Biz birbirimiz için yaratılmışız!”

Bu sözle iyice ateşlenen Ali, Hürrem’i sıkıştırmaya, öpmeye başladı.

Yine kendisine edilen tembih çerçevesinde Hürrem az nazlandı, ama on dakikalık bir uğraşından sonra Ali, Hürrem’i çırılçıplak soymayı başardı.

Bir tek küçük beyaz külotunu çıkaramadı. Hürrem’in annesinden aldığı en önemli tembih buydu: “Ölsen külotunu çıkarmayacaksın. Külotun çıktığı an mağarana el koyarlar. Sonra dımdızlak ortada kalırsın. Kimse seni almaz. Kocan bile.”

Külotu da çıkarması için ısrarcı olunca Hürrem, tekrar giyinmeye kalktı. Ali gözü önündeki manzarayı kaçırmamalıydı. Sonunda bulduğuna razı oldu.

Hürrem’in orta boy kavun iriliğinde ve diriliğinde sütbeyaz memelerini, muhteşem girintiler çizen kalçalarını önce seyretmeye, sonra emmeye, sonunda da dişlemeye doyamadı.

Hürrem de müstakbel zengin kocasını dil ve el oyunları ile mutlu etmeye çalıştı. Ali iki saat içinde üst üste üç defa mutlu olunca Hürrem’in olağanüstü bir aşk meleği olduğuna iman etti.

Akşam evde Hürrem’in babası, Ali’nin ilk görüşmede aldığı takıları görünce inceden inceye sırtarak “Te be, doğru yere dükkânı kurmuşuz!” dedi.

Ali, Hürrem’le evlenmek istediğini uzun bir mektupla ailesine bildirdi. Askerliğinin sonuna dek bekleyemezdi. Kız hemen istenecekti. Söylendiğine göre aile kızlarını Kütahya’ya vermek istemiyordu. Ama iyi bir başlık parası gözden çıkarılırsa Salim ile Pomak Necati “bir şeyler yapmaya” çalışacaktı. Eğer kızı almazlarsa intihar edecekti.

Yılmaz Sağlam, uzun ve karışık mektubu birkaç kez okumadan anlamadı. Anne Zarife ise “intihar etmek” lafını duyunca anında yaşlara gark oldu.

Zarife Hanım anında kararını açıkladı: Oğlunun istediği kız, kim olursa olsun konağa gelin alınacaktı. Belli ki oğlu yad ellerde kara sevdaya tutulmuştu. Oğluna bir şey olursa kendisi de dayanamaz, o da intihar ederdi.

Oğlunun askerdeki disiplinli halini görüp umutlanan Yılmaz Sağlam ise bu mektupla yeislerine ve endişelerine geri döndü.

“Dur bakalım, neyin nesi, neyin fesidir bu kız, hele bir araştıralım” demeye kalksa da karısına sözünü dinletemedi.

Yılmaz Bey hemen bir gecede karar verdi. Yılmaz Bey, kız ve ailesi hakkında bilgi toplaması için emekli istihbaratçı Zeynel Özdebir’den yardım isteyecekti. Çocukluk arkadaşı Zeynel Özdebir, Malkara’da eski mesai arkadaşlarından da yardım alabilirdi. Tanımasalar bile basit bilgileri eski meslektaşlarından esirgemezlerdi. Zeynel istihbaratı kimseye hissettirmeden tamamlar, vaveyla kopmadan bilgileri toplardı. Sadece “çalışmasından” başta oğlu Ali ve karısı Zarife olmak üzere kimsenin haberi olmaması gerekiyordu.

Sabah ilk işi Zeynel’le kahvede buluşmak oldu. Emekli istihbaratçı, Yılmaz Bey’i dinledikçe coştı. Canının çok sıkıldığı bu dönemde “Malkara gezisi” ona nefes aldıracaktı. Sadece soğuk havalarda siyatiklerinin azmasından korkardı.

Yılmaz Sağlam eski arkadaşına açıktan para teklif edemezdi. Ancak “siyatiklere” de bir çare bulmak lazımdı.

“Zeynel, sen odununun bittiğinden yakınıyordun. Malkara’ya gitmeden önce senin evin odun işini halledelim. Çocuklar arkandan soğuk evde kalmasınlar.”

Zeynel az mırın kırın ettiyse de teklif hoşuna gitmişti.

“Bak borç alıyorum, ona göre ha!” diyerek Yılmaz Sağlam’dan odun parasını aldı.

Yıllardır kimseye izahat vermeden ortadan kaybolmasına alışan karısına “Ankara’dan çağırıyorlar” dedi ve akşam İstanbul otobüsüne bindi. Yılmaz Sağlam’ın verdiği bir tomar parayla yola çıktı.

Emekli MİT’çi Zeynel Özdebir, Malkara’da araştırma yaparken Yılmaz Sağlam meraklanıp çatlamak üzereydi. Evde Zarife Hanım “Kızı istemeye Malkara’ya ne zaman gideceğiz?” diye sorup duruyor, Ali’den neredeyse hemen her gün “Kızı istemeye ne zaman geleceksiniz?” diye soran telgraflar geliyordu.

Yılmaz Sağlam iki arada bir deredeydi. İçinden devamlı “İnşallah Zeynel hayırlı haberler getirir!” diye geçiriyordu.

Zeynel bir sabah Kütahya otobüs terminalinde yeniden gözüktü ve evine bile gitmeden sabahın köründe Yılmaz’ı evden çağırttı. Yılmaz apar topar her zaman buluştukları kahveye geldi.

Yılmaz Sağlam, Zeynel’i dört gün sonra, daha kapıda gördüğünde suratından hayırlı haberlerle gelmediğini anladı.

“Hoş geldin” bile demeden “Hayırdır!” diyerek arkadaşına havadisleri sordu, istihbaratçı Zeynel de öğrendiklerini bir bir anlatmaya başladı.

“Yılmaz Ağa haberler pek iyi değil.”

“Ne gibi?”

“Ali’nin tutulduğu kız henüz çok küçük. Pomak. Ailesi çok fakir. Babasının köhne bir at arabası ve çok yaşlı bir atı var. At ölünce ne yapacaklar, bilemem. Adamın adı... Hüsmen, arabasıyla yük taşıyor; tek kızını, karısını ve anasını arabadan kazandığı parayla geçindiriyor.”

“Eeee!”

“Tek sermayesi kızı.”

Yılmaz’ın anlamadığını anlayan Zeynel açıklama gereği duydu:

“Gözlerimle gördüm. Kızı Hürrem dünya güzeli. Böyle güzel kız Malkara’da başka yok. Sanmam ki bizim buralarda da olsun. Sarı saçlı, mavi gözlü, de ki Amerikan artizi.”

Bu tarif Yılmaz Sağlam’ın hoşuna gitmişti. Güzel gelin güzel torunlar demekti.

Zeynel Bey devam etti:

“Baba Hüsmen’in derdi, kıza ağırlığınca altın verecek bir damat bulmak.”

Yılmaz’ın suratı anında buruştu.

“Güzel kızını sattı sattı, hayatta tek kurtuluşu o...”

Zeynel sanki ne diyeceğini bilemiyor gibi bir süre sustuktan sonra ekledi:

“Ancak, bizimkilere göre ufak bir sorun var.”

“Neymiş o?”

“Bizimkiler özel takibe bile almışlar. Kıza Malkara’nın tüm zengin oğlanları meftun. Hediye alan kızı götürüyor... Şey... Gezdiriyor...”

Yılmaz Sağlam anında “Yaa!” çekiverdi ve sanki eli kolu o an kırıldı.

“Bizimkilere göre kız ebleh... Açıkçası geri zekâlı. Kötülüğünden değil, daha on altı yaşında ne bilsin, herkese kanıyor. Herhalde evde de zengin koca lafları geçtikçe o da hediyeyi verene...”

Yılmaz Sağlam’a neredeyse inme inecekti. Bir an aklından “Koskoca sağlamcı Yılmaz, Malkara’dan elin fahişesini konağına gelin getirecek yani!” diye geçti.

Yüzü morarmaya başladı. Herhalde Zeynel Bey durumu anlamaya başladı ki, Yılmaz Bey’i teskin

edecek laflar aradı.

“Ben bir fırsat buldum, kızla kendim konuştum. Tembih ettim, bizimkiler de iyice araştırdılar. Kız temiz bir kız, daha doğrusu çocuk. İyiden iyiye saftorik. Dünyanın farkında değil. Ne yaptığını, ne ettiğini bilmiyor. Belli ki annesiyle babası kızı dolduruyorlar.”

Zeynel Bey birdenbire “Kütahya’da kızın geçmişini ne bilecekler ki...” deyiverdi, anında bin pişman oldu. Baltayı sapa vurmuştu. Elin kızını hemen kırk yıllık arkadaşına gelin etmişti.

“Ben kızı sevdim. Saflığı yakışıyor da. Söyledim. Esasında çocuk. Ne yaptığının farkında bile değil. Yol yordam gösteren olsa, o da neyin doğru, neyin yanlış olduğunu sökecek. Akıllı bir hamisi yok. Yoksa o güzellikle ziyan olup gider.”

Zeynel bir çırpıda anlatacağını anlatmıştı. İçinden “Bitti köz, tükendi söz” diye geçti.

İki arkadaş hiç konuşmadan birer çay daha içtiler. Yine hiç konuşmadan kahveden çıktılar. Köşe başında vedalaşıp ayrıldılar.

Yılmaz Sağlam duyduklarını boşa koydu olmadı, doluya aldı, hiç olmadı. Bütün gün dükkânda sadece vücudu gezindi. Ruhu başka bir yerdeydi.

Akşam eve geldiğinde her gece neden hâlâ Malkara’ya kız istemeye gitmediklerini soran karısına ne diyeceğini bilemiyordu.

Sonunda her şeyi olduğu gibi anlatmaya karar verdi. İstihbaratçı arkadaşı Zeynel’i nasıl Malkara’ya yolladığını, Zeynel’in ne gibi bilgilerle geldiğini birer birer, tane tane karısı Zarife’ye anlattı. Beklentisi karısının durumu anlaması, “Anladım, bu kızdan bize gelin olmaz!” diyerek kendi safına geçmesiydi.

Zarife tüm anlatılanları sessizce dinledi. Kocasını lafını tamamlayınca birden “Utanmadınız mı, koskoca adamlar küçücük kıza kumpas kurup dedikodu yapmaya...” diye bağırmaya başladı.

Yılmaz Sağlam az daha küçükdilini yutacaktı.

“Ne diyorsun sen Zarife? Zeynel yılların istihbaratçısı. Malka-ra’da MİT’çilerle de görüştü. Neden dedikodu üretsinsin? Ne duyduysa, ne gördüyse onu anlattı.”

Zarife sanki bu sözleri duymadı:

“Hadi diyelim, o elin adamı. Sen utanmadın mı gelinin olacak yeniyetmenin peşine adam takmaya? Hem ne anlar o yaşta kız aşna fişneden? Ne malum Zeynel’in duyduklarını, gördüklerini doğru anlattığı! Hadi o doğru anlattı. Duydukları yalan olamaz mı? O kadar güzel kızın bir sürü talibi vardır. Ele gitmesin diye kıza atarlar ki çamuru, ciddi talipleri sinsin. Hem öyle güzel kızın ayrıca düşmanı da, kıskananı da çok olur.”

Yılmaz Bey “Ama devletin istihbarat kurumu...” diyecek oldu, Zarife hepten azdı:

“Devletin işi gücü yok da el kadar kızın kışını kollasın. Belli ki koskoca herifler Zeynel’i oyalamışlar. Hem ne malum, istihbaratçı mıdır, neyin nesidir, o heriflerden birisinin kızı kendi oğluna, yeğenine istemediği...”

Yılmaz Sağlam baktı ki Zarife’yle baş edemeyecek, baktı ki tansiyonu da çıkıyor, konuyu kapattı; yemekten sonra da ayaz kış gecesinde, hiç âdeti olmadığı halde, kapağı pis sigara kokusuna gark olmuş kahveye attı. Herkes duruma şaştı.

Yılmaz Sağlam kahvede bir köşede beş bardak çayı tek başına somurtarak içti, belli ki aklı çok uzaklardaydı, kimseye yüz vermeden tek başına saatlerce oturdu.

Sabah uyandığında Yılmaz Sağlam’ı başka bir şok bekliyordu.

Zarife Hanım karar vermişti; birlikte Malkara’ya gideceklerdi ve her şeyi kendi gözleriyle görecekti, kendi kulaklarıyla işiteceklerdi.

Yılmaz Bey ne bahane bulduysa Zarife Hanım dinlemedi:

“Bak bey, ben oğlumu sokakta bulmadım. Belli ki kıza tutulmuş. Neredeyse ince hastalıktan ölecek durumda. Gidelim, her şeyi gözlerimizle görelim. Sonra kızı isteyip istememeye beraber karar verimiz.”

“Kızı isteyip istememeye beraber karar verimiz.”

Bu cümle hiç olmazsa açık bir kapı bırakıyordu. Çaresiz gidecekler ve her şeyi kendi gözleriyle görecektlerdi.

Yılmaz Sağlam’ın son bir şartı vardı:

“Hanım kendi araştırmamızı yapmadan Ali’ye gözükmeyelim. Biz bir kanaat edinmeden Ali’nin eline düşersek daha o gece bizi kızı istemeye gönderir.”

Zarife Hanım bu konuda kocasına rıza gösterdi. Kızı görmeden, gerekli tahkikatı yapmadan Ali’nin yalvaran gözleriyle karşı karşıya gelmeyeceklerdi.

Yılmaz Sağlam hemen Zeynel Özdebir’le görüşti. Malkara’da kendisine yardımcı olabilecek istihbaratçıların adlarını, adreslerini aldı.

Akşam Yılmaz ile Zarife, İstanbul üzerinden Malkara’ya ulaşmak üzere otobüse bindiler.

Ertesi gün önce İstanbul’a, oradan da Malkara Birlik firmasına ait bir otobüsle Malkara’ya vasıl oldular ve Güngör Otel’e yerleştiler. Yılmaz Bey hemen Zeynel’in eski meslektaşlarını buldu. İki kişi Sağlam ailesine yakın ilgi gösterdi. Oteldeki sohbette Zeynel’in anlattıklarının neredeyse aynısını Yılmaz ve Zarife Sağlam’a anlattılar.

Sadece bir hanım yanında konuştukları için kullandıkları sıfatları çok dikkatli seçtiler. Ancak, her iki istihbaratçı da bir konuda hemfikirdi:

Hürrem, çok küçük ve biraz da akıldan yana şanssız olduğu için ne yaptığıının tam bilincinde değildi. Güzelliği zengin çocuklarını cezbediyor, onların aldıkları hediyeler de Hürrem'i cezbediyordu. Onun için Hürrem erkeklerle buluşmakta bir mahzur görmüyordu. Üstelik, aile Hürrem'e doğru yolu gösterecek görgüde de değildi. Hürrem güngörmüş bir ailenin eline düşse, muhakkak çok farklı bir kız olurdu.

İstihbaratçılar sonunda kızı otele aldırmayı teklif ettiler. Madem gelin olarak düşünüyorlardı, kızı gözleriyle görmeleri, bizzat kendisiyle konuşmaları gerekiyordu.

Yılmaz Sağlam “İyi de kızı hangi bahaneyle çağıracağız?” diye sorduğunda bir istihbaratçı “Burada bizim çağırdığımız kişi muhakkak gelir. Niyesini nasılinı bile soramaz” diye cevap verdi.

Diğeri ise sakın “Merak etmeyin, ufacık kasabaya adım attığınız anda herkes kim olduğunuzu, neden geldiğinizi anladı” dedi. “Niyetinizin ne olduğunu bilmeyen yoktur. Tabii ki, ailesi ve Hürrem de konudan haberdardır.”

On beş dakika sonra bir memur Hürrem'i eski püskü siyah bir Pontiac ile aldı getirdi.

Hürrem otel lobisinden içeri girdiği anda Zarife Hanım dayanamadı, açıkça “Maşallah, maşallah bu ne güzellik!” dedi.

Yılmaz Sağlam'ı ise o an garip bir duygu teslim aldı. Kalp atışları değişti, yüzü kızardı. Elli yaşında, son on yıldır yaşamadığı bir duygu seli yüreğinde yükselmeye başladı. Muhafazakâr hayat tarzıyla ünlü Kütahya'nın ileri gelenlerinden Yılmaz Sağlam'ın aklına gayriihtiyari eskiden beri çok sevdiği bir şarkının tek bir cümlesi takıldı:

“O günkü gördüm seni...”

Durdu, kendi kendisini uyardı:

“Tövbe estağfurullah!”

Duygularını anlayanlar olacak korkusuyla da eli ayağı iyice birbirine dolaştı.

Kapıdan gelip ellerini öpen, gayet temiz giydirilmiş bir kız çocuğu muydu, yoksa ışıklar sönmüş, film başlamış da Brigitte Bardot yürek yakan bakışları, endamlı yürüyüşü, erkekleri yanına çağıran gülümsemesiyle film perdesinde mi belirmişti, ayırt etmek Yılmaz Bey için çok zordu.

Kız çok utangaçtı, ağzından zorla laf alınıyordu. Taşralı bir genç kız olarak yabancıları haliyle çok yadırgamıştı. Üstüne üstlük, neden Malkara'ya geldiklerini, niyetlerinin ne olduğunu bilmemesi mümkün değildi.

Ancak aynı utangaç kızda farkında olmadığı bir fettanlık vardı, olgun bir şeftaliden yiyenin eline süzülen doğal şerbet gibi cinsellik üzerinden akıyordu.

Karşılarında endamı kadın, ruhu çocuk bir yaratık vardı.

Zarife Hanım kıza yarım yamalak sorular sordu. Hürrem yarım yamalak cevaplar verdi.

Birkaç kez “te bel!” veya “gari” dediğinde beyaz suratı iyice kızardı. Belli ki Trakyalıların kendisine çok yakışan şivesinin belirli kalıplarını kullanmaması gerektiği birileri tarafından kulağına fısıldanmıştı.

Yılmaz Bey ağzını açıp tek kelime etmedi. Sadece kızın gelişi ve gidişi sırasında elini öptü.

Herkes gittikten ve karı koca baş başa kaldıktan sonra bir süre ikisi de sustular. Sanki biri diğerinin lafa girmesini bekliyordu.

Bir süre sonra Zarife Hanım başörtüsünü düzeltip hafif kıkırdarak “Nasip olursa, Kütahya’nın en güzel gelini senin olacak” dedi. “Belki de en güzel torunları da...”

Zarife Hanım’ın niyeti zaten belliydi. Kütahya’dan oğlunu mutlu etmek konusunda oldukça kararlı gelmişti. Anlaşılan kızı gördükten sonra kararı pekişmişti.

Zarife Hanım’da değişen bir şey yoktu. Esas değişiklik Yılmaz Bey’deydi.

Zeynel’den aldığı bilgiyle dehşete düşen, daha iki gün önce Kütahya’da “Koskoca sağlamcı Yılmaz, Malkara’dan elin fahişesini konağına gelin getirmiş!” denilerek dillere düşmekten ödü kopan Yılmaz Bey’in ağzını bıçak açmaz olmuştu. Belki de “Kütahya’da kızın geçmişini ne bilecekler ki...” diyen arkadaşı Zeynel haklı çıkardı.

Yılmaz Sağlam, karısına “Haklarında hayırlısı neyse o olsun!” diye karşılık verdi.

Ertesi gün istihbaratçıların sağladığı özel müsaadeyle “çarşı iznine çıkan” Ali Sağlam karşısında annesi ile babasını görünce sevinçten ağladı. Demek, istediğini almaya gelmişlerdi.

Üç beş sohbetten sonra Zarife, Ali’yi sahibinin adına atfen Süleyman Oflaz’ın Yeri olarak da bilinen dönemin en iyi lokantası Galatasaray Lokantası’nda bir güzel doyurdu ve hafta sonu kız istemeye gitmek üzere oğluyla sözleşti.

Günlerden perşembeydi ve cumartesiye arada sadece bir gün vardı. Salim’den aldığı tembihle Ali ailesini Pomak Necati’ye emanet etti. Necati, Salim’in daha önce de Ali’nin hizmetine verdiği eski Ford’la Ali’nin ailesine yardımcı olacaktı.

Pomak Necati tanıştırıldığında Yılmaz Amcasına da, Zarife Teyzesine de yerlere kadar eğilerek saygısını gösterdi ve ellerini iki eliyle birden kavrayarak öptü.

“Ne olur ne olmaz” diyerek Zarife Hanım Kütahya’dan kendisi için siyah bir elbise, bazı takılarını, siyah tülbent ve bir çift topuklu ayakkabı getirmişti. Yılmaz Bey’in takım elbisesi, beyaz gömleği, siyah ayakkabıları, iki kravatı da bavulda gelmişti.

Yılmaz Sağlam’ı yine istihbaratçılar Ziraat Bankası müdürüne götürdüler. Kütahya’daki hesabından teleksle işlerini görecektik miktarda para istendi. Ödeme emrinin ertesi sabah geleceği öğrenildi.

Cuma sabahı saat 9.00’da istenen para Malkara’daki şubede hazırды.

Necati, Sağlamları çarşıya çıkardı. Kıza “söz yüzüğü” satın alındı. Tek taş. Zarife Anne paraya kıymıştı. Akıl etti, madem dünürlerinin maddi durumu iyi değildi, onları da sevindirmek lazımdı. Hürrem’in annesine çok pahalı olmayan yüzük, küpe ve kolyeden oluşan bir takı seti alındı. Babaya uygun fiyatlı bir saat münasip görüldü. Ayrıca hem anneye hem babaya terzide diktirilmek üzere kumaş kestirildi.

Cumartesi sabahtan izne çıkan Ali önce berbere gitti. Sonra otelde bir güzel yıkandı. Annesinin bir gün önceden gözüne kestirdiğı mağazada beğendiğı siyah takım elbise üzerinde prova edildi. Bir saat içinde pantolon boyu dükkânın terzisinde ayarlandı.

Beyaz gömlek, kırmızı kravat, siyah takım elbise Ali’ye çok yakıştı.

Hürremlerin evi tipik bir gecekonduydı. Malkara’nın en fakir insanların bu mahallede oturdukları aşikârdı. Necati’nin kullandığı eski Ford, sokağa girer girmez etrafı mahallenin çocukları tarafından sarıldı. Eski Ford bile bu mahallede sükse yapıyordu. Çocuklar zengin adamların Hürrem’i istemeye geleceklerini çoktan duymuş olmalı ki, Necati sormadığı halde Hürremlerin evini arabanın etrafında koşuşturarak gösterdiler.

Arabadan indiklerinde sadece çocuklar değil, ama sokak ortasında, ama kapı aralığından, ama perdenin ardından Sağlam ailesini süzen tüm mahalleli Yılmaz, Zarife ve Ali’yi çok ama çok şık buldular.

Sağlamları kapıda, Hürrem’in annesiyle babası karşıladı. Babaanne ortada gözükmüyordu. Hürrem’in annesi Nazlı, çiçekli basmadan temiz bir elbise giymişti. Üzerindeki yün hırkanın büyüklüğü emanet olduğunu haykırıyordu. Ayrıca Nazlı Hanım’ın gözleri ve yüz yapısı, bir nebze de olsa, Hürrem’in güzelliğini nereden aldığını işaret ediyordu.

Hürrem’e ise giydiğı mavi pazen elbise, gözleriyle takım oluşturmuş, genç kıza çok ama çok yakışmıştı.

Basit bir temiz elbiseyle kızın olağanüstü güzelliğı ortaya çıkıyordu.

Hüsмен ise belli ki yıllar evvel alınan damatlıklarını giymişti. Onun da giydiğı gömleğin kolları ceket kolundan neredeyse bir karış dışarı çıkmış vaziyette “ben de emanetim” diyordu. Kravat da çok uzun bağlandığı için ceket boyunu oldukça aşırıyordu.

Hüsмен ile Nazlı, misafirlerine çok nazık davrandılar. Gelen hediye paketlerini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, ama paketleri açmadan, nazık ve içten bir teşekkürden sonra bir kenara koydular.

Nazlı Hanım çay demlemişti. Hürrem çayları dağıtırken Nazlı Hanım kendi elleriyle yaptığı “Pomak böreğı”ni ikram etti. Hürrem ile Ali şöyle bir el sıkışmışlar, sonra da sus pus olmuşlardı. Tüm görüşme sırasında Ali bir kez bile ağzını açmadı. Hürrem sadece yaptığı servisle ilgili kısa sözler mırıldandı.

Yılmaz Sağlam dünürlerini daha ilk anda sevdi. Önden çok önyargılıydı. Halbuki karşısında fakir

ama içten ve nazik insanlar vardı. Yavaş yavaş aileye ısınmaya başladı.

Ancak, bir türlü Hürrem’e rahat bakamıyordu. Ne zaman gözü kaysa yüreği daralıyor, elleri terlemeye başlıyordu. Sanki gözü kaydığı anda şeytan dürtüyordu. Bütün görüşme sırasında Yılmaz Bey müstakbel gelinine hemen hiç bakmadı. Bakmak zorunda kaldığında da yüzüne sert bir ifade takındı. Dışarıdan bakan biri, Yılmaz Sağlam’ın gözünün müstakbel gelinini hiç tutmadığını sanabilirdi!

Bir saat sonra konu açıldı.

Hüsmen, kızı istendiğinde “Allah ne emrederse o olur!” dedi.

Annesi “Hayırlısı!” dedi.

Yılmaz Sağlam yüzükleri takarken ellerinin titrediğı açıkça gözükiüyordu. Hem oğluna hem gelinine –artık gelini olmuştu– elini öptürdü. Ama ikisini de yanaklarından öpmedi.

Bir ara Hüsmen’e dönüp “Yarın sabah otele gel, baş başa görüşelim” diye fısıldadı.

Hüsmen bu söze çok ama çok sevindi.

Misafirler izin isteyip kalktılar. Arabaya kadar nazikçe uğurlandılar. Ayrılırken Hüsmen, Yılmaz Bey’e “Beyim, yarın sabah onda oteldeyim” diye fısıldadı.

“Münasiptir!”

Yine bütün mahalle Necati’nin kullandığı eski Ford’a sokağın sonuna dek eşlik etti.

Ali’nin “evci izni” olmadığı için onu otelde misafir edemediler. Bir köftecide, akşam yemeğı için erken bir saat de olsa, bir güzel karnını doyurup kışlasına yolladılar.

Ali sevinçten uçmakta olduğu için ailesi Malkara’dayken kışlaya geri dönmeyi hiç dert edinmedi. O bugün hayatının en büyük hediyesini almıştı.

Ertesi sabah saat tam 10.00’da Hürrem’in babası Hüsmen otele geldi. Yılmaz Bey’le bir kenara çekildiler. Hoşbeşten sonra Yılmaz Bey doğrudan konuya girdi:

“Bak Hüsmen Efendi, bu yaşa getirene kadar kıza o kadar masraf yapmışsın. Şimdi biz, Allah izin verirse, hazır bir kız çocuğı sahibi olacağız. Neyse başlık parası olarak aklından geçen, lütfen çekinmeden söyle.”

Hüsmen önce kızardı, ardından morardı. Önce yerde halıya, sonra tavana, sonra tekrar yere, en son da Yılmaz Bey’in suratına baktı ve ıkına sıkına bir rakam söyledi.

Yılmaz Sağlam duyduğuna inanamadı. Hüsmen’in telaffuz ettiği rakam “Zırnık fazlasını vermem” diye düşündüğü paranın sadece beşte biriydi.

Kızını isteyecek koca adayına, Hürrem’in ağırlığını altınla tarttıracağını sağa sola habire söyleyen Hüsmen ya saymayı bilmiyordu ya da hayatında hiç pazarlık yapmamıştı. Ya kızının ağırlığından ya da altının fiyatından habersizdi.

Yılmaz Bey söylenen rakamı bir çırpıda kabul etti. Kızını –artık kendi kızı da oluyordu– Ali’nin beş ay sonra bitecek askerliği sonrası düğüne hazırlaması için, istenen başlık parasının neredeyse yarısı kadar ilave bir parayı da ayrıca ödemeyi taahhüt etti.

“Karın ile annen var. Düğün masraf demek. İlave parayla onlara da bir şeyler alırsın. Hepinizi düğüne Kütahya’ya aldıracağım.”

Durdu, Hüsmen’in ezik halini görünce dayanamadı:

“Artık biz seninle dünür oluyoruz. Senin huzurun benim huzurun demek. Ben sana her ay makul bir miktar para da yollarım. Seni ele güne muhtaç etmem. Mütevazı ama yarından korkmadan bir hayat yaşarsın.”

O an Hüsmen oturduğu yerden fırladı, ne olduğunu anlamadan Yılmaz Sağlam’ın eline sarıldı, öpmeye kalktı.

“Te be seni bana Rabbim yolladı. Kız senindir, zaten dün gece verdik. Ben de hayat boyu sana minnettar kalacağım. Ben ne işine yararım bilmem ama seni zerre kadar üzen olursa bana haber sal, işini göreyim” dedi.

Elini hemen çeken Yılmaz Sağlam “Olur mu öyle şey, biz seninle artık akrabayız. Senin haysiyetin benim haysiyetim” dedi. Ama içinden de “Sen kendine sahip çık, yeter” diye geçirdi.

Ertesi gün Kütahya’ya dönecek, konuştukları miktarı, kendi ilave ettiği de dahil, Ali Bey’e – istihbaratçılardan biri– havale edecek, o da Hüsmen’e teslim edecekti. Para en geç üç gün içinde elinde olurdu.

Hüsmen otelden çıktığında resmen ağlıyordu. Kendi kendine “Herhalde ben kızı Peygamber ailesine veriyorum” diye mırıldandı.

Yılmaz Sağlam herhalde şanının Malkara’da yürümesi için yemin etmişti. Malkara’dan ayrılırken Pomak Necati’ye hizmetleri için öyle bir para verdi ki Necati’nin de gözleri yerinden fırladı. İki istihbaratçıya, yardımları için, birer gömlek ve kravat hediye etti. Ayrıca ikisine de eve götürmek üzere birer kilo çikolata yaptırdı. Otel çalışanlarına da bol bol bahşiş verdi.

Artık Malkara Yılmaz Abi’nin yolu gözleyecekti.

Ali ile Hürrem’i, Ali’nin askerliği bittikten sonra Kütahya’da 1967 yılının Mart ayında şaşaalı bir düğünle evlendirdiler.

Düğüne Malkara’dan kız tarafı olarak Hüsmen ve ailesi, ayrıca iki akrabası, iki istihbaratçı ve aileleri katıldılar. Haliyle yol masrafları ve üç günlük konaklamaları Sağlam ailesi tarafından karşılandı. Ayrırlırlarken hediyeleri de ihmal edilmedi.

Düğünden sonra şehirde gelin ve ailesi hakkında az buçuk dedikodu çıkar gibi oldu. Ancak, gelinin güzelliğini görenlerin de gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bu kez de kem gözlülerin, kıskançlıklarından çatlayanların gelin ve ailesi hakkında dedikodu çıkardığı söylentisi yayıldı.

İkinci dedikodu, birinci dedikoduyu eninde sonunda bertaraf etti.

Hürrem, Kütahya'nın tek Amerikan artizi kıvamında –mavi gözlü, sarışın– gelini olarak şehirde kabul gördü.

Zaten Hürrem'in dedikodulardan pek etkilendiği söylenemezdi. Ya kavrayamıyordu ya da umursamıyordu.

Yılmaz Sağlam da dedikoduları Allah'a havale etmeyi kısa sürede öğrendi. Hürrem Gelin ona çoktan unuttuğu bazı duyguları ve heyecanları, ama utanarak, ama Allah'tan korkarak, fakat illaki yaşıtıyordu. Bazen kendisini ele vermekten ürkse de Yılmaz Sağlam hayatından memnundu.

Altıncı bölüm

Kütahya

Kütahya'nın ilk ve tek, tek yumurta ikizleri doğmadan önce herkes onların, kız olacaklarını ve anneye benzeyeceklerini ummuştu, ama bebekler erkekti ve kumrallıkları, ince yapıları ve kül rengi saçlarıyla babaya benziyorlardı.

Bu duruma babaanne Zarife üzölsün mü, sevinsin mi bilemedi. Güzelliğine kapıldığı Hürrem'in gelini olmasını, mavi gözlü, sarışın "Amerikan artizi" gibi kızlar doğurmasını çok istemişti, ama torunların erkek olması ve oğlu Ali'ye oldukça benzemeleri de doğrusu gururunu okşamıştı.

Ne de olsa ailenin zürriyeti ağır basmıştı!

Torunlar sadece aileye değil, tüm Kütahya'ya mal oldular. Önce annelerinin güzelliği tüm şehrin diline düştü, sonra da "tıpkısının aynısı" torunlar.

Ali Sağlam askerde çok disiplinli ve komutanlarının emrinden zerre kadar çıkmayan, dolayısıyla sevilen bir insana dönüşmüştü, ama askerlik bitip de üzerindeki otorite kalkınca eski pervasız ve serseri hayatına geri döndü.

"Gaddar Ali" her olayda kavga çıkaran, insanlara ve hayvanlara ayırt etmeden kötölük yapan, esasında hiç sevilmeyen ama ailenin ağırlığı ve daha önemlisi babası Yılmaz'ın haklı olarak kazandığı saygınlık nedeniyle yaptığı pislikler görmezden gelinen, ayrıcalıklarıyla Kütahya'nın varlığı kendinden menkul şahsiyeti olmayı çok kısa sürede bir kez daha becerdi.

Ali askerdeyken Hürrem'i delicesine sevdi, onunla evlenmek uğruna her şeyi göze aldı, bu amacına ulaşmak için annesi üzerindeki sonsuz hatırını alabildiğine kullandı, babasını eninde sonunda dize getirdi.

Evliliğin ilk aylarında karısıyla yatakta sabahlara kadar büyük iştiiyakla sevişti de!

Yataktaki hayvani tavırları, karısının da kısa sürede cinselliği öğrenmesine, daha ötesi cinsellikten onun da hayvani bir tat almasına yardımcı oldu.

Ali, Hürrem'in yatakta canını ne kadar acıtırsa Hürrem'in aldığı zevk o kadar artıyordu. Adeta Hürrem yatakta sevilmek değil, dövölmek istiyordu.

Ne var ki pervasız yetişen her çocuk gibi Ali de oyuncağı Hürrem'den altı ay içinde sıkıldı. Ruhu tekrar eski arkadaşlarıyla buluşmayı, eskisi gibi sabahlara dek içmeyi, kumar oynamayı, kavga etmeyi, insanlara dayak atmayı, hayvanlara eziyet etmeyi istemeye başladı.

Başkasının canını acıtırken aldığı hazzı özlem, bir esrarkeşin esrara duyduğu hasrete dönüşme emareleri gösteriyordu.

Görünüşte babasının toptancı dükkânına nezaret ediyordu, ama bir işe yaramadığı gibi aklı hep başka yerde olduğundan hesabı kitabı devamlı karıştırıyordu. Büyük paraların döndüğü dükkândan arada para tırtıkladığı da oluyordu.

Yılmaz Bey, oğlunun işe yaramazlığını, para tırtıklamasını kabullenmesine rağmen askerden geldikten, çok değil bir yıl sonra, Ali'nin gündüz vakti dükkânda gizli gizli içmeye başlaması onu çileden çıkardı.

O ne yapacağını biliyordu bilmesine de yine karşısına karısı dikildi. Yılmaz Bey bir kez daha geri adım attı.

İkizler iki yaşına yaklaşırken Yılmaz Sağlam da “Gaddar Ali”den umudunu tamamen kesmişti artık.

Hürrem gecekondudan çıkıp koskoca bir konağa gelin olunca tüm ihtiyaçlarının karşıladığını sandı. İçine yerleştikten altı ay sonra bile kaç odası olduğunu, odaların ne işe yaradığını hâlâ tam olarak öğrenemediği yeni yuvasına girince haşmetli bir yaşamın her derde deva olduğuna dair annesinin öğrettiklerinin doğru çıktığını düşündü.

Başlarda Ali'nin yatak oyunları da onu eğlendiriyor, ona zevk veriyordu.

Malkara'da erkekleri mutlu etmeyi öğrenmiş, hatta bundan zevk almayı da keşfetmişti, ama mağarasına girilmesinin aşka yepyeni bir boyut kazandırdığını kocasından öğrenmişti.

Giderek sert, hatta yer yer sadistleşen bir erkekten vahşi cinselliği de öğrenmeye başladı. Sevişirken kocasının olmadık yerlerini ısırması ona acıyla yoğrulan büyük bir zevk verdiği gibi kocasının olmadık yerlerini ısırmaktan da çok hoşlanıyordu.

Hürrem'in, kendi tarifine göre, Amerikan filmlerine benzeyen hayatı bir süre sonra ışıltısını kaybetmeye başladı. Her yeni ve güzel gelişmeye insanoğlunun bir süre sonra gösterdiği kanıksama tavrı, haliyle Âdem ile Havva'nın kızı Hürrem'de de zuhur etti ve Hürrem bir sabah yataktan “şatafatlı hayata” alışmış olarak kalktı. O sabah içine aniden hep bu evde yaşamış, hatta bu evde doğmuş, büyümüş gibi bir duygu yerleşti. Konağın büyük ama eski püskü olduğu, eşyalarının yıllardır yenilenmediği için hafiften küf kokmaya başladığı fikri bir anda, yataktan tam yere adım atacakken içine düştü. Üstelik eşyalar pek bir zevksizdi.

Hem, zengin hayatında da gün, aynı gündü. Bir türlü geçmek bilmiyordu.

Fark etti ki; dede Yılmaz, babaanne Zarife, sütanne Nedime –ikizler sütten kesildikten sonra bile konakta kalmıştı–, aile yadigârı ve galiba lafın gelişi halayık olarak nitelenen Selime, ev işlerini gören Hediye ve Sulhiye iki katlı, sekiz odalı konakta onun yalnızlığına ve can sıkıntısına çare olamıyorlardı.

O dönemde Ali tam olarak evden kopmadığı için karısının gezme taleplerine olumlu tepki verdi, ama Kütahya'da gidilecek, gezilecek yer o kadar azdı ki. Hürrem, ev ziyaretlerini ise hiç benimseyemedi. Kiminle ne konuşulacağını veya konuşarak nasıl eğlenildiğini çözemedi. Hele hele kaynanasıyla gittikleri “günlerde” ona hafakanlar basıyordu.

Ali'nin evden kopuşu ise Hürrem'in ruhunun konaktan tamamen kopuşuna neden oldu. Ali'nin gündüz dükkânda, daha doğrusu çarşıda kahvelerde sürtmeye, geceleri de bir yerlerde körkütük olana kadar içmeye başlaması onu konaktan iyice soğuttu.

Artık Ali ya eve geç vakit gelip hemen sızıyordu ya da birileri onu getirip yatağa olduğu gibi atıyordu.

Kayınpederi Yılmaz Bey kaç kere gecenin bir saatinde homurdanarak giyinip bir yerlere, herhalde karakola veya hastaneye gitmiş, kaç kere söylenerek Ali’yi iki kişinin kollarında eve getirmişti!

Yaşı ilerledikçe Ali’nin saçları dökülmeye başladı. Sadece kafasının etrafında varlığını sürdüren, tepesini dımdızlak açıkta bırakan kül rengi saçları ona daha olgun bir erkek edası veriyordu, ama “Gaddar Ali” tersine her geçen gün aklen geriye gidiyor, acımasız bir serseri haline geliyordu.

Sarhoş Ali yatakta artık hiç hayvanlaşamıyordu, çünkü anında sızıyordu. Sızmazsa, bu sefer çirkefleşiyordu. Ali bağırırken Hürrem’in elinden sadece ağlamak geliyordu.

Hürrem bir iki kere sarhoş Ali’yi sevgisiyle tahrik etmeye kalkışmış, ancak yediği iki tokatla kalakalmıştı.

Cinselliğe tam alışmışken en çok keyif veren oyuncağı elinden alınan Hürrem, bazı geceler kendi işini kendi görmek zorunda kalıyordu, yoksa çıldırması içten değildi.

Her şeyin farkında olan Zarife Hanım, olanı biteni görüyor ama ne yapacağını katiyen bilemiyordu. Geliniyle diyalog kurması imkânsızdı. Çünkü gelin ne laf anlıyor, ne lafa mana verebiliyor, ne sohbete geliyordu. Geliniyle değil dostluk, arkadaşlık bile kurması mümkün değildi. Hürrem sadece ve sadece kendisine yeni bir giysi veya takı, incik boncuk alındığında heyecanlanıyordu.

Evde başka hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. Koltukların beğenmediği ve eski püskü bulduğu mefruşatını değiştirmek söz konusu olduğunda bile Hürrem, hiç fikir beyan etmedi. Çünkü koltuklar onun değildi ve kendisinin olmayan hiçbir şey onu heyecanlandırmıyordu.

Zarife Hanım, oğlunun elden gittiğinin de farkındaydı. Biliyordu, Ali’nin yolu yol değildi. Ali, gözlerinin önünde kayıp gidiyor, ama Zarife Hanım hiçbir şey yapamıyordu. Geceleri sarhoş geldiğinde önce eve sağ vasıl olduğuna seviniyordu.

Kocası Yılmaz’ın birkaç kez gece vakti karakoldan çağrılması, koskoca adamın gece yarısı giyinip “Fesuphanallah!” mırıltıları içinde karakola gitmek zorunda kalması da Zarife’nin yüreğini dağlamıştı.

Biliyordu, Ali’nin bu duruma gelmesi konusunda kocası onu suçluyordu. Hem de nasıl! Belki Yılmaz Sağlam haklıydı ama kocası erkek anası olmanın ne demek olduğunu hiç anlamıyordu. Zarife Hanım içten içe en büyük suçlunun kendisi olduğunu da kabulleniyordu.

Ali’yle birlikte kocasını da kaybettiğini her geçen gün daha fazla hissediyordu. Cinsel oyunları on yıldan fazla süredir kaybetmişlerdi, ama yakın zamana dek kocasıyla, hiç olmazsa iyi bir diyalogları vardı. Geceleri mırıl mırıl saatlerce konuşup dertleşirlerdi.

Ali konusunda bir türlü fikir birliğine varamayan, tersine devamlı çekişen Sağlamlar sonunda aralarındaki diyalogu neredeyse tamamen kopardılar.

Zarife Hanım yıllar geçtikçe evde tamamen yalnız kaldı. Yarenlik edeceği sütanne Nedime ve halayık Selime ise ona göre bile kara cahil kadınlardı. O da çareyi kendini torunlarına adamakta buldu.

1968 yılında deneme yayınına başlayan TRT'nin ünü Kütahya'ya da ulaştı ve 1970'te Yılmaz Bey eve bir televizyon aldı. Yayın yapılan geceler Yılmaz Bey, Zarife Hanım, Hürrem ile diğer aile efradı siyah kutunun başından kalkamaz oldular. Televizyon ne gösterirse seyreder hale geldiler.

1974 yılında TRT yedi gün yayına başladığında konaktakilerin tek birlikteliği, hiç konuşmadan yenen akşam yemeğinden sonra televizyon önünde saatler geçirmeye dönüşmüştü.

Bütün olanlar karşısında en zor durumda kalan ise evin reisi Yılmaz Sağlam'dı. Olacakları önceden görmüş, ne çare ki elinden bir şey gelmemiştı.

Ali'den adam olmayacağı aşıkârdı, ancak bunu Zarife'ye anlatmak mümkün değildi. Hatta Ali'nin bu kadar pervasız olmasında Zarife'nin oğluna sürekli acıma ve onu her halükârda hoş görme üzerine kurulu duygu fırtınaları büyük rol oynamıştı. Açıkçası annesi oğlunu alabildiğine şımartmış, o da her fırsatta bu aşırı sevgiyi sömürmüştü.

Oğlu Ali'nin, giderek kardeşi Turan'a dönüşmesi –hatta gittikçe gaddarlaşması–Yılmaz Sağlam'ı çok ama çok üzüyordu. Sonlarının aynı olmasından ödü kopsa da buna engel olamayacağını da ayan beyan görüyordu. Ali, eninde sonunda, ya bir halt edip hapse düşecek ya da sokak ortasında delik deşik edilecekti.

Bu endişeler Yılmaz Bey'in iki kez kalp spazmı geçirmesine neden oldu, ama zor günlerinde bile karısına sığınmak, onunla yarenlik etmek içinden hiç gelmedi.

Yılmaz Sağlam'ı sağlam tutan işindeki başarısıydı. Artık tüm benliğini işine veriyordu.

Ali'nin gün boyu işte çalışmak yerine kahvede sürtmesi ona daha az zarar veriyor, açıkçası artık işine de geliyordu.

Ona keyif veren tek oyuncağı ise dünya güzeli torunlarıydı. Onlarla oynarken, onları gezdirirken, onlarla konuşurken Yılmaz Bey huzur buluyordu.

Yılmaz Sağlam'a konakta keyif veren ama keyif verdiğini bir türlü kabullenemediği biri daha vardı: Gelini Hürrem!

Hürrem'le oturup iki kelime sohbet etmek imkânsızdı, çünkü sadece örf böyle emretmiyordu, ikisinin zekâ seviyesi de, dünya algılamaları da çok farklıydı. Ancak, onun konakta varlığı bile Yılmaz Bey'e ayrı bir huzur veriyordu. Onu gördüğü an izah edemediği bir heyecan tüm benliğini kaplıyor, kalbi güm güm atmaya başlıyor, yüzü kızarıyor, elleri titriyor ama bir o kadar da içine ferah duygular doluyordu.

Hürrem'in varlığı hayatını anlamlandırmasına yardımcı oluyordu. Yılmaz Sağlam bu duygunun adını hiçbir zaman koymadı, koyamazdı da.

Ali ile Hürrem evlendikten kısa bir süre sonra Yılmaz Sağlam kendini gizemli “ses oyunları” içinde bulmaya başladı.

Kendi odalarından sonra en büyük oda olan yan odayı –arada hamam ve hela vardı– yeni çiftlere vermişlerdi. Ancak...

Zarife Hanım’ın bir huyu vardı. Yatağa başını nasıl koyduğunu bile bilmezdi. Yatağa girer girmez derin, çok derin bir uykuya dalar, sabah ezanına dek top patlasa uyanmazdı.

Ali ile Hürrem’in evliliğinin ilk döneminde bir gece Yılmaz Sağlam gecenin sessizliğinde, karısının horlama sesleri arasında aniden derinden ve sanki çok uzaktan gelen bir inleme sesi duydu.

Sese önce bir anlam veremedi. Ses tekdüze inlerken aniden yükseliyor, sanki karşısındakine bir komut veriyor, sonra tekrar inlemeye devam ediyordu.

Dayanamadı, gençlerin odası ile kendi odaları arasındaki hamamın hemen yanındaki helaya doğru seğırtti. Çişi yoktu ama olduğunu zihnine kabul ettirdi.

Ölse bilinci kabul etmezdi ama basbayağı inlemeleri daha yakından duymak istiyordu. Tam hela kapısına gelmişti ki, tokat sesleri ve atılan tokatlardan daha fazlasını talep eden Hürrem’in sesini, daha doğrusu avazını duydu.

Bu ses curcunası Yılmaz Bey’i çok ama daha çok heyecanlandırdı. Kalbi güm güm atmaya, hayaları ağırlaşmaya başladı. Bir süre kendinden geçmiş vaziyette sesleri dinledi. Heyecanlandığı kadar şaşırmıştı da. Ali, Hürrem’i resmen tokatlıyor, o ise “Kocacığım benim!” diyerek zevkten inliyordu.

Yılmaz Bey böyle bir sevişme yöntemini ömrü hayatında ne duymuş ne de akıl etmişti. Çok heyecanlı, çok da şaşkındı.

Helaya girdi, usulen işer gibi yaptı, sonra yüzünü soğuk suyla birkaç kez yıkadı. Heladan çıktığında sesler, daha doğrusu iniltiler devam ediyordu.

Bu sefer inilti seslerine Ali’nin haykırışları da karışmıştı. Yılmaz Bey adeta kulaklarını tıkayarak odasına vasil oldu. Yatağa girdiğinde kan ter içindeydi ve kalbi küt küt atıyordu.

İlerleyen zamanlarda “ses oyunları” Yılmaz Bey’in gece alışkanlığı, gününün en heyecanlı anı haline geldi. Bütün gün şöyle böyle geçiyor, gece gençlerden önce yattıkları için Zarife uyur uyumaz yeni bir âdet çıkarmış gibi yaparak yatakta gazete okuyor, esasında uyumamak için direniyor, merakla gençlerin yatmasını, yatınca da sevişmelerini bekliyordu.

Bütün gece bekledikten sonra gençlerden o gece hiç ses gelmezse çok ama çok bozuluyordu. Eğer muradına erer de sesler duyarsa muhakkak bir kez helaya gidiyor ve gençlerin yatak odasından gelen seslerini daha rahat duymaya başlayınca bir iki dakika adrenalın bombardımanına tutuluyor, heyecandan ölecek gibi oluyordu.

Bu arada Yılmaz Sağlam yaptığı anlaşılırsa rezil olmaktan korksa da bu durum ona ayrı bir zevk veriyordu.

Yakalanma ihtimalinin, yakalanmadığı sürece müthiş çekiciliği vardı.

“O günkü gördüm seni...”

Bu şarkı sözünü gelini Hürrem, Yılmaz Bey’e bir gün, bir daha hatırlattı.

Ali ile Hürrem’in arası çoktan bozulmuş, Yılmaz Bey’in de “ses oyunları” neredeyse tarihe kavuşmuştu. Olsa olsa bazı geceler sadece canını sıkan kavga sesleri geliyordu.

Bir gün Yılmaz Bey’in başı dükkânda beter ağrıdı. Ne ilaç aldıysa fayda etmedi. Sonunda hiç yapmadığı halde gündüz vakti eve gitmeye karar verdi.

Alt salonda torunlara sütanne Nedime ve halayık Selime nezaret ediyorlardı. Karısı ev gezmesine gitmişti. Çocuklarla az oynaştı ama takati yoktu. Uzanmak üzere yukarı odasına çıktı. Tam odasına girecekti ki Alilerin odasından gelen hafif bir inleme duydu. O, Hürrem’in de Zarife’yle ev gezmesine gittiğini sanıyordu. İçindeki şeytan Yılmaz Bey’i gayriihtiyari gençlerin yatak odasına doğru sürükledi.

Kapının anahtar deliğinden içeri baktığında eli ayağı boşaldı. Hürrem besbelli hamamdan yeni çıkmış, yatağa uzanmıştı. Peştamal vücudundan oldukça sıyrılmış, sütbeyazı kavun memelerini açıkta bırakmıştı. Kalçasının birisi de ayan beyan ortadaydı.

Yılmaz Sağlam’ın kalbi duracak gibi oldu. Anında orayı terk etmesi gerektiğini biliyordu, ama içine giren şeytan onu bulunduğu yere mıhlamıştı.

Giderek Hürrem’in iniltileri artmaya başladı. Yılmaz Sağlam dayanamadı, bir daha baktı. Genç kadın resmen kendisiyle oynuyordu.

Bir an kalbi durdu sandı. Ancak bu sefer hemen toparlandı. Çabucak oradan uzaklaşması gerektiğine nihayet karar verebildi.

Odasına girdiğinde biliyordu ki Sağlam ailesinin yaşayan erkekleri arasında en sağlamı bile artık bozulmuştu. Büyük, çok büyük günah işlemişti! Ama bir o kadar da tarif edilemez bir keyif ve heyecan duymuştu.

Şeytan adım adım Yılmaz Sağlam’ı teslim alıyordu. Yılmaz Bey bunu biliyordu ama artık şeytana direnemiyordu. Belki de direnmek istemiyordu.

Her bir aile ferdinin kendi derdiyle uğraştığı, aralarındaki diyalogun giderek koptuğu bir konakta Muzaffer ve Zafer hane halkını en mutlu eden varlıklar olarak büyüdüler. Dedeleri Yılmaz Bey ile babaanneleri Zarife Hanım’dan bol sevgi ve ilgi gördüler. Onların giderek yalnızlaşan hayatlarına renk kattılar. Onlar da torunlarına her şeylerini verdiler.

Sütanne Nedime, halayık Selime, hizmetçiler Hediye ve Sulhiye ise ikizlere adeta birer köle gibi hizmet ettiler. Bir dediklerini iki etmediler. Her türlü şımarıklıklarına göz yumdular. Aksi, zaten söz konusu değildi. Zarife Hanım her an tepelerine binmeye hazırdı.

Muzaffer ile Zafer’in birer çocuk olarak en büyük eksiklikleri ise anne baba sevgisinden, şefkatinden yoksun büyümeleri idi. Hiç tanımadıkları insanlar bile onlarla ilgilenirken anne babaları onları umursamıyordu.

Hürrem konaktan o kadar kopmuştu ki, kimseye hatta çocuklarına bile ilgi göstermiyordu. Emzirme döneminde, o da sütünün yettiği kadarıyla ikizlerin beslenmesiyle meşgul olmuş, sonra adeta anneliğin tüm sorumluklarını sütanne Nedime’ye yüklemişti. Köylü bir kadın olan Nedime, kocasını genç yaşta kaybetmişti, tek çocuğuna da köyde akrabaları bakıyordu. Çocuklar süttten kesildikten sonra bile konakta kalmaya devam etti, ikizlere öz anneleri gibi davrandı. Bebekler daha altı aylıkken sütannenin yanında uyumaya başladılar, gece ağladıklarında onlarla sütanneleri ilgilendi, öz anneleri uyanma zahmetine bile katlanmadı.

İkizler annenin ne demek olduğunu bilemeden büyüdüler.

İkizlerde “baba” kavramı da hiç gelişmedi.

Babaları onlar açısından arada bir eve uğrayan herhangi bir insandı. Sabahları şöyle bir saçlarını okşar, arada bir en fazla birkaç dakikalığına kucağına alır, belki öper, sonra da acelesi olan bir işadamı tavrıyla evden kaçardı.

Geceleri zaten hiç ortada yoktu. Bazen uykularında anne ve babanın kavga seslerini, babanın anneye attığı dayağı duyarlardı, ama bu seslere de altı yedi yaşına gelene dek bir anlam veremediler. Tabii ki sonradan neyin ne olduğunu çözdüler, ama çok ufakken sadece beyinlerinin bilinçdışı bölgeleri kavga ve dayak sesleriyle doldu.

Bağırış çağırış sesleri, hatta bazen şiddet görüntüleri ikizlerin hayatına çok erken yaşlarda girdi ve onlar tarafından hayatın normal bir parçası olarak algılandı.

İkizler ilkokul çağına geldiklerinde karakterleri de üç aşağı beş yukarı şekillenmişti. İkizlerden biri kesin diğerine baskındı: Muzaffer!

Muzaffer sadece Zafer’e adını alırken önderlik etmemişti. Evde oynanan her oyunda ilk ve son söz hep onundu. Hangi oyunun oynanacağına, hangi oyuncakların kullanılacağına hep o karar verirdi. Hazırcevaplığı, yaşından beklenmedik lafları herkesin ilgisini çekiyordu. Muzaffer’i tanıyan herkes aynı şeyi söylüyordu:

“Bu oğlan büyük adam olacak!”

Muzaffer cin gibi zeki, çok konuşkan ve çok da terbiyeli bir çocuktur. Dedesi bile bazı halleri karşısında “Bu çocuk büyümüş de küçülmüş!” demekten kendini alamıyordu. Büyüklerinin sözünden hiç çıkmaz, hiç şımarık tavırlar göstermez ama hiçbir lafın altında da kalmazdı.

Zafer ise Muzaffer’in tek yumurta ikizi olmasına rağmen neredeyse tam zıttıydı. Tek yumurta ikizlerinin sadece fiziken değil, ruhen de birbirlerine çok benzediği söylenirdi ama ruh ikizliği Muzaffer ile Zafer’e hiç uymuyordu.

Fiziken onları ayırt etmek hemen hemen imkânsızdı. Evdekiler bile bazen ikizleri karıştırıyordu.

Babalarının kopyası olan ikizler, onun gibi kül rengi saçlarıyla dikkat çekiyorlardı. Elleri, ayakları, burunları, ağızları, yürüme şekilleri aynıydı, ama huyları çok farklıydı.

Zafer de en az Muzaffer kadar zekiydi. Hatta çizgili çocuk kitaplarına olan merakı yüzünden okuma yazmayı okula başlamadan sökmüştü.

Ancak Zafer ziyadesiyle içine kapanık bir çocuk olarak büyüyordu. Kardeşi hariç, kimseyle doğru dürüst konuşmuyor, sorulan sorulara utangaç ve kaçamak cevaplar veriyor, insanlardan uzak durmayı tercih ediyordu. Sadece Muzaffer'in yanında rahattı. Onun ortada olmadığı zamanlarda çok rahatsız oluyor, hatta huysuzlaşıyordu.

Muzaffer'le ilişkisinde edilgenlik en bariz özelliği idi. Oyunları Muzaffer kuruyor, oyuncakları Muzaffer seçiyor, hatta akşam ne yemek istediklerini büyüklere o bildiriyor, Zafer ise bunların hiçbirinden rahatsız olmuş gibi gözükmüyordu. Tam tersine karar vermek zorunda kaldığı zamanlarda çok tedirgin oluyordu.

Öte yandan Zafer'in korkutan bir garip özelliği de vardı: Ani sinir patlamaları yaşıyordu. Nedeni tam anlaşılmadan bir anda çığlık atmaya, bağırıp çağırmaya başlıyor, kendisini yerden yere atıyor, kafasını oraya buraya vuruyor; çevresindekiler onun kendine zarar vermesinden korkuyorlardı.

Zafer bazen de durup dururken oyuncaklarını parçalıyor, tıpkı zamanında babasının yaptığı gibi evdeki kedilere zarar veriyordu. Yıkıp yakmaya, vurup kırmaya hiç beklenmeyen bir anda başlıyordu.

Dede Yılmaz'a göre ailede rahmetli kardeşi Turan'la başlayan, oğlu Ali'yle devam eden, şimdi de torunu Zafer'de tezahür eden bir deli damar vardı.

Dedesinin özenle Ankara'dan veya İstanbul'dan getirttiği çok pahalı bir oyuncak durup dururken bir köşede kırdığında veya kediye haşınca tekmelediğinde veya diğer bir kediye ikinci kattaki pencereden sokağa attığında kendisinden hesap sorulursa cevabı hep ama hep aynıydı:

“Muzaffer söyledi, ben de yaptım!”

Dedesini Zafer'in suçu ısrarla Muzaffer'in üzerine atmasına çok içerliyor “Oğlan yaramaz olduğu kadar yalancı da!” diye düşünüyordu.

Dayanamamış, birkaç kez Muzaffer'e sormuştu. Her seferinde Muzaffer gayet nazik ve şaşkın bir ifadeyle “Dedeciğim, vallahi ben Zafer'e bir şey söylemedim. Zafer hep böyle yapıyor, yanlış bir şey yaptığında hep benim üzerime atıyor” diye cevap veriyor, her seferinde de dedesini, daha ötesi bütün ev halkını ikna ediyordu.

“Dedeciğim, Zafer'in yaptıklarına ben de üzülüyorum. Neden böyle yapıyor, ben de anlamıyorum” dediğinde dedesinin ağları eriyordu.

Zafer'in ani patlamaları, hayvanlara ve küçük çocuklara karşı sadist tavırları can sıkırsa da tıpkı zamanında babasına söylendiği gibi babaannesinden tarafından “Canım o daha çocuk!” cümlesiyle geçirtiliyordu.

Muzaffer ve Zafer 1975 yılında valiliğin arkasındaki Atatürk İlkokulu'nda okula başladılar. Okula başlamaları da tıpkı bebekken ilk parka çıktıklarında yaşandığı gibi Kütahya'da olay oldu.

Saçları kül rengi, ince, uzun, birbirine tıpatıp benzeyen yedi yaşındaki iki çocuğu siyah önlükleri, beyaz yakalarıyla okula giderken görenler “Hangisi hangisidir?” oyunu oynamaya başladılar.

Sokakta halayık Selime'nin elinde okula giderlerken biri onları durdurup “Hanginiz hanginizsiniz?” diye soruyor ve doğru cevabı tahmin etmeye çalışıyordu.

Yolda “Hanginiz hanginizsiniz?” diye sorulduğunda Zafer'in okuduğu resimli dergiye atfen verdiği “Ben Cingöz, o Recai” veya “Ben Lorel, o Hardy” cevaplarından sıkılanlar, oyun oynamayı bıraktılar.

Okuldaki durumları daha eğlenceliydi. Aynı sınıfa düşmüşlerdi. Kısa süre sonra arkadaşları onları birbirlerinin yerine geçmek için teşvik etmeye, hatta zorlamaya başladılar. Ufacık yaşta öğretmeni, akılları sıra, işletmeyi öğrendiler.

Öğretmen “Muzaffer tahtaya kalk” dediğinde Zafer, “Zafer tahtaya kalk” dediğinde Muzaffer tahtaya kalkıyordu. Öğretmen baştan bir şey anlamasa da sınıf kıkırdamaya başlayınca foyaları ortaya çıkıyordu.

Sonunda okul idaresi Muzaffer ile Zafer'in sınıflarının değiştirilmesine karar verdi. Böylece öğretmenleri aldatma oyunu sona erdi.

Muzaffer'in bütün okul hayatını başarıyla sürdüreceği daha ilkokul birinci sınıfta belli oldu. Zafer gibi okumayı okula başlamadan evvel sökmemişti, ama çok kısa sürede, hem okumayı hem yazmayı sınıfta ilk söken öğrenci oldu. Toplama ve çıkarmayı sanki ilk gün kavradı. Üçüncü sınıfa geldiğinde çarpım cetvelini onun kadar rahat ezberden söyleyen başka bir üçüncü sınıf öğrencisi yoktu.

Zekâsı yanında çalışkanlığı, uslu tabiatı, disiplinli ve saygılı tavrı onu kısa sürede örnek öğrenci yaptı. Aşırı uyumu nedeniyle öğrenciler arasında pek makbul bir arkadaş olmadı. Yaramazlık yapmak ona çok ters geliyor, sınıfın azgın çocuklarından hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu.

Hatta zaman zaman onun ispiyonculuk yaptığından şüphelenenler de oldu. Sanki ortada konuşmasa da, öğretmenler odasına çağrıldığında, içeride “öttüğüne” dair inanç bazı öğrenciler arasında yerleşti.

Ancak, kimse Muzaffer'i doğrudan karşısına alamıyordu. Çünkü ne zaman biri Muzaffer'e çatacak olsa, nereden ve nasıl duyuyorsa Zafer anında olay yerinde bitiyor ve kardeşine kafa tutan öğrenciyi haşat ediyordu. Kimse Zafer'in “deli kuvveti”ne dayanamıyordu. Kabadayı öğrenciler bile Muzaffer'e bulaşmamanın kendileri için daha iyi olacağını kısa sürede öğrendiler.

Bütün dallarda kırmızı kurdeleyi ilk takan Muzaffer oldu. Kimseyle kavga etmedi, kimseyle çatışmadı, ama kimseyle de yakın arkadaş olmadı. Ona da Zafer yetiyor, artıyordu bile. Zaten insanlarla diyalog kurmakta büyük güçlük çeken Zafer de sadece ve sadece Muzaffer'i tek arkadaşı, hatta yol göstereni olarak baştan kabul etmişti.

Tek yumurta ikizlerinin bir arada olmayınca huzursuzlandığını fark eden öğretmenler, Zafer'in Muzaffer'e biat edişini Muzaffer'in liderlik vasfında arıyorlardı:

“Zafer de çok zeki, ama Muzaffer'de insanları yöneten bir karakter var.”

Ancak, Muzaffer hiçbir zaman seçimle geline görevlere, örneğin sınıf mümesilliğine seçilemedi. Zira hiçbir zaman sevilmedi. Ama onun bu durumu pek umursadığı da söylenemezdi.

Liderliğini Zafer'e kabul ettirmek ona yetiyordu.

Zafer açısından okul başka anlamlar taşıyordu. Okula başlamadan evvel Zafer zaten okumayı söktüğü için dersler ona kısa sürede çok basit gelmeye başlamıştı.

Zafer'in ilkokulda bir kötü özelliği daha ortaya çıktı: Disiplin altına alınmaktan çok sıkılıyordu. Sınıfta yarım gün bir sırada devamlı oturarak vakit geçirmek ona göre değildi. Tamam, zaten konuşmayı sevmiyordu ama hiç ayağa kalkmamak, hiç koşmamak, hatta hiç kıpırdamamak, hiç hareket etmemek ona işkence gibi geliyordu. Hele hele okumayı veya yazmayı öğreten öğretmenin her şeyi sınıfa tekrar ettirmesi daha ilkokulun başında gına getirmişti. Salak çocuklar iki harfi öğrenene kadar Zafer çatlıyordu.

Zafer aritmetiği de çabucak çözdü. Toplama-çıkarma işlemlerini anında yapıyor, sınıfın geriden gelmesi onu çatlatıyordu. Kısa sürede okulun çekilmez bir yer olduğuna karar verdi. Okulu çekilir hale getirmek için çeşitli oyunlar icat etmeye başladı.

Önce kızlara sataşmanın zevkini keşfetti. Bahçede kızlardan birinin eteğini aniden yukarı kaldırınca beyaz donu ortaya çıkıyor, erkek öğrenciler utancından yerin dibine giren kıza doyasıya gülüyorlardı. Bu hareketin mucidi olan Zafer, ilkokulda oldukça ilgi çekti. Kimseyle doğru dürüst konuşmasa da ilgi çekmek çok hoşuna gidiyordu. Hele hele birini mahcup ederek dikkat çekmek çok daha keyifliydi.

Zafer kısa süre sonra kızların eteğini kaldırmaktan bıktı ve bu kez daha az popüler bir oyun buldu: Sapanla serçeleri avlamaya başladı. Okulun bahçesinde, okula gidip gelirken, parklarda zavallı serçeleri sapanla öldürmek ona büyük zevk veriyordu.

Zafer dördüncü sınıfa geldiğinde fare kapanıyla kedi avlamaya başladı!

Fare kapanına koyduğu kıyma parçasını kapmak isteyen kedi bir ayağını fare kapanına kaptırınca basıyordu feryadı. Kediye kapandan kurtarmak için etraftaki insanlar seferber oluyor, bu durum da Zafer'i çok eğlendiriyordu.

Okulu sevmeyen Zafer'i okulda en çok eğlendiren eylem bir gün bir kavgayla ortaya çıktı. Teneffüste iki arkadaş kapışmışlardı, daha doğrusu biri diğerinin beyaz yakasını koparmış, öteki de kızgınlıkla öbürünü kovalamaya başlamıştı. Yakayı koparan çocuk bütün gücüyle kaçıyordu. Zira arkadaşını fena kızdırmıştı.

Kaçan çocuk kalabalık bir grubun arasında Muzaffer'le birlikte etrafını seyreden Zafer'in tam önünden koşarak geçiyordu ki Muzaffer Zafer'e bir bakış attı, o da çocuğa doğru hafif eğilerek, kimseye hissettirmeden çelmeyi taktı. Çocuk kaçma hızıyla yere öyle bir kapaklandı ki toprak

zeminde iki takla atmadan duramadı. Düşerken yere çok sert çarpmış olmalı ki hem burnundan hem kafasından oluk oluk kan boşaldı. Çocuğa ilk müdahaleyi nöbetçi öğretmen yaptı, ancak başındaki yara çok derin olan çocuk, kanaması durdurulamayınca hastaneye gönderildi. Hastanede kafasına beş dikiş atıldı, çocuk iki gün okula gelemedi.

Çocuğa Zafer'in çelme taktığını bir tek düşen çocuğu kovalayan çocuk görmüştü. Bir de Muzaffer. Diğerleri, düşen çocuk dahil, ne olduğunu anlayamadılar. Çocuğun kendi kendine düştüğünü düşündüler. Düşen çocuk bile sonradan "Galiba ayağım takıldı" diye ifade verdi.

Düşeni kovalayan, intikamını Zafer'in aldığını düşünerek, değil onu ele vermek, kankası olmayı bile düşledi. Zafer'in hayatta kimseyi kanka olarak kabul etmeyeceğini henüz bilmiyordu.

Zafer işlediği ağır suça, hatta yaptığı kallesliğe rağmen hiç ceza almadan paçayı kurtardı. Ancak, bu olayla birlikte Zafer'e yeni bir keyif kapısı açıldı.

Birini kanlar içinde, acı çekerken görmek Zafer'e inanılmaz büyük bir zevk veriyordu. Bir çocuğu kanlar içinde yerlerde sürünürken seyretmek, bunu kendisinin yaptığını bilmek, dahası sonradan yakalanmamanın heyecanı onu çok ama çok eğlendirmişti.

Öyle ki, yıllar sonra, belirli aralıklarla kan görmeyi özlediğini, belirli bir süre kan görmezse kendini eksik hissettiğini açıkça kabullenecekti.

Beş yıl ilkokul, üç yıl ortaokul, ilaveten lise bire dek geçen süre içinde Zafer, beş kez kendisinden küçük öğrencileri, hiçbir neden yokken; ağzından, burnundan kan gelene kadar dövme suçlamalarıyla okul idarelerine şikâyet edildi. Hiçbir suçlamayı kabul etmedi, çocuklar ısrarla adını verince de mazeretler öne sürdü. Beş suçlamayı da hafif cezalarla atlattı.

Ancak, her seferinde olayı duyan dedesi Yılmaz Bey içinden "Armut dibine düşer" diye düşündü. "Yeni çilelere mi gebeyiz!" demekten kendini alamadı.

Dokuz yıl içinde dört tane gariban sokak köpeğini öldürdüğünden de kimsenin haberi olmadı.

Sokakta buldukları köpeklerin feci durumundan, işkence gördüklerini düşünen birkaç Kütahyalı bunun bir sapığın işi olduğunu düşündü.

Kafaları ezilen, kemikleri sopalarla kırılan gariban sokak köpeklerinin leşleri şehir çöplüğüne atıldı. Bunları kimin yaptığıysa hiç araştırılmadı.

1980 yılında 12 Eylül darbesinin hemen ardından Muzaffer ve Zafer, Fuat Paşa Caddesi'ndeki Kütahya Lisesi'nde ortaokula başladılar.

Gerçi Muzaffer Kütahya Lisesi'ni bitirmedi, lise birin sonunda ayrıldı ama daha okuldaki ilk döneminde ileride okulun medarı iftiharı öğrencilerinden olacağı genel kabul görmüştü.

Muzaffer bu okulda okuduğu dört yıl zarfında karnesinde sadece üç defa 10 üzerinden 9 gördü, Diğer dersleri hep 10 oldu ve okul tarihinde bu bir rekor sayıldı.

Zafer ise başından beri okula karşı ilgisizdi. Üstelik, sınıfı ilerledikçe notları düşmeye, okula ilgisi daha da azalmaya başladı.

Bu durumu anlaşılmaz bulan öğretmenler, şaşkınlıklarını “Zafer de en az Muzaffer kadar zeki. Ama çok haylaz, çok yaramaz, hatta çok sevimsiz. Nasıl oluyor da tek yumurta ikizleri bu kadar farklı olabiliyorlar” sözleriyle ifade ediyorlardı. Hatta ani öfke patlamaları nedeniyle Zafer’den uzak durmayı tercih ediyorlardı.

İkizlerin ortaokulda da velisi haliyle dedesi Yılmaz Sağlam oldu. Ali ya da Hürrem’in çocuklarına velilik yapacak ilgileri de bilgileri de yoktu. Ali’ye göre çocuklar okumasa da olurdu, Hürrem’in ise eğitimin önemi hakkında zerre kadar bilinci yoktu. Bir tek dede, torunları okuyup bilgi ve mevki sahibi insanlar olsunlar diye hayal kuruyordu.

Yılmaz Sağlam okula her çağrıldığında Zafer hakkında anlatılanları dinlerken “Aileden bir Turan, bir Ali daha çıkıyor!” diye düşünüyordu.

Ama Muzaffer’in öğretmenlerini dinlerken yüzünde güller açıyordu, “İster misin aileden ilk kez bir âlim çıksın!” diye güzel hayaller kuruyordu.

Muzaffer dedesinin biricik torunu olarak özel ihtimam görüyor, giderek onun arkadaşı, hatta dert ortağı haline geliyordu.

Muzaffer orta sona geldiğinde dedesiyle hem babası hem de ikizi hakkında dertleşiyor, dedesini Zafer’in kötü gidişatı hakkında elinden geldiğince teselli ediyordu.

Yedinci bölüm

Kütahya

1983 yılının yaz ayları Muzaffer ve Zafer için çok keyifli geçti. Gıcır gıcır son model lacivert Doğan araba, ikizler için sihirli bir oyuncaktı sanki.

Dedeleri ve anneleriyle hafta içi en az bir gün, hafta sonu da mutlaka pazar günleri arabaya atlayıp çevreyi gezmeye çıkıyorlardı. Kütahya'nın ilçelerini karış karış gezdiler. Birkaç kez Eskişehir'e gittiler. Porsuk Çayı'nın üzerinde çeşitli mesire yerleri keşfettiler.

Bu geziler herkese çok iyi geliyordu. Hele hele Muzaffer ve Zafer arabanın arkasına kurulup –ön koltukta dedelerinin yanına anneleri oturuyordu– etrafi seyretmekten büyük keyif alıyorlardı.

1983 yazında ikizler ortaokulu bitirmişler ve on beş yaşını bulmuşlardı. Dedeleri Yılmaz altmış beş, anneleri Hürrem ise otuz beş yaşına ulaşmıştı. Araba, yaşları farklı dört kişiyi ortak bir keyifte birleştirmiş, onları birer arkadaş yapmıştı. Muzaffer ve Zafer geziye çıkmadıkları günlerde bile evde bir sonraki gezinin planlarını yapıyorlar, akşam dedelerinden merakla hangi gün müsait olacağını öğreniyorlardı. Dedeyi nereye gidileceği konusunda ikna etmek hiç zor değildi.

Yılmaz Sağlam da bu yaşından sonra kendisini dükkândan veya pazar günleri pijamaları içinde bütün gün evde miskinlik etmekten kurtaran araba gezmelerinden çok hoşlanıyordu. Ali'yi çoktan gözden çıkarınca elinde büyüttüğü, dükkâna daha on iki yaşındayken çırak olarak giren yirmi yıllık emektarı Kemal'e bel bağlamaya başlamış, işleri ona öğretmişti.

Kemal'i Yılmaz Bey evlendirmiş, iki oğlunu adeta torunları saymış, doğumdan tutun sünnetlerine kadar çocukların her türlü ihtiyaçlarıyla ilgilenmişti. Son yıllarda Kemal'i evladı, hem de en hayırlı evladı olarak görüyordu. 1983 yılının sonunda Kemal'e “Sağlam Toptan Kuru Gıda Limited Şirketi”nden hisse vermek kararındaydı. O yaz ilk defa Kemal'e dükkânı emanet etmeye başladı. Haftada bir gün de olsa, dükkânı bütün gün Kemal idare ediyordu.

Altmış beş yaşında artık kendisinde eski enerjiyi bulamadığını sanan Yılmaz Sağlam, kaçamak yapmak için yakaladığı fırsattan çok hoşlandı. Arabayla geziye gittikleri günlerde okulu asmış yaramaz öğrenciler gibi neşeli oluyor, adeta gençlik günlerine geri dönüyordu.

Bir ömür boyu ağzına ne içki, ne sigara koyan ve eskiden beri yediğine içtiğine dikkat eden Yılmaz Bey, araba gezintileriyle birlikte aslında yaşlananın ruhu olduğunu fark etti.

Gerçekten son yıllar, Muzaffer'in okul başarısı dışında, ona sadece mutsuzluk ve huzursuzluk getiren olaylarla doluydu. Ali hayattaki en büyük hayal kırıklığı olmakla kalmamış, bu yaşta hayatında en yakın kişi olması gereken Zarife Hanım'ı da kendisinden koparmıştı. İster istemez oğlu Ali'nin düştüğü durumlar için karısı Zarife'yi suçluyor, Zarife'nin eşek kadar oğluna hâlâ sahip çıkmasına ifrit oluyordu. Artık duygularını söylemekten imtina etmediği için son yıllarda karısıyla ilişkileri de oldukça kopuktu. Aynı yastığa yıllarca baş koyan karı koca, aynı otel odasında kalan yabancılara dönüşmüşlerdi.

Koskoca konakta yedi kişinin ortasında koyu bir yalnızlık yaşayan Yılmaz Bey kahveye çıkmayı da sevmediği için arkadaşlarıyla da pek görüşmüyordu. Akşam yemeğinden sonra televizyonun önünde,

durakta otobüs bekler gibi, uykusunun gelmesini bekliyordu.

Araba alma fikri, Muzaffer’in yine okuldaki bir başarısını duyup sevinçlere gark olduğu bir gün aklına düştü. İkizler o yaz ortaokulu bitireceklerdi. Çocuklar ne anneden ne hayırsız babadan ilgi görüyorlardı. Hem annelerine hem babalarına yabancıydılar. Yaz tatilleri de ikizler için cehennem hayatı gibiydi. Ne onları tatile götüren biri vardı ne de onlara hediye alan. Üstelik dışarıda arkadaşlarıyla vakit geçirmekten de hoşlanmıyorlardı. Yılmaz Bey, birlikte vakit geçirmeyi seven ikizlerin diğer arkadaşlarını küçümseyen bir halleri olduğunu fark etmişti.

Yılmaz Bey “Bu yaştan sonra benim neyime!” demedi, bir şoförlük kursuna yazıldı. Tofaş bayii dostuna da hemen bir araba sipariş etti. Haziran ortasına geldiğinde cebinde hem ehliyeti hem de arabanın anahtarı hazırды. Önce arabayla tek başına turlar attı. Meramı arabaya alışmaktı. Torunları ve gelinini acemi bir şoför olarak arabaya bindirmek istemiyordu. Başkalarının hayatını riske atamazdı. Hele sevdiklerininkini asla!

Arabaya alıştıkça Yılmaz Sağlam’ın keyfi aynı oranda arttı. Arabayı kullanmak, koskoca bir alete hükmetmek, torunlarını ve gelinini mutlu etmek kendisini çok daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Hele hele akşam eve gelip de torunlarına, iki gün sonra müsait olduğunu söylediğinde onların gözlerinde gördüğü parıltı Yılmaz Bey için dünyalara değerdi. Çocuklar bir nefeste yol güzergâhını anlatıyorlar, daha iki gün önceden gezi havasına giriyorlardı. İnsanlarla kolay kolay konuşmayan Zafer bile sütannesine, halayika, hatta hizmetçilere ballandıra ballandıra nereye gideceklerini, neler görececeklerini hiç sıkılmadan anlatıyor, ortaokul atlasından gidecekleri yeri bulup evde herkese gösteriyordu.

Israrlar üzerine babaanneleri Zarife Hanım da birkaç geziye katılmıştı, ama sonradan arabayla uzun uzun gezmelerin midesini bulandırdığını söyleyerek gezi günleri evde kalmayı tercih etti. Kimse de ona karşı ısrarcı olmadı.

Arabayla dolaşmanın Yılmaz Bey için başka bir mutluluk kaynağı daha vardı: Bütün gün gelini Hürrem’le baş başa oluyordu!

Ortak bir sohbet konuları olmasa da arabanın önünde, hemen sağ yanında oturması bile Yılmaz Bey’e, öldüm Allah ağzıyla kabul etmeyeceği bir neşe veriyordu.

Hürrem kadınlığının şahika yıllarını yaşıyordu. Son yıllarda artık çocuksu güzelliği yerini olgun bir kadın görünümüne bırakmıştı. Özel dikilen yazlık elbiseleriyle arabaya kurulduğunda Yılmaz Bey’in yüreği farklı atmaya, hayat ona daha çekilir gözükmeye başlıyordu. Sanki Hürrem de gezi günleri daha farklı giyiniyor, çiçek desenli beyaz, mavi, pembe elbiseleri içinde Amerikan dergilerinden fırlamış bir artist edasıyla arabaya kuruluyordu.

O an Yılmaz Bey bir Amerikan filminin içine giriyor, kendisini kâh Gregory Peck’e kâh Kirk Douglas’a benzetiyor, arabayı çalıştırdığı anda sanki filmin yönetmeni “motor!” diyordu. Hürrem’le, belki üç beş cümle bile konuşmadan, bütün gün beyazperdenin içinde bir rüya yaşıyor, akşam olduğunda bütün sinirlerinin yumuşadığını, dünyanın şimdi bir Hollywood filmi gibi tozpembe gözüktüğünü hissediyordu. O anlarda ne Ali’nin densizlikleri ne Zarife’nin ilgisizliği umurunda oluyordu. Olsun varsın, onun da artık bir hayal dünyası vardı ve o dünyanın ortasında Hürrem

başoyuncu olarak, hayranlarını peşi sıra sürükleyerek rol çalıyordu.

Yılmaz Bey'in hayal dünyası arada bir yine Hürrem tarafından bozuluyordu da!

Genellikle hiçbir şey konuşmuyorlardı ama bazen canı sıkıldığında, almak istediği bir takıyı ya da elbiseyi alamadığında ya da Ali onu çileden çıkardığında Hürrem'in gevezeliği tutuyordu. Böyle zamanlarda saatlerce konuşabilirdi. Ama sadece kayınpederiyle.

Hürrem kendini, sıkıntılarını ifade ederken o kadar çocukça davranıyor, o kadar mantıksız sözler sarf ediyordu ki o güzel kadının içine sanki beş altı yaşlarında ebleh bir kız çocuğu giriyordu. Basit bir sorunu bile hayatının en büyük trajedisi gibi bazen salya sümük ağlayarak anlatıyordu.

Yılmaz Bey kısa sürede bu durumdan sıkılıyor, dahası ruhunu karanlıklar basıyordu. Gelinini teselli etmek için çareler arıyor, Hürrem sustuğunda da derin bir "Oh!" çekiyordu." Allah'tan Hürrem çok fazla maraza çıkarmıyordu.

Hürrem sessizken, Yılmaz Bey'in hayal filmlerindeki değişmez ve değiştirilemez kadın kahramanıydı. O sessizce arabada sağ yanında otururken Yılmaz Bey kendi senaryosunu yaşamaya başlıyor, hülyalar denizinde dünyanın en mutlu erkeği oluyordu.

Çoktan Ali'den kopmuş, konaktan sıkılmış, kendisini cendere altına alan bir hayatı yaşadığına inanmaya başlamış Hürrem'in hayatında da araba bir dönüm noktası olmuştu.

Ali'yle her türlü ilişkisi yıllar önce bitmişti. O hayvanları özendiren ateşli sevişmeler, şehvetle atılan tokatlar, avazı çıkana dek bağıra bağıra boşalmalar cinselliğinin en olgun dönemine giren Hürrem'in hayatından tamamen çıkmıştı.

Son yıllarda Ali, eve gece yarıları geliyor, artık merdivenleri çıkamadığı için alt kattan avazı çıktığı kadar bağırarak tüm hane halkını uyandırıyor, tabii ki her seferinde onu yukarı kata taşımak, yatağa attıktan sonra anında sızdığı için üstünü başını çıkarmak Hürrem'e düşüyordu.

Bazen Hürrem'in çilesi Ali'yi soyduktan sonra da bitmiyor, kırk yılın bir başında da olsa, genç adamın erkekliği uyanıyordu. Ama erkekliğinin uyanması Hürrem için zevk saatlerinin başlayacağı anlamına gelmiyordu. Ali erkekliğinin uyandığını fark edecek kadar ayıkса komutu anında veriyordu:

"Boşalt şu mereti!"

Her seferinde kendini aşağılanmış hisseden Hürrem, birkaç kere reddetmeye kalkmış, çok fena dayak yemişti. Çileli gece hiç bitmemişti. Artık Hürrem iğrense de, çok kızsа da, hatta deliye dönse de "Boşalt şu mereti!" komutunu aldıktan sonra elleriyle Ali'nin erkekliğini pijama ve donunun içinden bulup dışarı çıkararak "boşaltıyordu".

Ali, boşalırken cılız bir iki ses çıkardıktan sonra sızıp kalıyordu. Hürrem'i değil öpmek, okşamak, ona dokunmak bile aklından geçmiyordu. Ellerini yıkamak, ardından da Ali'yi temizlemek Hürrem'e kalıyordu. Ali'nin horultusu altında temizlik işlerini yaparken Hürrem Allah'a sığınıyordu:

"Te be, canım Allahım al şu orospu çocuğunun canını be!"

Hürrem'in uzun yıllardır cinselliğini birlikte yaşadığı tek varlık sağ eliydi!

Yıllar içinde Hürrem de evde tek bir varlıktan hoşlanır hale geldi: Kayınpederi Yılmaz Sağlam!

Yılmaz Bey'in onda herhangi bir cinsel güdü uyandırması söz konusu değildi.

Ancak, kaçamak da olsa, arada bir kayınpederini kendisine bakarken yakalıyor, adamın yüzündeki çocuksu ifade, gözlerindeki hayranlık bulutları Hürrem'i mutlu ediyordu. Bir anlık kaçamak bakış bile yüzüne tatlı bir gülümseme oturtuyordu. Bu Allah'ın belası konakta onu candan seven tek kişi kayınpederiydi.

Yılmaz Bey'in yanındayken Hürrem kendini kış ortasında sıcak sobanın yanında kıvrılan bir ev kedisi gibi hissediyordu. Onun yanında kendini koruma altında addediyordu. Ne çocukları –zaten ikisi de annelerinden uzak, çok uzaktılar– ne kayınvalidesi, haliyle ne de kocası ona kayınpederin verdiği sıcaklığı veriyordu.

Bazen “Ne olurdu Ali de Yılmaz Bey gibi olsaydı!” diye düşünüyordu. O zaman erkeğine sığınır, yad ellerde kendisini bu kadar yalnız hissetmezdi.

Yılmaz Sağlam bir akşam araba aldığını müjdelediğinde o da heyecanlanmıştı, ama arabanın onun yeknesak, hatta bazen delirten hayatına ne katacağını baştan hesap edememişti. Gece Kütahya'da şöyle bir tur atmışlar, Hürrem tika basa doluştukları arabada zaten yürüyerek on dakikada dolaştıkları yerleri arabayla dolaşmanın zevkine varamadı.

Ancak ne zaman ki Yılmaz Bey hepsini bir pazar, şehir dışına götürdü, Hürrem o zaman hayatına yeni bir renk geldiğini anladı. Hele hele kayınvalidesi pes edip, gezilerden imtina etmeye başlayınca arabanın prensesi olduğuna hükmetti, Yılmaz Bey'i hatta çocukları da emrindeki tebaası olarak hayal etti.

Hürrem'in araba senaryosu da prenseslik üzerine kurgulandı. O arabanın tek ve değişmez prensesiydi. Şoförü ise onu hep mutlu etmek için yaratılmış bir sevgi abidesi, çocuklar ise sadık kullarıydı.

Geziye çıkılacağı günler Hürrem nasıl süsleneceğini ne giyeceğini akşamdan düşünmeye başlıyordu. Arabanın hanımefendisi rolünü doğru oynamak için güzel gözükmeye, dikkat çekmeye ihtiyacı vardı. Aslında baş başa geçirecekleri birkaç saatte kayınpederini de güzelliğiyle mest etmek, mutsuz ihtiyarı bir nebze olsun mutlu etmek, hatta ona farklı olduğunu hissettirmek güdüsü, her kadın gibi Hürrem'de de belirdi.

Yanındaki erkeğe kendisini özel hissettirmek, ancak bunu da kendisini merkeze koyarak yapmak!

Hürrem bu oyunu bilinçli tasarlamadı, ama kadınsı güdülerıyla senaryolaştırdı.

Yılmaz Bey ile gelini Hürrem arasında yalnızlıklarını giderme ve paylaşma olarak doğan yakınlaşma, bir süre sonra küçük vücut temaslarına dönüştü. Arabada ani bir fren yapma gereği doğsa Hürrem çok korkmuş gibi, Yılmaz Bey'in eline sarılıyor, o da “Korkma, bir şey olmadı!” dercesine elini tutan eli bir anlığına da olsa sıkıyordu.

Mesire yerlerinde ufak bir kaya üzerinden atlamak gerekse yine Yılmaz Bey'in eli imdada yetişiyor, Hürrem'in elinden tutarak ona yardımcı oluyordu. O an Yılmaz Sağlam'ın yüzünün kızardığını, kalbinin küt küt attığını Hürrem hissediyor, açıkçası bundan da çok hoşlanıyordu.

Bir beyefendi olan kayınpederinin terbiye sınırlarını ölse zorlamayacağını sezgileriyle kavrayan Hürrem bu yakınlaşmalardan hiç ürkmedi.

Yılmaz Sağlam onun babasıydı, onun büyüğüdü, bir erkek olarak onu savunur ve korurdu. Sıcak bakışları ise sadece güzelliğine karşı duyduğu halisane bir hayranlık duygusunun yansımasıydı.

Ufak bir suyun üzerinden atlarken Hürrem'in kendisini durduramayıp, atlama hızıyla vücudunun Yılmaz Bey'e adeta yapıştığı, her ikisinin göğüs kafeslerinin birbirine kilitlendiği gün Yılmaz Bey kalbinin duracağını sandı. O kadar çok heyecanlanmıştı ki sanki kalbi uçup gidecekti.

O an Hürrem de yanaklarına kan dolduğunu hissetti. Ne de olsa genç bir kadındı, hiçbir erkek ona son birkaç yıldır bu kadar yaklaşmamıştı.

Yılmaz Bey çok heyecanlandı, duyduğu heyecandan aldığı zevk bir an için başını döndürdü. Ancak kısa sürede kendine geldi. Hemen toparlandı. Birkaç gezide Hürrem'e dokunmamaya dikkat etti, hatta gereken durumlarda bile ona el vermedi.

Ancak, bu uzaklaşma Hürrem'e kadınlığına bir meydan okuma gibi gözüktü ve Yılmaz Bey'e yakınlaşmak için fırsat kollamaya başladı. Yılmaz Bey'in onu beğenmemeye, ondan uzaklaşmaya hakkı yoktu.

Ağustosun sonları yaklaşıyordu. Bir kır gezisinde ikizler etrafı keşfe çıkmışlardı. Yılmaz Bey de bir tepenin üstünde koca bir ağaca sırtını vererek oturmuş karşısındaki yeşil vadiyi seyre dalmıştı. Sanki yavaş yavaş gözleri de kapanıyor, tatlı bir uyku anbean onu teslim alıyordu.

Kapanan gözleri onu rüya âlemine teslim ederken bir an Hürrem'in yanına oturduğunu hissetti. Uyku halini hiç bozmadı. Gözlerini kapalı tutmaya devam etti. Bir baş kendisine doğru uzandı ve sol omzuna kondu. Hürrem açıkça ona sığınyordu. Bu duygu Yılmaz Bey'in tatlı şekerlemesini daha da tatlandırdı, hiç kıpırdamadan olabilecekleri bekledi. Bir müddet sonra omzuna yaslanan baş, yavaş yavaş aşağı kaydı ve Yılmaz Bey'in kucagını yastık yaparak yere uzandı.

Hürrem, Yılmaz Bey'in kucagında uyuyor ya da uyuyormuş gibi yapıyordu. Yılmaz Bey ise bu yakınlaşmanın verdiği hazla gerçek bir rüyaya daldı; cennet gibi bir ormanda Hürrem'le baş başaydı.

Yılmaz Sağlam'ın yanaklarına yavaş yavaş tatlı bir tebessüm yerleşti. Hiçbir şey suratındaki tebessümü koparıp atamazdı. On beş-yirmi dakika bu şekilde kaldılar.

Yılmaz Bey bir ara bir ses duyar gibi oldu. Yavaş yavaş hülya âleminden sıyrıldı. Gözlerini açtığında ikizlerin kendilerine baktığını fark etti ve suçüstü yakalanmış bir tavırla kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Ayağa kalkmaya yeltendi. Ancak, Hürrem hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Bir anda ayağa kalkamadı. Yavaş bir sesle Hürrem'e seslendi:

“Hadi kızım uyan artık!”

Hürrem de gözlerini yavaş yavaş açtı. Ancak, o hiç tepki vermedi. Hiç acele etmeden toparlandı.

“Nasıl da uyuyup kalmışım” dedi.

Sonunda ikisi de kalktılar. Yılmaz Bey “Hadi çocuklar, bir an evvel arabaya binelim, akşam oluyor, rüzgâr da çıktı” dedi.

Çocuklar arabaya binerken Yılmaz Bey’e, Muzaffer gördüklerinden rahatsız olmuş gibi geldi.

Akşam herkes yatak odasına çekildikten sonra kendi ortak odalarında Muzaffer ile Zafer, her zaman yaptıkları gibi, özel konulara daldılar. Uykuya dalmadan evvel, kısa da olsa biraz sohbet eder, adeta günün özetini çıkarırlardı.

Zafer o gün kırdaki gördükleri bir hayvanı kastederek “Kesin bir kurttu” diye başladı konuşmaya.

“Saçmalama oğlum, basbayağı bir köpekti. Kim bilir kimin köpeği. Belli ki almış başını evden uzaklaşmış, sonra da vadide kaybolmuş. Karnı acıkınca bulur yolunu, evine döner.”

“Tamam, öyle olsun ama bence bir kurttu. Öldürmemiz lazımdı. Ama sen korkup kaçtın.”

“Sen saçmalamayı bırak da benim gördüğümü görüp görmediğini söyle!”

“Neymiş o senin gördüğün?”

“Dedemiz ile annemiz.”

“Ne var ki onlarda görülecek?”

“Bugün biz keşif gezisinden döndüğümüzde ne yapıyorlardı?”

“Ne yapıyorlardı?”

“İşte bak görmemişsin. Uyuyorlardı.”

“Tabii gördüm. Ne var ki bunda acayip? Uyuyorlardı işte!”

“Nasıl uyuyorlardı?”

“Ne bileyim nasıl uyuyorlardı? Basbayağı uyuyorlardı işte.”

“Ulan salak, karı koca gibi uyuyorlardı. Zaten dikkat etmiyor musun, el ele, göz göze, hep karı koca gibi davranıyorlar.”

Zafer’in gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Böyle bir bağlantı hiç aklına gelmemişti. Ama yine de konduramadı:

“Saçmala oğlum. Birisi öbürüne ‘baba’ diyor. Annemin kocası babam. Hem olur mu öyle şey? Dedem ihtiyarın teki. Annem onun kızı yaşında. Nasıl karı koca olacaklar? Saçma.”

“Karı kocalar demiyorum. Karı koca gibi davranıyorlar diyorum. Babam anamızın kocası ama hiç ortada yok. Pis ayyaşın teki. Sen babamızı seviyor, sayıyor musun ki?”

“O hıyarın nesini sayacağım, nesini seveceğim? Devamlı sarhoş, devamlı dışarıda. Hem duymuyor musun, geceleri annemi nasıl dövüyor! Sokarım ben öyle babanın içine. Yok olsun.”

“Senin sevmediğini annem sever mi?”

“Sevmez, neden sevsin ki?”

“İşte o zaman...”

“Ne diyorsun, açık söyle?”

“Gözünü aç oğlum, giderek annem dedemizi kocası gibi, erkeği gibi görmeye başladı.”

“Saçmalıyorsun. Onlar baba-kız gibi. Tabii ki birbirlerini seviyorlar. Ama karı koca... tövbe tövbe... Nereden çıkardın şimdi?.. Belki annemiz dedeme saf sevgisini gösteriyor... Dedem bizi gezdirdiği, bizimle ilgilendiği için ona minnet duyuyor.”

Muzaffer bu sefer açıkça kızdı:

“Ulan salak, anamızın bizi safça sevdiği bir gün oldu mu, bir gün olsun bizi bağrına bastı mı? Çocuklarını sevmekten âciz kadın, başka işi yok da, dedeme minnet duyacak. Sen bunu külahıma anlat. Annem menfaati olmadıkça kimseye sevgi göstermez. Üstelik salağın tekidir. Kafası menfaati dışında hiçbir işe basmaz.”

Zafer’in yılan ıslığı gibi sesi duyuldu:

“İkisinden de nefret ediyorum. Ne annemiz anne, ne babamız baba. Siktirip gitsinler bu dünyadan.”

“Şunu aklına yaz. Hep söylüyorum. Bu dünyada senin benden, benim senden başka kimsemiz yok. Anamızı da, babamızı da adam yerine koyma. Onlar sadece kendileri için yaşarlar. Annem dedeme sırnaşıyorsa, vardır bir çıkarı.”

Zafer “Öyle deme!” dedi üzgün bir sesle.

“Ne demeyeyim?”

“Sırnaşıyor deme.”

“Orospu, basbayağı sırnaşıyor. Başka ne diyeyim?”

“Bizi... Babamız sevmez, annemiz sevmez, biz de onları sevmeyiz. Ama hiç olmazsa babaannemiz,

dedemiz var... Onlar bizi seviyorlar.”

“Dedemi de düş artık hesaptan.”

Zafer apıştı kaldı:

“Neden?”

“Yahu senin böyle konulara hiç aklın basmıyor be! Dedem annemize sarkıyor, sen hâlâ onu sevgiyle anıyorsun.”

Zafer sanki konuyu yeni kavramış gibi durakladı. Sonra üzgün “O da doğru ya!” dedi.

Zafer, oldum olası Muzaffer’in yargılarını eninde sonunda kabul ederdi. O birini silerse, Zafer de silerdi.

Zafer canı iyice sıkkın ışıkları kapattı, yatağına uzandı. Muzaffer yatağından seslendi:

“Zafer, bak ne diyeceğim?”

“Ne diyeceksin?”

“Bizim birbirimize ne sözümüz var?”

“Birbirimizden hiç ayrılmayacağız. Bu dünyada sadece ikimiz varız.”

“O tamam da, başka ne sözümüz var?”

“Ne var?”

“Kötülüğü gördüğümüz anda ne yapacağız?”

Zafer yine neşesini bulmuş halde lafı tamamladı:

“Yok edeceğiz.”

“Nasıl yok edeceğiz?”

“Kendi ellerimizle.”

Muzaffer karanlıkta gülümsedi.

“Bazen başkalarının ellerini de kullanırız.”

Muzaffer dışarı baktı. Dolunayın aydınlattığı gökyüzü bu gece basbayağı laciverti.

Zafer’e “Bizim rengimiz ne?” diye sordu.

Zafer yine şaşırđı:

“Ne bileyim ben. Hiç düşünmedim.”

“Lacivert. Esasında bizim rengimiz mavi, ama biz karanlığı sevdiğimiz için gecenin mavisini tercih ederiz. Karanlığın mavisini lacivettir. Hem lacivert asil renktir.”

Zafer o gece uykusunda lacivert bir gecede birbirleriyle oynayan iki yavru kediye önce birer boyun bağı taktı, sonra o boyun bağını yaktı. Kediler yanmamak için çırpınırken Zafer iki kedinin de bacaklarını kopararak birbirinden ayırdı.

Zafer o gece güzel bir uyku çekti.

Muzaffer ile Zafer bu konuşmayı yaptıktan sonra dörtlünün lacivert arabayla yaptıkları geziler önce aksamaya başladı, sonra da tamamen kesildi. Ne zaman dede boş gününü ilan etse, ikizler bir bahaneyle o gün boş olmadıklarını, daha evvel verilmiş bir sözleri olduğunu söylüyorlardı.

Dede Yılmaz durumdan çok rahatsızdı. Zira Hürrem’le uyurken yakalandıklarında Muzaffer’in üzerine düşen bakışlarına takılmıştı.

Birkaç kere Muzaffer’in üstüne gidecek oldu. Aldığı cevap hep aynıydı:

“Dedeciğim, yakında okullar açılacak. Biraz da arkadaşlarımızla buluşmak istiyoruz.”

Yılmaz Sağlam torununun verdiği cevaplardan tatmin olmasa da onların bu tavrına bir açıklama da getiremiyordu. Araba gezmelerinden sıkılmış olabilirlerdi. Ayrıca delikanlıların arkadaşlarıyla buluşmak istemeleri normaldi, ama bugüne kadar hiçbir arkadaşlarıyla görüşmeyen ikizlerin bunu bahane olarak öne sürmeleri onda nedenini açıklayamadığı bir huzursuzluk yatıyordu. Üstelik ikizlerin arkadaşlarıyla buluştuklarından da şüpheliydi.

Gezilerin bitmesine Yılmaz Bey’den fazla Hürrem bozulmuştu. Çocuklar aniden Kütahya’daki en büyük eğlencesini elinden almışlardı. Bu yüzden Muzaffer ile Zafer’e içten içe kızılıyordu. Oğullarıyla ilgilenmek hiç âdeti olmadığı halde ikizlere birkaç kez artık gezilere çıkmayı neden istemediklerini sordu. Çocuklar annelerini açıkça terslediler. Hürrem üzerlerine gidemedi, zira onların nezdinde hiçbir saygınlığı yoktu.

Hürrem birkaç kez Yılmaz Bey’e “Biz de o zaman yalnız gezelim!” demeye kalktı. Ondan da yüz bulamadı. Yılmaz Bey geliniyle baş başa gezmek istemiyordu. Daha doğrusu istiyordu da “münasip olmaz” diyerek çekiniyordu.

Hürrem eski yalnızlığına yeniden büründü. Günlerini Allah’a kocası Ali’nin canını almadığı, onu da bu sıkıcı hayattan kurtarmadığı için sitem ederek geçirmeye başladı.

Araba gezileri eylül ayının ilk haftasında sona ermişti.

Yılmaz Sağlam bir süre sonra ikizlerin kimlerle buluştuğunu merak eder oldu. Kimlerdi torunlarının arkadaşları? İçindeki bir ses ona kötü şeyler söylüyordu.

Canının, iyice sıkıldığı bir gün, mağazayı Kemal'e emanet edip hava almaya çıktı. Resmen kendisini sokaklara vurmuştu. Gayriihtiyari oğlu Ali'nin gündüzleri takıldığı, daha doğrusu kumar oynadığı kahvenin bulunduğu sokağa saptı. Sokağın hemen başında Muzaffer'i adeta erketeye yatmış, kahveyi gözetlerken görünce çok ama çok şaşırdı. Muzaffer'in burada ne işi vardı? O da karşı sokağın köşe başında bir binanın girişinde erketeye yatarak olası gelişmeleri izlemeye başladı. Dede-torun değişik yerlerde izlemeye kalarak beş dakika kadar beklediler. Nihayet, kahvenin kapısı açıldı ve Zafer gözüktü. Zafer hemen Muzaffer'in yanına geldi ve neşeyle bir şeyler anlatmaya başladı. İki kardeş keyifle yürüyerek uzaklaştılar.

Yılmaz Sağlam gördüklerine hiçbir anlam veremedi. Daha doğrusu aklına geleni kondurmak istemedi.

Bir hışım mağazaya döndü. Komşusundan Ali'nin müdavimi olduğu kahvenin telefon numarasını aldı. Kahvenin sahibi Kazım, bir arkadaşının oğluydu. Hiç sevmezdi. Genç adamı doğru dürüst bile tanımazdı, ama sırf kumar oynattığı için ona takmıştı. Ancak, meraktan çatlıyordu, Zafer içeride babası Ali'yle mi buluşmuştu?

Bir hışım telefonu çevirdi. Karşısına Kazım çıktı.

“Alo. Kazım'la mı görüşüyorum?”

“Evet, siz kimsiniz?”

“Ben Yılmaz. Yılmaz Sağlam. Babanın arkadaşayım.”

Telefondaki ses Yılmaz Sağlam ismini duyunca çok şaşırdı. Babasının arkadaşı, sokakta bile görse kendisine selam vermezdi. Şimdi telefon ediyordu. Kazım aşırı bir nezaketle “Buyrun Yılmaz Amca, bir emriniz mi var?” diye sordu.

“Ali orada mı?”

“Evet, onu mu istiyorsunuz?”

“Yok, yok. Oradaysa benim aradığımı anlamasın. Bir şey soracağım da Ali benim sordurduğumu anlamasın.”

Kazım'ın sesi bir anda alçaldı. Zor duyulan bir tonda “Merak etmeyin, ben yazıhanedeyim, Ali bizi duyamaz” dedi. Sonra nazikçe ekledi: “Buyrun efendim, ne soracaktınız?”

“Biraz evvel torunum Zafer'i sizin kahveden çıkarken gördüm de. Ne yapıyordu orada?”

Kazım birden müdafaaya geçti:

“Bizim kahveye esasında çocuklar giremez. Değil kâğıt oynamak, tek başlarına çay dahi içemezler. Zafer babasıyla bir şeyler konuştu. Sonra çıktı.”

“Ne konuştular? Duydun mu?”

“Yok, duymadım. Her geldiğinde babası çocuğu bir köşeye alıyor, fısır fısır aralarında bir şeyler konuşuyorlar.”

“Her geldiğinde mi?”

“Son zamanlarda iki günde bir geliyor. Beş on dakika babasıyla bir şeyler konuşuyorlar. Sonra gidiyor.”

“Muzaffer de geliyor mu? İkizi?”

“Muzaffer’i de bilirim. O hiç gelmiyor.”

“Sen ne konuştuklarını biliyor musun?”

“Valla bilemeyeceğim. Sanırım Ali oğlundan bazı bilgiler istiyor. O da, o bilgileri, neyse onlar, getiriyor galiba. Sanki bir şey takip ediyorlar. Daha doğrusu Ali oğluna takip ettiriyor. Konu neyse artık, Ali Zafer’le her görüşmesinden sonra çok bozuk ve sinirli oluyor. Bilirsiniz, delinin tekidir.”

“İlk Zafer mi geldi? Yoksa, Ali mi çağırttı?”

“Valla bilmiyorum. Bir gün Zafer aniden geldi. Ali akşamdan mı çağırdı, yoksa o kendiliğinden mi geldi, bilemeyeceğim.”

Nedense bu sorunun cevabı Yılmaz Sağlam için çok önemliydi. Israrla “Hatırlamaya çalış” dedi.

“Yılmaz Amca, sanırım Zafer kendi geldi. Zira Ali onu gördüğünde çok şaşırdı. Sanki çocuğa ‘senin burada ne işin var?’ der gibi baktı. Yahut bana öyle geldi.”

“Sonra?”

“Sonra, herhalde çocuk anlatacağı bir şeyler olduğunu, anlatacaklarının da özel olduğunu söyledi ki, oğlanı hemen bir köşeye çekti.”

“Eeee!”

“Çocuk uzun süre anlattı. Hatırlıyorum Ali, Zafer’i önce azarladı. Hatta bir ara omuzlarından tuttu, sarstı. Çocuk ağlamaya başladı. Zafer ağlayınca ben üzıldüm, çırakla bir şişe gazoz yolladım. Sonra oğlanı okşamaya başladı. ‘Galiba anlaştılar’ diye düşündüm. Sonra da çocuğa sanki bir şeyler tembih etti ve onu yolladı. ‘Ne oldu?’ diye soracak oldum. Beni de azarladı. Gitmedim üzerine. Bilirsin terstir, severim keratayı ama deliden çekinirim de. Üstüne gitmek olmaz. Zıvanadan çıkarsa yapmayacağı melanet yoktur. Deliyle bir olamam. İyi zamanında iyidir. Kötülerse adamı doğduğuna pişman eder.”

“Sonra ne oldu?”

Kazım bir soluklandı:

“Zafer ilk seferinde babasıyla konuşup kahveden çıktığında saat iki, bilemedin iki buçuktu. Ali oyuna geri dönmedi. Bir süre tek başına oturdu. Art arda birkaç sigara içti. Sonra kalktı çıktı. Meğer meyhaneye gitmiş. Meyhane kapalıymış. Meyhaneci Haldun söyledi, zorla açtırmış. İçeri girip bir köşede içmeye başlamış. Ana avrat birilerine sövüyormuş. Kime kızdığını soranlara kızıp onlara da sövüyormuş.”

Yılmaz Sağlam duyacağını duymuştu. Konuşma başladığında midesine saplanan ağrı giderek artıyordu.

Zor duyulur bir sesle “Sağ ol oğlum, çok yardımcı oldun” dedi.

Kazım işe yaradığına sevinmişti. Yılmaz Bey telefonu kapamadan uyarmak istedi:

“Aman konuşmayı Ali...”

“Hiç öyle şey olur mu Yılmaz Amca, zaten duysa beni de haşat eder. Gider miyim delinin üzerine? Ben sadece bir büyüğüme yardımcı oldum. O kadar. İkimiz arasında.”

Yılmaz Sağlam tekrar “Sağ ol, çok teşekkür ederim oğlum” diyip telefonu kapadı.

Telefonu kapadıktan sonra Yılmaz Sağlam’ın eli masanın çekmecesine gitti. Çekmecedan mide ilacını çıkardı. Bardakta az da olsa su vardı. İlacı suyla yuttu. Ellерinin zangır zangır titrediğini fark etti. Bir süre kendini dinledi. Sonra, olan biteni tartmaya başladı.

Onun derdi, çocukların babalarına, geliniyle ilgili yalan yanlış bir şeyler anlatıp anlatmadığını anlamaktı. Acaba bir şey mi yakıştırmışlardı? Yoksa kendisi mi Zafer’e bir şeyler yakıştıırıyordu?

O gün Hürrem’i kucağında uyurken gördüklerinde suratı değişen Muzaffer’di. Zafer oralı bile olmamıştı. Babaya yanlış bilgileri neden Zafer versin ki? Üstelik Zafer kahveye birkaç defa gelmişti, halbuki son bir haftadır geziye hiç çıkmıyorlardı. Anlatacak o kadar çok yeni ne vardı ki? Ali zaten deli serserinin biriydi, öyle dinleyerek yetinmezdi. Muhakkak bir tepki verirdi. Tepki kelimesi Yılmaz Bey’i ter içinde bıraktı. Şu ana dek tepki vermediğine göre belki konu çok başkaydı. Belki tamamen onun dışındaydı. Böyle düşününce bir nebze olsun rahatladı.

Yılmaz Sağlam’ın korkuları maalesef yerinde çıktı. Kara bulutlar o gece Sağlamların konağına üşüşti.

O gece Sağlam ailesinin kara bahtına koyu, kopkoyu bir leke sürüldü. Sağlam ailesi yok oldu gitti.

Yılmaz Sağlam kafası dalgın, tansiyonu oldukça yüksek bir halde şehre akşam inince dükkânı kapattı, evin yolunu tuttu. Elinde değil, kafası hep Ali ve Zafer’deydi. Şüphe içini kemiriyordu.

Zafer ile Ali neden sık sık buluşur olmuşlardı? Neden kahvede gizli konuşuyorlardı? Zafer, Ali’ye ne anlatıyordu ki Zafer bu kadar öfkeleniyordu?

Bu sorulara cevap bulamamak Yılmaz Bey’i perişan etmişti. Niyeti yemekten sonra hemen yatmaktı. Yarım yamalak yemek yedi. Kimseyle ilgilenmedi. Televizyonun karşısında kendisini oyalamaya

çalıştı. Olmadı. Erkenden yattı. Yatakta daha da huzursuz oldu. Saat 22.30 gibi bütün ev ahalisi odalarına çekilince biraz daha salonda oyalanmaya çalıştı. 24.00 sularında hafif uykusu gelir gibi oldu. Odasına çekildi. 00.30 gibi uykuya daldı.

Saat 01.30 sularında sokak kapısının zili çalmaya başladı. Üst üste. Belli ki Ali gelmişti. Yılmaz Bey anında uyandı. Bu gece Ali sokak kapısını bile açamıyordu. Herhalde, her zamankinden de sarhoştı. Az sonra kapı önce yumruklanmaya, sonra tekmelenmeye başladı. Sonunda halayık Selime “Duydum! Duydum!” diye seslenerek kapıyı açtı.

Ali paldır küldür salona düştü. Galiba gerçekten düştü ki, çarptığı sandalyenin devrilme sesi de geldi. Bas bas bağıırıyordu, ama Yılmaz Bey söylemeye çalıştıklarının anlamını tam çıkaramıyordu. Biraz sonra Hürrem’in sesi duyuldu:

“Yettim, yettim, dur böğürme!”

Ali tekrar gürlledi ve bu sefer ne söylediği yukarı kattan da anlaşıldı:

“Babaa, babaa! Çık lan ortaya.”

Yılmaz Bey yatakta buz kesti. Uykusu epeyce derin olan Zarife Hanım bile kalktı.

“Hayırdır inşallah!”

Ali beter bağırmaya başladı:

“Kalksana lan puşt! Kalk ulan ibne! Erkeksen çık karşıma!”

Zarife Hanım kocasına dönüp yavaşça “Sen kıpırdama” dedi. “Belli ki bu gece iyice zıvanadan çıkmış. Ben bir bakayım. Belki teskin ederim.”

Bu sırada aşağı kattan Ali ile Hürrem’in itişme sesleri duyuldu. Hürrem Ali’yi yatak odasına çıkmak için ikna etmeye çalışıyor, Ali direniyordu.

Birden bir tokat sesi geldi. Ali yeniden bas bas bağırmaya başladı:

“Orospu, orospu! Sana da sıra gelecek. Sen de hesabını vereceksin. Babamın altına yatmak ne demek sana soracağım. Bin sikilmişin evladı, seni de benzeteceğim.”

Yılmaz Bey’e öyle geldi ki bu sözler konakta yankılandı, her bir odayı teker teker dolaştı.

Zarife Hanım şaşkın “Bey ne diyor bu deli?” diye sordu.

Yılmaz Bey o an artık kalkıp Ali’yle yüzleşmesi gerektiğine karar verdi. Kendisini tutmaya kalkan Zarife Hanım’ı da tersledi:

“Sen karışma! Ben bu deliye bu aşağılık sözlerin hesabını soracağım.”

“Üstüne gitme. Sarhoş işte!”

Zarife Hanım’ın sözleri Yılmaz Bey’i daha da kızdırdı:

“Onu bu hale sen getirdin. Kadın, bari bu gece sus. İşime karışma!”

Yılmaz Bey hışımıla merdivenleri inmeye başladı. Ardından Zarife Hanım da fırladı, ama aşağı inmeye cesaret edemedi. Kocası da çığırından çıkmıştı. Zarife Hanım çömeldi ve tırabzanların arasından aşağıyı gizlice seyretmeye başladı. O sırada ikizlerin de yere yatmış halde sessizce ve dikkat çekmeden aşağıda olup bitenleri seyrettiklerini fark etti. İçi cız etti ama ses çıkaramadı. Aksi halde kocası onun da olup bitenleri seyrettiğini fark eder, daha fazla kızardı.

Aşağıya inince Yılmaz Sağlam önce Hürrem’e seslendi:

“Kızım sen çekil kenara bakayım.”

Sonra halayıkı azarladı:

“Hadi. Sen de çekil odana.”

İki kadın şaşkın kenara çekildiler. Yılmaz Bey hışımıla Ali’ye döndü:

“Ulan it, demin ne dedin sen?”

Ali bir an bocaladı:

“Şey... Şey...Ulan it, esas ben sana soruyorum. Utanmıyor musun karıma göz koymaya? Ulan o senin gelinin, kızın be!”

İlk duyduğunda konduramamıştı, ama bu sefer Zarife Hanım da Ali’nin ısrarı karşısında bocaladı. Yılmaz Bey kıpkırmızı olmuştu:

“Ulan it, senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Duyuyor tabi. Sen utanmadan ve sıkılmadan karımı sikiyorsun.”

Bu sefer Hürrem bağırdı:

“Sen ne dersin be şerefsiz adam! Benim babanla ne işim olur?”

Ali karısına tekrar bağırdı:

“Sus ulan orospu! Sana, senin sıran da gelecek demedim mi?”

Yılmaz Bey de gelinini uyardı:

“Sana sus dedim. Sen karışma.”

Sonra oğluna döndü:

“Bana bak, çok ağır bir ithamda bulunuyorsun. Nereden uyduruyorsun bu lafları? Ben şerefimle yaşarım.”

Ali yukarı kata, çocukların odasının bulunduğu yöne baktı. Çocuklar iyice oldukları yere sindiler. Herhalde çocukları görmemişti.

“Uydurmuyorum, biliyorum.”

“Ulan puşt, sarhoş kafanla götünden laf uydurma! Ne biliyorsan açık söyle!”

“Araba gezilerinde işi pişirdiniz. Şimdi de gizlice buluşup düzüşüyorsunuz.”

Zarife Hanım o an durakladı. Gelini son zamanlarda, bilhassa araba gezileri kesildikten sonra, “Evde çok sıkılıyorum!” diyip, sık sık dışarı çıkmaya başlamıştı. Ancak, Allah’ı var en geç yarım saat, bilemedin bir saat sonra geri dönüyordu.

Zarife Hanım içinden “Tövbe estağfurullah!” diye geçirdi.

Ali’nin son sözleri resmen yalandı. Yılmaz Bey artan bir hiddetle sordu:

“Nerede düzüşüyoruz ulan it?”

“Bana it deme, it deme. Ev tutmuşsun.”

“Allahıma yemin ederim ki yok böyle bir şey. Bütün gün dükkânda Kemal’le beraberiz. İstersen ona sor.”

“Sokmuşum Kemal’ine! Ulan o senin köpeğin be. Sorsak sen ne emredersen onu söyleyecek. Yok ‘Zaten evi de ben tuttum, baban ile karını ben buluşturuyorum’ diyecek hali yok ya!”

“Ali, Ali, Ali, kendine gel! Ufacık Kütahya’da benim gizlice ev tutup da gelinimi kendime metres tutmam mümkün mü? Bak Ali büyük günaha giriyorsun. Hakkımı sana helal etmem sonra.”

“Ulan, helal etsen ne yazar, etmesen ne yazar! Esas sen gırtlığına kadar günaha girmişsin.”

Ali sendeledi, sonra toparlandı:

“Sen utanma, kızın yaşında kadını, hem de gelinini, ulan o senin kızın sayılır be, al kendine metres tut. Tabii Hürrem’in aklı kıt. Kıza gösterdin üç kuruşu, gördün işini. Yuh be! Utanmaz adam. Namus düşmanı. Oğlunun namusuna göz koymuşsun. Ulan ben seni yaşatır mıyım be!”

Yine Hürrem’e döndü:

“Senin de canına okuyacağım. Sıranı bekle.”

O an Ali elini arkaya attı ve kunduracıların kullandığı uzun falçatayı ceketinin arasından, pantolonuna sıkıştırdığı yerden çıkardı. İyice bileylendiği belli olan falçata pırıl pırıl parlıyordu.

Parlayan falçatayı fark ettiğinde Zafer adeta büyüldü. Falçata onu çok heyecanlandırmıştı.

Tüm kadınlar çılgılık atmaya başladılar. Yılmaz Bey anında gürledi:

“Ne halt ediyorsun sen? Çabuk bırak onu elinden.”

“Hesabını ver Yılmaz Sağlam. Öt!”

“Ulan neyi öteceğim? Belli ki seni birileri doldurmuş. Sen zaten beden şüphelendiğin anda bittin. Artık benim Ali adında bir oğlum yok. Allah bin kere belanı versin!”

Bu sözlerle iyice deliye dönen Ali, sarhoş halinden beklenmeyecek bir çeviklikle falçatayı sol eline aldı, diğer eliyle babasının sağ kolunu kavradı ve bükerek ters çevirdi. Şimdi Ali, Yılmaz Sağlam’ın arkasına geçmişti. Sol elindeki falçatayı Yılmaz Bey’in gırtlığına dayadı. Yılmaz Bey bir iki debelenecek oldu ama sarhoş da olsa, kendisinden çok daha genç olan Ali’nin gücüne karşılık verip içine düştüğü cendereden kurtulamadı.

O anda kadınlar ağlaşmaya başladılar. Zarife Hanım yukarıdan haykırdı:

“Oğlum Ali, sakın bir delilik yapma! O senin baban!”

“Ama karımı becerdi!”

“Bak Ali o adam benim de kocam. Yapmaz öyle bir şey.”

“Yaptı! Ben biliyorum.”

Zarife Hanım inatçı oğlu karşısında bir kez daha alttan alma ihtiyacı hissetti.

“Yapmışsa bile boşarsın karını, görüşmezsin babanla. Allah onun cezasını nasıl olsa verir.”

Bu sözlere boğazı sıkıldığı için zorla konuşabilen Yılmaz Bey tepki verdi:

“Yalan! Yalan! Allah belanı versin ki yalan!”

Ali babasının boğazını daha beter sıkıttı:

“Öt! Öt! Yoksa...”

Yılmaz Bey boğulur gibi hırıliyordu artık:

“Allah belanı versin! Yok...”

O an Muzaffer ve Zafer, kesilen taze etten çıkan yırtılma sesini duydular. Ardından fişkırان kanı gördüler.

Daha sonra Zafer, Muzaffer’e dedesinin boğazının kesilme anı için “Hayatımda gördüğüm en zevkli görüntüydü” diyecekti.

Zarife Hanım son anda merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı. Kocasının oğlu tarafından boğazı boydan boya kesilerek doğrandığını üçüncü basamaktan dördüncüye inerken gördü, anında tökezledi ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı. O an için de Zafer sonradan “Ne komikti değil mi, koca bir tencere gibi yuvarlandı” diye anlatacaktı.

Hürrem, halayık Selime, sütanne Nedime ve hizmetçiler çığlık çığlığa bağırıp ağlaşıyorlardı.

Yılmaz Bey anında yere kapaklandı. Baş kesilmiş tavuk gibi bir iki debelendi, sonra ebedi sessizliğe büründü.

Ali babasının cansız bedenine bir süre şaşkın şakın baktı. Sonra bıçağı sağ eline aldı, sol eliyle kanları sildi. Vücuduna hiç kan bulaşmamıştı. Aniden fırladı. Koşar adım sokak kapısına vardı. Kapıyı açtı ve gecenin karanlığına karıştı.

Evden gelen bağırlara uyanan mahalleli, Sağamların konağında yaşananları görünce şaşkına döndüler. Haber hemen yayıldı:

“Oğlu ünlü tüccar Yılmaz Sağlam’ı öldürmüş. Hem de tavuk gibi bıçakla boğazını keserek. Başını tamamen koparmış mı ne!”

Eve gelen polisler saatlerce ifade aldılar. Bir ara ikizlere de ne gördüklerini sordular. İkisi de cinayet sırasında uykuda olduklarını, bağışmalara uyandıklarını, uyandıklarında da sevgili dedelerini kanlar içinde aşağı katta yerde yatarken gördüklerini söylediler.

Sekizinci bölüm

New York

Kütahya, çok uzun süre bu felaketi konuştu. Herkes kendi kafasına göre bir hikâyeye uydurdu. Ali'nin içtiği esrarın etkisiyle babasını öldürdüğü; kumarda çok borçlandığı için babasından yüklü miktarda para istediği, alamayınca da adamı doğradığı iddiaları ağızdan ağıza dolaştı.

Ancak, kıyamet mahkeme başladığı gün koptu. Ali, babasının karısıyla ilişkiye girdiğini, bunu fark edince de namusunu temizlemek için babasını öldürdüğünü ve hiç pişman olmadığını söyledi.

Bu sözler kısa sürede yayıldı, tüm Kütahya, Sağlam ailesi sayesinde bir şok daha yaşadı.

Hâkim, bu kanaate nasıl vardığını sorduğunda Ali her şeyi kendisinin fark ettiğini, babasını ve karısını takip ettiğini söyledi. Babasının bu amaçla bir ev tuttuğunu iddia etti.

Bir diğer celsede Hürrem ağlayarak iddiaları reddetti, sadece bir baba gibi gördüğü kayınpederinin ikizleri ile kendisini sık sık arabayla gezdirdiğini, ama her zaman kendisine bir baba gibi davrandığını ifade etti. Hâkim özel olarak ikizlerle de görüştü ve onlardan da geziler hakkında bilgi aldı. İkizler hiçbir şey bilmiyorlardı ve hiçbir garip durum görmemişlerdi. İkisi de “hâkim amca”nın evinde benzer ifadeler verdiler. Dedelerini çok sevdiklerini, çok saydıklarını anlattılar. Ölümüne, hele böyle ölmüş olmasına çok üzülmüşlerdi. Muzaffer açıkça ağladı, Zafer denedi ama başaramadı.

İkizler babalarını hiç sevmediklerini, çok içtiğini, annelerini çok dövdüğünü, kendileriyle hiç ama hiç ilgilenmediğini, dedelerini öldürdüğü için ondan nefret ettiklerini de hâkime anlattılar.

Kahveci Kazım ve kahve müdavimleri, Ali'nin arkadaşları tabii ki hiç ortaya çıkmadı, davaya hiç bulaşmadılar. Dolayısıyla son zamanlarda Zafer'in sık sık kahveye gidip babasıyla görüştüğünü hâkim öğrenemedi.

Ali'nin babası ile karısının buluştuklarını iddia ederek verdiği adreste bir ailenin yaşadığı da ortaya çıkınca Ali'nin iddiası tamamen boşa düştü.

Bu sefer Kütahya yine çalkalandı. Kimileri Ali'nin bir baba katili olmanın dışında saygın babasına çamur atacak kadar adi bir insan olduğuna karar verdi. Kimileri Ali'nin alkol yüzünden artık hayal âleminde yaşadığını, deliliğini babasından bile şüphe edecek kadar ileri götürdüğünü iddia ettiler. Kimileri de Ali'ye inandı. Yılmaz Bey'in esasında gelinine göz koyduğunu, Ali'nin de durumu fark edince babasını öldürdüğünü açıkça söylemeseler de fısıltı gazetesinde haber yaptılar.

Kim neye inanırsa inansın, Sağlam ailesinin bitip tükendiği aşikârdı. Ortada cinayete kurban giden bir baba ile baba katili bir oğul vardı. Bir ailenin bu yıkımı taşınması asla mümkün değildi. Bundan böyle Sağlamlar itibarlarıyla değil, menfur aile içi cinayetiyle anılacaklardı.

Aylar süren dava sonunda Ali Sağlam, müebbet hapis cezasına çarptırılacak, idam verilmemesini bazıları, hâkimin içten içe Ali'ye inandığına yoracaktı. Hâkim idam vermediğine göre cinayette hafifletici unsurlar bulmuştu.

Kimileri böyle düşünmeyi tercih etti.

Merdivenden düşen Zarife Hanım başını duvara çarpmış ve ufak bir travma geçirmişti. Kocasının öldüğünü hastanede yatan Zarife Hanım’a önce söylemediler. Cenazeye de hastanede olduğu için katılamadı. Zarife Hanım hastaneden çıktığında artık çok zor yürüyor, kendi ihtiyaçlarını bile tek başına karşılayamıyordu. Ömrünün sonuna dek ona konakta halayık Selime bakacaktı.

Ailede hiç erkek kalmamıştı, ama imdada yirmi yıldır Yılmaz Sağlam’ın yanında çalışan, artık oğlu saydığı Kemal yetişti.

Kemal “Yılmaz Bey benim ikinci babamdır, Zarife Hanım da benim annemdir, ikizler yeğenimdir” diyerek aileye kol kanat gerdi.

Yılmaz Bey’in ölümüne rağmen Sağlam Toptan Kuru Gıda Limited Şirketi’ne hissedar oldu. Zarife, Kemal’e şirket hisselerinden ufak da olsa bir pay verdi.

Artık ailenin erkeği Kemal olacaktı. Dolayısıyla çocuklara da o veli oldu.

Kemal, Ali’yi hiç sevmemesine rağmen ona şehrin en iyi ceza avukatını tuttu. Hapiste hayatını kolaylaştıracak tedbirler aldı. Kimilerine göre Ali sefahatlerine içeride de devam etti.

Kemal ayrıca, getirip götürmesi çok zor da olsa Zarife Hanım’ın en az ayda bir kez oğlunu mahpushanede ziyaret etmesini sağladı. Zarife Hanım başta her ne kadar “Benim artık Ali adında bir oğlum yok” dediyse de sonradan kendisinden beklendiği üzere yumuşadı, “Kader!” dedi ve oğlunu ziyaret etmeye, onu gizliden gizliye kollamaya, içeriye bol para yollamaya başladı.

Kemal’in Sağlamlara yeni bir düzen kurarken en büyük sıkıntısı Hürrem oldu. Zarife Hanım içten içe onun fettanlığını suçluyor, şehirde hatırı sayılır sayıda insan da, özellikle kadınlar, bu felaketten Hürrem’i sorumlu tutuyordu.

Kemal önce Zarife Hanım’la konuştu. Onun fikrini aldı. Zarife Hanım geliniyle oturmak istemiyordu. Hürrem’in Malkara’ya ailesinin yanına dönmesi için bir miktar parayı da gözden çıkarabilirdi. Kemal, Yılmaz Bey vasıtasıyla tanıdığı eski istihbaratçı Zeynel Özdebir’le temasa geçti. O Malkara’daki meslektaşlarını bir kez daha aradı. Hürrem’in babası Hüsmen kızını geri almak üzere ikna edildi.

Hüsmen yeniden para geleceğini duyunca “Tabii gelsin, olmaz üle, koca damda, karı yad ellerde!” dedi. “Hürrem’in şimdi yeri baba evidir, beyini yanımda beklesin.”

Ali, karısının Malkara’ya dönmesi konusuyla hiç ilgilenmedi.

“Orospu ne bok yerse yesin, zaten çıkınca onu da öldüreceğim” dedi.

Tabii, böyle dediği Hürrem’e hiç söylenmedi.

Fikri sorulunca Hürrem, ilk önce ziynetlerini ve elbiselerini yanına alıp alamayacağını merak etti. İsteddiği eşyayı alabileceği ve ayrıca kendisine yüklüce bir miktar para verileceğini duyunca Malkara’ya döneceği için mutlu bile oldu.

Artık onun Kütahya’da ne işi vardı ki!

Ancak, Hürrem kendisinden hiç beklenmeyen bir şey yaptı: Muzaffer ve Zafer’den ayrı kalamayacağını, onları da götürmek istediğini söyledi. Bu konuda da epeyce ısrar etti.

Malkara’ya gitme lafı ikizlerin sadece asabını bozdu. Şiddetle direndiler. Kemal çocukların istikbali için Kütahya’da kalmaları gerektiğini, her tatilde onları Malkara’ya göndereceğini Hürrem’e birkaç kez sabırla anlattı. Sonunda ikna etti. Hürrem “Sırf çocukların istikbali için kabul ediyorum” dedi.

Bir sabah çocuklarına sarıldı, yalandan kayınvalidesinin elini öptü, evdekilerle vedalaştı, cebine de bol para konularak üç koca bavulla İstanbul otobüsüne bindi. Babası onu İstanbul’da karşılayacak ve Malkara’ya götürecekti.

Babalarının davası başlamadan ikizlerin okulu başladı. 1983 yılının sonbaharında ikizler Kütahya Lisesi’ne devam etti, ama artık gerçek lise öğrencisiydiler. İkizler zaten Kütahya’da yıllardır ünlüydüler. Bu kez de babaları dedelerini öldürmüş kişiler olarak popüler olmuşlardı. Ancak, bu sefer kimse ikizlere gıptayla, özenle bakmıyordu.

Kimisi “bahtsız çocuklara”, anasız babasız büyüyecek ikizlere acıyor, kimileri gözleri önünde babaları dedelerini öldürdüğü için ikizlerin nasıl bir ruh hali içinde olduğunu merak ediyor, kimileri de armut dibine düşer mi düşmez mi merak ediyordu. Ancak, bu soru Zafer’in geleceği açısından belki bir anlam taşısa da hemen herkes Muzaffer’i ayrı tutuyor, onu geleceğin âlimlerinden biri olarak gördükleri için yaşanan bu dramın Muzaffer’i etkilemeyeceğini söylüyor, daha doğrusu böyle olmasını temenni ediyorlardı.

İkizler liseye başladıkları günden itibaren sanki trajik bir yaz geçirmemişler, sanki evlerinde cinayet işlenmemiş, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi davrandılar. Muzaffer her zamanki çalışkan, efendi Muzaffer’di; Zafer her zamanki haşarı, tembel ve gaddar Zafer’di. Belki tek fark, Zafer’in lisenin ilk yılında daha da derbeder, daha da serseri olmasıydı.

Herkes hem annesiz hem babasız kalan ikizlerin nasıl davranacaklarını merak ediyordu, ama ikizler ezelden beri anne ve baba ilgisinden, şefkatinden zaten yoksundular. Hayatlarında tek değişen şey onları çok seven ve onlarla devamlı ilgilenen dedelerinin yokluğuydu. Ancak onun yokluğundan da pek etkilenmiş benzemiyorlardı. Sanki dede varken iyiydi, ama yok olunca da pek bir şey değişmemişti.

İkizler hapishanedeki babalarını hiç ziyarete gitmediler. Onlar bu ziyareti hiç düşünmedikleri gibi, babaanne ve baba da hiç talep etmedi. Çocukları babalarına götürmek bir iki kez yeni velileri Kemal’in aklına geldi, ama o da baktı ki taraflar konuyla alakadar değil, “En iyisi bu işe burun sokmamak!” diye düşündü.

Muzaffer 1983-84 eğitim döneminde de, tüm lise birin en çalışkan öğrencisi olarak kısa sürede kendini gösterdi. Öte yanda, öğretmenleri, velileri Kemal’e, Zafer’in değil üniversite kazanmak, liseyi bile bitireceğinden şüpheleri olduğunu söylüyorlardı.

1984 yılı Şubatı'nda yarıyıl tatili başlayınca, söz verdiği üzere Kemal ikizleri annelerine, Malkara'ya göndermeye kalktı. İkizler önce direndiler. Malkara'ya çok küçükken bir kez gitmişlerdi. Şehri hayal meyal hatırlıyorlardı. Dedelerini, anneannelerini neredeyse hiç tanımıyorlardı. Suratlarını bile doğru dürüst hatırlamıyorlardı. Sonunda iki haftalık tatilin bir haftasını Malkara'da geçirmeye razı oldular.

Kemal Hürrem'e geliş tarihlerini bildirdi. Babaanneleri Hürrem'e torunlarına iyi baksınlar diye havale yoluyla para yolladı. Çocuklar tek başlarına önce İstanbul'a, sonra Malkara'ya vasil oldular. Artık, kendi başlarına seyahat edecek kadar büyümüş olduklarını ispat ettiler.

Muzaffer ve Zafer Kütahya'ya oranla Malkara'nın ne kadar küçük olduğuna şaşılar. Daha önceki gelişlerinde bunu fark edemeyecek kadar küçüktüler. Anne dedelerinin evini gördüklerinde ise açıkça şok oldular. Ev üç odadan ibaret bir gecekonduydu. Her yeri dökülüyordu. Trakya'nın haşin kışında rüzgâr adeta evin içinden geçiyordu. Tek odada soba yandığı için diğer odalara girmek buzhaneye girmekten beterd. Hele hele dışarıdaki tuvalete gitmek tam bir azaptı.

Tabii ki ikizlere verilecek ayrı bir yatak odası yoktu. Mecburen anneleriyle oturma odası olarak kullanılan, eski püskü televizyondan kumlu gözüken filmler seyredilen odada uyuyacaklardı. Anneleri bir divanda, ikizler de daha geniş olan diğer divanda birlikte yatacaklardı. Odanın en büyük avantajı, sobanın burada oluşuydu. Yatmadan önce sobaya son kömürler atılınca oda bir süreliğine de olsa iyice ısınıyor, bu arada yorganın altına sığınan ikizler uykuyu çabuk buluyorlardı.

İkizlere dede ve anneanne birer yabancıydılar. Hürrem'in babaannesi çoktan ölmüştü. Kimse gelip de ikizlere “Hoş geldiniz kızanlar!” demedi. Tesadüfen gördüklerinde saçlarını okşadılar. Sarı kafalı Pomak akrabalar, saçları kül rengi yeğenlerini epeyce garipsediler.

Dede Hüsmen ikizlere şirin görünmeye çalıştı, bir nebze de başarılı oldu. Anneanne elinden geldiğince çocukların seveceği yemekler pişirmeye gayret etti.

Çocuklar ilk gün, bir haftanın hiç geçmeyeceğini düşündüler. Sonra Muzaffer, Zafer'in ilgisini çekecek bir şey söyledi: Gece yatıldıktan sonra atılan son kömürlerle harlanan soba odayı iyice ısıtıyor, anneleri uykuya daldıktan sonra bir süre yorganı üstünden adeta atıyor ve sütun gibi düzgün, süt gibi beyaz bacakları tamamen ortaya çıkıyordu. Durumu ikinci gece fark eden Muzaffer “Annemizin ne güzel bacakları var!” dedi Zafer'e.

Sonraki geceler Muzaffer hiç ilgilenmedi, ama Zafer geceleri annesinin bacaklarını, baldırlarını uzun uzun seyretmeyi keyif aldığı bir iş haline getirdi. Annesini bir süre seyrettikten sonra apış arası ağırlaşıyor, pipisi şişiyor, bir süre sonra gayriihtiyari pipisini okşamaya başlıyor, sonunda da pipisinden eline az da olsa sıvı bir şeyler boşalıyordu. Ancak, işin sıkıcı bölümü işte o zaman başlıyordu. Ayazda dışarı çıkmak ve tuvalette temizlenmek tam bir işkenceydi. İlk gecedan itibaren Zafer “bu son” demişti, ama her gece aynı zevk tuzağına düşmekten de kendini alıkoyamamıştı.

Okulda çocuklar ha bire “erkek olmayı” tartışıyorlardı, ama Zafer o güne dek kendisiyle oynamayı denememişti. Çocuklarla böyle konulara hiç girmemişti. Bir keresinde de bir arkadaşı “Senin kuştan ne haber?” diye sorduğunda ona okkalı bir yumruk atmıştı. Kavgayı ayıran çocuk, yumruğu yiyene “Oğlum, onun ne manyak olduğunu bilmiyor musun? Onun bu taraklarda işi olmaz” demişti.

Birkaç kez Muzaffer’e danışmış, o da kendisiyle oynamanın pis bir şey olduğunu, çok oynarsa vücudunda yaralar çıkacağını, azıtırsa kör olacağını söylemişti.

Ancak, Zafer Malkara’da ilk kez öğreniyordu ki, pis hatta çok pis bir şey olsa da, pipisiyle oynamak çok zevkliydi. Hele hele uyuyan annesini uzaktan seyrederek organını okşamak Zafer’i zevkten çıldırtıyordu. Yaşadıklarını bir sabah baş başayken Muzaffer’e açtı. Vücudunda yaralar çıkıp çıkmayacağını sordu. Muzaffer de önce boşalırken ne düşündüğünü, ne hayal ettiğini sordu.

Zafer “Annemin bacaklarına bakıyorum” diye karşılık verince “Mesele yok, pis olan başka kadınları düşünmektir, o zaman yara çıkar” dedi.

Zafer bu cevabı alınca rahatladı. Gece işretlerine devam etti. “Pisliği getiren yabancı kadınlar, onlar insanları büyük günaha sokar, onlarla olmaz” diye de kaç kere kendisini uyardı.

Muzaffer’in cevabı onu rahatlattı, ama “Malkara geceleri” başladıktan sonra üst üste iki gece rüyasında dedesi ile annesini sevişirken görmek onu bir o kadar rahatsız etti. Bu sefer de “Annemin vücudu çok güzel ama ruhu kirli” diye düşünmeye başladı.

Malkara’ya geldiklerinin üçüncü günü anneleri ikizlere şehri gezmeyi teklif etti. Seve seve kabul ettiler. Soğuk bir şubat günüydü. Biraz dolaştıktan sonra anneleri bir pastanede oturmayı önerdi. “Sıcacık pastane” fikri ikizlerin çok hoşuna gitti. Bu teklifi de seve seve kabul ettiler. Birer pasta beğendiler. Sıcak sahlep içmeye karar verdiler.

Tam sahlepler gelmişti ki anneleri Hürrem aniden kıkırdıyarak, ama şivesine dikkat ederek “Bundan sonra Amerika’da yaşamak ister misiniz?” diye sordu.

İkizler anında şok oldular. Zafer şaşkınlıktan sıcak sahleple ağzını yaktı.

Muzaffer “Anne, sen ne diyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla.

Hürrem yine kıkırdıyarak “Amerika’da yaşamak ister misiniz?” diye üstüne basa basa bir kere daha sordu.

Zafer “Kim istemez” dedi heyecanla. “Macera, hız, serseri hayat, itler, kopuklar, ipini koparan herkes, en önemlisi lüks hayat orada. Para orada. Amerika’da herkes kendi hayatını yaşıyor. Televizyonda görmüyor muyuz?”

Muzaffer de gülerek “En iyi üniversiteler de orada” dedi. Sonra annesine dönüp sordu: “Anne bu konu şimdi durup dururken nasıl ortaya çıktı? Nereden aklına geldi?”

Hürrem bir ara kızardı, sonra utangaç bir tavırla cevapladı:

“Bir bey var burada. Esasında Amerika’da yaşıyor. Kırk beş yıldır oradaymış. Amerikan vatandaşı da olmuş. Şimdi bir aylığına buraya gelmiş. Annesi ölmüş de onun cenazesi için. On beş güne kalmaz dönecek.”

“Eeee!”

“Eesi beni yolda görmüş. Çok beğenmiş. Konuşmak istedi. Birkaç kere buluştuk.”

Sonra hemen düzeltme gereği duydu:

“Gündüz. Bu pastanede veya lokantada buluşuyoruz. Bana âşık olduğunu söylüyor. Hiç evlenmemiş. Amerika’da bir sürü mülk sahibi olmuş. Benzin istasyonları falan varmış. On dokuz yaşındayken buradan bir gemiyle kaçak gitmiş. Gidiş o gidiş. Şimdi üç tane istasyonu varmış.”

Muzaffer anında hesapladı: “Kırk beş yıldır Amerika’da. On dokuz yaşında gitmiş. Demek ki şimdi altmış dört yaşında. Dedem yaşında... Senden ne istiyor?”

“Dedim ya, sözüm ona bana âşık olmuş. Hayatında ilk kez âşık oluyormuş. Çok kız arkadaşı olmuş ama hiçbirine âşık olmamış. ‘Sen Holivut artizi gibisin’ diyor. Ömrünün sonbaharını yalnız geçirmek istemiyormuş.”

Zafer “Bundan bize ne!” dercesine baktı.

Sanki bakıştaki manayı anlamış gibi Hürrem açıklamaya devam etti:

“Haliyle hiç çocuğu olmamış. Resimlerinizi gösterdim. İkiz olmanızı şans saydı. Hele hele saçlarınızın rengi ona çok ilginç geldi. Sizi de New York’a götürmek, orada okutmak istiyor. ‘Ya velayetlerini üzerime geçiririm ya da vasiyetime malları onlara bıraktığımı yazarım’ diyor. Annesi ölünce Malkara’da kimsesi kalmamış.”

Bu açıklama Muzaffer ve Zafer’in suratına kocaman bir gülücük kondursa da Muzaffer sorularına devam etti:

“Seni nasıl götürecek ki bizi de götürsün?”

“Benimle evlenmek istiyor. O zaman ben de Amerikan vatandaşı oluyormuşum. Haliyle sizleri de benim yanıma alma hakkım doğuyor.” Gülerek ekledi: “Bana İngilizce de öğrettirecekmiş.”

Bu kez şivesini tutamadı “A be, ben Türkçeyi bilem konuşamam ki” dedikten sonra gülerek ekledi: “Habire bana doğru Türkçe öğretmeye çalışıyor. Tembihledi. ‘Çocuklar gelince diline, şivene çok dikkat et’ dedi. Geldiğinizden beri bakın ne kadar dikkatliyim.”

Çocukların en son ilgileneceği nokta annelerinin şivesiydi.

Zafer yavaşça “Ama sen evlisin!” diyiverdi.

“İşte mesele burada. Adamla, onun da adı Ali...”

Muzaffer kıkırdadı:

“Karşımıza bir Ali daha çıktı. II. Ali!”

Annesi de kıkırdadı:

“Te be, kısmetim Alilerden yana açıktır... Ali Bey der ki kocandan boşan, sana hemen nikâh yapayım.”

“Bu nasıl olacak?”

“Bu işi becerse becerse babaanneniz Zarife Hanım becerir. O beni istemez. Ali Bey dedi ki ‘Mirastan pay almaman için herkes razı olur.’ Babaanneniz benden kurtulmak, mirastan beni yoksun kılmak için boşanmamı ister ama babanız Ali inat adamdır, kolay kolay boşanmaz.”

Muzaffer biraz düşündükten sonra “Bence babaannem babamı ikna eder” dedi. “Ona ben de yardımcı olurum. Ama babam değil de babaannem bizi Amerika’ya nasıl salar, onu bilemem.”

Birden aklına gelen fikir gülümsemesine neden oldu:

“Babaanneme bizim Amerika’ya gideceğimizi söylemeyiz. Hatta ‘Annem boşansın gitsin, biz seninle kalacağız, seninle yaşayacağız’ diye kıtır atarız. Boşanma gerçekleşince de Kütahya’dan kaçır, sana geliriz.”

Hürrem bu formülü pek sevdi.

“Bin yaşayasın be benim akıl küpü kızanım. Sen benden nasıl oldun bre!” diye sevinç nidaları attı.

Zafer de Muzaffer ile annesine katıldı. O da gülümsedi.

Hürrem “Şimdi siz Kütahya’ya dönünce ilk işiniz Zarife Anne’yi ikna etmek olacak” dedi. Sonra ekledi: “Bir de şey vardır be...”

“Ne var?”

“Ali Bey sizi görmek ister.”

Muzaffer yine gülümsedi:

“Ne var bunda? Hazır buradayken buluşalım Ali ile. Biz de görelim kimdir, neyin nesidir cici babamız?”

“Tamamdır. Ben yarına buluşmayı ayarlarım.”

Ertesi gün aynı pastanede öğleden sonra buluştular. Ali Bey, daha doğrusu Ali Tepecikli dedeleri yaşta, ancak sıcak bakışlı bir adamdı. Çocuklara çabucak ısındı. Önce hal hatır sordu. Sonra New York’u, biraz da ballandırarak anlattı. Benzin istasyonlarından bahis açtı. İki arabası, Astoria-Queens’te çok geniş bir apartman dairesi, ayrıca kirada dört dairesi ile Long Island’da bir yazlık evi olduğunu üslubunca, fazla böbürlenmeden ama yine de çocukları imrendirmeye çalışarak anlattı. Nazikçe göz boyamaya, çocukları kazanmaya çalıştığı aşikârdı. Ancak, farkında değildi ki çocukların sadece “Amerika” sözcüğüyle gözleri çoktan boyanmıştı.

Sonunda baklayı ağzından çıkarmaya başladı:

“Çocuklar bir ömrü yalnız geçirdim. Sizden biraz daha büyükken, on dokuz yaşında Malkara’dan İstanbul’a kaçtım. Babam çok fakirdi. Üç çocuğuna bakması mümkün değildi. Diğer iki kardeşim babama yeteri kadar yük oluyorlardı. Birkaç kere babama okulu bırakıp...”

Muzaffer nazikçe sözünü kesti:

“Kaçınıcı sınıfa dek okudunuz?”

“Lise birin ortasından terkim. On dokuz yaşında çoktan liseyi bitirmem gerekiyordu, ama iki sene sınıfta kalmıştım. Yaz-kış çalışmak zorundaydım. Okul çıkışı bir oduncuda çalışırdım. Evlere küfeyle odun taşırdım. Yazın da oduncu evde limonata yaptırır, bana sokakta sattırırdı.”

Genzini temizledi, anlatmak istediği konuya döndü:

“Babama okulu bırakmak istediğimi söylediğimde bana çok kızdı. ‘Olmaz’ dedi. Ben de sonunda İstanbul’da yaşayan mahalleden tanıdığım bir ağabeyin yanına kaçtım. Geçenlerde rahmetli olan anam arkamdan çok ağlamış. Kopuş, o kopuş oldu. İstanbul Eminönü’nde, hamallıktan tutun tezgâhtarlığa kadar her işe bulaştım. Sonraları bir arkadaşşımdan methiyesini duyunca içime Amerika sevdası düştü. Amerika’ya giden gemilerde miçoluk yaparak Amerika’ya kaçak girebileceğimi öğrenince tüm gemi acentelerini dolaştım. Sonunda beni New York’a giden bir gemiye koydular. Yanında kaldığım Malkaralı ağabeye bile haber vermedim. Beni günlerce aramış. Hatta polise gitmiş, Malkara’ya aileme haber vermiş. Çocukluk işte!”

Ali Tepecikli pek iştahlı anlatıyordu. Bir ara soluklandı. Bir yudum su içti. Devam etti:

“New York’a, çeşitli Akdeniz limanlarında dura kalka, iki buçuk ayda vardık. Sadece okyanusu aşmak yedi gün sürdü. New York’ta bir gece ben, gemidekilerin de yardımıyla karaya kaçak çıktım. Çıkış o çıkış! Kırk beş yıldır oradayım.”

Yine Muzaffer sordu:

“Amerikan vatandaşı oldunuz, değil mi?”

“Hiç ama hiç yakalanmadan Amerika’da kaçak on yedi yıl yaşadım. Yapmadığım iş kalmadı. Sonunda çalıştığım benzin istasyonunu almaya kalkınca hukuki statüm mesele oldu. Muhteşem bir avukat bir buçuk yıl uğraştıktan sonra, çok paramı aldı, ama bana yeşil kart kazandırdı. Aynı avukat yedi sekiz yıl sonra, bu sefer, beni Amerikan vatandaşı yaptı.”

Yine soluklandı. Yine bir yudum su içti:

“Çok çalıştım. Gece gündüz demedim, çalıştım. Yıllarca bırakın yaz tatili, hafta sonu tatili bile yapmadım. Çalıştığım yerde haftada bir gün tatil varsa, o gün de gider, misal süpermarkette mal taşırdım. Amerikan rüyası tabir ederler, ‘Bu ülkede çalışırsan kazanırsın’ derler. Aynen öyle oldu. Sonunda benzincilik işinde kaldım. Kısmet böyleymiş. Niyetlendiğim ilk benzin istasyonunu alamadım, ama sonunda Allah pompacı olarak girdiğim başka bir istasyonu satın almama yardımcı oldu. İstasyonun sahibi kimsesiz bir adamdı. Yaşlanınca işi bana bıraktı. ‘Bir tek sen hak ediyorsun’ dedi. Hayatımda kimseye kazık atmadım. Her işte önce çalışkanlığım, sonra da namusumla kendimi

gösterdim. İşte öyle böyle geldik bugünlere. Koskoca kırk beş yıl nasıl geçti, anlamadım gitti.”

Ali Tepecikli’nin hikâyesi Hürrem, Muzaffer, Zafer’i oldukça etkilemişti. Hikâye bitince uzun süre sessizlik oldu. Kimse söyleyecek laf bulamadı. Sohbeti sürdürmek yine Ali Bey’e kaldı:

“Hazır Malkara’ya gelmişken sizlerle tanışmak istedim. Siz de beni tanımış oldunuz. Şimdi gelelim işin özüne...”

Yutkundu, bir yudum su daha içti. Devamlı su içmesi gerekiyordu. Suratı hafifçe kızardı. Nihayet tekrar söze başladı:

“Bütün bir hayatı yalnız yaşadım. Tabii ki hanım arkadaşlarım oldu. Ama hiçbirini beni derinden etkilemedi. Üstelik, öyle bir tempoda çalıştım ki, özel hayatımı düşünecek vaktim de olmadı dersem yalan olmaz. Benim için özel hayat yemek yemek ve uyumaktı. Geri kalan saatler sadece ve sadece çalışmaya ayrılmıştı. Şükür bugünlere geldim ama nasıl geldim, siz bir de bana sorun. Yıllar geçtikçe kendime gelmeye, bu hayata sadece çalışmak için mi gelip gelmediğimi sormaya başladım. Bir ara evlenmeye kalktım, bu sefer de Amerikalı hanımların huyunu suyunu dert etmeye başladım. Bir de insan yaş ilerledikçe zor beğeniyor. Şikâyet ediyorsun ama yalnızlığa alışıyorsun, kimse evde sana karışmasın istiyorsun...”

Malkara’daki akrabalarımın da koptum. Kırk beş yıl içinde ben Amerikalı olmuşum, onlar Türk kalmışlar. Daha doğrusu ben ne Amerikalıyım, ne de Türk. Bunun için de buradaki arkadaşlarım, hatta kardeşlerim artık bana yabancı. Bir tek anacığım vardı, işte nihayet onu da toprağa verdik. Hoş, arada bir para göndermenin dışında anama da ne hayrım oldu ki!”

Herkes sessiz sakın Ali Bey’i dinliyordu. İkizlerin karşısında ilk kez onları ciddiye alan, onlara hesap veren bir yetişkin vardı. Baba gibi bir baba adayı!

Ali Tepecikli yine lafı uzattığına karar verdi:

“Gelelim sadede diyorum, ama bir türlü gelemiyorum. Sizin de başınız ağrıttım...”

Muzaffer, Zafer...”

Muzaffer’in adını önce söylemişti. Zaten bütün konuşmayı da ona bakarak yapmıştı. Muhatabı Muzaffer olmuş, Hürrem ve Zafer adeta anlatılanlara kulak misafiri kalmışlardı.

“...Annemi toprağa verdikten... sanırım on üç gün evveldi, bir gün sonra can sıkıntısı içinde çarşıda yürürken annenizi gördüm. Başka, bambaşka bir kadın. Malkara’da bir Amerikan artizi. Çok ama çok etkilendim. Sordum, soruşturdum, kim olduğunu öğrendim. Ahbaplarını tetkik ettim. Tanışma dileğimi biriyle gönderdim... Resmi ha... Ben de yamuk olmaz. Tanımadığım bir hanımefendiye yanlış yapmam. Onu rahatsız etmem. Neyse anneniz de sağ olsun, kırmadı beni, kabul etti. Bu pastanede buluştuk. Tanıdıktan sonra annenize daha da hayran kaldım... Allah’ın bildiğini kuldan ne saklayayım canım. Annenize âşık oldum. Ama söyledim. Ben de yamuk olmaz. Edebinle, adabınla...”

“Aşk” kelimesi Zafer’in kıkırdamasına neden oldu. Hürrem de hafiften kızardı.

“Abe...” diye başladı ama çabuk toparlandı: “Ama siz de Ali Bey” dedi.

Ali Tepecikli “Yok, lafımda hiç abartma yok” dedi. “Âşık oldum. Hayatımda ilk defa... Altmış dört yaşında...”

Yaşını ilk defa telaffuz etmişti. Söylediğine pişman oldu. Çocuklar “Dedemiz yaşında adam anamızla nasıl evlenir?” diye sual edebilirlerdi. Hemen konuyu geçiştirmeye çalıştı:

“Anneniz de bana sizleri, Kütahya’yı, babanız adaşım Ali Bey’i, yaşanan üzücü şeyi... hım... hadi kaza diyelim, hepsini anlattı... Belki saçma gelecek ama sizden annenizi Allah’ın emri Peygamber Efendimizin kavliyle istiyorum çocuklar... Biliyorum Hürrem’in babası var, ama bu işte ikna edilmesi gereken ilk kişi anneniz, sonra da sizlersiniz. Sizler ikna olmazsanız ben talebimi geri çekerim.”

Son söz ikizleri can evinden vurdu. Ali Tepecikli onları basbayağı adam yerine koyuyordu.

Muzaffer yekten “Biz sizi sevdik” dedi. Döndü. Zafer’e baktı. O da “Hı hı, biz sizi sevdik” dedi.

Muzaffer ilave etti:

“Yeter ki annem istesin. Biz varız.”

Ali Tepecikli öyle heyecanlandı ki ayağa fırladı, sonra yaptığıının uygun kaçmayacağını fark ettiğinden gerisingeri yerine oturdu.

“Benim niyetim, annenizle ve sizlerle bir aile kurmak. Allah bana bu yaştan sonra iki hazır çocuk ve melek yüzlü bir hanım nasip ederse benden daha mutlu bir insan olmaz.”

Kafasına takılmış olmalı ki “Kaç yaşındasınız siz?” diye sordu. “Üniversite ne zaman başlayacak?”

Yine cevabı Muzaffer verdi:

“On altı yaşındayız, lise birdeyiz. İki yıl sonra üniversite çağımız gelecek.”

“Maşallah! Ben size baba olmak isterim.”

Bir gaf yapmış olmak korkusuyla “Yani sizin babanız var, ben sadece ikinci bir baba, bir ebeveyn olmak isterim” dedi. “Eğer, bir aile kurarsak sizi Amerika’da en iyi üniversitelerde, kolejlerde okuturum. Ben okuyamadım, belki size nasip olur.”

Bu sözler Muzaffer’in gözlerinin parlamasına neden oldu. Zafer ise o sırada “Bir Ali yetmedi, şimdi başımıza ikincisi çıktı. Ali Baba sen okulu boş ver de cukkadan haber ver. Amerika’nın çekici yönlerini anlat” diye geçiriyordu.

Ali Tepecikli lafın sonuna gelmişti:

“Ben bütün derdimi anlattım. Bir müddet daha buradayım. Olmadı atlar yeniden gelirim. Eğer babanız annenizden boşanırsa, hemen nikâh işlemlerini başlatır, evlenir evlenmez de vize işlemleri

için İstanbul'daki Amerikan Konsolosluğu'na başvururuz. Sizi de en geç ağustosta New York'a aldırır, liseye kaydettiririm. Sonra ver elini üniversite.”

Kalkarlarken Muzaffer saygıyla Ali Tepecikli'nin elini öptü, Zafer âdet yerini bulsun diye şöyle bir sıktı.

Muzaffer ve Zafer için nihayet Malkara seyahati anlamını bulmuştu. Farkındaydılar, önlerine yepyeni bir yol açılıyordu.

Yolda Muzaffer “Ben adamı sevdim” dedi. Hürrem sevindi.

Zafer “İşte o da bildik bir baba. Sadece biraz fazla ihtiyar. Dede gibi baba” dedi.

Hürrem'in içi burkuldu, ama o da biliyordu ki esas olan Muzaffer'in duygularıydı. O nasıl olsa Zafer'i peşinden sürüklerdi.

Muzaffer hemen hesabını yaptı. Kilit nokta babasını boşanmaya ikna etmektir. Boşanmasa bile anneleri Amerika'ya kaçabilirdi, ama bu ikizler için hiç iyi olmazdı. Anneleri Ali Tepecikli ile evlenip resmen Amerikan vatandaşı olmadan onları resmi kanallardan Amerika'ya alamazdı. Amerika'ya kaçak girseler bu sefer okula gidemez, Ali Bey gibi sürünür dururlardı.

Allem edip kallem edip babalarının annelerini boşamasını temin etmek gerektiğini Muzaffer iyice kafasına yazdı ve bunu gerçekleştirmek için taktikler geliştirmeye daha pastaneden çıkar çıkmaz başladı.

Malkara'daki son üç günleri sıkıcı geçti, ama Muzaffer'in kafası hep dolu olduğu için dert etmedi.

Zafer ise Amerikan rüyasına dalmasına dalmıştı da bunu nasıl becereceklerini hiç dert etmiyordu. Geceleri yine annesinin baldırlarına bakarak kendisini tatmin ediyor, gündüzleri anneannenin yaptığı börekleri mideye indiriyordu. Gariptir, bir hafta boyunca Zafer Malkara'da kimseyle kavga etmedi. Kimseyle arkadaşlık kurmaması doğal haliydi, ama kimseye sataşmadan bir hafta geçirmesi zor işti.

Muzaffer ha bire takılıyor “Oğlum, yabancı saha sana zor geldi. Malkara'da şöyle dişine uygun, kanını içeceğin birisin bulamadın” diye alay ediyordu.

Zafer yalandan “Git işine” diye tepki veriyordu, ama gerçekten yad elde kimsenin kafasını yarmayı canı çekmemişti.

Anneleri Hürrem ise adeta havalarda uçuyor, Amerika'nın esas vizesinin Kütahya'da verileceğini hesap ettiği ve bu konuda en önemli yardımcısının çocuklar olacağını bildiği için ikizlere ihtimam gösteriyordu. Onların bir dediğini iki etmiyor, ufacık Malkara'da ne kadar gezecek, gidilecek yer varsa onları götürüyordu. Cebinde parası olduğu için de her gün pastanede pasta yiyorlardı. İki kere de kebabçıya gittiler.

Dedeleri Hüsmen ise torunlardan fazla yüz bulamayınca şirin davranmaktan vazgeçmiş, ikizlerle hiç ilgilenmez olmuştu:

“Te be, bunlar torun değil, sanki padişah çocuğu. Ufacık kızanlar, ama burunlarından kıl aldırılmazlar.”

Sayılı günler çabuk geçti. Çocuklar Malkara Seyahat’e bindirildi, İstanbul’a yollandı. İstanbul-Kütahya dönüş biletleri zaten ceplerindeydi. Yeteri kadar paraları da vardı.

Hürrem uğurlarken çocuklarına sarılarak “Güzel haberleri tez yollayın, hadi gari!” dedi.

İkizler annelerinin boşanma talebini, Malkara’da anneleriyle mutabık kalmalarına rağmen babaanneye hiç açmadılar.

Kütahya’ya gelince sonra altı ay süren davanın sonunda babalarının müebbet hapis cezasına çarptırıldığını, hâlâ Yargıtay’da karara itiraz yolunun açık olduğunu, ama babalarının moral açısından iyiden iyiye göçtüğünü öğrendiler. Hiç umursamadılar.

Bir gece ansızın Zafer babaannesine babasını hapishanede ziyaret etmek istediğini söyledi. Babaanne çok şaşırdı. Babaları tutuklanalı altı ay olmuştu ve bugüne dek ikizler babalarını değil ziyaret etmeyi akıl etmek, Kemal birkaç kez teklif edince bile “Biz o aşağılık katili bir daha görmek istemiyoruz, o artık bizim babamız değil” diyerek reddetmişlerdi.

Babaanne şaşırdı ama pişmiş aşa su katma korkusuyla Zafer’deki değişikliği umursamadı. Göz ucuyla Muzaffer’e baktı. “O da ziyarete gitmek istiyor mu?” diye içinden sordu. Muzaffer oralı bile değildi.

Zafer atıldı ve “Muzaffer istemiyor, ben yalnız gideceğim” dedi.

Babaanne üstelemedi. İçinden “Buna da şükür!” diye geçirdi.

Oğlunun ömür boyu hapis alması en hafif tanımıyla onun bir daha oğlunu dünya gözüyle “dışarıda” göremeyeceği anlamına geliyordu. Zarife Hanım bu duruma o kadar üzülmüşü ki dünyayla ilişkisini neredeyse tamamen kesmişti. Artık onun için tek hedef Rabbine kavuşacağı güne ulaşmaktı. Zafer’in girişimi bir nebze olsun, ha bire darbe yiyen ruhuna serin sular serpti.

Torununa “Bu arşamba görüş günü. Beraber gideriz” dedi.

Zafer hemen “Olmaz, ben yalnız gideceğim” deyiverdi.

Zarife Sağlam torunlarıyla didişecek gücün bedenini çoktan terk ettiğini biliyordu. Üstelemedi. Sadece “Yalnız gidemezsin. İçeri almazlar. Seni Kemal götürsün. O görüşmeye girmez, babanla baş başa görüşürsün” diyebildi.

arşamba günü, artık ailenin tüm işlerine koşan rahmetli Yılmaz Bey’in yadigârı Kemal, Zafer’i saat 11.00’de evden aldı. Zafer o gün okul yerine Kütahya Hapishanesi’ne gitti.

Kemal önceden ayarlamıştı. Özel bir odada baba-oğul baş başa görüştüler. Görüşme yarım saat sürdü. Görüşmeye girerken Zafer’de herhangi bir heyecanlanma emaresi olmadığı gibi Kemal, Zafer’in ziyaret sonrası çok keyifli olduğunu gözlemledi. Babasını demir parmaklıklar ardında

görmek Zafer’i hiç üzmemiş, hatta neşelendirmişti.

Kemal içinden “Rahmetli Yılmaz Bey ve Zarife Anne hariç, bu aile çok garip” diye geçirdi ama hiç ses etmedi. O rahmetlinin hatırına Zarife Anne’ye yardımcı olmak, ömrünün kışında bir nebze olsun sıkıntılarını gidermek amacıyla aileye yakın duruyordu. Gerisi onu ilgilendirmezdi.

Zafer-Ali görüşmesinin hemen ertesi günü hapishane müdürü Kemal’i çağırttı. Ali’nin kollanması için, Zarife Anne’nin ricasıyla Kemal hapishane müdürüyle iyi ilişkiler kurmuştu; müdüre, bazı ihtiyaçlarının giderilmesinde yardımcı oluyordu.

Kemal çağrıyı duyar duymaz hapishane müdürüne ulaştı. Müdür “Ali seni acil görmek istiyormuş” dedi. “Gelecek görüşme gününü bekleyemezmiş.”

“Ne ola ki?”

“Vallahi bilmiyorum. Bana bir şey söylemedi. İnatla yanıma çıkmak istedi. Bir an önce seninle görüştürmem için adeta yalvardı. Müebbedi yedikten sonra iyice garipleşti. Ne istediğini ben anlamadım. Hele sen bir dinle.”

Ali’yi, yasak olmasına rağmen, müdürün odasında Kemal’le görüşturdüler. Müdür, Ali gelir gelmez odadan çıktı, ikisini baş başa bıraktı.

Ali yekten söze girdi:

“Bana bir avukat bulabilir misin?”

“Senin avukatın var ya! Ne oldu, avukattan bir şikâyetin mi var?”

“Yok, yok ben sordurdum. O anlamazmış. Başka mesele.”

“Hayır olsun, bu sefer ne var?”

“Boşanacağım.”

Yine de çok şaşırmıştı. İçinden hemen “Buradan çıkar çıkmaz müjdeyi Zarife Anne’ye yetiştiririm” diye geçti.

Kemal çok meraklanmıştı. Daha düne kadar “Hürrem’i kimseye yâr etmem. Hele bir çıkayım, ondan da intikamımı alacağım” diye tutturan Ali şimdi boşanmaktan bahsediyordu.

Kemal gayriihtiyari “Hayır olsun. Ne oldu ki?” dedi.

“Orospu, Malkara’da önüne gelenin altına yatıyor. Zaten orospuluğu Malkara’da meşhurdu. Önce babamla sikişti, beni baba katili yaptı... Şimdi de beni Malkara’da rezil ediyor.”

Yılmaz Bey’le ilgili Ali’nin iddialarını her duyduğunda Kemal kıpkırmızı kesiliyordu. Rahmetli velinimetine başkası hakaret etse etrafi yıkardı, ama Ali manyağıyla itişmek olmazdı. Hele hele arada

Zarife Anne olunca!

Kıpkırmızı olsa da sesini çıkarmadı.

Ali de anlatırken renkten renge giriyordu. Anlattıkça hiddeti artıyordu.

“O orospuyu kendi ellerimle gebertmek isterdim, ama artık benim dışarı çıkmam çok zor. Orospunun haberleri kısa sürede Kütahya’ya ulaşır, hapishaneye uzanır. Dört duvar arasında, Malkara yetmezmiş gibi, bir de Kütahya’da da rezil olurum. İnsan arasına çıkamam. Mahpusta puştlar zaten birbirinin açığını arıyor, para mara da çenelerini kapamaz. Zaten baba katili diye içeride hiç itibarım yok. Bir de üstüne ‘boynuzlu’ ilan edilmek istemiyorum. Böyle giderse yakında arkamdan teneke çalarlar. Beni tefe alırlar. Ne olur, beni hemen boşayacak bir avukat bul.”

Kemal bir kez daha şaşırdı. O güne dek Ali’nin ağzından “itibar kaybetmek”, “rezil olmak” gibi laflar duyulmuş değildi. Koskoca Kütahya’da değil kendi itibarını, ailesinin itibarını iplemeyen tek bir kişi varsa o da Ali’ydi.

Ancak, artık bunlar önemli değildi. Zaten Zarife Anne gelininden kurtulmak, ona mirastan pay vermemek için çareler arıyordu. “Ali’yi boşanmaya nasıl ikna ederiz?” diye az düşünmemişlerdi.

Kaç kez Zarife Anne “Ben o hıznırı bilirim. Ali ölür de boşanmaz. Dışarı hiç çıkamayacak, ama hep karısını da öldürme planlarıyla yaşayacak” diye dert yanmıştı.

Kemal Ali’yi sakinleştirmesi gerektiğini düşündü.

“Sen merak etme, ben araştırır soruştur, muhakkak sana iyi bir boşanma avukatı bulurum. Olmadı Eskişehir’den getirtiriz. Olmadı, Hürrem’i ama zorla, ama parayla ikna ederiz. Ne yapar eder, seni boşarız. Sen dert etme.”

“Bak Kemal, beni boşat, sana hayat boyu minnettar kalayım. Kurbanın olayım beni boşat.”

“Merak etme, sen bu işi olmuş bil.”

Ali neredeyse Kemal’e sarılıp onu öpecekti.

Kemal içinden “Ne de olsa o da insan, müebbedi yiyince dünyası altüst oldu. Düşmez kalkmaz bir Allah! Dün koca Kütahya’nın burnundan getiriyordu. Önüne çıkana bela oluyordu. Şimdi ne hallere düştü!” diye geçirdi.

Kemal, Hürrem’in Malkara’da yediği herzeleri Ali’nin nasıl duyduğunu az çok anlamıştı. Zafer’in anlattığını tahmin ediyordu. Ama üzerinde durmadı. Sadece içinden “O karıdan beklenirdi!” diye geçirdi.

Kemal hapishaneden dönüşte, akşam vakti demedi, dükkânı kapar kapamaz Zarife Hanım’a uğradı.

Salonda televizyon seyreden Muzaffer ile Zafer, Kemal’in bir işaretiyle yan odaya geçtiler.

“Sana mjdem var!” diye lafa girince yaşlı kadın neye uğradığını şaşırdı.

Yıllardır ona kimse müjde vermemişti. Zar zor “Hayır olsun, ne var?” diye sordu.

“Duaların kabul edildi. Ali, Hürrem’den boşanmak istiyor.”

“Kemal, sen ne dediğini biliyor musun? Yüreğime indirme!”

Kemal, Ali’yle görüşmesini bir çırpıda anlattı. Zarife Hanım duyduklarına bir türlü inanamadı.

Sonunda nihayet ikna olunca birlikte yörenin en iyi boşanma avukatını tutmaya karar verdiler. Ancak işi sağlama bağlamak için Kemal’in Malkara’ya gitmesi ve Hürrem’le görüşüp, ona hem kllyetli bir para teklif etmesine, hem de boşanmayı reddederse münasip bir lisanla tehdit etmesine karar verdiler.

Kemal hemen işe girişecekti.

Ertesi sabah Muzaffer okula gitmek üzere evden çıktı ama okula gitmedi. Hayatında ilk defa okulu asıyordu. Doğru postaneye gitti. Malkara’daki dede evinde telefon olduğunu biliyordu. İki saat boyunca postanede bekledi. Nihayet onu çağırdılar. Heyecanla telefon kulübesine girdi. Bir yandan da bir daha postaneye uğramak zorunda kalmamak için annesinin evde olması için dua ediyordu.

Telefona anneannesi ıktı. Hemen annesini istedi. Kadın zaten tanımadığı ve katiyen yüz bulamadığı torunuyla sohbet edecek değildi.

Hal hatır sormadan “Hürrem!” diye seslendi. “Kütahya’dan oğlun Muzaffer arıyor.”

Hürrem’in yüreği ağzına geldi. “Hayır olsun!” diyerek telefona koştu.

“Anne ben Muzaffer.”

“Ee, ne oldu?”

“Senin iş tamam.”

“Yani...”

“Yani babam boşanmayı kabul etti.”

Hürrem o an bir çığlık attı.

“Sahi midir bre kızanım? Bak benimle maytap gemeyesin.”

“Sahi. Sahi. Üstelik...”

Muzaffer bir an durdu:

“Bak burayı dikkatli dinle.”

“Dinlerim be Muzafferim. Süyle”.

“Boşanma isteği babamdan gelecek. Seni Malkara’da Kemal Abi ziyaret edecek. Boşanma isteğini sana o bildirecek. Sen boşanmak istemeyeceksin...”

“Sen ne dersin be kapçık ağızlı...”

“Yahu dinle. Lafı tamamlayım. Sen boşanmak istemiyor gibi yapacaksın.”

“Nedenmiş ki o?”

Muzaffer annesini taklit etti:

“Cukkayı kapacağız be yavu!”

Hürrem çok heyecanlanmıştı. Kör istemiş bir göz... Muzaffer ikinci gözden bahsediyordu.

“Nasıl kapacağız paraları?”

“Sen ‘Boşanırsam ortada kalırım’ diye tutturacaksın. ‘Parasız ne yaparım!’ diye ağlaşacaksın. ‘Para olmazsa boşanma yok’ diyeceksin.”

“Desene kapacağım sipalileri. Yaşa be çoparım.”

Muzaffer bozuldu. “Kızan” lafına yeni alışıyordu. Annesi bir de ortaya “çopar” kelimesi çıkarmıştı.

“Sakın ha boşanmaya hevesli gözükme.”

“Muzaffer...”

“Ne var?”

“Kaç para isteyeyim?”

“Ben de sana onu söyleyecektim. Amerikan parası isteyeceksin. Dolar. Sakın yirmi bin dolardan aşağısına razı gelme. New York’ta lazım olur.”

“New York’ta tüm masraflarımızı Ali Tepecikli, üvey baban olacak herif görecektir ya...”

“Ya anne, adamı deli etme. Kendimize ait bir miktar para olsun. Fena mı?”

Hürrem bir an düşündü:

“Haklısın be kızanım. Kendi paramız da olsun... Amerikan parası... Dolar... yirmi bin dolar...”

Gerçekten telefon konuşmasından sadece üç gün sonra eve gelen bir araba, Hürrem’i Güngör Otel’e götürdü. MİT emeklisi Zeynel Özdebir bu kez de Kemal için Malkara’daki arkadaşlarını devreye sokmuştu.

Kemal, Hürrem'i otelin lobisinde karşıladı. İkisi de ezelden beri birbirlerinden hoşlanmazlardı. Yalandan el sıkıştılar, hal hatır sordular.

Kemal fazla vakit kaybetmek istemedi.

“Hürrem, bak neden geldim biliyor musun?”

“Ben Malkara'dan geçiyordun da öyle bir uğradın sandım.”

Kemal içinden “Tövbe estağfurullah, buralara neden geleyim, gelsem sana neden uğrayayım!” diye geçirdi.

“Bak Hürrem, duydun, Ali müebbet yedi. ‘Artık Hürrem’e yar olmam’ diyor.”

“Neden olmasın? Yollar geçim paramı. Beklerim babamın evinde beyimi.”

“Müebbet demek hayat boyu hapis yatacak demek. Hiç çıkmayacak.”

“Çıkar, çıkar, geçenlerde babam dedi. Kaç ahababı müebbet yemiş de çıkan aflarda salıvermişler.”

“Af çıksa bile on yıl mı, yirmi yıl mı sonra çıkar. Ali beni beklemesin diyor.”

“Yani...”

“Yani senden boşanmak istiyor.”

Herkesin aklından şüphe ettiği Hürrem sanki “boşanma” lafını o an duyuyormuş da aniden şoka girmiş gibi Kemal'in suratına öyle bir baktı ki Kemal de kadının çok şaşırdığına inandı.

Bir müddet susan Hürrem “Yani beni istemiyor. Artık beni sevmiyor” dedi.

“Diyor ki ‘Ben içeride, o dışarıda bir ömür geçmez’ diyor. ‘O genç bir kadın, beni bekleyip de o da dışarıda mapus hayatı yaşamasın’ diyor.”

“Bunları Ali mi diyor? Duy da inanma. A be Kemal, benle kafa mı bulursun? Bütün yolu benimle maytap geçesin diye mi geldin?”

“Olur mu be Hürrem! Ben Ali bana ne dediyse sana aynen onu söylüyorum.”

“İyi de ben ne olacağım?”

“Gençsin, bulursun birini, yeniden evlenirsin.”

“Küçücük Malkara'da, kim ister babasını vurmuş bir adamın eski karısını? Kim ister ikizleri? Benim bundan sonra koca yüzü görmem mümkün değil.”

Kemal, Hürrem'e içinden hak verse de bunu belli etmedi.

“Bak ben bunu da düşündüm. Ali’ye ‘Kadını ortada bırakmayalım’ dedim. O da ‘Bu konuyu anamla konuş’ dedi. Zarife Anne de sana para yolladı.”

“Ne kadar yolladı?”

Kemal miktarı söyledi.

“Olmaz. Dolar isterim. Hem de yirmi bin dolar.”

Kemal şaşkınlıktan donakaldı. Çünkü Hürrem’e teklif ettiği para Türk lirasıydı, ama yirmi bin dolardan fazlaydı. Hem de oldukça fazla. Üstelik doları nereden bulacaktı? Durumu aynen Hürrem’e anlattı. Yirmi bin dolardan fazlasını vereceğini, ama Türk lirası ödeyeceğini söyledi.

Hürrem uzun süre direndi. Sonra babası çağrıldı. Babası dükkân sahibi bir arkadaşını da yanına aldı, birlikte Hürrem’i ikna etmeye çalıştılar. Verilecek miktarın yirmi bin doların epey üzerinde olduğuna dair yeminler ettiler.

Sonunda Hürrem’in babası Hüsmen “Sana yirmi bin doları ben vereceğim. Merak etme” dedi. Belli ki kızını iyi tanıyan Hüsmen farkı cebe atmaya niyetlenmişti.

Hürrem yirmi bin dolar alacağını duyunca rahatladı. Notere gittiler. Hürrem, Kemal’in verdiği avukat ismine boşanmak için yetki verdi. Kemal noterden aldığı yetki kâğıdını cebine koydu ve anında Malkara’yı terk etti.

Hürrem’in babası Hüsmen haliyle paralara el koydu. Bulga-ristan’dan viski-sigara kaçakçılığı yapan “dostlarından” kara borsa fiyatına yirmi bin doları bir haftada temin etti. Hürrem’e verdi. Arada kalan farkı da cebe indirdi.

Herkes bu alışverişten memnundu.

Kütahya’da avukatlar tarafları çok çabuk boşadı. Zarife Anne aksini istedi, ama başta Ali olmak üzere kimse üzerinde durmayınca hâkim kendiliğinden çocukların velayetini annelerine verdi. Ömür boyu hapiste yatacak babaya velayet verecek hali yoktu.

Boşanma haberi Malkara’ya ulaşınca Hürrem hemen Ali Tepecikli’yi aradı. Tepecikli çok ama çok sevindi.

“Seni kendime eş almak üzere Malkara’ya bir kez daha geliyorum” dedi.

Hürrem’in evlilik haberi kısa sürede Kütahya’ya ulaştı. Babaanne habere sevindi, demek ki Hürrem ailelerinden tamamen kopacaktı, ama Hürrem’e gereğinden fazla para kaptırdıklarını da düşündü. Kemal ise resmen kazık yediklerine inandı.

“Meğer orospu benimle pazarlık yaparken çoktan başka bir herife kancayı takmış, beni de kendine acındırarak kazıklamak sevdasındaymış. Başardı da!”

Adamın yaşını öğrenince Kemal’in aklına Yılmaz Bey’in geliniyle münasebet kurup kurmadığına

dair ilk kez bir şüphe girdi.

“Tövbe estağfurullah! Ben de içimi bozdum” diye düşündü.

Hürrem’in neredeyse babası yaşındaki yeni kocasının New York’ta yaşadığı haberi Kütahya’da yankılanınca bazıları “Hürrem’e aptal diyenler utansın. Karı önce katil Ali’yi başından attı, şimdi de Amerikalı bir herif bulmuş, ona kapaklanmış, Amerikalı enişte Hürrem’i Amerikalarda bir eli yağda, bir eli balda yaşatacakmış” diye dedikodu yaptılar. Ali Tepecikli onların gözünde artık “Amerikalı enişte”ydi!

Tabii ki “Ali Tepecikli meselesi”ni Ali Sağlam da duydu. Oralı olmamış gibi davrandı ama “Oğlum, Hürrem orospusu Ali’yi bir kez daha boynuzladı. Önce babasıyla, şimdi de bir Amerikalıyla! Karı dikiş makinesi mübarek!” sözleri kulağına geldiğinde bir kez daha kahretti.

“Ben karıyı çoktan boşadım” demesine rağmen kimse ciddiye almadı. O da hapisten çıkınca Hürrem’i bu sefer de Amerika’da öldürmeye yemin etti!

Ali Tepecikli birkaç kez Türkiye’ye gelmek zorunda kaldı, ama 1984 yılı Haziran ayında Hürrem’le hem resmen evlenmiş hem de eş durumu nedeniyle Amerikan Konsolosluğu’ndan geçici oturma vizesini almıştı. New York’a gitmeden “Tepecikli çifti” ikizleri İstanbul’a getirttiler. Nasıl olsa velayet annede idi. Ali Bey –üvey baba– ikizlerden gerekli belgelerin fotokopilerini, birkaç da vesikalık fotoğraf aldı.

“New York’ta vatandaşlık ve göçmen işlerine bakan en güçlü avukatlık bürosuyla anlaştım. Çok pahalılar ama tuttuklarını da koparıyorlar. Annenizin vatandaşlığını en geç altı ay içinde alacaklar. O zaman sıra size gelecek. Anneniz vatandaş olunca siz de doğrudan Amerika’da yaşama, hatta Amerikan vatandaşı olma hakkını kazanacaksınız.”

İkizler Kütahya’da babaannenin yanında kaldılar. Ancak, olur da oyunlarını bozar diye babaanneye New York sevdalarını katiyen açmadılar. Malkara’da anneannelerinin evinde kalmaları zaten imkânsızdı. Ayrıca okul düzenlerinin de bozulmasını istemediler.

İkizler çok sıkıcı bir yazın ardından 1984 sonbaharında lise ikiye başladılar. Zafer zaten okuldan kopuktu, ama bu dönem Muzaffer de isteksizdi. Sanki bu dünyada yaşamıyor, okulda bütün gün düşler görüyordu. Hocaları birkaç kez ikaz ettiler, ama “okulun en çalışkan öğrencisi” Muzaffer uyarıları hiç dinlemedi. Zira dinleyecek durumda değildi. O artık Amerika hayaliyle yaşıyordu.

Zaten Amerika’da en iyi okullarda okuyacaktı.

Zafer ezelden beri okuldan kopuktu ama o da bu kez gece gündüz Amerika’da yaşayacağı yeni hayatının hayallerine dalmıştı. En çok da “Amerikan gangsterleri”ni merak ediyordu. New York’ta kendini mafyaya kabul ettirmeyi hedefliyordu.

“İyi haber” yılbaşına doğru geldi. “Cici babaları” –Muzaffer adını öyle koymuştu– bir mektup yolladı ve annelerinin vatandaşlık işleminin tamamlandığını, kış tatilinde İstanbul’a geleceğini, onlarla İstanbul’da buluşacağını, vize işlemlerinin ardından doğrudan New York’a uçacaklarını

bildirdi.

İkizler sevinçten deliye döndü. Babaanneye fazla bilgi vermediler. Sadece cici babalarının hal hatır sormak, anneleri hakkında bilgi vermek üzere mektup yolladığını söylediler.

Muzaffer şubat tatili yaklaşırken babaannesine, tatilde cici babasının İstanbul'a gelip, onları New York'a götüreceğini söyledi. Geri dönmeyeceklerini ise bildirmedi.

Yaşlı kadının itiraz edecek hali yoktu. Zaten velayetleri annedeydi. İtiraz etse ne değişirdi ki! Üstelik, yabancı bir ülkeyi görmeleri çocukların ufkunu da açardı. İkizler geçen yaz evde ihtiyarların yanında çatlamışlardı. Bari bu tatilde biraz içleri açılsındı.

İkizlere pasaportu Kemal çıkardı.

1985 yılının Şubat başında cici babalarıyla İstanbul'da buluştular. Cici baba onlara bir hafta içinde Amerikan vizesi aldı. Amerika'daki avukatlar, konsolosluga verilmek üzere önemli bir mektup koymuşlardı. Mektupta Ali Tepecikli'nin Amerika'daki tüm başarılı kariyerini sıralamışlar, maddi açıdan çok güçlü olduğunu belirtmişlerdi. Ayrıca, Ali Tepecikli'ye İstanbul'da, yine Amerikalı hukuk bürosunun bulduğu bir Türk avukat da yardımcı olmuştu. Avukatlara olukla para akıyordu ama işlerin tereyağından kıl çeker gibi hallolması Tepecikli'yi mutlu ediyordu:

“Bu yaşımdan sonra dünya güzeli bir kadına koca oldum. İkiz evlatlarım oldu. Hayatta daha ne isterim? Paraları mezara götürecek değilim ya!” diye düşünüyordu.

İkizler kış tatilinin ikinci haftası New York'a uçtular.

Babaanneye, ikizlerin artık anneleriyle beraber New York'ta yaşayacaklarına dair bir mektup yazmayı Ali Tepecikli akıl etti.

Kadının mektubu aldıktan sonra yaşaması için tek bir neden bile kalmadı.

Zarife Sağlam 1985 yılının Haziran ayında Yılmaz Sağlam'a kavuştu!

İkizler hayatlarında bir daha Kütahya'yı ve Malkara'yı ne gördüler ne de özlediler.

Ali Tepecikli'nin apartman dairesi New York'un beş ilçesi arasında Manhattan ve Brooklyn'den sonra en büyüğü olan Queens'in Astoria semtinde 32. sokaktaki 34-20 no'lu koca apartmandaydı. Daire, üç yatak odası ve büyük salonuyla apartmanın en geniş dairelerinden biriydi. Bulunduğu mevki ünlü New York metrosunun bir durağına oldukça yakındı. New York'un merkezi sayılan 5. Cadde ile Central Park'a metro on beş dakikada ulaşıyordu. Metroyla Central Park veya tiyatrolar semti 42. Cadde-Broadway'e günün her saati ulaşmak çok kolaydı. Semtte daha çok Yunan asıllı Amerikan vatandaşları ikamet ediyordu. Zaten, Ali Tepecikli de bu daireyi bir Yunanlı dostunun tavsiyesi ve arabuluculuğuyla satın almıştı. Semtte Yunanlılar ağır bastığı için Türk damak zevkine uygun lokantalar bulmak çok kolaydı. Şehirde ise bir sürü Türk lokantası vardı. Ayrıca, Ali Bey'in apartmanına çok yakın Yunan bakkalında bazı Türk ürünü gıda maddeleri satılıyordu.

Muzaffer ve Zafer yeni şehirlerini, yeni semtlerini, yeni evlerini çok sevdiler. Kısa zamanda

alıştılar. İkisinin de ayrı ayrı odaları vardı.

Anneleri yetişkinler için açılan İngilizce kursuna devam ediyordu. Kurs epeyce yoğundu. Haftada beş gün dörder saat. İlginçtir, okul yıllarından beri ders çalışmak ve hatta değil kitap, gazete okumakla arası hiç hoş olmayan annelerini bu kez hoş bir telaş içinde buldular.

Anneleri tatlı telaşını “Artık Amerikalı oldum, vatandaşı olduğum ülkenin dilini çözemezsem bu ülkede mutlu olamam!” diyerek ifade ediyordu. “Bir an önce İngilizceyi kıvırmam lazım!”

Muzaffer önce annesiyle içten içe alay etti.

“Sen daha Türkçeyi doğru dürüst kıvıramıyorsun!” diye geçirdi. Ama sonradan annesinin gayretinden hoşlanmaya başladı.

Ali Tepecikli akşamları genç ve güzel karısına ders çalıştırıyordu. Bir yandan gayretine saygı duyarken, bırakın grameri, kelimeleri bile öğrenmede yaşadığı zorluklar nedeniyle bazen de sıkılıyordu.

“Hürrem sana bir şey öğretmek deveye hendek atlatmaktan bile zor!”

Bu sözü duyunca Hürrem’in morali bozuluyor, suratı asılıyordu. Ancak Ali Bey kısa sürede kendisini suçlamaya başlıyor, genç ve güzel karısının hemen gönlünü almaya çalışıyordu. Zaten Hürrem ne yaparsa yapsın Ali Tepecikli’nin onunla münakaşa etmeye hiç niyeti yoktu. Karısının üzerine titriyor, her fırsatta onu övüyor, hatta yüceltiyordu.

Ders çalışırken Ali Bey’in arada bir kendini kaybetmesi abartılacak bir sorun değildi. Hürrem de kendi zaafını pekâlâ biliyordu.

“Te be çalışmaz benim kafacık. Ama isterim İngilizce öğreneyim!”

İkizler de vatandaşlık başvurusunu yaptıktan sonra aldıkları geçici izinle bir eyalet lisesinin yabancı öğrenciler için açtığı İngilizce kursuna yazıldılar. Sabahtan akşama bu kursa gideceklerdi. Kurstan sertifika alabilirlerse 1985 sonbaharında liseye tekrar başlayacaklardı.

Türkiye’de orta birden beri İngilizce dersi almışlardı, ama müfredatta İngilizce dersi ne kadar yoğun olursa olsun, pratikte doğru dürüst bir şey öğrenmediklerini New York’a gelince anladılar.

Muzaffer her zaman olduğu gibi kursta da kısa sürece üstün yeteneğiyle dikkatleri çekti. Zafer baştan oralı olmadı ama Muzaffer onu “Bak, mankafa anamız bile bir şeyler öğrenmeye çalışıyor, burada mutlu olmak için buranın dilini öğrenmemiz şart. Yoksa, liseye de kabul edilmez, dımdızlak ortada kalırsın” diyerek uyarmaya çalıştı.

Zafer başlarda oralı olmadı, New York’ta o kadar dolaşacak, o kadar gezecek yer vardı ki, okula gitmek yerine avarelik etmeyi tercih etti.

Sonunda Muzaffer cici babasıyla özel bir konuşma yaptı.

Bir gece Ali Tepecikli Zafer’i akşam yemeği sırasında uyarma gereği duydu:

“Annenize karım olduğu için vatandaşlık verdiler, ama üvey çocuklar için işi daha sıkı tutuyorlarmış. Malum, aramızda kan bağı yok. Elin Amerikalısı kendi dilini bile öğrenemeyen genç insanları ülkesinde istemiyor. Bana avukat söyledi. İngilizceyi kıvıramazsanız size uzun vadeli oturma izni vermeyeceklermiş. O durumda vatandaşlık almayı hayal bile etmeyin.”

Bu sözler etkisini gösterdi; zaten zeki bir çocuk olan Zafer, dersleri takip etmeye başlayınca İngilizceyi epeyce ilerletti.

1985 yılının Haziran ayı geldiğinde ikisi de İngilizceyi meramlarını anlatacak kadar öğrenmişlerdi. Haziran sonundaki sınavı ikisi de kazandı. Ali Tepecikli ikizleri hemen eve yakın bir liseye yazdırdı. İki yıl bu okulda okuduktan sonra üniversiteye veya koleje gitmeye hak kazanacaklardı.

Muzaffer öğrendiği İngilizceyle yetinmedi. Bütün yaz sürecekleleri İngilizce kurslarına da yazıldı. Kurs her gün dörder saatti. Ama sonunda lisede rahat edeceğini biliyordu. Zafer “Nasılse liseye kabul edildim, uzun süreli oturma iznini de aldım, kursa gerek yok!” diye düşündü, ama Muzaffer onu da zorla kursa yazdırdı. Ali Tepecikli de “Yeter ki siz okuyun, ben her türlü masrafı karşılarım” diyerek kurs ücretlerini ödedi.

Hafta sonları ise gezilere ayrılmıştı. Ali Tepecikli hem karısının hem de çocukların New York’u bir an önce tanımalarını, dünyanın başkenti bu şehre çabuk alışmalarını ve uyum göstermelerini istiyordu.

Hafta sonu gezilerinde New York’u oluşturan beş ilçeyi de az biraz olsun tanıdılar. Metroyla bol bol şehrin uzak mahallelerine gittiler. Manhattan ve Queens’te bazı semtleri çok dolaşmışlardı, ama Brooklyn, Bronx ve Staten Island’da bazı meydan ve semtleri de görme şansını elde ettiler.

Mutlukla öğrendiler ki, bu şehirde kendileri gibi dışarıdan gelen bir sürü insan var. New York’un bir göçmen şehri olduğunu, şehirde neredeyse yüz yetmiş tane ayrı dil konuşulduğunu ve her üç kişiden birinin ABD dışında bir ülkede doğduğunu da öğrendiler.

Dokuzuncu bölüm

New York

1985 yılının Eylül başında Queens'teki Henry Gradstein Lisesi'ne başladıklarında Muzaffer ve Zafer önce epey zorluk çektiler. Dilden yana pek sorunları yoktu. New York'ta geçen yedi ayı iyi değerlendirmişler, İngilizce konusunda epey yol kat etmişlerdi.

Ancak, dile hâkimiyet her sorunu çözmüyordu. Bir ülkeye ısınabilmek, alışabilmek için sadece o ülkenin dilini öğrenmek yetmiyordu. Ülkenin kültürüne, değerlerine, örf ve âdetlerine de alışmak gerekiyordu.

Üstelik sözüm ona gerçek Amerikalıyı tarif eden ve “wasp” adı verilen “hem beyaz, hem Anglosakson, hem de Protestan” öğrenci neredeyse hiç yoktu. Muzaffer'in deyimiyle okulda “öz Amerikalıları” zenci öğrenciler temsil ediyordu!

Yunan asıllı ve İspanyol asıllı öğrencilerin ağırlıkta olduğu okul, kendi memleketlerini hayatlarında hiç görmemiş Çinlilerle, İtalyanlarla, Hintlilerle doluydu. Türkiye'yi ise ikizler temsil ediyordu. Bir Türk öğrenci daha vardı ama o hiç Türkçe bilmiyordu, sadece sorulduğunda babasının Türk olduğunu söylüyordu. Hiç Türkiye'ye gitmemişti.

Muzaffer ile Zafer okulda epey ilgi çektiler. İlk Türk öğrenciler oldukları için değil. Burada da tek yumurta ikizleri; okula başladıkları ilk günden itibaren “*exactly same as the other*” yani “tıpkısının aynısı” olarak anıldılar.

Burada da ikinci hafta sınıfları ayrıldı. Çünkü hem öğretmenlerden biri, Zafer'e de, Muzaffer'e de sorulan sorulara hep Muzaffer'in cevap verdiğini fark etmişti, hem de okul idaresi bir ikizin diğer ikizi karakter olarak ezme ihtimaline engel olmak istemişti!

Kültürel zorluklar çekmesine çektiler, ama hiç yakın arkadaşları olmamasını da dert etmediler. Doğal olarak onlar birbirleriyle arkadaştı. Zaten diğer çocuklar hayatlarına giren fuzuli insanlardı. Onlarla sadece ve sadece gerektiğinde yakınlaşmalıydılar.

Yunanlıların, İspanyolların, Çinlilerin, İtalyanların, velhasıl okulda temsil edilen tüm etnik kökenlerin “gang” adını verdikleri birer çeteleri vardı. Ders aralarında beraber geziyor, beraber konuşuyorlardı. Çetelerin esas amacı, kendilerine göre, etnik kökenleri nedeniyle diğer öğrenciler tarafından ezilmelerine engel olmaktı. Ancak, okul çok karışık olduğu için, neredeyse okulda temsil edilen tüm etnik kökenlerin birer çetesi vardı. Çeteler birbirlerine devamlı ters bakıyorlardı. Zafer içinden “Keşke biz Türklerin de bir çetesi olsa!” diye geçirdi.

Zafer, okulda başka bir yönüyle de hemen sivrildi.

Bir Çinli öğrenci Zafer'e teneffüste bulunduğu yerde duramayacağını söyledi. Zafer önce Çinlinin İngilizcesini anlamadığını düşündü. Çocuğa sözlerini tekrar ettirdi.

“Orada durma!”

“Nedenmiş o!”

“Orası bizim yürüyüş güzergâhımız. Biz yürürken önümüze çıkar, asabımızı bozarsın.”

Zafer gülmeye ve İngilizce “Sikerim sizin güzergâhınızı, sikerim sizin asabınızı” demeye kalkınca Çinli anında Zafer’in üzerine atıldı. Atıldı ama atıldığına da bin pişman oldu. Zafer’in gözü döndüğünde vücuduna acayip bir güç yüklenirdi. Yine öyle oldu. Ne zaman çocuğu altına aldı, ne zaman çocuğun ağzını burnunu dağıttı, kimse anlamadı. Muzaffer zorla araya girdi. Kardeşini Çinli çocuğun üzerinden güçlükle aldı.

O sırada etraflarına Çinli altı yedi öğrenci sardı, anlaşılan ikizleri dövmeyi düşünüyorlardı ki onların etrafını da yunan çetesinden çocuklar sardı. Yunanlılar ikizleri Çinlilerin elinden kurtardı.

Kavga okul idaresine yansımadı. Zira çete raconunda bir diğerini idareye gammazlamak yoktu.

Muzaffer Yunanlıların kendilerine destek vermelerine çok sevindi, ama bunun bir komşuluk dayanışması olmadığını da çabuk öğrendi. Yunanlılar zaten Çinlilere gıcıktı, Zafer’in yiğitliğini gözleriyle görünce de onu da çetelerine almaya karar vermişlerdi. Muzaffer’i de Zafer’in hatırına idare edeceklerdi.

Okulun üçüncü haftasında Zafer Yunanlılar çetesine “yabancı çete elemanı” kontenjanından katıldı. Çeteyle dolaşmayı önce yadırgasa da sonradan benimsedi. Çetede, filmlerde gördüğü gibi, New York mafyasını hatırlatan özellikler bulmuştu!

Zafer çete arkadaşlarını aslında ne sevdi ne de benimsedi. Onlara sadece ihtiyacı vardı. “Gerçek New York”’a onu bu çetenin sokacağına hükmetmişti. Zira çetenin dışarıda da “büyük ağabeyleri” vardı! Muzaffer’in de itirazı olmadığına göre çeteyle beraber gözükmesinde bir sakınca yoktu.

Okul açıldıktan iki ay sonra Muzaffer okulun kahramanı oldu. New York Eğitim Dairesi-Queens Bölümü, her yıl yaptığı gibi, liselerarası standart bir matematik sınavı yapmış ve Muzaffer okulda ikinci sınıflar seviyesinde birinci, Queens bölgesinde de üçüncü olmuştu. Ülkeye daha on ay kadar önce gelen, İngilizceyi birkaç ay önce söken bir öğrencinin bu üstün başarısı yerel gazetelerde bile yer aldı.

Eğitim daire şefi okula gelerek Muzaffer’i bizzat tebrik etti. Ay sonunda ilk üçe girenler için yapılacak törene davet etti. Okul idaresi de Ali Tepecikli’yi okula çağırarak, velisi sıfatıyla kutladı, yapılacak törene onu da davet ettiler.

Akşam evde Ali Tepecikli bir yerlerden bulduğu Kulüp Rakısı’nı açtı, iki kadeh içti. Hürrem acı olduğu için içki içmediğini söyledi. İkinci kadehten sonra Ali Bey sevinçten resmen ağladı, Muzaffer’i bağrına bastı. Allah’a, ona geç yaşında da olsa, böyle bir sevinç yaşattığı için şükretti. Ertesi gün de Muzaffer’in başarısı şerefine hem Muzaffer’e hem Zafer’e birer saat aldı.

Ali Tepecikli üvey oğlunun başarısına gözyaşı dökerken Hürrem de onu teskin etti:

“A be ne var bunda ağlayacak. Bizim çopar her bir dersini çok iyi bilir. Her bir dersi iyi çalışır!” dedi.

Adı okulda “Harika Türk”’e çıkan Muzaffer’i hemen o gün okulda üstün başarılı çocuklara ayrılmış

sınıfa transfer ettiler.

Muzaffer de o gün Amerika’da çok başarılı olacağına iman etti. Amerika’nın en önemli bilimadamlarından biri olmak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair kendi kendine yemin etti.

Henry Gradstein Lisesi’nde daha birinci dönem sona ermeden Muzaffer de Zafer de kendi mecralarını bulmuş, o mecrada akmaya başlamışlardı.

Haliyle Amerika’ya alışmaya, uyum göstermeye çalışan bir başka kişi de Hürrem’di.

Hürrem hayatında ilk kez kaloriferli bir apartman dairesinde oturmanın keyfine çabuk vardı. Hizmetçiler yakıyordu, hizmetçiler temizliyordu ama yine de Kütahya’daki konakta bile sobalı evde oturmanın nasıl zahmetli olduğunu, her odası eşit ısınan evde yaşamamanın ne kadar ayrıcalıklı olduğunu Hürrem, Amerika’daki evinde öğrendi.

Hürrem’in kocasının ilgisinden ziyadesiyle memnun olduğu da aşikârdı. Ali Tepecikli, karısını hemen her hafta sonu bir yere gezmeye götürüyordu. New York’ta gittiği her yerde ilginç ve yeni bir şey öğrenen Hürrem hafta sonu gezilerini çok seviyordu. Hürrem’i fazla ilgilendirmiyordu ama hafta sonu gezilerine ikizlerin de katılması Ali Tepecikli’yi çok memnun ediyordu. Kırk beş yıl yalnız yaşadıktan sonra gezmeye “maale” çıkmak ona büyük zevk veriyordu.

Geceleri de eve, nereden buluyorsa buluyor, Ali Bey Türk filmlerinin video kasetlerini getiriyor, yemeğin hemen ardından hepsi o gece getirilen filmi seyrediyordu. Hürrem çok iyi yemek yapamazdı ama ne yapsa Ali Bey çok beğendiğini söylüyor, sık sık dışarıdan hazır yemek getirerek evdeki yemeklere takviye yapıyordu.

Ama Hürrem için gündüzler geçmek bilmiyordu. İngilizceyi ne kadar öğrenirse öğrensin, televizyonda anlatılanları anlamakta büyük güçlük çekiyor, zaten anlama gayretinin yarattığı gerilim de seyrettiğinden keyif almasını engelliyordu. Renkli televizyon seyretmek çok keyifliydi, ama konuşulanları doğru dürüst anlamamak Hürrem’in kısa sürede dikkatinin dağılmasına, dolayısıyla seyrettiği filmde kopmasına neden oluyordu.

Kütahya’da da evde çok sıkılırdı ama hiç olmazsa televizyonla oyalanıyordu. New York’taki televizyon çok daha yeni, çok daha büyüktü, ama Kütahya’dakinin verdiği keyfi vermiyordu. Bu yüzden Hürrem gündüzleri sık sık dışarı çıkmaya başladı. Evin etrafındaki çarşılarda birkaç tur atmak, yeni insanlar görmek, sokaktaki kalabalığa, renk cümbüşüne karışmak bir nebze olsun neşesini yerine getiriyor, zamanın geçmesine vesile oluyordu.

Sokakta dolaşırken en büyük avantajı burada garipsenmemesiydi. Sarı saçları, mavi gözleri burada şaşkınlık yaratmıyordu, ancak burada da erkeklerin ona arzulu gözlerle baktığını hissetmek, güzelliğinin dünyanın en zengin ülkesinde de geçer akçe olduğunu görmek çok hoşuna gidiyordu. Sokakta dolaşmaya biraz da hayran bakışları üzerinde toplamak, beğenilmenin keyfine varmak için çıkıyordu.

“A be ben burada doğmuş olsam, çoktan Olivut artizi olmuştum!” diye söylenerek kendi kendine övgüler yağırdırıyordu.

Hürrem'in şansı yaver gitti ve bir gün manavdan meyve alırken yanında iki kadının Türkçe konuştuğunu duydu. Kadınların aralarında sarf ettikleri Türkçe sözler kulağına dünyanın en güzel melodisi gibi geldi.

Hemen kadınlara kendisinin de Türk olduğunu söyledi. Kocaları Tatar asıllı Eskişehirliydi ve epeydir Amerika'daydılar. Biri Eskişehir'e geldiğinde New York'a iki yıl önce gelen Hatice'yle tanışmıştı, hemen o yaz da evlenmişlerdi. Hatice de New York'a yerleştikten sonra Ayşe ile kocasının başka bir Tatar arkadaşı arasında çöpçatanlık yapmıştı. Hatice, Ayşe'nin gelişiyile hayatına renk geldiğini söylüyordu. Kocaları aynı mahallede birer apartmanın "supervisor"luğunu, Türkçe deyişle kapıcılığını yapıyorlardı.

İkisinin de biyolojik yaşı Hürrem'den oldukça küçüktü ama akıl yaşları büyük olduğu için kısa sürede kaynaştılar. İleriki aylarda Hatice on yaş büyük "Hürrem Ablası"na sık sık akıl verecekti.

Hürrem de kadınlara kendi geçmişini, tabii ki eski kocası ile eski kayınpederi arasında yaşanan trajediyi işin içine katmadan, bir çırpıda anlattı. Kadınlar Hürrem'e adreslerini verdiler. İki sokak ötedeki evlerinin yerini tarif ettiler. Ertesi gün Hürrem'in onları ziyaret etmesi için sözleştiler.

Hürrem akşam kocasına gündüz tanıştığı hanımları anlattı. Kocası çok ama çok memnun oldu. Hürrem'in canının sıkıldığını o da hissediyor ve endişeleniyordu. Ertesi gün Hatice ve Ayşe'nin ziyaretine giderken pasta ve çiçek alması için Hürrem'e bol para bıraktı.

Hatice ve Ayşe, Hürrem'in hayatına renk kattılar. Hemen her gün görüşür oldular. Beraber olunca sohbet bitmiyordu. Kadınlar Hürrem'in evine ziyarete geldiklerinde Hürrem onlara videodan Türk filmleri seyrettiriyordu. Böylece, Hürrem sadece yad ellerde anadillerini konuşarak, kültürlerini paylaşarak kadınlarla ahbaplık yapmış olmuyor, onlara Türk filmi ulaştıran bir arkadaş olarak da kabul görüyordu.

Bir gün Hürrem'in dikkatini karşı apartmanın kapıcısı zenci bir adam çekti. Adam ona dışarı her çıkışında hevesle bakıyordu.

Öğleden sonra veya akşamüzeri dışarı çıktığında genellikle hem çalıştığı hem de yaşadığı apartmanın önünde bir işle uğraşırken veya arkadaşlarıyla konuşurken gördüğü adama bir gün alıcı gözle baktı, gördüklerinden de oldukça etkilendi. Oldukça uzun boylu, giydiği kalın gocuğun altında bile geniş omuzları belli olan adamın atletik bir vücudu vardı. İkinci gün daha dikkatli baktığında; teninin çikolata renginde ve cila sürülmüş gibi parlak, gözlerinin ise koyu yeşil olduğunu fark etti. İlk defa yeşil gözlü bir zenci görüyordu. Yan yana geldiklerinde Hürrem'in adamın yüzünü görebilmek için başını epey yukarı kaldırarak bakması gerekti.

Elinde değil, adamla göz göze geldiğinde yüzü kızardı, yanakları al al oldu, sanki kasıklarından aşağı ılık bir şeyler akmaya başladı. Adam da onu alabildiğine süzmüştü.

Sanki birbirlerini çektiler ve adeta birbirlerine teğet geçtiler.

O günden sonra siyahi adamı bir an olsun görebilmek Hürrem için günün en anlamlı eylemi olmaya başladı. Evden çıkışlarını, adamın çalıştığı apartmanın kapısına çıkışıyla çakıştırmaya başladı.

Dışarı çıkmadan önce perde ardından adamın apartmanının ön kapısını gözetliyor, adam kapıda gözüktükten sonra aşağı iniyordu.

Akşam eve dönerken de adamı genellikle kendi apartmanının önünde oyalanırken buluyordu. Sanki o da, Hürrem'i bir kez daha görmeden günü sonlandırmak istemiyordu.

Astoria semtindeki apartmanın en mutlu kişisi muhakkak ki Ali Tepecikli'ydi.

Burayı takriben on iki yıl önce almış, bir gün içindeki kiracılar taşınınca yeniden kiraya vermemiş, üç yatak odalı, koskoca salonlu, mutfığı içine yemek masası konacak kadar büyük daireye altı yıl önce hiç ihtiyacı olmadığı halde kendi başına taşınmıştı. Astoria'ya taşındıktan sonra, iş dışında ömrünü bu evde geçirir olmuştu. Bu evde akşamları dışarı daha az çıkıyordu. Son yıllarda Long Island'daki yazlık evine de ya bir kere ya da iki kere uğruyordu. O da yanında bir hanım arkadaş olursa!

Ali Tepecikli yıllardır her gün üç benzin istasyonunu dolaşır, hâsılatı kontrol eder, ihtiyaçları not alır, aybaşlarında da bankadan dört dairesinin kirasını toplardı. Hamdolsun, son on beş yıldır eline hem kiralardan hem de üç benzin istasyonundan yüklü para geçiyordu. O da bütün işlerine bakan muhasebe ve emlak bürosuna aylık ödemelerini muntazam yapıyor, vergisini öderken örnek vatandaş olmaya azami dikkat gösteriyordu.

Ancak, yıllar geçtikçe geliri misliyle artmış, ama misliyle mutsuz bir insan olmaya başlamıştı. Önceleri mutsuzluğunun kökenini anlamadı. Yıllardır nerede akşam orada sabah yaşıyordu. New York'ta gezmediği eğlence merkezi, yemek yemediği lüks lokanta kalmamıştı. İsteddiği kadın emrindeydi. Candan arkadaşı Jack, ona istediği an istediği gibi bir kadın bulurdu. Evini hizmetçi temizliyor, giysileri kuru temizleyicide yıkanıyor, ütüleniyor, hatta isterse kolalanıyordu.

Her ay oluk gibi para harcıyor, yine de küple para biriktiriyordu. New York'ta geçen kırk beş yılın son on beş yılı bolluk içinde geçmişti. Allah otuz yıldır çektiği eziyetlerin karşılığını ona geri ödemeye başlamıştı.

Önceleri mutsuzluğunun, artık ağzından eksik olmayan pas tadının nedenini çözemedi. Yediği önünde yemediği arkasındaydı! Allah'a şükür bir sağlık sorunu da yoktu. Neydi peki mutsuzluğunu, huzursuzluğunu nedeni?

Cevabı, 1984 yılının Ocak ayında annesinin ölüm haberi gelince kafasına dank etti. Hayatta tek bağlı olduğu insan da göçüp gitmişti. Üstelik, onu bile hayat gözüyle doğru dürüst görememiş, canı gönülden bağrına basamamıştı. Koca, koskoca bir ömrü yalnız, yapayalnız geçirmişti. Halbuki yalnızlık Allah'a mahsustu!

Ancak, giderayak annesinin ruhu onu Hürrem'e emanet etmiş olmalıydı ki hayatta yapayalnız olduğunu keşfettikten sadece birkaç gün sonra önüne Malkara'da "afet-i devran" Hürrem çıkmıştı.

Ali Tepecikli Hürrem'e gördüğü an vurulmuştu.

İkizlerle Malkara'da ilk tanıştığında gönlünü onlara olduğu gibi açmıştı. Gerçekten tam kırk yıldır

yalnız, yapayalnız bir adamdı. Ama şimdi âşıktı.

Allah yine yüzüne baktı ve çok kısa sürede Hürrem'i de, dünya tatlısı –o böyle görüyordu– ikizleri de New York'a, kendi yanına alabildi. Artık, varını yoğunu paylaşacağı üç insan vardı. Nihayet bunca yıllık yalnızlığına değmişti.

Ali Tepecikli Hürrem ve hele ikizler de yanına taşındıktan sonra akşamları iple çeker oldu. İşyerinde kılı kırk yaran, aksi ve nobran adam şimdi hoşgörülü, olgun, güler yüzlü biri olmuştu.

Eskiden “Yine akşam oldu, bakalım bu akşam mumu nerede söndüreceğiz” diye hesap güden, son yıllarda da dışarı çıkmaya üşenip, geceleri tüketemeyen adam “Akşam olsa da eve gitsem!” sevdalarına tutulmuştu.

Neredeyse her akşam içki içerken şimdi canı hiç çekmez olmuştu. Âşıktı ve aşk onu zaten her daim “serhoş” gezdiriyordu.

Hürrem ilk aylarda normal olarak karşıladı, bilincine pek varmadı ama sonradan bir şeylerin eksikliğini hissetmeye başladı. Kocasını Ali Tepecikli ona çok iyi davranıyordu. Bir dediğini iki etmiyordu. Yediği önünde yemediği arkasındaydı. Ama yine de bir şeyler eksikti. Önceleri adlandıramadı. Ama sonunda çözdü:

Şansı cinsel açıdan yine yaver gitmemişti!

Ali Tepecikli artık altmış beş yaşındaydı ve haliyle cinsel istekleri Hürrem'inki kadar yoğun değildi!

Karısına çok düşküncü, ama bir baba, bir ağabey gibi. Karısına âşık olduğunu söylese de aşkının cinsellik dozu hayli düşüktü. Cinsellik gönlüne çok seyrek düşüyor, düştüğünde de Hürrem daha ne olup bittiğini anlamadan çok çabuk hevesini alıyordu.

Hürrem bazen onu coşturmak için yatakta kocasına sıkı sıkı sarılıyor, ama Ali Bey bu durumu cinselliğe değil, sıcak ve saf bir sevgiye yoruyordu. O da karısına sıkı sıkı sarılıyor, Hürrem bu yaklaşımı cinsel davete cevap olarak algılayıp heyecanlanıyor, ama biraz sonra kocasının koynunda mışıl mışıl uyuduğunu fark edince, ister istemez kendini kötü hissediyordu. Birkaç kez kocasının erkekliğini yekten okşamayı denemiş, Ali Tepecikli elini nazıkçe itmişti.

Hürrem, erkeğe cinsel coşkuyu veren testosteron üretiminin yaşlandıkça azaldığını bilmiyordu, ama yaşlıların cinsel isteklerinde azalma olduğunu tabii ki duymuştu. Kocasını evlenmeden yaşını başını gizlememiş, olduğu gibi beyan etmişti; zaten gözle görüleni nasıl gizleyecekti. Hürrem, Ali Bey'le ilgili her ayrıntıyı bilerek evlenmişti. Evlenmeden önce “Olsun varsın, ben ölüyü bile diriltirim!” diye düşünerek güzelliğine, cazibesine güvenmişti.

Güzelliğin biyolojik gerçeklerle baş edemeyeceğini evlendikten sonra anladı. Bu kez de “Olsun varsın, cinsellik olmasın, beni ne kadar çok seviyor, beni nasıl koruyor!” diyerek avunmak istedi, ama kendi biyolojisi kısa sürede tersine görüşleri aklına yığmaya başladı. Ona “sen genç bir kadınsın” diye bağırmaya başladı.

Bir süre aklına gelenleri elinin tersiyle itmeyi denedi. İçindeki biyolojik sesi dinlememeye çalıştı. Uzunca bir süre idare de etti. Ama vücuduna fazla söz geçiremedi.

İstek, şehvet ve arzu, Michael’a bir gün alıcı gözle bakınca Hürrem’i tamamen teslim aldı. Karşı apartmanın yeşil gözlü, uzun boylu erkek güzeli zenci kapıcısı Michael!

Michael’ı her görüşünde istek, şehvet, arzu birlik olup Hürrem’i yönetmeye başlıyordu. Hürrem adamı her gün görmeden, ona bakarak içindeki coşkuyu kışkırtmadan gününü geçiremiyordu artık.

Michael herhalde bekârdı. Yanında hiç kadın görmemişti. Onun da Hürrem’e bakışları giderek daha kışkırtıcı, daha davetkâr hale geldi. Belli ki Hürrem’in zaafını çabucak fark etmişti.

Michael bir gün Hürrem’e gülümsedi ve “Merhaba!” dedi. Hürrem de Michael’ı selamladı. Daha ilk merhabadan sonra, ayaküzeri neden yaptığını bilmeden, yarım yamalak İngilizcesiyle Hürrem ona neredeyse tüm geçmişini anlattı. Kötü İngilizcesi için bin defa özür diledi.

Genç kadını gülümseyerek dinleyen adam da kısa ve öz cümlelerle esasen Güneyli olduğunu, New York’a iş için dört yıl önce geldiğini söyledi. Ancak, evli ve bir çocuk babası olduğunu duyduğunda Hürrem’in suratı alabildiğine asıldı. Hürrem’in anladığı kadarıyla karısı, iki yaşındaki çocuğunu da alarak birkaç aylığına Güney’e, memleketleri Georgia-Savannah’a gitmişti, ama yakında dönecekti.

Michael, Hürrem’in hayal kırıklığına uğradığını anlayınca eliyle kalbini gösterdi. Hürrem yine neşesini buldu, “Evliyse bana ne!” diye iç geçirdi.

Tanıştıklarının üçüncü günü kapı önünde konuşurlarken birden yağmur bastırdı. Michael ıslanmamak için apartmandan içeri girmeyi teklif etti. Apartmanın girişinde Hürrem adamın kendisine çok yaklaştığını hissetti. Michael Hürrem’in ıslanan ve alnına düşen saçlarını düzeltmek bahanesiyle kadına iyiden iyiye yaslandı, adeta göğüs göğüse geldiler. O an Hürrem kalbinin kafesinden fırlayıp uçacağını sandı. Açık tenli yüzünün kıpkırmızı kesildiğini tabii ki göremedi ama yanaklarının alev alev yandığını hissetti.

Michael kadına iyice abandı ve onu duvara dayadı. Hürrem adamın kabaran erkekliğini kendi baldırlarında hissetti. Nefesi değişmeye başladı. Adam sonunda dudaklarına doğru bir hamle yaptı. O an Hürrem’in altından yer kaymaya başladı. O da elinde olmadan bir an için adamın nefesi ile kendi nefesini birleştirdi. Ama çabuk toparlandı. Koridorda her an birileri belirebilirdi. O zaman da rezalet çıkardı. Hürrem’in Türk kültürüyle şekillendirilmiş aklı böyle düşündü.

“Olmaz” dedi. Sonra cümlesini düzeltti: “Burada olmaz.”

Adam onu ellerinden adeta sürüklercesine çekerek bir daire önüne getirdi. Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Belli ki, kapıcılığını yaptığı apartmanın giriş katında oturuyordu.

Kapıdan içeri girdiklerinde ikisi de birbirine saldırmaya hazır birer hayvana dönmüştü.

Hürrem o gün kendisinden sekiz yaş küçük Michael tarafından evrile çevrile sevildi. Michael yatağa girer girmez bir kaplana dönüştü. Hürrem’i sanki sevmedi, dövdü. Ama yatakta dayak yemek Hürrem’e son yılların en büyük hediyesi oldu. Cinsellikten hayatının herhangi bir günü –Ali ile en

vahşı günlerini yaşarken bile– bu kadar zevk aldığını hatırlamıyordu. Ona o gün öyle geldi.

Michael bir türlü doymuyor, Hürrem “Artık yeter!” diye bağırmaya başlayacağı sırada ne yapıp ediyor Hürrem’i tekrar kendinden geçiriyordu.

Hürrem, Michael’ın siyah ve büyük yılanına ilk günden tutuldu. Bu renkte ve bu büyüklükte, üstelik bu kadar hünerli erkek organı hiç görmemişti. Yılanı severken kendine engel olamayıp heyecandan birkaç kez ısırıldı.

İlk buluşmadan sonra Hürrem Michael’ı düşünmeden bir an bile geçiremez oldu. Her an aklında o vardı ve her an seviştikleri dakikaları özlüyordu. Epeyce de dalgındı. Akşam, anlattıklarını dinlemediğini birkaç defa fark edince Ali Tepecikli “Sende bugün bir acayıklık var. İyi misin?” diye sordu.

“Bir şey yok. Galiba biraz üşütmüşüm.”

Üşütme bahanesiyle o gece erkenden yattı. Yatakta Michael’ı ve o gün onunla yaşadığı muhteşem dakikaları hayal etti.

“Benimle bugüne dek; ne Ali ne de Malkara’daki oğlanlar bu şiddette sevişmediler. Sevişmenin bu kadar zevkli olduğunu bilmiyordum” diye düşündü.

Bu başkaydı, çok başka!

İleriki günlerde Hürrem, Michael’ın evine her gün ama her gün bir kere uğradı. Her buluşmadan sonra sanki meydan dayağı yemiş gibi bütün vücudu ağrıyor, bazen ısırılan bir yeri morarıyor, ama o değil şikâyet etmek, bu ağrıların müptelası haline geliyordu. Sadece moraran yerleri kocasının görmesinden çekiniyordu.

Sabah kocası işe, oğulları okula gittikten sonra kuşluk vaktini zor ediyor, saat on bir gibi doğru Michael’ın kapıcılık yaptığı apartmanın kapısında belirip anlaştıkları üzere başını sağ eliyle ovunca Hürrem işareti anlıyor, bir solukta evden fırlıyor, Michael’ın açık bıraktığı daire kapısından içeri süzülüyordu.

Birilerinin onları görüp görmediği, hakkında dedikodu yapıp yapmadığı Hürrem’i artık ilgilendirmiyordu. Çünkü gözü zenciden başka hiçbir şey görmüyordu. Hatta bir gece kocası yanaşınca “hayır” demeye kalkmış, sonra “hayır” demesinin kocasını huylandırmasından korkarak adamın “işini görmesine” izin vermişti.

Ancak, güzel günler çabuk geçti.

Bir gün yine Michael’ın evinde kan ter içinde seviştikten sonra yan yana yatarlarken Michael birden “Karım ve çocuğum yarın geliyorlar” dedi.

Hürrem adamın ne demek istediğini bir kez tekrar ettirdikten sonra anladı. Kuru bir sesle “Ne yapalım yani!” demeye çalıştı.

Ertesi gün perde aralığında Michael'ın siyahi ama hem çok genç hem de çok güzel karısının elinde iki yaşında dünya tatlısı bir çocukla taksiden inişini hüzünle seyretti.

Kendisini koyverse hüngür hüngür ağlayacaktı. Dile kolay, artık müptelası olduğu oyuncağı elinden alınıyordu. Michael artık cinsel arzularını karısıyla tatmin edecekti. Biliyordu, karısı yokken Michael'ın ihtiyacının bir cevabı olmuştu. Ama umursamamıştı. Zira o da alacağını alıyordu. Bundan böyle Michael genç karısını bırakıp da kendisiyle ilgilenmezdi. Daha beteri, hadi ilgilense, sevişecekleri yer de ellerinden alınmıştı.

O an aklına kendi evi geldi. Kendi kendine “Katiyen olmaz!” diye bağırdı. Her an çocuklarına veya kocasına yakalanabilirdi. Zevk uğruna yaşadığı bunca keyifli bir hayattan olmayı göze alamazdı.

Düşündü: Ali Tepecikli onu boşasa ne yapardı? Daha doğrusu ne yapabilirdi?

Artık Amerikan vatandaşı olduğu için onu sınır dışı etmezlerdi, ama kimse ona iş vermezdi. Bulsa bulsa kötü ve çok az ücret ödeyen işler bulabilirdi. O an içi ürperdi. Ödü koptu. “Allah esirgeye!” diye söylendi.

Karar verdi. Ne yaşadıysa yaşamıştı ve artık sona gelmişti. Bundan böyle Michael'ı yolda görse doğru dürüst selam vermeyecekti. O karısına, kendisi de kocasına dönecekti.

Kararını vermesine verdi ama iki gün bütün benliğini zindanda hissetti. Sokakta rasgelse, dönüp Michael'a bakmıyor, Michael da ona bir kelime olsun söylemiyordu. Yeniden birer yabancı olmuşlardı.

Hürrem bu duruma çok bozuluyordu. Michael'ı çok ama çok özliyordu. Özlediği Michael değil onun hünerli ve kocaman kara yılanıydı. Onlar beraberken sadece şehvet dilinden anlıyorlar, içlerinde yanan ateşi karşılıklı söndürerek birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Birbirlerinin içindeki ateşi söndüren birer itfaiyeciydiler.

Hürrem, ne üzerine yemin ederse etsin, Michael'ın tenini arzu etmekten kendini alamıyordu. Bu durum onu daha sinirli, daha aksi yapıyordu. Evde Ali Bey ne dese, bu dönemde karısından azar işitir olmuştu. Hem de ne azarlar!

Hürrem, Ali Tepecikli'ye açıkça ters davranmaya başladı, en haksız yere kırdığı anlarda bile gönlünü almaktan imtina eder oldu.

Bir gece adam onunla sevişmek istediğinde öyle ters davrandı ki, adamcağız kös kös sırtını dönüp uyumaya çalıştı.

O gece Ali Bey karısına, sevişmeyi reddettiği için değil ama ters ve aşağılayıcı davranışlarından dolayı çok kırıldı. Evlendiklerinden beri ilk kez bu kadar kırılmıştı.

Hürrem'in önce dalgın, şimdi de sinirli halleri Ali Bey'i ister istemez rahatsız ediyordu. Belki aklına bir şeyler geliyor, ama ya kondurmak ya da yüzleşmek istemiyordu. “Buna bir haller oldu. Haydi hayırlısı!” diyordu.

Bir gün Hürrem, Hatice ile Ayşe’yi ziyaret etmek üzere sokağa çıktığında Michael’ın apartmanın kapısında yalnız başına durduğunu gördü. Önce oralı olmadı.

Tam yanından selamsız sabahsız geçecekken birden adama döndü ve yarım yamalak İngilizcesiyle “Beni hiç mi özlemiyorsun?” diye sordu.

Michael kollarını açarak “Çok ama çok özlüyorum” dedi.

Hürrem etrafına baktı. Ortada kimse yoktu. Michael da etrafı kolaçan ettikten sonra parmağıyla Hürrem’i işaret ederek “Sen beni özlemiyorsun” dedi.

“Niyeymiş o?”

“Karım geldikten sonra beni sildin.”

“Esas sen beni sildin.”

“Türk lokumu –Hürrem’e bu adı takmıştı– seni çok ama çok özlüyorum. Neden artık buluşmuyoruz?”

Hürrem birden durakladı. Duyduklarından hem mutlu olmuş hem de ürkmüştü.

“Artık buluşacak yer yok ki. Karın devamlı evde.”

Michael sırtıttı:

“Senin ev var ya, hem bütün gün boş, çocuklar okulda, kocan işte.”

Hürrem birden kızardı ve sanki hiddetlenmiş gibi “Olmaz, mümkün değil” dedi.

Hızlı hızlı yürümeye başladı. Michael arkasından bir şeyler söyledi. Hürrem sözleri “Özlüyorsan her şey mümkündür” diye anladı. Hiç cevap vermedi. Adeta koşmaya başladı. Ama kendi evinde buluşma fikri ne kadar korkutucu gelse de bütün gün aklına takıldı.

Hürrem birkaç gün gündüz düşlerinde, uykusuz geçen birkaç gece de yatakta uykuyla cebelleşirken Michael’ı eve alma fikriyle boğuştu. Ne aklı Michael’ı eve almaya yatıyor ne de aklından Michael’ı çıkarabiliyordu. Michael ile kendi evinde sevişme fikrinden hem şiddetle korkuyor hem de onu şiddetle arzuluyordu.

Her zaman olduğu gibi duyguları aklından üstün çıktı!

Bir sabah pencereden sokağı seyrederken Michael kendi apartmanının önünde belirdi ve o an yukarı Hürrem’in penceresine baktı. Göz göze geldiler. Michael’ın istediğini elde edemeyen gariban çocuklar gibi boynunu bükerek mahzun bakışı Hürrem’in yüreğini anında teslim aldı. Gayriihtiyari eliyle Michael’a yukarı gelmesini işaret etti. Michael gülümsedi, yok hayır, açıkça güldü. Kendi apartmanına geri girdi. Hürrem ne yaptığını anlamadı. Biraz sonra elinde bir alet kutusuyla tekrar belirdi ve hızlı adımlarla Hürrem’in apartmanına doğru yürüdü.

Kapı zili aşağıdan çalındığında Hürrem “Kim o?” diye sormadan apartmanın giriş kapısının otomatığını açtı, koştu daire kapısını da araladı.

Kalbi küt küt atıyordu. Biliyordu, sütbeyazı yanakları al al olmuştu. Biraz sonra asansörün kendi katında durduğunu işitti. Kendi dairesine doğru yönelen adımları duydu. Biraz sonra kapısı aralandı. Biri “Hanımefendi, musluk tamiri için beni çağırtmışsınız. İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

Hürrem söylenenleri tam anlamadı ama kuru bir “Girin!” diyebildi.

Michael koridorda Hürrem’le karşı karşıya geldiği anda elindeki alet kutusunu yere bıraktı. Hürrem’e öyle bir davetkâr baktı ki daire kapısını bile doğru dürüst kapamadan hırsıyla birbirlerine sarıldılar. Adam Hürrem’i ağzından, boynundan, alnından öpmeye başladı. Öpüyor mu hırsıyla ısırıyor mu, pek ayırt edilemezdi. Ama zaten Hürrem öpülmekten çok ısırılmaktan hoşlanıyordu. Kendini bildi bileli haşince, hırpalanarak, hatta sille tokat dövülerek sevmekten inanılmaz bir zevk alıyordu.

Sevgililer öpüşmekten ilk heveslerini aldıktan sonra sokak kapısını kapamayı akıl ettiler. Yatak odasına vardıklarında Hürrem çoktan eteğini ve bluzunu üzerinden atmıştı. Michael ne zaman soyundu, ne zaman Hürrem’in üzerinden sutyen ve külotunu çıkardı, Hürrem sonradan hiç hatırlamayacaktı.

Hürrem o gün siyah, kocaman ve çok hünerli yılanına kavuştuğu için çok mutlu oldu. Onunla doyasıya oynadı, oyuncağını doyasıya sevip okşadı.

Sonradan o gün kendisinin de, Michael’ın da kaç defa zevkin zirvesine fırladıklarını sayamadı. Ancak akşamüzeri aynada boynunun mosmor kesildiğini görünce ürktü ve kendine geldi.

Yine de, içinden bir ses “Olsun varsın, boğazlı kazak giyer, durumu idare edersin!” dedi. O da bir kez daha içinden gelen sesi dinledi.

O günden sonra yine rutinler başladı. Günün herhangi bir saatinde Michael bir bahane buluyor, karısına birkaç saat ortada gözükmeyeceğini söylüyordu. Mahallenin tesisat işlerinin tümünü o hallediyordu sanki. Karısı yalanı yutuyor mu, durumu mu idare ediyor, orası belli değildi. Ama Michael da Hürrem de kadının ne düşündüğünü, ne hissettiğini umursamıyordu.

Apartmanda durumun farkında olanlar vardı muhakkak, ama Hürrem ile Michael bunu da umursamıyorlardı. Onlar artık dünyada kendileri dışında kimseyi görmeyen birer mekanik aşk tutsağına dönüşmüşlerdi.

Bir hafta, iki hafta, üç hafta durumu idare ettiler. Ama bu denge, daha doğrusu dengesizlik sonsuza dek gidemezdi, gitmedi de!

New York’taki yeni hayatlarında Muzaffer ile Zafer’in yatak odaları ayrıydı, ama yine de geceleri yatmadan önce sohbet etme alışkanlıklarını yerine getirdiler. Artık her gece Zafer Muzaffer’in odasına gidiyor, Muzaffer uyumaya karar verene dek sohbet ediyorlar, günün özetini çıkarıp görüş alışverişinde bulunuyorlardı.

Bir gece Muzaffer ansızın “Annemizin cici babamızı sevmediği ne kadar belli” deyiverdi.

Zafer umarsız “Öyle mi dersin!” dedi.

“Bence çok belli. Başta cici babamızın zenginliği, New York’taki hayat, annemizin gözünü boyadı, ama artık sıkıldı.”

“Niye ki?”

“Aradığı erkeği bulamadı da ondan. Biri gencecik kadın, diğeri ihtiyarın teki. Annemi istediği gibi beceremiyor. Annem istediğini alamıyor.”

“Olsun, annemiz evlenirken adamın yaşlı olduğunu zaten biliyordu. O parayı çok sever. Para uğruna her şeye katlanır. Hem parayı kim sevmez ki?”

“Oğlum, annem düzüşmeyi de çok sever. O düzüşmeden yapamaz.”

Zafer aniden morardı:

“Orası bizi ilgilendirmez.”

Muzaffer müstehzi güldü:

“Annem boş durmuyor zaten. Burada da kendini becertecek birini buldu.”

Zafer’in suratı birden asıldı:

“Bir bildiğin mi var?”

“Bir şeyler biliyoruz. Zamanı gelince anlatırım.”

“Bana bak, ciddisin, değil mi?”

“Sen benim böyle konularda dalga geçtiğimi ne zaman duydun? Bir gün yanıldığımı gördün mü?”

Zafer bir an düşündü:

“Belki annemiz cici babamıza saf sevgisini gösteriyor... Cici babam bizimle ilgilendiği için ona minnet duyuyor...”

Muzaffer açıkça kızdı:

“Ulan manyak, anamızın bizi safça sevdiği bir gün oldu mu, bir gün olsun bizi bağına bastı mı ki, cici babamız bize sahip çıkıyor diye ona minnet duysun? Hem ben annemiz, cici babamızı sevmiyor demiyorum ki! Kendince seviyordur. Sadece herif onu tatmin edemiyor. Mecburen dışarı... Çocuklarını sevmekten âciz kadın, başka işi yok da, Ali Tepecikli’ye minnet duyacak, ona şükran hisleriyle sarılacak. Sen bunu külahıma anlat. Annem menfaati olmadığı kimseye sevgi göstermez. Üstelik, sen de biliyorsun, salağın tekidir. Kafası çıkarları ve düzüşmek dışında hiçbir işe basmaz.”

Zafer’in yılan ıslığı gibi sesi duyuldu:

“İkisinden de nefret ediyorum. Ne anamız ana, ne babamız baba. Siktirip gitsinler bu dünyadan.”

“Şunu aklına yaz. Hep söylüyorum. Bu dünyada senin benden, benim senden başka kimsemiz yok. Annemizi de babamızı da adam yerine koyma. Onlar sadece kendileri için yaşarlar. Annem şimdi de başka erkeklere sırnaşıyor.”

Zafer’den bu sefer üzüntülü tonda bir ses duyuldu:

“Öyle deme!”

“Ne demiyeyim?”

“Sırnaşıyor deme.”

“Orospu, basbayağı sırnaşıyor. Başka ne diyeyim? Yakında sana ispat edeceğim. Sıra annemi silkelemeye geldi.”

Oldum olası Zafer Muzaffer’in yargılarını eninde sonunda kabul ederdi. O birisini silerse, Zafer de silerdi.

Muzaffer kalktı, elektrik düğmesine doğru yürüdü. Bu hareket gece konuşmasının bittiğini gösteriyordu. Artık uyku vakti gelmişti.

Muzaffer son bir hareketle Zafer’e seslendi:

“Zafer, bak ne diyeceğim?”

“Ne diyeceksin?”

“Bizim birbirimize ne sözümüz var?”

“Birbirimizden hiç ayrılmayacağız. Bu dünyada sadece ikimiz varız.”

“O tamam da, başka ne sözümüz var?”

“Ne var?”

“Kötülüğü gördüğümüz anda ne yapacağız?”

Zafer neşeyle lafı tamamladı:

“Yok edeceğiz.”

“Nasıl yok edeceğiz?”

“Kendi ellerimizle.”

Muzaffer karanlıkta gülümsedi.

“Bazen başkalarının ellerini de kullanırız... Lacivert gecelerde.”

Zafer o gece uykusunda birileriyle alt alta, üst üste kan ter içinde sevişen annesini önce zevkle seyretti, sonra kadına bir boyun bağı taktı, iyice sıktı, sonra da o boyun bağına yaktı. Kadın yanmamak için çırpınırken Zafer suratında keyifli olduğunu gösteren bir ifadeyle rüyasında annesinin bacaklarını kadınlık uzvunun tam ortasından ikiye ayırarak birbirinden kopardı.

Telefon çaldığında Ali Tepecikli benzin istasyonunda hesapları kontrol ediyordu. İstasyonun müdürü Steve telefonu açtı. Telefonda iki kelime konuştuktan sonra Ali Bey’e döndü “Patron seni istiyorlar” dedi.

Tepecikli telefonu aldı:

“Alo, kimsiniz?”

Steve hemen odadan çıktı. Patron telefonla konuşurken odada durulmazdı; o böyle öğrenmişti.

Ali Bey’in karşısında bozuk bir aksanla ama düzgün İngilizce konuşan genç bir ses vardı:

“Ben Henry Gradstein Lisesi’nden arıyorum. Muzaffer ve Zafer’in arkadaşayım.”

Ses Ali Bey’e tanıdık geldi, ama çıkaramadı.

“Buyurun, ne istemiştiniz?”

“Zafer’in başına gelen bir kazayı haber vermek istiyorum.”

Ali Bey “Ne oldu ki?” diye sordu heyecanla.

“Siz onun ebeyvenisiniz, değil mi? Zafer’in dosyasında acil durumda aranacak kişi olarak siz gözüküyorsunuz. Bu telefon numarası verilmiş. Yanılmıyorum değil mi?”

“Hayır, hayır yanılmıyorsunuz. Lütfen ne olduğunu anlatın.”

“Zafer okulda beden eğitimi sırasında zıplama ağında, trampolinde havada takla atma denemesi yaparken bir arkadaşıyla çarpışıp kötü düştü. Ağı aşıp, yere çakıldı. Kafası yarıldı. Arkadaşı da iyi durumda değil. Okulda ilk müdahale yapıldı ve bir arabayla eve gönderildi. Acaba siz duruma el koyup, Zafer’in hastaneye götürülmesini temin edebilir misiniz? Okul doktoru başına dikiş atmak lazım diyor, okulda yapılamazmış. Ayrıca, doktorun okul revirinde yaptığı müdahaleler dışında genel bir kontrolün de yapılması gerekiyormuş.”

“Muzaffer...”

“Muzaffer’in sınıfı bugün sanat öğretmeniyle Metropolitan Müzesi’ni gezmeye gitti. Şimdi okulda değil.”

“Doktorla görüşebilir miyim?”

“Görüşemezsiniz. Şu anda diğer öğrenciyle ilgileniyor. Zafer kadar olmasa da onun durumu da kötü.”

Ali Tepecikli hemen toparlandı. Teşekkür edip telefonu kapattı. Steve’e “Çabuk bana bir taksi çağırın” dedi.

Steve merakla “Ne oluyor?” diyen bakışlarla patronuna baktı. O bir açıklama yapmayınca üzerinde durmadı. Vazifesi olmayan işlere bulaşmamayı çoktan öğrenmişti.

Taksi birkaç dakika sonra geldi. Ali Bey takside dualar okumaya başladı. Hayatında bir başkası için hiç bu kadar telaşlanmamıştı. İlk kez bir insanın sağlık durumunu bu kadar çok merak ediyordu. Belli ki, tansiyonu alabildiğine yükselmişti. Kalbi küt küt atıyordu.

Araba apartmanlarının önüne geldiğinde aceleyle taksicinin parasını ödedi. Arabadan düşer gibi indi.

Köşe başında Muzaffer ile Zafer’in apartmanı gözlediklerini tabii ki, o telaş içinde fark etmedi.

Apartmanın giriş kapısını kendi anahtarıyla açtı. Asansörle yukarı çıktıktan sonra hiç âdeti olmadığı halde yine dairenin kapısını kendi anahtarıyla açtı.

Aslında Ali Bey yıllarca yalnız yaşadktan sonra eve geldiğinde kendisini karşılayan birilerinin varlığından o kadar mutlu oluyordu ki mutlaka kapı ziline basıyordu. Ancak şimdi Hürrem’in Zafer’in başında olduğunu düşünüp onları rahatsız etmemek için kapıyı kendi anahtarıyla açmıştı.

Evde dikkatini ilk çeken şey, tuhaf sessizlik oldu. Zafer’in uyuduğunu düşünerek onun odasına doğru sessizce ilerlerken tam kendi yatak odasının önünden geçiyordu ki kapalı kapının ardında inleme sesleri duydu.

Önce bir anlam veremedi. Sonra inleyenin Hürrem olduğuna karar verdi. Evet, evet Hürrem inliyordu. Ona ne olmuştu?

Yavaşça kapıyı araladı. Gördüklerini önce kavrayamadı.

Hürrem kocaman ve kapkara bir adamın altında adeta kaybolmuştu. Ayı gibi bir vücudu olan kara adam kendi cüssesine göre ufacık kalan Hürrem’in üzerinde gidip geliyordu. Siyah bedeninin altında, sadece Hürrem’in adamın beline sardığı süt gibi beyaz bacakları gözüküyordu. Suratı bile ortada yoktu. Hürrem’in adamın altında inlemesi giderek çığlıklara dönmeye başladı.

Ali Tepecikli ne olup bittiğini biraz sonra idrak edebildi. Önce inkâr etmek istedi. Ancak, gördüğünü inkâr etmek imkânsızdı. Birden başının sağ yanına bir ağrı saplandı. Ağrı aniden başının arkasına dolandı. Ali Bey’in başını bir mengene gibi sıkmaya başladı. Tepecikli biraz direnmeye çalışsa da başarılı olamadı. Ağrı artmaya devam ediyordu. Giderek görme yetisini de kaybetmeye başladı. Sol kolu ve sol bacağı uyuşuyordu. Hem de çok hızlı bir şekilde. Sanki vücudunun sol tarafına hâkimiyetini yitiriyordu. Ali Bey de önce ufak, sonra büyük bir inleme sesi çıkardı. Küt diye

olduğu yere düştü.

Michael ile Hürrem birinin kendilerini izlediğini düşme sesini duyunca fark ettiler. Hürrem bir çığlık attı. Michael mihaniki Hürrem'in ağzını kapadı. Belli ki, Ali Tepecikli onları basmıştı. İkisi de yataktan fırladılar. Bir yandan giyinirlerken Michael telefonla "911"i aradı. Adresi verip ve Ali Bey'in durumunu özetleyip ambulans istedi. Hürrem'e de merak etmemesini tembihledi. Korku içindeki Hürrem'in söyleneni anlayıp anlamadığı belli olmadı. Onun derdi Ali Tepecikli değil, Michael'dı. Bir an evvel daireyi terk etmesi lazımdı. Hürrem o kadar düşünebiliyordu.

"You go! You go!" diye Michael'a bağırdı.

Michael'ın da zaten evde durmaya hiç niyeti yoktu. Alelacele giyinip evden fırladı.

Ali Tepecikli hastaneye yetiştirildikten yarım saat sonra Muzaffer ve Zafer de hastaneye ulaştılar. Hastanın başında yarım yamalak İngilizcesiyle dert anlatmaya çalışan Hürrem vardı. Kimse ikizlerin olayı nasıl duyduklarını merak etmedi. Ambulansın geldiğini uzaktan seyreden ikizler hastanın en yakın hastaneye kaldırılacağını tahmin etmişler ve ateşböceğinin ışığa doğru uçuşu gibi hastaneye koşmuşlardı.

Ambulansa annelerinin sağ salım bindiğini görünce Zafer Muzaffer'e "Galiba bizim plan bu sefer ıskaladı" diye sitem etmiş, kime ne oldu merakı içinde hastaneye koşmuşlardı. Hürrem ikizleri görünce ağlamaya başladı:

"Vallahi ben yapmadım" diye dil döktü.

Hürrem'e göre Ali Tepecikli aniden eve gelmiş, eve girer girmez de fenalaşıp yere çakılmıştı. Hürrem öğretildiği üzere "911"i aramış ve çoktan ezberlediği adresi telefona çıkan kadına okumuştur.

"Help! Help!" diye avazı çıktığı kadar bağırarak durumun vahametini telefondaki kadına vurguladığını da anlattı.

Olayı duyar duymaz hastaneye gelen Steve, patronunun sadece taksi çağırdığından bahsetti. Hastane polisi sorarsa telefonda bahsetmeyecekti. Önce patronunun fikrini alması gerekirdi. Hastane polisi her şeyi kılı kırk yarardı. Steve bunu da biliyordu.

Akşamüzeri doktorlar Ali Tepecikli hakkında ilk raporu verdiler. Ani bir atakla beyin kanaması geçirmişti. Kanamanın beyne ne kadar zarar verdiği şimdilik tespit edilemiyordu, ancak kesinlikle beyin ile vücudun sol tarafı arasındaki sinirsel bağlantı dumura uğramıştı. Beyin artık vücudun sol tarafına hüküm edemeyecekti. Açıkçası, Ali Tepecikli'nin sol tarafına felç inmişti.

Durumu Muzaffer annesine "Sol tarafına inme inmiş" diyerek izah etti.

Ancak, bir kötü haber de yarım saat sonra geldi. Beyinde de hasar vardı. Ali Tepecikli'nin yer yer hafıza kayıpları olabilirdi. En beteri artık konuşamayacaktı. Doktor "Bir insanın aniden bu kadar hasar görmesi ancak çok büyük bir travmayla izah edilebilir" diyordu. Ama kimse Ali Tepecikli'nin yaşadığı bir travma hatırlamadı veya hatırlamak istemedi.

Üç gün sonra doktorları, hastane polisine Ali Tepecikli'nin ifadesinin artık alınabileceğini söylediler. Hürrem, kocasının ifadesinin alınacağını duyunca resmen fenalaştı. Kadını bir süre bir odada müşahede altında tuttular.

Hürrem, Muzaffer'i kocasının ne ifade verdiğini öğrenmesi için memur kıldı.

Muzaffer, ifade alındıktan bir süre sonra hastane polisiyle konuşmaya çalıştı. Babasına ne olduğunu çok merak ediyordu.

Polise sağ eliyle yazarak verdiği ifadede Ali Tepecikli, bir alacağı için işyerinde telefonla yaptığı konuşma üzerine canının çok sıkıldığını, bir türlü borcunu ödemeyen ve kendisini oyalayan borçluya çok kızdığını, canı sıkılınca eve gitmeye karar verdiğini, eve vardığında da birden başının sağ yanına bir ağrı saplandığını, ağrının aniden başının arkasına dolandığını, başını bir mengene gibi sıkmaya başladığını, giderek görme yetisini kaybettiğini, nihayetinde sol kolu ve sol bacağının uyuşmaya başladığını, vücudunun sol tarafına hâkimiyetini yitirdiğini anlatmıştı. Nasıl düştüğünü ve sonrasını hatırlamıyordu.

Muzaffer cici babasının yazılı olarak bu kadar detay anlatmasına şaşırmıştı, ama annesine de müjdeyi hemen verdi:

“Korkacak bir şey yok. ‘Her şey aniden bir telefon konuşmasına kızınca oldu’ diyor.”

Ali Tepecikli ifade vermeden önce hastanede geçirdiği üç günde hayatının en kritik değerlendirmesini yaptı.

Artık, o sol tarafına hükmü geçmeyen, ancak elektrikli-tekerlekli sandalye sayesinde hareket edebilecek, öldüm Allah bir daha konuşamayacak, doktorların ayrıca söylediğine göre zaman zaman hafıza kaybı yaşayacak ve düşünme yeteneğini kaybedecek yaşlı bir adamdı.

Ya olan biteni olduğu gibi anlatacak ve 1984 yılının Haziran'ında başlayan evliliğine son verecekti. Bu durumda ömrünün kışına girerken, üstelik bir de felçli, daha doğrusu yarı ölü, tekrar yalnız kalmaya razı olması gerekiyordu. Ya da her şeyi gizleyecek, daha doğrusu başına geleni olduğu gibi kabullenecekti.

Ali Tepecikli üç gün boyunca durumunu tarttı. Hürrem'e çok kızgındı ama bir kere daha yalnızlığı göze alamadı.

Düşündü de; genç bir kadınla evlenmekle belki de başına gelenleri çoktan hak etmişti. Bu yaşta, genç bir kadının cinsel ihtiyaçlarını karşılamakta eksik kalabileceğini kendisinin hesap etmesi lazımdı. Üstelik Hürrem'in aklı ancak bir çocuğunki kadardı. Doğru ile yanlış ayırt etmekten âcizdi. Ali Bey bu durumu bile bile Hürrem'le evlenmişti.

Ali Tepecikli Hürrem'i affetti mi, bilinmez. Ancak, bu konu hakkında onunla ölene dek yüzleşmedi. Sadece, telefonun kimden geldiğini çok ama çok merak etti.

Kim onu yönlendirmişti? Neden onu yönlendirme ihtiyacı duymuştu? Daha doğrusu, kim onu uyarmıştı? Çözemedi. Bir ara aklına ikizler geldi, ama saçmaladığını düşündü. Sadece telefon eden

kişi aileyi iyi tanıyan, dolayısıyla ikizlerin okul hayatını iyi bilen biriydi. Sonunda pes edip bu soruyu da zihninde “bilinmezler” hanesine kaydetti.

Hürrem büyük badireyi atlattıktan yirmi yedi gün sonra Ali Tepecikli hastaneden çıkıp eve gelince tekrar korkulara gark oldu. Acaba kocası ona evde nasıl davranacaktı?

Ancak, Ali Bey eve gelince de konuyu katiyen açmadı. İma dahi etmedi. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davrandı. Fizyoterapistin yaptığı terapilere yoğunlaştı. Eve gelen elektrikli tekerlekli sandalyeye alışmaya çalıştı. Konuşamıyordu, bari kör topal hareket etmeliydi. Kendi işini mümkün olduğunca kendi görmeliydi. Tuvaletin klozetine en yakın duvara kendini tek elle çekebileceği bir demir tutacak yaptırttı. Terapilerle sağ kolunu ve sağ bacağını çok güçlendirmesi gerekiyordu. Kolay değil, günlük hayatta sık sık koca vücudu tek kolla ve tek ayakla taşımak zorunda kalacağı durumlarla karşılaşacaktı.

O günden sonra Ali Tepecikli Hürrem’le hiç konuşmadı. Sadece çocuklar evde yoksa Hürrem’in onu yatağa taşımasına, sabahleyin de yataktan sandalyeye almasına izin verdi. Aynı yatakta yattılar ama ona ne bir ağrısını ne bir derdini hissettirdi. Hürrem kötü yemekler yapmaya devam etti. Artık Türk filmlerinin video kasetlerini de Hürrem alıyordu.

Bundan böyle birbirlerine ruhen uzak durarak aynı evde yaşamı idame ettireceklerdi. İkisi için de daha iyi bir çözüm yoktu.

Ali Tepecikli Steve’i üç benzin istasyonunun da başına geçirdi. Okkalı da bir zam yapınca Steve, Ali Bey’in eli ayağı olmayı seve seve kabul etti. Hâsılatı ve kiralاری Steve toplayacaktı. Gider çeklerini Ali Bey imzalamaya devam edecekti.

Ali Tepecikli, Muzaffer’i ise bir anlamda evin vekilharcı kıldı. Evin bütün masraflarından, daha doğrusu bütçesinden Muzaffer sorumlu olacaktı. Nereye ne harcanacağına o karar verecekti. Tabii, Ali Bey’e danışarak!

Ali Tepecikli’nin Hürrem’e para emanet etmesi imkânsızdı. Maazallah o parayı ne yapardı, kimlere kaptırırdı!

Hürrem’in cep harçlığını da Muzaffer verecekti. Hürrem buna çok bozuldu. Ama Muzaffer’in harçlığı bol tuttuğunu görünce sesini çıkarmadı. Zafer ise Muzaffer’den almaya dünden hazırды.

Muzaffer evde komutayı ele alınca çok mutlu oldu. Şimdi harcamaların tek amiri kendisiydi. Muzaffer bir gece Zafer’e “Bu sefer hedefi tam tutturamadık, ama hedefe çok da yaklaştık. Zafer yine de bizim oldu” dedi.

1986 yılı ikizlere iyi gelmişti. Zira o yıl Ali Bey’in yaşadığı travma onlara özgürlük yolunu açmıştı.

Muzaffer kısa sürede parayı idare etmeyi öğrendi. Evin bütün masraflarını görüyor, ama kendisine ve Zafer’e büyük bir pay ayırmayı da unutmuyordu. Ali Tepecikli’ye hesap vermesine veriyordu ama adamın akli çok kolay karışıyor, Muzaffer’in kelime oyunlarına kolayca kanıyordu. Bu sayede ikizlerin haftalığı epeyce artmıştı. Önce Zafer “Ya bizi başından atarsa” diye endişelendi, Muzaffer

“Saçmalama, bu haliyle bize her zamankinden fazla muhtaç. Ölür de bizden vazgeçemez” diyerek onu sakinleştirdi.

Zafer, Ali Bey’de çok para olduğunu fark edince “Bunu öldürsek de bütün paralara konsak” demeye başladığında Muzaffer “Saçmalama, zaten çok yaşamaz. Şimdi istediğimiz kadar para süzüyoruz. Neden devletle başımızı derde sokalım?” diyerek yine Zafer’i dizginledi.

Muzaffer anneleri Hürrem’e de bahşişi bol veriyor, istediğini almasına göz yumuyor, onunla da hiç çatışmıyordu. Ali Tepecikli ile tek bağları anneleriydi. Annelerinin adama her halükârda katlanmasını sağlamak ikizlerin göreviydi.

Hürrem kocasının yaşananlara ses çıkarmadığını gördükten sonra çok rahatladı. Önce kocasına iyi baktı. Sonraları sıkılmaya başladı. Bütün gün hemen hiçbir işini kendi göremeyen birine bakmak zor, bir o kadar da yıpratıcıydı.

Nihayet, Muzaffer bir gün Ali Tepecikli’ye “Baba, annem sana bakarken harap oluyor. Gel sana bir gündüz bakıcısı tatalım” dedi.

Ali Tepeckili’ye bu teklif baştan çok garip geldi ama artık Hürrem ve ikizleri kaybetme korkusuyla yaşayan adam bu duruma da çaresiz razı oldu.

Allah’tan yeni bakıcı Margaret çok sevimli, çok neşeli, çok şişman bir zenci idi. Sabaları saat 08.30’da evde oluyor, akşam 18.00’e dek Ali Bey’le ilgileniyordu.

İşinin ehliydi. Epey maaş alıyordu ama kısa süre içinde Ali Bey de, Muzaffer de Margaret’in aldığı maaşı hak ettiğini kabul ettiler.

Margaret Ali Tepecikli’yi yıkıyor, tertemiz giydiriyor, tıraşını yapıyor, tualete çıkmasına yardımcı oluyor, ona her gün *The New York Times* gazetesini okuyor, isterlerse beraber televizyon seyrediyorlardı. Margaret’in tarifine göre, eğer bir iş yapmazsa canı çok sıkılır, o zaman da şirret bir kadın olurdu. Onun için boş durmaması lazımdı. Eğer Ali Bey televizyona dalmışsa bir ara Margaret yok oluyor, bir süre sonra elinde dumanı üstünde çikolatalı bir kekle salona dönüyordu. Midesine çok düşküdü. Sonunda mutfığa da el koydu. Bir ara alışverişi yapıyor, sonra da öğlene “muhteşem Amerikan yemekleri” hazırlıyordu!

Ali Bey’in Margaret işe başladıktan sonra yanaklarına kan geldi, hastalığının ilk aylarında kaybettiği kiloları geri aldı.

En önemlisi Margaret ona kaybettiği ruhunu geri kazandırdı. “Hayat kısa, hiçbir şeyi dert etmeyeceksin. Bak, ben yirmi yaşında gencecik oğlumu toprağa verdim ama sapasağlam ayaktayım. Ben kendimi kaybetsem yüzüme bakan olmaz” diyerek Ali Tepecikli’ye hayat dersi de veriyordu.

Margaret’in oğlu genç yaşta kanserden ölmüş, kocası da zaten onu yıllar önce terk etmişti. Gülerek “Bu koca vücudun üstüne binmeye cesaret edecek başka bir Âdemoğlu çıkmadığı için hayatta yalnızlığı seçmekten başka çarem yok” diyor ve bu acı sözün ardından sanki çok komik bir şey söylemiş gibi koca bir kahkaha atıyordu.

Margaret, Ali Tepecikli'ye ama bilerek ama bilmeden yeni bir bakış açısı kazandırdı: “Beterin beteri var!”

Margaret evde çalışmaya başlayınca Hürrem de çok rahatladı.

Ne kadar kaprissiz olursa olsun, koca bir adamı evirip çevirmek çok zordu. Tamam, Ali Bey evde tekerlekli sandalyeyle her yere gidiyordu, ama tuvalette klozete oturmak amacıyla kendini kaldırmaya kalkınca iki kez düşmüştü. Gece neyse de gündüz uyumak isteyince yatağa taşımak yine Hürrem'e kalıyordu. Dahası, Ali Tepecikli Hürrem'e yokmuş gibi davranıyordu. Konuşamıyordu ama mimikleriyle, hafif bir gülümsemeyle yine de karısına bir şeyler anlatabilirdi. Ancak Ali Bey Hürrem'le hiçbir duygusal temas kurmuyordu. Dikdörtgen kartonlara çocuklar birer cümle yazmış, Ali Bey de bu kartonları sandalyesinin sağ yanındaki cebe koymuştu. İhtiyaç oldukça onlardan birisini kaldırıyor ve Hürrem'e gösteriyordu: “Acıktım” “tuvalete gitmem lazım” “susadım” “uykum geldi” gibi.

Hürrem mutfaktaysa uğultulu bir sesle onu yanına çağırıyordu. O garip ses ve kartonlar Hürrem için giderek birer işkenceye dönüştü. Arada bir Hatice ile Ayşe ziyaretine gelmeseler sinir krizleri geçirirdi.

İşte Margaret, Hürrem'i de bu sıkıntılardan kurtardı. Artık neredeyse bütün günü boştu. Yarım yamalak akşam yemeği hazırlamak, apartmanın bodrumundaki makinelerde çamaşır yıkamak, gömlekleri kuru temizleyiciye vermek dışında, haftada bir evi de silerse ev işlerini halletmiş oluyordu. Geri kalan zaman artık onundu.

Muzaffer'den kopardığı paralarla kendini sokağa atan Hürrem önce alışverişe kendini kaptırdı. Bir süre ne bulduysa aldı. Ne de olsa artık paranın haddini hesabını soran yoktu. Sonra alışverişten de sıkıldı.

Michael'a yine selam vermiyordu. Michael da sanki onu artık umursamıyordu. İkisi de büyük korku atlatmışlardı. Bir daha göz göze gelmek istemiyorlardı.

Hürrem, Michael'la yaşadıklarına doyduğuna kendisini ikna etti. Ancak, cinselliğe doymamıştı.

İmdatına bir gün tesadüfen Manhattan'da girdiği bir bar yetişti. O gün çarşıda çok susamış, önüne gelen ilk bara dalmıştı. Amacı bir kahve ve soğuk su içmekti.

Hürrem kahvesini ısmarladıktan sonra yanına hoş bir adam yaklaştı. Nazikçe “Oturabilir miyim?” diye sordu.

Hürrem şaşkın “Buyrun!” dedi ama bir mana veremedi.

Adam şaşkınlığını anlayınca “Galiba siz buraya ilk defa geliyorsunuz” dedi.

“Evet, ne olmuş?”

Adam bu barın “singles bar” yani insanların tek başına geldiği bir bar olduğunu, buraya erkek ve kadınların kısa süreli –çoğunlukla tek kerelik– ilişkiler yaşamak için geldiklerini anlattı. İsteyen

istediğiyle arkadaşlık eder, isteyen etmezdi. Ama bardan içeri girmek “arkadaş arama” ilanı olarak algılanırdı. Ancak, kimse kimseyi ilişki için zorlayamazdı. Beğenmediğin bir kişiye duygularını açıkça söyledin. Kimse kimseyle boşuna vakit kaybetmezdi.

Hürrem duyduklarına inanamadı. O istemişti bir göz, Allah vermişti iki göz!

Yanına oturan adam bir duble daha içki istedi. Yeni içkisini yudumlarken “Seni çok beğendim. Çok güzel bir kadınsın. İstersen, bu barda ilk macerana benimle atılabilirsin” dedi.

Hürrem ne diyeceğini bilemedi. Suratının yine kızardığını hissetti. Yarım İngilizcesiyle “Ben akşama kalamam” demeye çalıştı.

Adam yüzükparmağına baktı ve “Anladım, evlisin. İstersen şimdi benim eve gideriz” dedi.

“Bilmem ki!”

Ne zaman hesabı ödediler, ne zaman metroya bindiler, ne zaman adamın evine vardılar, Hürrem sonradan hatırlamadı. Vücut enzimleri onu teslim alınca o dünyadan kopuyordu.

Adam ona zevk vermesine verdi ama Michael’ın şiddetini yakalayamadı. Michael özeldi. Hürrem yine de kendisini teselli etti:

“Olsun varsın! Buna da şükür!”

Hürrem sanki kendisine bir oyuncakçı dükkânı bulmuştu. Barın gündüz müdavimlerinden oldu. Haftada en az iki kere bara uğramadan edemedi. Haftada iki üç gün de Hatice ve Ayşe ile buluşunca günler kolay geçmeye başladı.

Ali ve Hürrem Tepecikli çifti aynı minvalde çok uzun yıllar yaşadılar.

Hürrem, Muzaffer’in bazen okulu kırıp kendisini takip ettiğini, Michael’ın varlığını böyle öğrendiğini de asla anlamadı. Diğer yandan Muzaffer, annesinin takılmaya başladığı barlardan da haberdardı, ancak artık istediğini elde ettiği için aldırıyordu.

Muzaffer para trafiğinde önemli rol aldığı için mutlu oldu. Yetkilerini bol bol iğfal etti. Zafer ve annesine bol bahşış dağıtarak evin tek yöneticisi haline geldi. Ali Tepecikli’nin zihin karışıklığı sorunlarını istediği gibi kullandı. Tepecikli’yi sonunda parmağında oynatır hale getirdi ama derslerini hiç boşlamadı.

Muzaffer özellikle matematik derslerinde ama illa ki tüm fen derslerinde devamlı üstün başarılı öğrenci statüsünde kalmayı başardı. Üç yıl üst üste Queens’te matematik ödülleri hep o aldı.

Para Muzaffer’i tuttuğu yoldan hiç alıkoymadı. Paranın sihri on dokuz yaşındaki genci hiçbir zaman yolundan çevirmedi. Zaten fazla ders çalışmasına da gerek yoktu. Okulda hocalarını çok dikkatli dinlediği için beyni verilen bilgileri sünger gibi emiyor, anında analiz ediyor ve problem çözmede hiç zorlanmıyordu.

Herkes Muzaffer'in üniversitede matematik türevi bir meslek edinmek üzere bölüm seçmesini beklerken o mezuniyetine bir yıl kala etrafına gönlünün tıpta olduğunu ilan etti.

1987'nin Şubat ayına varıldığında, mezuniyetten üç ay önce, Muzaffer'e Harvard, Princeton ve Columbia'dan burslu kabul mektupları geldi. Üç okul da kendisine tam burs veriyordu.

Muzaffer okul seçiminde de insanları şaşırttı. Herkes Harvard veya Princeton'u seçmesini beklerken o New York'un en önemli üniversitesi Columbia'yı seçti.

Çünkü New York'ta ailesinin yanında kalması gerektiğini düşünüyordu. Aksi halde, bütçeyi yönetemez, Ali Tepecikli'ye, Hürrem'e, Zafer'e sahip çıkamazdı. Üçü de himmete muhtaçtı ve kendisinden başka kimse onlara himmet etmezdi.

Belki para musluğunun başında olmak da işine geliyor, musluğun başından ayrılmak istemiyordu, ama bu durumu hiçbir zaman itiraf etmedi.

Muzaffer Sağlam Columbia Üniversitesi'nde tıp öncesi dersleri üstün başarıyla tamamladı ve psikiyatr olmak üzere, Amerika'da tıp eğitimi yüksek lisans seviyesinde verildiği için, ancak dört yıllık lisans eğitiminin ardından tıp fakültelerine başvurdu.

1991 Eylülünde Zafer hakkında ilk tıbbi rapor verildi: "Psikopat eğilimi yüksek, şizofreni ihtimali var." 2005 yılında kesin teşhis, daha doğrusu Zafer'in artık geri dönülmez bir yola girdiğine dair NYU'da konsültasyon teşhisi konana dek, Zafer birkaç kez hastaneye yattı, kendisine birkaç kez rapor verildi.

Zafer'e ilk tıbbi rapor verilmesinden bir yıl sonra, ABD'nin en önemli tıp okulları, Harvard, The Johns Hopkins ve New York üniversitelerine bağlı tıp fakülteleri yine tam bursla Muzaffer'i kabul ettiler.

O yine New York'taki fakülteyi seçti.

Yine aynı nedenlerle!

Zafer'in hikâyesi ise bir başarı hikâyesi değildi. Parayı Muzaffer kontrol etmeye başlayıp da harçlıkları artınca okuldan iyice koptu. Lise son sınıfı iki yılda ancak bitirdi. Sonra da okumadı. Üniversiteye hiç gitmedi. Zafer'in hiçbir zaman bir mesleği olmadı.

Araba tamirciliğinden benzin pompacılığına, kapıcılığa, güvenlik görevliliğine, garson ve bulaşıkçılığa kadar bir sürü iş yaptı. Ancak, hiçbir işte tutunamadı, hiçbir işin erbabı olamadı.

Girdiği her işte muhakkak ama muhakkak birisine takıyor, onunla uğraşıyor, sonra o kişiyle ağır bir kavgaya tutuşuyor, sonunda da ya yediği ağır bir dayağın ya da attığı ağır bir dayağın ardından işinden kovuluyordu.

Ancak, bir işte çalışsın çalışmasın Muzaffer'den haftalığını muntazam, hem de bol bol alıyordu. Yine Queens'te ailesiyle kalıyor ama bazen ortadan günlerce, hatta haftalarca kayboluyordu. Ortadan kaybolduğunda Muzaffer yine bir vurgun yaptığını anlıyor, parası bitene kadar ortaya çıkmayacağını

biliyordu. Uzun kayboluşların ardından ortaya çıktığında ise Muzaffer, Zafer'in beş parasız kaldığını hemen anlıyordu. Bazen de başı derde girdiği için eve dönüyordu. Muzaffer, Ali Bey vasıtasıyla tanıdığı bir avukatı Zafer'in emrine vermişti.

Avukat bile iki üç yıl sonra Zafer'i kaç kavgadan, kaç gasptan, kaç baskından, kaç tehditten kurtardığını veya birkaç günlük hapislerin ardından kefaletle kaç kere dışarı çıkardığını hatırlamıyordu.

Zafer, Queens'te ne kadar çete varsa, hepsine girdi çıktı. Önce okuldan irtibat kurduğu Yunanlılarla dolaştı. Yunan çetesinde bir kişiye "taktığı" için –adamın annesinde gözü olduğunu iddia ediyordu, zira adam onu annesiyle birlikte bir kere görmüş ve "Ne güzel annen var!" demişti– kovuldu. Adam en sonunda "Bir daha önüme çıkmasın, gördüğüm yerde vuracağım" diye haber de yollayınca Zafer, Yunan çetesini terk etti.

Birkaç çete daha denedi. Hepsinden kovuldu. Çünkü kimseyle geçinemiyordu. Muhakkak ama muhakkak birine takıyor, sonunda da onunla çatışıyordu. Ağzını burnunu çok dağıttılar. Her seferinde Muzaffer'e "Sen olmadan yapamıyorum. Senle ben bir olsak bu New York'u birbirine katarız" diyordu.

Muzaffer de ona lisan-ı münasiple artık yollarının ayrıldığını, kendisinin üniversiteyi, onun ise sokağı seçtiğini anlatıyordu.

Zafer, Muzaffersiz kendisini hep yarım adam hissetti.

Muzaffer ile Zafer'in artık tek ortak noktası ikisinin de ergenlik çağını çoktan aştıkları halde bir türlü kız arkadaşlarının olmamasıydı. Sokak tabiriyle ikisinin de o tarakta bezi yoktu.

Muzaffer'e göre Zafer yine de kendini idare ederdi, ama 1988 yılının sonunda önce alkol, sonra da esrarla tanıştı. Her şeyi abartarak yapan Zafer "Muzaffersizliği" ancak alkol veya esrar yardımıyla yenebiliyor, bunu da Muzaffer'e açıkça söylüyordu. Zafer, hangi dönemde ise, o döneme ait "kafa buldurucuyu" sabahtan kullanmaya başlıyordu.

Muzaffer'e göre; beyin yapısında çocukluğundan beri zaten anormallik olan Zafer'in beynini "kafa buldurucular" iyice dumura uğrattılar ve giderek Zafer sanrılar ve sanrılarının verdiği korkularla yaşamaya başladı.

Korkular Zafer'i sonunda teslim aldı!

1991'de yaşadığı odayı –o sırada nedense Connecticut'taydı– şeytandan korumak için ateşe verince –ki bu üçüncü kundakçılık teşebbüsüydü– olaya önce itfaiye, sonra da polis el koydu. Zafer'in davranışlarını anormal bulan polis hastaneye başvurdu ve Zafer'e "Psikopat eğilimi yüksek, şizofreni ihtimali var" yazan ilk rapor verildi.

Bir başka seferinde Zafer polis denetiminde bir ruh hastalıkları kliniğinde üç ay tedavi gördü. Taburcu olduğunda doktoru alkol ve benzeri maddelerden vücudunun temizlendiğini, tekrar onlara başlamanın tamamen kendi iradesinde olduğunu ama "psikopat eğilimi yüksek, şizofreni ihtimali var"

diye yazan raporun artık hafif kaldığını söyledi.

Psikopatlık artık kronik bir araz olarak Zafer'le beraber yaşayacaktı.

Nitekim, ömrünün geri kalan bölümünde Zafer alkolden ve esrardan uzak, ama bir o kadar da psikopatik ve şizofrenik eğilimlerinin her daim yükseldiği bir hayat yaşayacaktı.

Muzaffersiz hayat Zafer için bir zuldü!

Onuncu bölüm

İstanbul

21 Mayıs 2011 Cumartesi sabahı Psikiyatrist Muzaffer Sağlam, genelde cumartesieleri hasta kabul etmemesine rağmen, Nişantaşı'ndaki Manolya Apartmanı'nın üçüncü katında hem muayenehane hem de ev olarak kullandığı dairede, hastası Zeki Tariki'yi 10.30-11.30 arasında kabul etmişti.

Nedense bu hastası cumartesi günlerini tercih ediyordu.

Dosyasına, içinde “Psikopat olduğuna dair inancım her seanstan sonra biraz daha artıyor... Her türlü yönlendirmeye açık. Biraz psikoloji bilen bir kişi istediği gibi yönlendirir. Adeta benden birilerine kötülük yapmak için onay bekliyor... Çok ama çok zeki” sözleri geçen notlar koyduğu hastasıyla son dönemde özel olarak ilgileniyordu.

21 Mayıs'ta dosyaya sadece küçük bir ekleme yaptı:

“Her zamanki gibi. Ancak, her geçen gün bana daha bağımlı hale geliyor. Yönlendirmem için sanki yalvarıyor.”

Düşüncesine göre; hastalık, hastanın bir klinikte tedavi görmesini gerektirebilecek hızda geliyordu. Bunu da not etti.

Önce word ortamındaki dosyayı kapattı, sonra da bilgisayarını.

Muzaffer Sağlam'ın aklı, kardeşi Zafer'deydi. Zaten İstanbul'a geldikten sonra, neredeyse bir yıldır, tıpkı New York'taki gibi burada da onunla yatıyor, onunla kalkıyordu.

Zafer artık psikopatinin zirvesinde, üstüne şizofreniyle her geçen gün daha da yoğrularak gittikçe azıyordu.

ABD'de New York, Providence ve Boston cinayetleri; İstanbul'da önce Güngören Cinayeti, altı ay sonra 3 Aralık 2010'da işlediği Kuzguncuk Cinayeti. Ardından artık iki cinayet arasına altışar ay boşluk koymaktan vazgeçtiği için 7 Mart'ta Etiler'de, 22 Nisan'da da Ümraniye'de “tıpkısının aynısı” işlenen cinayetler!

Son iki seferde de yine, Trakya veya Rumeli asıllı, sarışın, mavi gözlü, yalnız yaşayan genç kızların evlerine girmiş, kızları önce gırtlaklarını keserek öldürmüştü, belki de ölü bedenler önünde kendisini tatmin etmiş –bunu Dr. Muzaffer tahmin ediyordu–, sonra da vajinalarını keserek vücutlarından çıkarmış, vücuttan ayırdığı vajinaları odanın bir köşesine fırlatıp atmıştı.

Olay Yeri İnceleme hep aynı raporu veriyordu.

Artık ilgili herkesin fikir birliği ettiği üzere, aynı katil her seferinde ama her seferinde aynı ritüeli uyguluyordu.

Muzaffer, Zafer'in etrafındaki çemberin giderek daraldığını, ama yakalanma ihtimalinin artmasının Zafer'i daha da kıskırttığını, adeta altın vuruş yapacak eroınmanlar gibi Zafer'in her geçen gün belanın daha fazla üstüne üstüne gittiğini görüyor, bu duruma kahroluyor ama hiçbir şey yapamıyordu.

Zafer her cinayetten sonra Muzaffer’i ziyaret ediyor, uzun uzun hesaplaşıyorlar, Muzaffer sürekli Zafer’i uyarıyor ama artık zıvanadan çıkmış bir psikopat olarak Zafer uyarılara sadece gülüp geçiyordu.

Zafer her seferinde “kötü”ye bir darbe daha indiriyordu!

Artık “kötü” ile savaşı tam bir topyekûn savaşa dönüşmüştü. Bir an evvel dünyayı “kötü”den temizlemek zorundaydı.

Zafer’e göre, Muzaffer onu cinayetlerden vazgeçirmeye çalışarak sadece kötüye sahip çıkıyordu.

Dr. Muzaffer Sağlam, Zafer’in yakalanması gerektiğini çok iyi biliyordu. Zafer artık etrafına zarar vermemeliydi. Yakalanırsa kendisi de rahat edecekti. Her güne Zafer’in yeni bir halt edip etmediğini düşünerek başlamak başlı başına bir işkenceydi.

Ancak, Zafer yakalanınca ötebilir ve kardeşi Muzaffer’le görüştüğünü, Muzaffer’in tüm cinayetleri bildiğini polise anlatabilirdi.

Kardeşini ele vermemek hukuken bir hak mıydı, psikiyatr olduğunu da beyan ederek hastasını ele vermeme hakkı olduğunu savunabilir miydi, Muzaffer tam bilmiyordu. Sonunda hukuken yırtsa bile piyasada adının “seri katili gizleyen doktor”a çıkacağını, tek bir hastasının kalmayacağını biliyordu.

Psikiyatristler Birliği de psikoanaliz yapma yetkisini elinden alabilirdi. Ne de olsa onlar mesleklerine leke sürülmesini istemezlerdi. Tabipler Odası’nın da onu meslekten kovma ihtimali yüksekti.

Muzaffer birkaç defa Zafer’i ele vermeyi düşündü. Böylece belki kendi mesleğini ve itibarını kurtarabilirdi. “Bugüne kadar neden bekledin?” diye soranlar olurdu ama fazla etkin olmazlardı.

Peki, o halde neden Zafer’i ihbar etmiyordu?

Neden hak ettiği huzura bir türlü kavuşamıyordu?

Yapamıyordu! Galiba hiçbir zaman da yapamayacaktı!

Çünkü Zafer “o” idi. Tek yumurta ikizi olunca birinin kalbinin yarısı diğerinde atıyordu. Yaradan baştan itibaren adeta tek kişiliği, tek ruhu iki vücuda bölmüştü. Muzaffer’in yarısı Zafer, Zafer’in yarısı Muzaffer’di. Her ne kadar tuttukları yol başka olsa da, her ne kadar algılamaları farklı olsa da, Muzaffer bir kolunun, bir bacağıнын, kalbinin yarısının hapiste çürümesine razı olamazdı.

Zafer ana rahmine beraber düşeli beri, her zaman yaptığı gibi, Muzaffer’i de kendi kaderine bağlamıştı.

Muzaffer böyle hissediyordu.

Uzun bir süre Muzaffer Zafer’i yönlendirmiş veya yönlendirdiğini sanmıştı, ama son yıllarda Zafer kıyamete koşuyor, Muzaffer’i de peşi sıra sürüklüyordu. Hem de ne sürüklemek!

Zafer'in yakalanmaması Muzaffer için bir ıstırap, yakalanma ihtimali ise daha beter bir işkenceydi.

Bazen uykusuz gecelerinde yatakta “Galiba bu dünyaya beraber geldik, beraber gideceğiz. Başka ihtimal yok!” diye düşünüyordu.

Ama yine de, psikopat seri katil Zafer'in bilimadamı olmak için gecesini gündüzüne katarak bu günlere gelmiş diğer yarısını kendisiyle birlikte mahvetmeye yeltenmesi hiç de adil değildi.

Bunun tek adı vardı: “Kader!”

Önüne geçilemez son! Öngörülür ama önlenemez felaket!

Böyle düşündüğü gecelerde Muzaffer kan ter içinde yataktan fırlıyor “Allahım, sen bu işe son ver! İlahi adaletini işlet. Zafer kulunu al yanına!” diye dua ediyordu.

Aynı Muzaffer, Zafer'den uzun süre haber alamadığında telaşlanıyordu. Zafer işlediği her cinayet sonrası Muzaffer'e uğruyor, külliyetli bir miktar para koparıyor, sonra da gittikçe kısalan aralıklarla ortadan kayboluyordu.

Zafer ortada yokken Muzaffer şöyle düşünüyordu:

“Yakalanmış olsa, polisler hemen haber verirdi. Gazeteler yazardı. Ama deli herif ya bir yerde kalp krizinden ölüp kaldıysa, ya başka bir psikopatın elinde –kimlerle düşüp kalktığını bilmiyordu ki– can verdi ya da kendine bir zarar verdiyse, ben ne yaparım!”

Dr. Muzaffer Sağlam psikopat, seri katil kardeşinden uzun süre haber alamayınca, bu sefer de onun sağlığını, hayatını merak ediyordu.

Bir kişinin hem ölmesini isteyeceksin, hem başına bir kaza geldi mi diye merak edeceksin.

Hem yakalanması için dualar edeceksin, hem ya yakalanırsa diye ödün kopacak.

Hem ihbar etmek isteyeceksin, hem kıyamayacaksın!

Dr. Sağlam çok tehlikeli bir ruh hastasının “tıpkısının aynısı” ikiz kardeşi olmanın ağırlığını dünyada en iyi bilen kişiydi!

Dr. Muzaffer Sağlam ile “Üçlü Çete” içlidişli olmuştu. “Seri katil cinayetleri”nin çözümü için özel görevlendirilmiş başkomiserler Erdoğan Bıyık, Harun Deniz, Batur Alp artık haftada en az bir gün görüş almak, hatta dertleşmek için muayenehaneye yanına uğruyorlardı.

Çok dostane bir ilişkileri vardı. Hatta bir gece Muzaffer Sağlam konuklarına viski ikram etmiş, Üçlü Çete'yle kafayı bularak sohbet etmişti.

Muzaffer giderek çocuklara ısınmıştı; onlara akıl vermekten, onların akıl oyunlarına dayanan ama mesleği için basit kalan sorularına cevap yetiştirmekten zevk alıyordu. İlk başta taşıdığı korkular teker teker zail oluyordu.

Sadece biraz Harun Deniz’den ürküyordu. Onda biraz mesafeli bir duruş görüyor, onu biraz daha şüpheli buluyor, her gördüğüyle yetinmeyen karakterinden işkilleniyordu.

“Her gerçeğin ardında başka bir gerçek vardır!”

Harun Deniz bu sözü tekrarlamaya bayılıyordu.

21 Mayıs Cumartesi günü “Üçlü Çete” sözleştikleri gibi saat 13.30’da Muzaffer Sağlam’la buluştu. Muzaffer, başkomiserlerle buluşacağı zaman sekreteri Gülgün’ü erkenden başından savıyordu. Onları karşılaştırmamaya dikkat ediyordu.

Bugün psikopatların beyinlerinde oluşan veya doğuştan gelen anormallikleri konuşacaklardı. Daha doğrusu bu konuda Dr. Muzaffer onlara bazı basit bilgiler verecekti.

Nitekim buluştuktan kısa süre sonra konuya girdiler. Muzaffer Sağlam yine anlatıyordu:

“Geçen sefer de söyledim. Psikopatın yaşadığı travmalar onu ruhen anormal kılabilceği gibi, doğuştan gelen veya sonradan yaşayacağı olağanüstü bir durum sonucu beyinde oluşan fizyolojik farklılıklar veya değişimler de onu anormal, dünyayı farklı algılayan, farklı tepki veren bir kişi yapabilir.”

“Mesela...”

“Mesel kromozom düzensizliği.”

“O ne demek?”

“Erkeğin yapısı XY kromozomlarından oluşur. Bazen kromozom düzensizliği XYY kromozomların oluşmasına neden oluyor.”

“Bu durumda ne oluyor?”

“Beyinde 100 milyon hücre var. Daha doğrusu kromozomlar XY yapısında ise erkek beyni 100 milyon hücreye sahip oluyor... Ama kromozom yapısı XYY ise, beyne 100 milyon ilave kromozom eklenmiş oluyor.”

“Vay be!”

“Beyinde ilave 100 milyon kromozomun var olması en basit seviyede denetlenemeyen, düzeltilemeyen antisosyal davranışlara neden oluyor. Amerika’da her yıl ortalama 2.000 erkek XYY kromozomuyla doğuyor.”

Harun Deniz “Desenize, Amerika’da her yıl 2.000 potansiyel seri katil doğuyor” diyerek araya girdi.

“Tam öyle denemez. Tüm XYY kromozomlular seri katil olacak diye bir kural yok.”

“Ben de zaten potansiyel seri katil demiştim.”

“O doğru ama tüm seri katillerin kromozomu da XYY değil. Neyse, bu 2.000 XYY kromozomlu erkeğin zekâ seviyeleri 80 ile 140 arasında dolaşıyor. Yani aralarında geri zekâlı da var, üstün zekâlı da.”

“Nasıl bir insan oluyorlar?”

“Genelde kolay heyecanlanan, çok çabuk dikkatleri dağılan, anında hüsrana uğrayan, Amerikalıların deyimiyle devamlı ‘frustration’ içinde yaşayan insanlar. Takriben yüzde ellisi öğrenme ve konuşma güçlüğü yaşıyor. Ama genelde zararsız tipler.”

“Zararlı tipleri de oluyor mu?”

“Elbette oluyor. Avare yapılı, hep yalnız, sık sık evden kaçan, başkalarına acı vermeyi seven, çocuklara cinsel ilgi duyan, yangın çıkarmaya bayılan, başkalarını öldürmekle tehdit eden, devamlı bir şeyler çalan, ani şiddet gösteren tipler de oluyorlar.”

Erdoğan Bıyık “Vay be!” dedi. “Aslında bu insanlar potansiyel suçlu ama aynı zamanda da masumlar.”

“Aynen yle. Saydığım kötülükleri, yanlışları yapmamak ellerinde değil. Kendilerini kontrol edemiyorlar. Tıpkı, çeker hastası bir insanın elinde olmadan aniden kızıp parlaması gibi.”

Batur Alp güldü:

“Benim bir arkadaşım var. Acıkınca muazzam sinirli oluyor. Etrafına bağırıp çağırıyor. Meğerse ‘açlık şekeri’ diye bir şey varmış. Acıkınca şekeri düşüyormuş. Bu da onu aşırı sinirli yapıyormuş. Karnı doyunca yine bir melek oluyor.”

Dr. Sağlam da güldü.

“Durun daha bitmedi. Beterin beteri var. Kanda görülen ve adına kryptopyrrole denen bir madde var. Safrayla ilgili bir madde. Genellikle idrar testleriyle ölçülüyor. Normal olarak her 100 cc idrarda en fazla 20 mcg olması gerekirken bazılarında 200 mcg’ye çıkabiliyor.”

“Bu madde neye sebep oluyor?”

“Fazlası, B6 vitamini ve inkoyla birleşirse adına pyroluria denen bir kusura neden oluyor.”

“Ne yapıyor bu pyrol... her ne ise?”

“Pyroluria ‘kontrol dışı’ durumlar yaratıyor. Bu kusuru olan hastalarda öfke kontrolsüz hale geliyor. Ruh halinde ani oynamalar oluyor. Geceleri uyuyamıyorlar... Hele hele XYY kromozomlu kişide bir de pyroluria kusuru varsa ona tıpta ‘insani bomba’, İngilizce tabiriyle ‘*the monster of the rivers*’, ‘nehirlerin canavarı’ adını veriyorlar. Adı üzerinde bu bombalar aniden patladığında her türlü kötülük ortaya çıkabiliyor.”

Erdoğan Bıyık “Adam etrafı yıkıp geçiyor ama suçsuz” dedi.

“Evet, isteyerek veya kasten yapmıyor. İstese bile kendisini kontrol edemiyor.”

“Etraflarına zarar verdiklerinde hukuken suçlu duruma düşüyorlar mı?”

“Biz psikiyatrlar suçsuz olduklarını, sadece denetim altında tutulmaları gerektiğini iddia ediyoruz.”

Harun Deniz saatine baktı:

“Hocam başka ne gibi fizyolojik anormallikler var?

“Çook! Psikolojik ortamın beyinde fizyolojik bozukluklar yarattığı durumlar da var.”

“Örneğin...”

“Örneğin, eğer bebeklik veya çocukluk döneminde kişinin kendi yaş grubuyla temas kurması engellenirse, o kişinin ileri yaşlarda insanlarla münasebeti kesintiye uğrar. Bu durum sadece kişinin geliştirdiği bir ruh hali değildir. Kendi akranlarıyla yakın ilişki kurmamış kişinin beyinde, adına ‘limbic nuclei’ dediğimiz bölüm de gelişmeyecektir. Dolayısıyla münasebet bozukluğu, sadece ruhi durum gereği değil, kişinin beyinde insanlarla münasebeti –doğru ilişkiyi– tanzim eden bölümün de gelişmemesi sonucu da oluşabilir...”

“Vay anasını!..”

“Beyindeki ‘limbic sistem’in bir parçası olarak adına ‘hypoythalamic bölge’ dediğimiz yerde ‘hypothalamus’ var. Bu bölge vücut dokularında metabolik dengeyi koruyor. Vücuttan gerilimin atılmasına yardımcı oluyor. Aynen bir aç-kapa sensörü gibi çalışıyor. Nasıl önünden bir kitle geçtiğinde bahçelerde, sokaklarda anında yanan, sonra da kendiliğinden sönen ışıkları yöneten sensorlar var, beyinde de aç-kapa sensörü ‘hypothalamus’. Bu sensor devamlı ‘zevk’i açar, ‘tatsız durum’u kapatır. Çok kısa süreli tepkiler verir. Bu sayede ‘limbic sistem’ basit duyguları yönetir. Cinsel, gıdasal ve hatta duygusal tepkiler buradan yönetilir. ‘Limbic sistem’ beyni ödüllendirerek veya cezalandırarak basit duyguları yönetir, denetim altında tutar.”

Batur Alp muzip bir edayla “Ya sensor bozulursa?” diye sordu.

Dr. Sağlam keyifle gülümsedi:

“İşte o zaman kıyamet kopar. Ödül-zevk ikilisini yöneten aç-kapa sensörü bozulursa önce kızgınlık, bu da kontrol edilemezse depresyon, hatta öldürme güdüsü harekete geçer. Kişi cinsel duygu içindeyse, boşalana dek gerginlik sürer. Eğer, bizim ‘satyriasis’, halkın ‘şehvet’ dediği güdü aç-kapa sensorundaki bozukluk nedeniyle cinsel sadizme dönüşmüşse kişi büyük patlamalar yaşayabilir.”

“Katil olmak için ne kadar çok fizyolojik neden varmış!”

“Bakın, ‘hypothalamus’ normal insanda bile kontrolsüz ve aniden ortaya çıkan tepkiler yaratır. İnsan devamlı zevk almak ve tatmin olmak ister. Aç-kapa sensörü ondan önemli. ‘Hypothalamus’ tek

başına kalırsa veya sensor çalışmazsa kişi bekleyemez, anında harekete geçer, zira etik, değerler sistemi, örf âdet, mantık, doğru-yanlış gibi kavramları yoktur. Hatta tehlikeyi bile tanımaz.”

Erdoğan Batur’a döndü:

“Şimdi anladım, meğerse bazı arkadaşlarda aç-kapa sensörü çalışmıyormuş.”

Batur, Erdoğan’a ters ters baktı.

Dr. Sağlam yine kürsüde ders veren bir hocaydı. Bu sefer sözünün kesilmesine kızdı. Kızdığını da bakışlarıyla gösterdi. “Öğrencileri” kendilerine çeki düzen verdiler. Hoca devam etti:

“Ayrıca, eğer, ‘limbic sistem’ fiziki bir zarar görürse, o kişide sevgi, nefret, şefkat, cinsel tepki, arzu gibi duygular yok olabilir veya anormalleşebilir. Hatta bazı deneylerde, fiziksel zarar oluşmadığı halde, sadece laboratuvarıda yaratılan elektrik akımlarıyla kişiler şiddete itilebiliyor.”

Uyarıyı alan öğrenciler dikkatle hocalarını dinliyorlardı.

“Eğer ‘limbic sistem’de ‘amygdalya’ denilen bölge zarar görmüşse, yüksek seviyeli ve ayırım gözetmeyen cinsel aktivite veya mastürbasyon yapma ihtiyacı zuhur edebilir. FBI’ya göre seri katillerin yüzde sekseni sürekli mastürbasyon yapan tipler. Anneyle ilişki bu anlamda çok önemli. ‘Amygdalya’ zarar görmüş insanlarda kızgın baba pekâlâ kızgın oğul yaratabiliyor, güçlü ve baskın ailelerde ileride zevk için öldürecek çocuklar yetişiyor. Fizyolojik bozukluk ile psikolojik ortam iç içe giriyor.”

Son söylediğini pekiştirmek istercesine ilave etti:

“Her şey o kadar iç içe ki, örneğin kötü beslenme bile beyinde ‘cerebral’ dokuları bozabilir. Bu da anlama ve değerlendirme duygularını altüst edebilir.”

Dr. Muzaffer Sağlam bir an durakladı. Genzini hafif öksürerek sildi. Devam etti:

“Ancak unutmayın, İlk tanıştığımız gün de söylemiştim. Seri katillerin bir sürü psikolojik sorunu vardır, ama psikiyatri onları klasik anlamda ‘ruh hastası’, yani ‘deli’ kabul etmez. Fizyolojik farklılıklarını da göz önüne almaz. Bunun içindir ki, mahkemeler bu kişilere akli dengesi yerinde olmayanlara uyguladığı ceza indirimini uygulamaz. Her ne kadar psikolojik sorunları olsa da onlar genel anlamda ‘normal’ kabul ediliyor. Seri katillerin çoğunluğu ‘psikopat’ ama tıp bilimi onları ‘kendi eyleminden sorumlu olamayacak derecede akıl bozukluğu olan hastalarla’ bir tutmaz. Mahkemeler ne yaptıklarını, yaptıklarının ne gibi zararlar meydana getirebileceğini bildiklerini, dolayısıyla cürümlerinden tamamen sorumlu olduklarını kabul eder. Amerika’da, akli dengesizliği yüzünden, ceza indiriminden faydalanmış neredeyse hiç seri katil yoktur.”

Harun Deniz hatırladı. Doktor, tanıştıkları ilk gün de seri katillerin “suç indirimi”nden yaralanamadığını hemen hemen aynı kelimelerle anlatmıştı.

Dr. Sağlam devam etti:

“Benim bugün amacım, sadece seri katillere bir de başka gözle bakmanızı sağlamaktır. Bundan dolayı katili affetmenizi, hele hele savunmanızı hiç beklemiyorum ama ‘düşman’a bir kere olsun kendi gözüyle bakmak, onu anlamaya çalışmak, ona karşı daha başarılı olmanızı sağlar. Bunun içindir ki, komünizm yıllarında Amerika’da istihbarat bazı elemanlarını Amerikan karşıtı Marksist dogmalarla donatır, adeta beyinlerini Marksist ideolojiyle yıkardı.”

Batur dayanamayıp sordu:

“Neden?”

“Eğer, düşmanın nasıl düşündüğünü kavrarsan bir sonraki olası adımını da belki tahmin edebilirsin. Basit söyleyeyim. Katilin eroinman olduğunu çözer ve şahsen eroinin yokluğunda nasıl yakıcı bir istek yarattığını bilersen, katili tüm eroin satan noktalarda ararsın. Zira artık sen benliğinde bilmektesin ki, eroinman tüm tehlikelerine rağmen eroinin peşini bırakamaz. Bunu kavrayabilmek için de ilk önce eroinmanın eroine nasıl müptela olduğunu kavramak gerekir.”

Batur tam anlamamıştı ama sesini çıkarmadı.

“İlk önce size bir psikopatın yüz yüze gelmiş olabileceği fizyolojik anormallikleri anlattım. Demiyorum ki, her psikopat aynı zamanda fizyolojik bir anormallik içindedir ama pekâlâ bir psikopat beynindeki bir hasar nedeniyle de psikopat olabilir... Şimdi de bazı psikolojik vakalardan örnek vereceğim ki ruh hallerini biraz olsun hissedebilin.”

Erdoğan Bıyık güldü:

“Yapıyorsam bir nedeni vardır!”

Dr. Sağlam şaşkınlıkla Erdoğan’ın yüzüne baktı.

Erdoğan “Yok hocam, bir Türk filmi aklıma geldi de...” dedi mahcup bir ifadeyle. “Aklım sıra...”

Dr. Muzaffer bu kez de Erdoğan’ın suratına “Aklın sıra düşünme!” der gibi baktı. Erdoğan bu kez iyice sustu. Muzaffer Sağlam devam etti:

“Vereceğim örnekler hep gerçek birer hayat hikâyesidir.”

Tekrar Erdoğan’a döndü.

“Erdoğan düşün. Üç yaşından sonra çok net hatırlıyorsun ki, üvey baban anneni başka erkeklerle pazarlıyor, annen de senin odada olup olmadığını umursamadan erkeklerle yatıp kalkıyor...”

Dr. Muzaffer’in suratı o an morardı. Ama çabuk toparlandı. Yine de doktorun gözleri önünden geçen nefret bulutları Harun Deniz’in gözünden kaçmadı.

“...Erkeklerle beraber oluyor... Bu yetmezmiş gibi körpecik vücudunu üvey baba istismar ediyor. Üvey baban çocuklarla, daha doğrusu bebeklerle seks yapmaktan çok hoşlanıyor. İstese de kendisini alamıyor. Baban arada bir üzerinde boşalıyor.”

Dr. Muzaffer, Erdoğan’ın suratının allak bullak olduğunu çok net görüyordu. Batur’un suratı, çok pis kokan ve iğrenç bir şeye bakar gibi ekşimişti. Sanki biraz sonra kokudan arınmak için burnunu tıkayacaktı. Belki de kusacaktı. Harun ise dik durmaya çalışıyor, duyduğu her şeyi normal karşılamaya çalışıyordu.

“Yetmedi. Bir gece üvey baban anneni otuz iki yerinden bıçaklayarak öldürüyor ve sen dört yaşında olan bitenleri seyrediyorsun. Annen mezara, üvey baban kodese. Seni bir çocuk bakımevine veriyorlar. Sen, öğretin gereği, erkek bakıcına yaranabilmek için onun cinsel organıyla oynamayı, organını emmeyi dört yaşında hüner sanıyorsun. On sekiz yaşına dek seni yetimhanede herkes ‘ibne’ yerine koyuyor. Sen eşcinsel değilsin ama insanların sana iyi davranması için onları cinsel yönden tatmin etmen –henüz yaptığın işin cinsellik olarak adlandırıldığını bile bilmediğin bir çağdayken bile– gerektiğini zannediyorsan. Sonunda eşcinsel olduğun gerekçesiyle bir de yetimhaneden atılıyorsan...”

Erdoğan “Yeter artık Hocam!” diye yalvaran gözlerle Muzaffer Bey’e baktı.

Dr. Muzaffer de artık ders anlatan bir hoca değil, anlattıklarını yaşayan bir insandı. Son darbeyi yine Erdoğan’a vurdu:

“Söyle Erdoğan, sen bütün bunları aynen yaşasaydın ki anlattıklarım da zerre abartı yoktur. Hepsisi değişik vakalarda aynen yaşanmıştır, sen nasıl bir insan olurdun?”

Erdoğan yere baktı. Boynundaki damarların çok güçlü atmakta oldukları ayan beyan gözüküyordu. Bir avcunu sıkıyor, diğeriyle başını kaşıyordu.

Dr. Muzaffer aniden bağırmaya başladı:

“Söyle!.. Söyle!..”

Erdoğan başını kaldırdı, mahcup bir tavırla cevap verdi:

“Herhalde... herhalde katil olurdum. Seri katil...”

Muzaffer Sağlam nihayet rahatladı:

“Değil mi? Üç dakikada mesleğine ihanet ettin. Yok etmeye çalıştığının bizzat kendisi oldun.”

Erdoğan Bıyık sanki açığı yakalanmış gibi kızardı. Bu sefer Dr. Sağlam ona sahip çıkma ihtiyacı duydu.

“Sadece sen değil, hepimiz katil olurduk. İlk başta ben, Harun, Batur fark etmez.”

Harun Deniz birden isyankâr bir sesle itiraz etti:

“Ben olmazdım.”

Dr. Muzaffer alaylı bir tavırla Harun’a döndü:

“Sen normal bir insan olarak yoluna devam mı ederdin?”

“Yooo! Ama illaki başkalarına zarar veren, bana hiçbir kötülüğü dokunmamış insanları hunharca öldüren biri olmazdım. Ne bileyim ben, belki genç yaşta intihar ederdim, alkolik olurum, hatta eroınman. Ama neden illaki başkalarına kötülük edeyim. Ben kendime kötülük ederdim.”

Dr. Muzaffer duyduklarında memnun kalmıştı. Sanki tezini çürütmek isteyen görüş tersine onu güçlendirmişti. Sırıttı.

“Harun Bey, ama siz de ‘normal’ kalamayacağınızı kabul ediyorsunuz.”

“Nasıl yani?”

“Seri katil olmayacağınızı söylüyorsunuz ama siz de alkolik, eroınman olmaktan, intihar etmekten bahsediyorsunuz. Bunlar da normal insan davranışları değil.”

“Tabii ama ben...”

“Hatta siz de ‘kötülük’ kelimesi üzerinde duruyorsunuz. Sadece kötülüğün yönünü değiştirdiniz. Başkaları yerine kendinize kötülük etmekten dem vurdunuz.”

Harun Deniz sinirlenmişti. Dr. Muzaffer Sağlam tanışmalarından beri geçen beş buçuk ay içinde genelde hepsine “sen” diye hitap ediyordu ama Harun Deniz’e kızdığı zaman ona katiyen “sen” demiyordu. Hatta onun damarına basmaktan, açığını bulup yüzüne vurmaktan ayrı bir zevk alıyordu.

Harun Deniz hırsla toparlandı:

“Ben sadece başkalarına kötülük yapmayacağımı söyledim. Kendime zarar vermem demedim. Anlattığınız travmaları yaşayan birinin anormal olması normal. Normal olması ise anormal. Ama bakın siz söylediniz, mahkemeler de psikopat seri katillere ceza indirimi uygulamıyor. Diğer ruh hastalarına gösterdiği toleransı onlara göstermiyor. Söylemeye çalıştığım şu: Yaşadığımız kötülükler başkalarına kötülük yapmayı haklı kılmaz.”

“Tabii haklı kılmaz, Harun Bey. Ben de zaten seri katilin affedilmesinden falan bahsetmiyorum. Ceza indirimi de talep etmiyorum. Sadece sizleri onların ayakkabılarını giymeye davet ediyorum. Böylelikle, belki onların gelecek davranışlarını tahmin etmek için bir kapı açılır diyorum.”

Tartışma ise tartışma... Harun lafin altında kalmadı:

“Gelin sizin ‘empati kurma’ yoluyla psikopatın bir sonraki adımını tahmin etme metodunuzu bizim seri katil üzerinde uygulayalım.”

Birden aklına geldi:

“Yahu her seri katilin, kim olduğunun bilinmediği dönemlerde bile, bir adı, bir lakabı vardır. Bizimkinin hâlâ yok. Dört cinayetine rağmen yok.”

Dr. Muzaffer içinden “Yedi!” diye düzeltti.

Batur “Hakikaten bizim katilin adı yok...” dedi. “Adını sanını zaten bilmiyoruz da taktığımız bir uyduruk ismi, bir lakabı bile yok.”

Erdoğan da heyecanla “İstanbul’dan çok az seri katil ıktı. Bunun şanını tüm şehre yayalım. Adı ‘İstanbul katili’ olsun” diyerek ortaya bir teklif attı.

Harun biraz düşündükten sonra “Bugüne dek tüm cinayetlerini İstanbul’da işlediğı için ‘İstanbul katili’ diyebiliriz” dedi. “Ama bir sonraki cinayetini İstanbul dışında işlerse ne diyeceğiz?”

Batur sıırıtarak karşılık verdi:

“O zaman da ‘İstanbul katili deplasmana çıktı’ deriz.”

Herkes gülümsedi. Erdoğan atıldı:

“Ona ‘İstanbul katili’ demek kesmiyor. Bu herif bütün İstan-bul’u doğramaya kalktığına göre buna ‘İstanbul’un katili’ demek daha doğru olur.”

Harun’un canı sıkılmıştı.

“Daha tek kişi olup olmadığını bile bilmiyoruz. Sadece en az birisinin erkek olduğunu biliyoruz” diyerek kendi lafına geri dönmek için yol açtı. “şimdi adı her neyse bizim katille empati kuruyoruz.”

Sesindeki alaycı ton sadece Dr. Muzaffer’i değıl, Erdoğan ve Batur’u da tedirgin etti. Onlar, hocanın uçuk ve abartılı yönlerinin farkında olmakla birlikte derin bilgisini, kendilerinden hiçbir beklentisi olmadığı halde paylaştığı için hocaya minnet duyuyorlardı. Hatta giderek adamı sevmeye de başlamışlardı.

Harun devam etti.

“Öldrdğı tüm kadınlar sarışın, Trakyalı veya Rumeli asıllı. Hepsini de öldürdükten sonra vajinalarını kesiyor... Demek ki, sarışın, Trakyalı veya Rumeli asıllı bir kadınla derdi var. Kadın ya annesi ya da sevgilisi. Freud’a göre annesi olma ihtimali çok daha yüksek. Anneden grdğı kötülük nedeniyle sarışın kadınlardan intikam alıyor. Eee! Gerisi! Elimizde annesi sarışın manyakların tam listesi yok, o halde katilin dahil olduğı bir liste yapamayız. Öte yanda İstanbul’da yaşayan tüm sarışın ve Trakyalı veya Rumeli asıllı geç kadınların da listesi olmadığına göre potansiyel kurbanların da listesini çıkaramayız. Hani nerede empati yoluyla ileriye tahmin etmek!..”

Dr. Muzaffer aniden lafa girdi:

“Ama İstanbul’da çok az ruh hastalıkları hastanesi veya kliniğı var. Buralara son yıllarda annesiyle takıntılı ve bir şekilde Trakya veya Rumeli’yle bağılantılı, psikopat teşhisiyle tedavi ettikleri, ama artık salıverilmiş hastaları olup olmadığını sorabilirsiniz.”

O an Erdoğan ve Batur kıpkırmızı kesildiler. Kurbanların ortak paydalarını çok konuşmuşlardı ama

hastane veya kliniklere sormayı hiç akıl etmemişlerdi. Harun da geriledi, ama o renk vermeme konusunda daha başarılıydı.

“Öte yanda vatandaşlık işlemleri artık tamamen online haline geldiğine göre 25-30 yaşlarında Trakya doğumlu, bekâr –şu ana dek hiç evli kadına saldırmadı– kadınları da tespit edebiliriz... Tabii, Rumeli asıllıları tespit edemeyiz. İllaki doğum yeri lazım.”

Bir an sustuktan sonra tekrar konuşmaya başladı:

“Bakın, burada beyin jimnastiği yapıyoruz. Şu anda elimizde 12 milyonluk İstanbul’da belki de 10 bine, 5 bine inebileceğimiz bir liste var. Hele hele ruh hastalıklarıyla ilgilenen hastane ve klinikler listeyi 10’lara, 20’lere bile indirebilir.”

Harun sinirlenmeye başlamıştı:

“Yine de deliye pösteği saydırmak gibi bir işe soyunmuş oluruz.”

Erdoğan bu sefer Harun’a kızgın:

“10’lara, 20’lere, hatta 12 milyondan binlere inmek az şey mi. Klinikleri çoktan dolaşmış olmamız gerekmiyor muydu? Halbuki biz konuyu hep konuştuk, kurbanların ortak noktalarını hep tartıştık ama konunun empati boyutunun içine girip, katilin saiklerini anlamaya yeltenmedik. Sadece ve sadece kriminoloji teknikleri kullandık.”

Dr. Muzaffer konunun geldiği noktadan memnundu:

“Halbuki, psikolojik araştırmalar, hatta fizyolojik araştırmalar da kriminoloji teknikleri arasındadır. Katille empati kurmaya çalışmak en azından zararsız bir denemedir.”

Bu sefer Harun cevap vermemeyi tercih etti. Artık, o da lafı çok uzattığının farkındaydı.

Dr. Muzaffer Sağlam’a veda edip, Vali Konağı Caddesi’ne indiklerinde saat 15.00’e yaklaşıyordu. Erdoğan Bıyık ve Batur Alp, Harun Deniz’e kızmışlardı. Erdoğan sokağa çıkar çıkmaz Harun’a yüklendi:

“Nedir senin sıkıntın?”

Harun da sertçe karşılık verdi:

“Sıkıntım falan yok. Sadece fikrimi savundum.”

Batur da Harun’a yüklendi:

“Yok, yok sen basbayağı Hoca’ya gıcık gidiyorsun.”

“Yok yahu, kimseye gıcık gittiğim yok.”

Erdoğan “Gıcık gitmenin ötesinde saygısız davranıyorsun” diye üsteledi.

Harun da iyiden iyiye kızmıştı:

“Yok, daha neler!”

Batur orta yol bulunması gerektiğini düşündü. Yoksa, Erdoğan ve Harun kapışabilirdi.

“Bak Harun! Adamı sevmek zorunda değilsin. Evet, zaman zaman ukala havalara giriyor. Kibirli de. Hoca işte! Ne olursa olsun, her şeyi ‘ben bilirim’ iddiasında. Ama Muzaffer Hoca bilgi ve tecrübe dolu bir adam. Üstelik özel bir alanda uzmanlaşmış. Türkiye’de kaç tane seri katil uzmanı psikiyatr var? Bizden de hiçbir çıkarı yok. Adam, bizi öğrencileri gibi görüyor ve sabırla, evet bazen ukalaca tavırlarla, bize saatlerce ders veriyor. Biz Emniyet Teşkilatı olarak seri katiller hakkında ne biliyoruz ki? Sevmesek de biraz adama katlanmak gerekmez mi? Kaz gelecek yere biraz olsun güler yüz gösterilmez mi?”

Arkadaşlarının sözleri Harun’u yumuşatmıştı:

“Yahu siz de haklısınız! Haklısınız haklı olmasına da adamda bana ters gelen bir şey var. Zaman zaman kendimi tutamıyorum.”

Özeleştirisi karşısında Erdoğan da yumuşadı. Gülerek “Nedir sana batan?” diye sordu.

“Erdoğan, bu adam bizden bir şeyler gizliyor, belki de bizi yönlendiriyor.”

Batur şaşkınlığını gizlemedi:

“Yok artık. Ne gizlesin? Neden gizlesin?”

“Bilmiyorum, sanki bir şeyleri tam anlatmıyor. Sağa sapmamız gereken yol ağzında bize sol yolu gösteriyor... İşte onun gibi bir şey...”

“Örnek?..”

“Örnek yok... sadece duygu.”

“Süphanallah!”

On birinci bölüm

İstanbul

Merve Deliormanlı, 24 Haziran Cuma gününü ofiste zor tamamladı. Saat 17.30'da 4. Levent Akağaç Sokak'taki iki katlı villayı ofis olarak kullanan reklam ajansında kendini hanımlara ayrılan banyoya attı ve yarım saat çıkmadı.

Ofiste iki katta, birer banyo ve ayrıca birer tuvalet vardı. Üst kattakiler hanımlara aitti. Merve arada bir kendini "hanımlar banyosu"na atıp, tüm duvarı kaplayan aynada endamını seyretmeye bayılırdı.

Banyoda önce düğmeli, bol bluzunu değiştirdi, kısa kollu, üzerine tam oturan beyaz ipek bir bluz giydi. Ancak, bluzu giymeden önce sutyenini çıkarmayı da ihmal etmedi. Bluzun altından neredeyse serçeparmağı kalınlığında iri meme uçlarının belli olduğunu görünce suratına hınzır bir gülümseme yerleşti. Minyon vücuduna ters orantılı iri memeleri vardı.

Eteğini de değiştirdi. Zaten çorap giymemişti. Eteğini değiştirirken ortaya çıkan sütun gibi bacaklarını seyretmeyi de ihmal etmedi. G-string beyaz külotun açıkta bıraktığı kalçalarının kıvrımları muhteşem görünüyordu.

Kendi kendine "Maaşallah!" dedi.

Altına mini mi mini bir siyah deri etek giydi. Etek kalçasının ancak biraz altındaydı. Hafif eğilse, külotu ortaya çıkacaktı. Eğilme fikri bile kıkırdamasına yetti. Akşam barda bacak bacak üstüne attığında yüreği ağzına gelecek erkekleri hayal etti. Bir kez daha kıkırdadı. Boynuna cırtlak kırmızı ve yeşil çiçekli bir fular sardı. Meme uçlarını sadece istediği erkeklere gösterecekti.

Sabahtan beri aklı ondaydı. Gece gidecekleri Asmalımescit'teki bara o esrarengiz adam bu haftada da gelecek miydi?

İnce, uzun boylu, her hafta ama her hafta lacivert balıkçı yaka ipek kazak, lacivert pantolon ve lacivert Rockport spor ayakkabı giyen, üzerinde devamlı yine lacivert, kapitone, fermuarlı bir yelek bulunan, üç haftadır elinden lacivert Nike beyzbol şapkasını eksik etmeyen, kazağının boynuna bir güneş gözlüğü iliştiren, açık kumral tenli, gümüşü saçlarını atkuyruğu yapan, gözlerinde devamlı yuvarlak tel gözlükler bulunan, serseri bir görünüm ile entelektüel bir tavrı tam kararında birleştirmiş gizemli adam bu cuma da gelecek miydi?

Adamın gümüşü saçları Merve'nin ilgisini çekiyordu. Lacivert giysiler üzerinde yükselen kumral bir kafa ve sanki at yelesini andıran upuzun gümüşü saçlar!

Tel gözlükler, ayrıca bir de boynunda güneş gözlüğü...

Üniversitedeki derslerine motosikletiyle saçlarını dalgalandırarak giden çılgın bir profesör!

Derste tel gözlüklerini, motorda güneş gözlüklerini takan bir bilimadamı...

Kız öğrencilerin âşık olduğu edebiyat, yok yok felsefe profesörü!..

Adamın kim olduğunu bilmiyordu ama nedense o insanı delen bakışların ardında çılgın bir edebiyatçı, olmadı bir felsefecinin saklandığını düşünüyordu. Tüm öğrencilerin hayran olduğu üniversite hocası!

Merve Deliormanlı adama takmıştı. Üç haftadır cuma akşamı kız takımıyla takıldıkları kafe-bara saat 23.00 sularında tek başına geliyor, Merve'nin karşısında bara yakın bir sandalyeye ilişiyor, elinden düşmeyen, sanki boşaldıkça barmenin otomatik doldurduğu bardağından bütün gece viskisini yudumluyordu. Gözlerini bir an olsun Merve'den ayırmıyor, ama üç haftadır tek kelime de etmiyordu. Merve bildiği bütün işve oyunlarını uzaktan uzağa yapıyor, bacaklarını mümkün olduğunca gözler önüne seriyor ama adamdan bir tek söz bile duyamıyordu.

Merve bugüne dek sarı saçları, mavi gözleri, minyon vücudu ama iri memeleri ve şahane kalçalarıyla istediği her erkeği anında teslim almış, bu vasfıyla da kız takımı arasında nam yapmıştı. Kız takımının manevi lideri Zehra'nın deyimiyle o “ölüyü bile diriltten” cinstendi.

Üç haftadır adam gözünü Merve'den alamamıştı. Bara son iki haftadır sırf kendisini görmek için geldiğini genç kız adı gibi biliyordu. Adamdan henüz bir “merhaba!” bile duymamıştı ama bu gece niyeti bozuktı. Ya o adamı Nişantaşı'ndaki evine atacaktı ya da geceyi adamın evinde geçirecekti. Bu uğurda da bu gece her şey mubahtı.

Makyajını yaparken kendi kendine konuşuyordu:

“Puşt, kendini bulunmaz Hint kumaşı sanıyor. Ulan sen bir kere Merve'nin yatağından geç, bir kere Merve'nin işvesine mazhar ol, bak ben seni burnuna halka takılmış maymuna çevirmez miyim? Peşimden ‘Ne olur, bir kere daha...’ diye diye koşturtmaz mıyım?”

Merve Deliormanlı 1984 yılında Edirne'ye bağlı Yunanistan sınırındaki İpsala'da doğdu. Babası da annesi de Bulgaristan göçmeniydi. Babası Rusçuk'ta doğmuş, annesi ise anne dedeleri İpsala'ya göçtükten sonra dünyaya gelmişti. Babası belediye işçisi, annesi ev kadınıydı.

Merve iki erkek çocuğun ardından dünyaya geldi. Kazım ve Ayşe Deliormanlı şanslı bir çiftti. Üç çocuk da başarılıydı. Merve'nin abilerinden birisi fizik öğretmeni, diğeri muhasebeci oldu. İkisi de üniversite bitirdi.

Merve ise çok küçük yaştan beri resme meraklıydı. Daha üç-dört yaşındayken, eline bir kalem geçtiği an, ne bulursa, defter veya beyaz duvar fark etmez, hemen bir şeyler çizmeye başladılar.

Merve Deliormanlı'nın çocuk yaşta beliren bir diğeri özelliği ise göbek atmaya merakıydı. Yine, daha üç dört yaşındayken radyoda hareketli bir oyun havası çaldığında, nerede olursa olsun, anında ortaya çıkar ve ufacık kıcını kıvıra kıvıra oynardı.

On üç-on dört yaşından itibaren alımlı bir genç kız oldu. Minyon boyuna ters orantılı gelişen “Alaman bombası” diri ve iri göğüsleri, şahane kalçaları, mavi gözleri, sarı saçlarıyla düğünlerin en çok aranan insanı oldu.

Düğünlerin değişmez orkestrası “Çingene gırnatacılar” da gittikleri her düğünde gözleriyle hemen

Merve’yi ararlardı. Merve oynarken onlar da bir başka güzel çalarlardı.

Oldukça ağırbaşlı bir insan olan Kazım Deliormanlı, düğünlerde kızının baş köçek olmasına bir yandan içerler, bir yandan da kızının topladığı ilgiden hoşlanırdı.

Merve sadece iyi bir köçek olarak değil, attığı kahkahalarla sohbetlerin en cıvıl cıvıl ismi olarak da tanınırdı.

İpsala’da Merve’ye, daha o on dört-on beş yaşındayken, tutulan çok erkek oldu ama kimse onu bir erkeğe özel ilgi gösterirken görmedi, hakkında bir dedikodu duymadı.

Merve liseyi İpsala’ya yakın Keşan’da okudu. Keşan’a üç yıl minibüsle gitti geldi. Her gün bir saati minibüste geçti ama o hep buna değdiğini düşündü. Çünkü Keşan Anadolu Lisesi bölgenin en iyi okullarından biriydi.

Merve liseyi bitirdiğinde ne istediğini biliyordu. Özel yetenek sınavlarını kazanarak Mimar Sinan Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik Tasarım Bölümü’nü ilk yılda kazandı. İkinci sınıfta bir reklam ajansında part-time çalışmaya başladı. Yirmi üç yaşında üniversiteyi bitirince, bir profesörünün tavsiyesiyle, Türkiye’nin en büyük reklam ajanslarından birinde grafiker olarak işe başladı. İşinde hem sanatı hem kişiliğiyle kısa zamanda yükseldi ve daha yirmi altı yaşındayken, takriben on ay önce, 4. Levent Akağaç Sokak’ta iki katlı villada mukim, küçük ama başta ünlü bir banka olmak üzere Türkiye’nin sayıca az ama hacim olarak önemli bazı şirketlerine butik hizmet veren “Minyatür Ajans”a şef grafiker olarak transfer oldu.

Transfer olur olmaz da Beşiktaş’ta kız arkadaşıyla beraber oturduğu bodrum katından çıktı, Teşvikiye Camii arkasında, camiye dik bakan Av. Süreyya Ağaoğlu Sokak’ta beş katlı bir binanın beşinci katındaki doksan metrekarelik daireye tek başına taşındı. Eşyaları da IKEA’dan düzduktan sonra tam istediği gibi bir evi oldu.

Merve Deliormanlı’nın üniversiteye geldikten sonra, özellikle “cebine üç beş kuruş para girmeye başladıktan sonra” hayat tarzı da epeyce değişime uğradı. O artık “hür” bir kadındı!

Merve, özgürlüğü, daha çok, gece hayatında boy göstermek olarak algıladı.

Öğrenciyken özgürlüğü daha çok bohem kahvelere, bilemedin biracılara takılmak olarak düşünürken –o dönem fakülteden sanatçı arkadaşlarıyla takılıyordu– iş gücü sahibi olduktan sonra çalıştığı şirketin müşteri kitlesini oluşturan genç yöneticilerle ve işadamlarıyla daha çok dolaşmaya başladı. Eskiden herkes masrafını cebinden öderken Merve şimdi profesyonel dostlarının misafiri oluyordu.

Kızların erkeklerden hiçbir eksikliklerinin olmadığına, o halde onlar kadar özgür olmaları gerektiğine inanan Merve, hemen her gece başka bir popüler ve lüks lokantada veya barda gelecek vaat eden “genç profesyonellerle” görülmeye bayılıyordu. Bu terimi baştan beri çok sevmiştir. Bahanesi de hazırды:

“Onlar şirketimin müşterileri. Bir anlamda onlar bizim velinimetimiz. Gönüllerini hoş tutmak da

görevlerim arasında.”

Kızlığını kaybettiği ilk gece çok korkmuştu. “Ya kanamayla baş edemezsem!” Beraber olduğu adam anlar diye de ayrıca endişelenmişti.

Neyse ki korktuklarının hiçbiri başına gelmemiş, sonraki gecelerde de eyleminin zevkine varmaya başlamıştı.

“Çıktığı erkeklerden” bir ikisi özellikle ilgisini çekiyordu. Onları yakışıklı bulmanın yanında istikballerinin parlak olduğunu da düşünüyordu. Çevrenin de teyit ettiği gibi, tanıştığı iki “genç profesyonel” geleceğin genel müdürleri, CEO’ları arasında sayılıyordu. İkisi de liseyi Robert Kolej’de okumuştı. Onlardan biriyle kuracağı “ortak hayat” her şeyden önce maddi açıdan oldukça rahat olurdu. “Belki o zaman kendi reklam ajansımı bile kurabilirim” diye düşünmeden edemiyordu.

Ancak, şimdilik bir kusuru vardı: Tek bir erkeğe bağlanamıyordu! Daha doğrusu, hayatını doludizgin yaşamadan birine bağlanmak istemiyordu. Ciddi bir erkekle, ciddi bir ilişkinin kendi kuralları vardı. Merve bir süre daha gönlüne göre yaşayıp birkaç yıl sonra “ciddi ilişki” kurmayı planlıyordu.

Yirmi beş-otuz beş yaş arası beş kadından oluşan “kız takımı”, başını Merve’nin kankası Zehra’nın çektiği, adı üzerinde, kızlardan kurulu bir gruptu.

Kız takımı hemen her cuma buluşuyor, “hovardalığa” çıkıyordu. Belirli barlarda, lokantalarda takılıyorlardı, kendi deyimleriyle “erkek düşürüyorlardı”. Kimin kısmetine ne düşerse, beğendikleri erkekleri yatağa atıyorlardı.

Zehra “Ne yaparsak şimdi yaparız” diyordu. “İleride hepimiz bir erkeğe kuyruğu kaptırınca zaten izzet-i ikballe meydandan çekileceğiz. Şimdi ne yaparsak kârdır.” Diğerleri de bu fikri benimsemişlerdi.

Arada bir, kız takımının raconundan şüphe etmeye başlayan bir üye zuhur ederse yine Zehra son sözü söylüyordu:

“Bizim işimiz erkeklerden, tüm kadınların intikamını almaktır. Onlar nasıl bizi düşürmek için pusuya yatıyorlarsa, biz de aynı metotla onları düşürüyoruz. Onlar nasıl bizi kullanıp kullanıp bir kenara atıyorlarsa, biz de onlara aynı şeyi yapacağız.”

Kız takımının temel ve değişmez, hatta değiştirilmesi teklif dahi edilemez bir tek kuralı vardı: Kız takımından biri, aynı erkekle yatağa üst üste iki kez giremez.

Zehra’nın bu konuda da kuralı açıktı:

“Baktın bir erkeğin yataktaki muamelesini çok beğendin, seni tekrar zevkten uçursun istiyorsun. Tamam, bir daha dene! Ama araya başka bir erkek soktuktan sonra.”

Bir bankada pazarlama uzmanı olarak çalışan Zehra’nın esas tavsiyesi ise hiçbir zaman ve kesinlikle aynı erkekle iki kez beraber olmamaktı:

“Seni zevkten uçuran erkek onu bir daha arzuladığını anlarsa, kendini ağırdan satmaya kalkar. Asla, erkekten ilk seferinde aldığın verimi ikinci seferinde alamazsın. Mutlaka performans kaybı olur. Üstelik salak, seni bir de malı olarak görmeye başlar.”

Merve Deliormanlı, Zehra Çalışkan, Canan Yalnızagaç, Handan Görmüş ve Halide Akan akşam 19.30 sularında Asmalımescit’te Yakup’un Yeri’nde buluştu. Son üç aydır her cuma akşamı burada takılıyor, derin sohbetlere dalıyor, sonra da muhakkak birkaçı “kullanılıp bir kenara atılmak için can atan erkeklere” yelken açıyordu.

Tartışmalara Zehra’nın lafi gevelemeden açık saçık sözcüklerle “kadının da erkeğin sahip olduğu tüm haklara sahip olduğu”na dair nutukları damgasını vuruyordu.

Zehra’nın tezleri bazen o kadar acımasız oluyordu ki, gruptan biri, örneğin Canan –ki o sık sık yapıyordu bunu– Zehra’ya “Sen aslında bir erkek düşmanısın” diye çıkışıyordu.

Takımın en tutucu üyesi Handan –ki o iki ayrı erkekle aynı anda aşk hayatı yaşıyordu– “Ne olursa olsun, bu memleketin de örf ve âdetleri var” diyerek Zehra’ya karşı çıkıyordu.

Halide ise hâlâ erkek ve kadının aynı hamurdan olduğunu kabullenemiyordu:

“Biz başkayız. Erkekler çokeşli olabilir ama kadın tekeşlidir... Daha doğrusu eninde sonunda tekeşli olur.”

Halide’ye göre, erkeğin işi dölünü verip hayat kavgasına katılmaktı. Kadın ise karnında taşıdığı canlının babasının kim olduğunu bilmek, önüne her çıkandan döllememek için tekeşli olmak zorundaydı.

İlginçtir, kafa çektikleri gecelerde ilk “dağıtan” Halide oluyordu. İkinci kadehten sonra mühtecen fıkraları o anlatıyor, etraftaki erkeklere en kışkırtıcı gülücükleri o yolluyordu.

Zehra ise Halide’yi bastırılmış duyguların esiri olmakla suçluyor, iki dubleden sonra dağıtmasını ise “Kızım, senin içindeki gerçek Halide ikinci dubleden sonra ortaya çıkıyor” diye eleştiriyordu. “Neymiş, Halide tam bilmediği, kalitesinden emin olmadığı erkeğin dölüyle çocuk yapamazmış. Kızım, elli yıldır çeşitli korunma yöntemleri biliniyor. Senin yaşadığın korkular elli yıl öncesinde kaldı. Altına yattığın her erkekten hamile kalmak zorunda değilsin ki!”

Son aylarda hemen hemen her cuma akşamı Yakup’un Yeri’nde yemek yiyorlar ama sonra değişik gece kulüplerine, barlara takılıyorlardı.

Zehra yemeğin sonlarına doğru çağrısını “Erkek avlama zamanımız geldi” diyerek yapıyordu.

Üç hafta önce Asmalımescit’te Selam Bar’a takılmışlar, Merve o garip ama bir o kadar da çekici erkeği, “motosikletli entel”i –adını böyle koymuşlardı– ilk kez üç hafta evvel bu barda gördükten sonra Selam Bar’ın müdavimi olmuşlardı.

Üç haftadır Merve bu bara gitmeleri konusunda açıkça ısrar ediyordu.

Üç haftadır aynı bara takılması, bütün gece Merve’yi süzmesi ama hiçbir girişimde bulunmaması “motosikletli entel”i tüm grubun önünde gizemli, gittikçe merak edilir, hatta çekici kılıyordu. Herkes her hafta Merve’nin adamı bu hafta “götürüp götüremeyeceğini” tartışıyordu.

Konuşmasalar da Merve, kız takımının birkaç üyesiyle, yemekten sonra yine Asmalımescit’teki Selam Bar’a takılacağını biliyordu.

“İkinci kadeh rakılar bitirilip yavaş yavaş, sıra ana yemeği ısmarlamaya geldiğinde Zehra ortaya yeni bir konu attı:

“Bugünkü gazeteleri gördünüz mü?”

Merve aslında ilgisiz, sanki sırf Zehra anlatma hevesini gidersin diye “Ne vardı ki gazetede?” diye sordu.

“Emniyet’te araştırma yapan bir gazeteci, , ‘İstanbul’un da seri katili var’ başlığını koymuş. Alt başlıkta da ‘katil hâlâ aramızda dolaşıyor’ diye yazmış.”

“Seri katil” sözü birden masada ilgi topladı.

Halide “İstanbul’da seri katil mi varmış?” diye sordu.

Merve “Galiba, aylar önce televizyonda da duymuştum” dedi. “Kuzguncuk mu, Güngören Cinayeti mi neydi. Galiba ikisinin de katili yakalanmadı.”

Zehra devam etti:

“Dahası da var. Gazeteci bir yıl önce Güngören’de, ardından altı ay sonra Kuzguncuk’ta, geçtiğimiz martta Etiler’de nisanda da Ümraniye’de işlenen cinayetlerin katilinin aynı olduğunu iddia ediyor.”

Masada ilgi daha da arttı. Halide rakısından bir yudum içtikten sonra “Nasıl böyle bir sonuca varmış?” diye sordu.

“Ona göre, Emniyet’teki yetkililer de aynı kanaate çoktan varmışlar, ama milleti, daha doğrusu yalnız yaşayan genç kadınları ürkütmemek için görüşlerini açıklamıyorlarmış. Cinayetlerden sonra, Kuzguncuk Cinayeti hariç hiçbiri hakkında medyaya bilgi vermemişler. Ama durum bir yıl sonra da olsa, acar gazetecinin gözünden kaçmamış.”

“Yalnız yaşayan genç kadınlar” sözü masaya ateş topu gibi düştü. Kız takımının beş üyesi de yalnız yaşayan genç kadınlardı.

Merve “Katilin aynı kişi olduğunu nasıl anlamış gazeteci?” diye sordu.

Zehra ilgiyi tamamen üzerine çekmenin keyfi içinde “kızları” daha da kışkırtmaya, hatta korkutmaya çalıştı:

“Öldürülen dört kadının da vajinaları kesilip vücutlarından koparılarak, fırlatılıp yerlere atılmış.”

Canan sanki kusacakmış gibi bir ses çıkardı. Zehra'yı dinleyen diğer kadınların da suratı allak bullak olmuştu.

“Gazeteci nereden biliyor?”

“Sanırım, dört kadının da dosyasını görmüş. Herhalde Adli Tıp raporlarını okudu.”

Merve ukalaca araya girdi:

“Belli ki, gazeteci acarlık falan yapmamış. Herhalde, Emniyet’ten birileri ona bu raporları göstererek toplumu uyandıracak bir haber patlatmak istiyor. Genelde yakalayamadıkları katiller hakkında haber yapılmasını sevmezler. Topluma başarısız gözükmek istemezler, ama bu kez galiba uyarı yapıyorlar. Önce panik çıkmaması için sustular, şimdi yardım istiyorlar.”

Halide de ukalalaştı:

“Belki de katili yakalayamayan polisleri, rakip polisler gazeteciye gammazlamıştır.”

Merve görüşüne karşı çıkıldığı için biraz bozulmuştu:

“O da olabilir, ama her halükârda bir gazeteci kendi başına böyle gizli dosyalara ulaşamaz.”

Zehra bu konuya son noktayı koymayı tercih etti:

“Şu veya bu şekilde gazeteci dosyalara ulaşmış.”

Canan Zehra’nın gönlünü almak istedi:

“Sen devam et Zehracığım. Başka ne yazıyordu gazetede?”

“Adam... Belki de adamlar, yalnız yaşayan kızları hep evlerinde öldürmüşler. İstanbul katili için gazetecinin söylediği şu: Polis, katil hakkında tek bir şey biliyor: Bir erkek!”

Halide araya kaynadı:

“Erkek olduğunu nasıl bilmişler?”

Zehra bu sefer alay edercesine “Halide, sen beni doğru dürüst dinlemiyorsun. Öldürülen kızların vajinaları parçalanmış dedim ya...” diye karşılık verdi.

“Kadın düşmanı bir kadın olamaz mı?”

Bu kez Canan da Halide’yle alay etmek istedi:

“İstersen ‘vajinaların parçalandığı nasıl anlaşılmış?’ diye de sor...”

Halide bu kez bozulmuştu:

“Yok artık, o kadar da sersem değilim.”

Zehra, kızlara ters ters baktıktan sonra yeniden anlatmaya başladı:

“Diyelim ki seri katil bir erkek; söyledim, cinayetleri hep kızların evlerinde işliyor. Evde her türlü hali yiyor. Ama hiçbir eve zorla girmiyor. Hiçbir evin kapısında zorlama yok.”

Handan “Yani kızlar her seferinde katillerini eve kendileri mi alıyor?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Aynen!”

Merve müdahale etti:

“Demek ki kızları tanıyor. Burada ortak bir nokta olmalı... Belki öldürülenlerin hepsi arkadaş veya aynı yerde çalışıyor. Polis o ortak noktayı da araştırmalı... Yani, öyle değil mi?”

Zehra “Polis muhakkak araştırmıştır” dedi. “Kızlar birbirlerini tanıyorlar mı, bilinmiyor. Ancak belli ki katil kızları ya önceden tanıyor ya da kapıya dayandığında kızları kapıyı açmaya ikna ediyor.”

Merve gülümsedi:

“Katil çok gizemli biri. Ya çok çekici ya da ikna kabiliyeti çok yüksek.”

“Gizem” kelimesi Merve’ye “motosikletli entel”i hatırlattı. İçinden “Acaba bu gece de gelecek mi?” diye geçirdi.

Saatine baktı. Henüz “bar vakti” için erkendi. Merve’nin sözlerine Zehra karşılık verdi:

“Bilemem ne kadar gizemli, ikna kabiliyeti ne kadar yüksek... Ama anlaşılan koskoca İstanbul polisine bir yıldır yakalanmayacak kadar zeki. Üstelik, cinayetlerini işlemeye devam ediyor.”

Zehra’nın son sözleri kızların bir kere daha ürpermesine neden oldu.

Handan gayriihtiyari eliyle kulağını çekip masaya vururken yavaşça “Allah esirgeye!” dedi.

Halide “Öldürülen kızların ortak noktası ne?” diye sordu.

“Bir tek hepsinin çalışan genç kadınlar olduğunu hatırlıyorum... Zaten ne önemi var? Seri katiller nedensiz cinayet işler.”

Halide kızgın kızgın “Pis sapık!” dedi. “Gencecik insanların hayatını karartmış. İnşallah yakalanır da belasını bulur... Hem millet de rahat eder!”

Canan o an tüm kızların hissiyatını dile getiren cümleyi ağzından kaçırdı:

“Biz olsak ne yapardık?”

Merve anında “Ben olsam anasını o saat bellerdim” dedi.

Canan güldü:

“Ufak at da kuşlar yesin. Kurbanların ne eksigi vardı? Belli ki, kızları bir şekilde çaresiz, savunmasız hale getiriyor.”

Merve çantasından ufak bir spreycı çıkardı.

“Bu var ya bu. Biber gazı. Suratına sıktın mı insanı anasından doğduğuna pişman ediyor... Ben bunu yolda sarkıntılık edecek yahut da kapkaççılık yapmaya kalkacak serseriler için edindim. Ama seri katile söker mi bilmiyorum.”

Halide bu sefer ortaya başka bir can alıcı soru attı:

“Millet, biz hovardalık yapalım derken hiç tanımadığımız erkeklerle düşüp kalkıyoruz. Acaba korkunç bir hata mı yapıyoruz?”

Soru önce herkese yerinde gibi gözüktü. Gözler önce “Biz ne halt ediyoruz!” der gibi baktı. Ama yine Zehra durumu toparladı:

“Biz kendimiz tanımasak da belli barlara devamlı takılan, orada selamlaştıkları, sohbet ettikleri insanlar tarafından yakinen tanınan erkeklerle ilgileniyoruz. Bir sapığın popüler barlarda ne işi var? O sinsi bir şekilde, kimseye gözükmeden işini görüyordur.

Bizim eve attığımız erkeklerle o gece beraber olduğumuzu, adamla tanıştığımız bardaki, neredeyse herkes biliyor. Zaten barların müdavimleri de belirli insanlar oluyor. Bir sürü insan onları tanıyor. Maazallah biri, o gece beraber olduğu kıza bir yamuk yapacak olsa, ertesi gün bardaki herkes, kim olduğunu hemen polise bildirir. Adamı anında yakalarlar.”

Bir an için gece yapacağı hovardalıktan korkan Merve, Zehra’nın sözleriyle rahatladı. “Motosikletli entel” barmenle devamlı konuşuyordu. Barmen onun ne marka viski içtiğini bile biliyor, daha bardağı boşalmadan içkisini tazeliyordu. İçinden “Bir seri katil bir barın müdavimi olmaz, istese de olamaz!” diye geçirdi.

Zehra, arkadaşlarının tedirgin ruh halini dağıtma ihtiyacı duydu:

“Kızlar ben bu seri katil haberini sadece hoş vakit geçirelim diye açtım. Kimseyi korkutmak veya yıldırım gibi bir derdim yok.”

Halide “Yine de İstanbul sokaklarında bir seri katil dolaştığını artık biliyoruz” dedi.

Zehra lafi anında yetiştirdi:

“Demek ki, gece sokakta daha dikkatli yürüyeceğiz.” Bir kahkaha attıktan sonra ekledi: “Tamam hovardalık yapacağız ama gece vakti bize yol soran serseriye, ne kadar yakışıklı olursa olsun, eve atmayacağız... Bizim yatağa attığımız heriflerin tek derdi bizimle düzüşmek. Onlar sapık değil, sadece testosteronlarına mağlup olan zavallılar.”

Canan da güldü:

“Zavallılar ama çok da yakışıklılar. Bize de çok zevk veriyorlar.”

Zehra birden Canan’a döndü:

“Sahi yahu, senin geçen hafta yakaladığın herif nasıl çıktı?”

Canan şuh bir kahkaha attı:

“Herif tam bir ‘sex machine’. Beni sabaha dek perişan etti. Benden çok etkilenmiş. Ayı gibi böğürerek beni altında eritti. İki gün her yerim ağrıdı. Doymadı mübarek.”

Merve merakla sordu:

“Bu hafta buluşacak mısınız?”

“Mümkün değil. Adam İzmir’de yaşıyor. Evli de. Beni bir daha İstanbul’a geldiğinde arayacak. Sözüm ona İstanbul’a çok geliyormuş. Bakalım, göreceğiz.”

Merve saatine baktı:

“Hanımlar hesabı isteme vakti geldi. Ben Selam Bar’a geçiyorum. İsteyen peşime takılsın.”

Zehra kıkırdadı:

“Kardeşler bu kız ‘motosikletli entel’i yatağa atmaya çoktan yemin etti. Ben peşinden gidecek ve saha müşahitliği yapacağım. Bizimki üç haftadır avcunu yalıyor. Bakalım bu kez ne netice alacak? Tabii herif gelirse!”

Merve çapkın bir edayla Zehra’ya baktı:

“Kardeşinin elinden bugüne dek hangi kuş kurtuldu ki! Ben şaşkın ördeğe iki hafta ısınma turları attırdım. Bu gece pençelerimden kaçamaz. Yeter ki bara düşsün.”

Halide “Herife neden ‘motosikletli entel’ diyoruz?” diye sordu. “Entel olduğu belli de motosikletini gören oldu mu?”

Canan gülümsedi:

“Sadece kıyafeti yüzünden yakıştırma yapıyoruz. Merve’nin her türlüünü gördüğü ama motosikletlisini görmediği için temennide bulunuyoruz.”

Handan Avrupa’da çalışan ama bu hafta sonu İstanbul’a gelen stepne sevgilisiyle buluşacağı için, Halide de çoktan görüşmediği sevgililerinden birine bu gece için söz verdiğinden bar faslına katılamayacaklarını söylediler.

Merve, Zehra, Canan meyhaneden çıkınca hemen yüz metre ilerideki Selam Bar’a yöneldiler.

Mekândan içeri girer girmez Merve’nin gözü “motosikletli entel”in üç cumadır oturduğu barın kuytuda kalan köşesinde duvara en yakın ikinci tabureye ilişti. Boştu. Merve’nin canı sıkıldı. Saat 22.30’u gösteriyordu. Bar henüz yükünü almamıştı. Onların da üç haftadır oturduğu ve hemen entelin taburesinin karşısında, beş-altı metre ötesinde bulunan masa da boştu. Kızları hemen tanıyan garson onları doğrudan o masaya aldı. Demek ki, artık cuma akşamları bu masa onların sayılacaktı.

Popüler bir barda müdavim kabul edilmek üçünün de hoşuna gitti. Bir de çapkın bakışlı genç garson “Her zamankinden mi olsun?” diye sorunca üç kız iyice mest oldular.

Zehra “Evet” dedi, garson “bir Miller bira” diyerek not aldı. Genç adam Canan’a dönüp “Jack Daniel’s?” diye sordu.

Canan kıkırdarak “Evet” dedi.

Merve garsonun bir şey sormasına fırsat vermeden “Ben bu sefer sütsüz bir Amerikan kahveyle başlayacağım” diye atıldı. “İçkiye biraz mola vereyim. Malum, gece uzun.”

Esmer ve uzun boylu genç adam gülümseyerek öyle bir “Hay hay efendim!” dedi ki Merve içinden “Motosikletliyi götüremezsem muhakkak bu gece bunu götürürüm” diye geçirdi.

Merve’nin garsonla kıkırdaşması Zehra’nın dikkatini çekmiş olmalı ki “Bu gece niyetin bozuk. Kıpır kıpırsın. Reglin yakın galiba, yerinde duramıyorsun” dedi.

Merve gülümsedi.

“Valla daha var. Ama on gündür bende tık yok. Bu gece azmaya karar verdim, daha doğrusu bu motosikletli beni fena tahrik ediyor. Herif beni soğuk tavrıyla bitiriyor.”

Garson siparişleri kısa sürede getirdi. Masaya da bol bol kuruyemiş, limon suyu içinde servis edilen dilimlenmiş havuç ve salatalık koydu. Bu arada kadınlara çapkın bakışlar atmayı da ihmal etmedi.

Canan “Bunun niyeti bozuk. Üçümüzü de götürmeye niyetli” diyerek garsonun davranışını yorumladı.

Zehra umarsızca “Yok be, ‘hanginiz olursa olur’ demeye getiriyor” dedi.

Merve kıkırdadı:

“Üçlü, dörtlü de fena olmaz. Canan sen yatağın bir köşesinde oğlanı becerirken ben de diğer köşede Zehra’yı...”

Zehra anında tepki verdi:

“Höt ulan! Senin gözün iyice dönmüş. Karı hiçbir şey bulamazsa en yakın arkadaşını becerecek.”

Masadan şuh kahkahalar yükseldi.

Merve kahvesini yudumladıkça fark etti ki, Yakup'un Yeri'nde bu gece rakıyı fazla kaçırmıştı. Kahve iyi geliyordu. Maazallah, her zaman yaptığı gibi burada da doğrudan viskiye yumulsa kısa sürede yere serilebilirdi.

Merve tekrar saate baktı. 22.47'yi gösteriyordu. İçinden "Mutlaka gelecek!" diye geçirdi. Salon dolmaya başlamıştı ama yine de serindi. Klimalar iyi çalışıyordu.

Masada sohbet "erkekler" etrafında dönmeye devam ederken Zehra'nın gözü barın diğer ucundaki sarışın, mavi gözlü bir delikanlıya takıldı. Canan ise Jack Daniels'i yudumladıkça daha da rahatlıyor, garsonla açıkça flört ediyordu. Garson her yanından geçişte Canan'a sürtünüyor, o da kıkır kıkır gülüyordu.

Zehra bir ara tuvalete gidiyormuş gibi yerinden kalktı, nitekim tuvalete doğru yöneldi ama içeride çok fazla kalmadan dışarı çıktı. Ters yönden, sarışın adamın bulunduğu yönden, masaya geri dönüyormuş gibi yaptı. Adamın yanından geçerken herhalde sarışın adam bir şeyler söylemiş olmalı ki, Zehra adamla konuşmaya başladı. Biraz sonra adam taburesinden kalktı, yerini Zehra'ya verdi, oturacak yer olmadığından kendisi ayakta kaldı. Uzaktan bakınca yıllar sonra karşılaşan iki eski dost gibi görünüyorlardı.

Merve, Canan'a "Valla bu kızın girişkenliğine hayranım" dedi.

Canan, Zehra'yı daha eskiden tanıyordu.

"Valla o her konuda, her yaşta girişkendi. Hangi erkeği beğenirse kural falan takmaz. Erkekler Zehra'yı değil, Zehra erkekleri yatağa atar."

Aslında Merve de Zehra'dan geri kalmazdı ama elinde değil, bu gece Zehra'yı kıskanmıştı. Saatine baktı, tam 23.00'ü gösteriyordu. Kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti.

Canan uzaktan Zehra'yı süzerken birden gözü barın girişine takıldı. Aman Allahım!

Yine lacivertler içinde, açık kumral tenli, arkadan atkuyruğu yaptığı gümüşü uzun saçları ve ince uzun boyuyla o garip adam bardan içeri giriyordu.

"Motosikletli entel!" diye mırıldandı.

Merve'nin o an yüreği ağzına geldi, kalbi küt küt atmaya, elleri titremeye, sırtı terlemeye başladı.

Canan "Bak seninki nihayet geldi!" diyerek koluyla Merve'yi dürtükledi. Onun da çok heyecanlandığı belliydi.

Adam içeri seri adımlarla girdi. Hiç etrafa bakmadığına göre Merve'yi görmüş olamazdı. Kendinden emin bir tavırla taburesine ulaştı. Bar, yükünü almaya başlamasına rağmen tabure hâlâ boştu. Ya tesadüfen talibi çıkmamıştı ya da orası "motosikletli"ye ayrılmıştı.

Merve sırtarak “Pezevengin taburesi bile rezerve!” dedi.

Adam tabureye oturur oturmaz barmen dolaptan özel bir şişe çıkardı. Galiba, geçen hafta da aynı şişeden içmişti. İskoçya’nın en eski malt viski markalarından Glenmorangie içiyordu. Bu viski Türkiye’de zor bulunduğuna göre belli ki şişe adama özeldi. Barmen bardağa bol viski koydu, sadece iki tane buz attı.

Barmen adamla bir iki kelime ettikten sonra yanından sessizce ayrıldı. Viskinin yanına kuruyemiş veya salatalık almadığını, belli ki barmen çoktan öğrenmişti. Adama sormadan sadece bir bardak bol buzlu su verdi.

O sırada yanlarından yakışıklı garson geçiyordu. Yine Canan’a sürtündü, Canan yine sırtıttı. Merve fırsat bildi, garsonu kolundan tutarak durdurdu.

Garson nazıkçe “Bir şey mi istemiştiniz efendim?” diye sordu.

Merve bir an bocaladı:

“Şey... Şey... Şu adam kim, biliyor musun?”

“Hangisi efendim?”

“Şu, hemen karşiki taburede oturan. Lacivertler içinde olan. Gümüşü uzun saçlı.”

Garson adama doğru baktı:

“Haa! O mu? Tam bilmiyorum efendim. Ali Abi tanıyor. Şey... bizim patron. Adam Amerika’dan mı ne gelmiş! Profesörmüş! Galiba çok zenginmiş. Ali Abi de Amerika’da uzun yıllar yaşadı. Adamı barmene, Şükrü’ye, emanet etti. İki üç günde bir geliyor. Özel şişe açtırıyor. Hem de en pahalısından. Bütün gece de tek başına oturuyor. Kimseyle konuşmuyor. Garip bir adam. Neden sormuştunuz?”

“Şey... birkaç haftadır görüyorum, fazlasıyla ilgimi çekiyor da... Merak ettim... Belki sen tanıyorsundur diye düşündüm.”

“Yok, hakkında başka bir şey bilmiyorum. Ali Abi tembih etti; kimse onu rahatsız etmeyecek. Tek başına oturacak.”

Merve ondan bilgi almak umuduyla sordu:

“Ali Bey burada mı?”

“Yok efendim. O hemen hiç uğramaz. Böyle beş bar işletiyor. Kırk yılda bir yolu düşer. Burayı Burak Abi işletir. Müdür o! Adam Burak Abi’yle bile konuşmuyor. Barmen dışında kimseyle tek kelime etmiyor. Onunla da ‘merhaba, merhaba!’ Bir de giderken bir daha ne zaman geleceğini söylüyormuş.”

Gülümsedi:

“Tabureyi de rezerve ettiriyormuş. Başka taburede oturmazmış. Masa neyse de ‘tabure rezerve’ deyince müşteriler, haliyle şaşırıp kalıyorlar.” Gülerек ekledi: “Ben de şahsen on iki yıldır bu işi yapıyorum. ‘Rezerve tabure’ hiç duymadım. Biraz garip bir adam anlayacağınız. Ama müşteri velinimet. Hele hele onun gibi devamlı gelen ve bol para harcayan... Bol da bahşış veriyor. Barmen Şükrü bile ‘Hayatımda onun kadar bol bahşış vereni görmedim’ diyor.”

Garson lüzumundan çok konuştuğunu düşünmüş olmalı ki, başıyla müsaade isteyip masadan ayrıldı.

Merve garsonun arkasından seslendi:

“Yahu unutuyordum. Bana bir duble viski versene!”

Garson masadan uzaklaşırken aniden durdu. Geri döndü:

“Belli bir marka tercihiniz var mı? Yoksa yine bana mı bırakıyorsunuz?”

“Her zamanki gibi sen seç!”

“Bu kez size bir duble Chivas Regal vereyim. On the rocks!”

“Tamamdır. Sen bilirsın. Biliyorsun bana marka fark etmiyor.”

Garson uzaklaşınca Merve, Canan’a döndü:

“Bu sefer elimden kaçamayacak. Orospu çocuğu, kendini bulunmaz Hint kumaşı zannediyor.”

Canan Merve’nin damarına basmak istedi:

“Niyetlisin. Elinden kaçırmayacaksın ama zorlanacağını da bil. Herif kendini satmayı çok iyi biliyor.” Sonra gülümsedi. “Ben bu gece entel-dantel takılmayacağım. Garson hoş oğlan. Belli ki benden yaşça küçük ama yatakta daha hevesli olur.”

“Barın kapanmasını mı bekleyeceksin?”

“Yok yahu. Veririm adresi, işi bitince kendi tıpış tıpış gelir. Ben birazdan vınlarım.”

Garson Merve’nin viskisini getirdiğinde Canan, garsonun eline adresinin ve telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt sıkıştırdı.

Garson kâğıda baktı. Çapkınca gülümsedi.

Canan “Mesai kaçta bitiyor?” diye sordu.

“Valla belli olmaz. Ancak, cuma gecesi en az sabah 4’ü buluruz.”

“İyi. İşin bitince telefon et. Atla bir taksiye, verdiğim adrese gel.”

Garson, kız takımını tanımadığı için Canan’ın bu pervasızlığını yadırgadı. Ama her haliyle

kendinden en az yedi-sekiz yaş büyük ve ayrıca meslek sahibi olduğu belli bir kadının açıkça kendisine asılması çok hoşuna gitmişti.

Saygıyla hafiften eğildi:

“Emredersiniz efendim!”

“Unuttum sormayı. Adın ne senin?”

“Yılmaz.”

“Benimki de Canan. Bari en azından adlarımızı bilelim.”

Garson masadan ayrıldıktan sonra bir süre konuşmadan içkilerini yudumladılar. Merve arada bir entelin oturduğu tabureye göz atıyordu, ama hiçbir tepki alamıyordu. Canan saatine baktı:

“Saat on bir buçuğu geçti. Ben eve geçiyorum...” Kıkırdadı. “Mesai öncesi az dinleneyim. Yılmaz taze damat! Bu gece beni epey hırpalayabilir. Hazırlıklı olayım.”

Merve başını sallayarak onayladı. Canan para çıkarmak için çantasını açtığında Merve “Saçmalama. Ben hallederim. Üstelik Zehra da hâlâ burada” dedi.

“Sağ ol. Yarın telefonlarız. Hadi ben kaçtım.”

“Güle güle. Hayırlı işler!”

Canan uzaklaşırken Merve sandalyesini “motosikletli entel”e doğru çevirdi. Adam da ilk kez, sanki hareketi oturduğu yerden hissetmiş gibi, Merve’ye baktı. Merve’nin hareketine karşılık veriyormuş gibi o da sırtını bara verip Merve’ye dönük oturmaya başladı.

Aralarında beş-altı metre mesafe vardı ve şimdi yüz yüze oturuyorlardı. Adam Merve’ye gözlerini dikti. Merve heyecandan serin salonda yüzünün kızardığını hissetti. İçinden “Bu iyi işte, şimdi adam oluyorsun” diye geçirdi. Sanki bunalmış gibi cırtlak kırmızı ve yeşil çiçekli fularını boynundan çıkarıp masaya koydu. Beyaz bluzundan bir düğme daha açtı. Serçeparmağı iriliğindeki meme uçlarının iyice sertleştiğini hissediyordu. Loş ışıkta beş-altı metre uzaktan gözükülüp gözükmeyeceklerine karar veremedi, ama meme başlarının bluz üzerinde iyice belli olduğunu yan masadaki adamın aniden üzerine düşen bakışlarından anladı. Adam manzarayı yakalamıştı. Merve içinden “İnşallah sarkıp da dikkatimi dağıtmaz!” diye geçirdi.

Garson Yılmaz, sanki durumu kavramış gibi tepsisinde yeni bir bardakla Merve’ye doğru seğirtti. Bardak Chivas Regal ve buzla doldurulmuştu. Eğildi “İhtiyacınız olacak!” diye fısıldadı.

Merve eski bardağına baktı. Farkına varmadan bardağı boşaltmıştı. Elleri heyecandan titriyordu. O sırada garsonun da gözlerini memelerine dikilmiş olduğunu fark etti. Ama şu an ona moral verecek bir yol arkadaşına ihtiyacı vardı. Aldırmadı:

“Sağ ol be Yılmaz!” Burnuyla adamı gösterdi. “Hakikaten bu gece bol içkiye ihtiyacım var.”

Yılmaz sanki kırk yıllık dostuyla konuşmuş gibi içten ama yine de nazik “Bol şanslar efendim” dedi ve uzaklaştı.

Merve yeni bardaktan büyük bir yudum çekti. O an ona öyle geldi ki yeni yudum –buz henüz viskiye tam karışmamıştı– önce omuzlarına indi, sonra kollarında dolaştı, yanaklarını öptü ve yavaş yavaş, çapkın bir edayla kasıklarına doğru harekete geçti.

Alkol duruma el koyuyordu.

Kasıklarının karıncalandığını hissettiğinde Merve, erkeği de harekete geçiren, cinsellik hormonu testosteronun yumurtalığında salgılanmaya başlandığının farkında değildi. Östrojen ve progesteron hormonlarının ise salgılanmak üzere harekete geçmeye başladığını da bilmiyordu.

Bacak bacak üstüne attı. Kısa, siyah deri minisinin altından sütun gibi beyaz bacakları gözler önüne serildi. Entelin olduğu yerde, şöyle bir silkelendiğini gözleriyle gördü. Ancak, komşusu da küçükdilini yutmak üzereydi. Salak herif her an taarruza geçebilirdi.

Merve vücudunu tamamen entele doğru vererek üst üste attığı bacaklarını biraz daha yukarı kaldırdı. Şu an küçük beyaz külodunun adam tarafından görüldüğünden emindi. Açısı itibariyle salak komşusunun külodunu göremeyeceğini de hesap etmişti.

Bu herife, hakkından fazla güzellik seyri bahşedemezdi.

Merve kendini bildi bileli eteğinin altından külodunu –illa ki beyaz olacak– erkeklere göstermekten, gizliliği ifşa etmekten büyük zevk alırdı. Genç kızken İpsala’da oldukça uslu bir kızdı, ama on beş-on altı yaşlarında bile yeniyetmelere, bir fırsat yaratıp eteğinin altından külodunu göstermeye bayılırdı. Yeniyetmelerin külodunu görünce içine düştükleri şaşkın ve salak bakışları, anında aşırı terlemeleri onu hem heyecanlandırır hem de epeyce eğlendirirdi. Son sahnede de, sanki o an fark etmiş gibi, bacaklarını düzeltir, eteğini alelacele aşağı çeker, muhteşem görüntüyü kapardı. Bu sefer de yeniyetmelerin ellerinden, oyuncakları aniden alınmış gibi bozulan suratlarının halini görmekten büyük keyif alırdı.

Büyük bir memnuniyetle gördü ki, o taş gibi duygusuz görünen adamı da heyecanlandırmıştı. Entel, belki barın loş ışığında meme uçlarını fark etmemiş olabilirdi, ama bacaklarını gördüğü ve külodunu seyre daldığı aşıkardı.

Heyecanı misliyle arttı.

Biraz sonra bir sürpriz daha yaşadı ve o an artık sonuca gidebileceğine hükmetti. Adamın yanındaki taburede oturan kişi hesabı isteyip kalktı. Entel de elindeki bardağı Merve’ye doğru hafifçe havaya kaldırarak gülümsedi. Gülümseyince ortaya şirin bir insan çıktı. Merve de bardağını adama doğru kaldırarak karşılık verdi. Entel yanındaki tabureyi başıyla göstererek Merve’yi yanına çağırdı.

Merve ufak çantasını ve fularını masadan alarak kalktı. Garsona da Zehra’nın portföyünü kendisine iletmesini tembih etti.

Yılmaz’a muzaffer bir tavırla “Ben karşıdaki tabureye geçiyorum” dedi.

“Tabii efendim!”

Bir yandan epey uzakta duran Zehra’nın dikkatini çekip çekmediğini merak ederek adama doğru yürüdü. Zehra portföyünü alınca nasıl olsa muradına erdiğini fark edecekti.

Döndü kendisini izleyen salak komşusuna baktı. Yenilgi duygusu adamın suratına yansımıştı. İçinden “Sen kim, beni elde etmek kim!” diye geçirdi.

“Motosikletli entel”e ulaştığında adam nazıkçe ayağa kalktı. Merve’nin uzattığı eli sıkmak yerine kollarını iki yana açarak Merve’yi buyur etti.

“Davetimi kabul ettiğiniz için çok mutlu oldum. Ben Dr. Zafer Muhkem!”

Merve’nin eli bir ara havada kaldı, sonra o da iki kolunu yana açarak karşılık verdi:

“Ben de çok memnun oldum. Ben de Merve Deliormanlı.”

Dr. Zafer Muhkem, Merve’ye yanında yeni boşalan tabureyi gösterdi.

“Oturmaz mıydınız?”

Merve normal sandalyeden daha yüksek tabureye hafif tırmanarak oturdu. Çantasını ve fularını bar tezgâhına, adamın lacivert Nike beyzbol şapkasının yanına koydu. Bu sırada dar mini eteği iyice sıyrılmıştı. Oralı olmadı. Meme uçları da beyaz bluzundan adeta fırlayacak gibi duruyorlardı. Zafer Muhkem memelere göz atmadan edemedi ama çabuk toparlandı. Barmeni çağırdı:

“Hanımefendi masasında viski içiyordu. Benim şişeden hanımefendiye de bir zahmet veriver.”

“Emredersiniz!”

Merve itiraz edecek oldu:

“Ama benim masada hâlâ viskim var. Onu getirsinler.”

“Olur mu öyle şey. Geçmiş geçmişte kaldı. Şimdi gece yeni başlıyor.”

Zafer Muhkem barmene yeniden seslendi.

“Buyrun efendim!”

“Lütfen, garsona söyleyin, hanımefendinin oturduğu masanın tüm hesabını buraya getirsin.”

Adamın jesti Merve’yi mest etti. Yarım ağız “Olur mu öyle şey” dedi. “Hem hesabın içinde arkadaşlarımda içkileri de var.”

“Neden olmasın! Sizin arkadaşlarınız bundan böyle benim de arkadaşım olacak. Üstelik, alt tarafı içki hesabı.”

Dr. Zafer Muhkem çok nazik, oldukça güngörmüş birine benziyordu. Ayrıca, yanına yaklaşıncı gizemi azalmamış, daha da artmıştı. Gözlerindeki delici bakış insanı bir yandan korkutuyor, bir yandan tahrik ediyordu. Adamın gözleri sanki insanın içine saplanıyordu.

Merve lafa nereden gireceğini bilemedi:

“Sizi üç haftadır görüyorum. Üç cumadır. Galiba burayı çok seviyorsunuz.”

“Öyle denebilir. Bir vesileyle barın sahibiyle tanıştım. Ali Bey. Sevdim kendisini. O da benim gibi Amerika’da uzun yıllar kalmış. Haftada iki üç kez buraya uğruyorum. Herkes barda eğlenir ama ben kafa dinliyorum. İnsanlar arasında olmayı seviyorum ama onlara zor alışıırım.” Gülerek ekledi: “Baksanıza ilk gördüğüm günden beri dikkatimi çektiniz hayranlığımı kazandınız ama ehlileşmem üç cuma aldı.”

Merve içtenlikle “Esağfurullah!” dedi.

Zafer Muhkem anlatmaya devam etti:

“Gariptir, psikiyatrim ama henüz kendimi tedavi edebilmiş değilim. Çocukluktan beri utangaç ve yalnız bir adamımdır. Galiba bu nedenle on iki yıl tıp okudum, psikiyatri üzerine uzmanlaştım.”

Merve daha da heyecanlandı. Bir psikiyatrla karşı karşıyaydı.

“Eğitiminizi de Amerika’da mı yaptınız?”

“Aslında yeni tanıştığım bir hanıma kendimden bahsetmem lazım. Efendim ben aslen Konyalıyım. Muhkem bir aileden gelirim. Sağlamlılığıyla tanınmış bir aile. Konya’da dedeme herkes gönülden inanırdı. Her işinde sağlamdı, dürüsttü, yol göstericiydi. Babam genç yaşta kalpten ölünce dünya güzeli anneme Amerika’da yaşayan bir adam, yazın Konya’ya geldiğinde talip oldu; ben ve anacığım da 1985 yılında New York’a taşındık. On yedi yaşındaydım. Gidiş o gidiş. Geçen yıl dönene kadar New York’ta yaşadım. Lisans eğitimimi Columbia’da, tıp alanında çalışmalarımı ve psikiyatri uzmanlığımı New York Üniversitesi’nde tamamladım. Uzun yıllar yine aynı fakültede öğretim üyeliği yaptım. Klinik psikoloji çalıştığım için aynı fakültede ‘deli doktoru’ oldum. Sonunda bıktım. Annemi, çok sevdiğim üvey babamla baş başa bırakarak, geçen yıl Türkiye’ye dönüp İstanbul’a yerleştim.”

Merve sormadan anlatmaya devam ediyordu:

“Bekârım. Altı ay önce Cihangir’de bir muayenehane açtım. Özel bir üniversitede de ders veriyorum. Evim ile muayenehanem aynı dairede. Bu hafta sonu evde tadilat var. Ev, şimdi leş. Dairem çok güzel, muhteşem bir de manzarası var ama bina çok eski. Ben daireye tadilat yaptırmadan girdim. Yavaş yavaş adam edeceğim.”

“Ev sizin mi?”

“Evet, Amerika’da biraz birikimim vardı. Onu değerlendirdim. Dairenin manzarasını görünce dayanamadım, bastım 1 milyon doları, her yeri dökülen daireyi satın aldım.”

Merve adamın epeyce zengin olduğunu anladı. Yeni bir konu açmak için “Motosiklet kullanıyor musunuz?” diye sordu.

Zafer Muhkem “Evet. Kıyafetimden anladınız değil mi?” dedi gülümseyerek.

Merve hafif utangaç “Öyle sayılır” dedi. “Üç haftadır aynı kıyafeti giyyorsunuz.”

“Söyledim, galiba biraz garibim. Çocukluğumdan beri motosiklete çok düşkünüm... Bir de lacivert renge. Esasında ben maviyi severim. Ancak mavi gündüzün rengi. Gecenin mavisine ise lacivert diyoruz... Neyse... Motosiklet merakımı anlatıyordum. Motosiklete, gizli gizli, Konya’da on iki-on üç yaşında binmeye başladım. Çok sevdiğim bir abim vardı. Onun motoruna binerdim. Zaten motor kullanmayı bana o öğretti. Neredeyse yirmi yıldır motorum var. Her yere onunla gittiğim için motosiklet üzerinde giyilebilecek kıyafetler tercih ettim. Takım elbiseyle motorun tepesine oturulmaz. Lacivert renge ve motor üzerinde giyebileceğim kıyafetlere o kadar alıştım ki, bu gece yanımda motorum olmadığı halde yine de motosiklete uygun bir kıyafet giydim. Ancak, üç haftadır tamamen aynı şeyleri giymiyorum. Siz hepsi lacivert olduğu için uzaktan hep aynı kıyafetle dolaştığımı sanabilirsiniz.”

Merve içinden “Ne fark var ki, hep aynı veya çok benzer şeyleri giyyorsun” diye geçirdi, ama bir şey söylemedi. Gözleri adamın boynundaki güneş gözlüğüne takıldı.

Genç kızın bakışlarını fark eden adam “Ona da alameti farıkam diyebilirsiniz” diye açıkladıktan sonra güldü. “Tamam, tamam. Normal bir insan olduğumu iddia etmiyorum.”

“Bu gece motosiklet neden yok?”

“Normal değilsem de canımı düşünmeyecek kadar salak değilim. İçki içeceğim geceler dışarı taksiyle çıkmayı tercih ediyorum. Hayatı seviyorum.”

Birden hatasını anlamış gibi elini kafasına vurdu:

“Ne kadar nezaketten yoksun bir adamım ben. Hep kendimi anlatıyorum. Biraz da siz kendinizden bahsedin.”

Merve kısa cümlelerle mesleğini, nerede çalıştığını, nerede oturduğunu anlattı. Kendinden bahsetmeyi pek sevmediği için sözünü çabuk bitirdi. O genel geçer konuları konuşmayı tercih ederdi.

Dr. Zafer Muhkem baktı ki Merve kendisini anlatmayı pek sevmiyor, uzun uzun Amerika’daki hayatından bahsetti. Anlattıkça Merve’nin Amerika’daki yaşama oldukça büyük ilgi duyduğunu anladı. Bu sefer daha da ballandırarak anlatmaya başladı.

Merve birkaç kez “Amerika’da yaşamayı çok isterdim” dedi. Zafer de her seferinde o kadar abartılacak bir şey olmadığını söyledi.

“Yok o kadar da değil. Tamam, Amerika’nın bir sürü nimeti var ama insanın kendi ülkesi başka. Her sabah Galata Köprüsü’ne bakarak uyanmak, gece oraya buraya savrulan gemilerin ışık oyunlarını seyretmek, dünyanın hiçbir yerinde görülmeyecek muhteşem manzaralar.”

Yine konuşmasına ara verdi. Sanki eski arkadaşlarmış gibi aniden “Bir gün size evimi göstermek isterim. Çok seviyorum. Tamirat bitsin belki bir gün fakirhanemi şereflendirirsiniz” diyiverdi.

Merve ne diyeceğini bilemedi. Gülümsedi. “İnşallah!” diye mırıldandı.

Dr. Zafer Muhkem konudan konuya atlamaya bayılıyordu. Her sözüyle Merve’yi daha da büyülediğini hissetmek, ona büyük zevk veriyordu.

“Merve Hanım, gelin bir anlaşma yapalım.”

“Neymiş o anlaşma?”

“Ben Amerika’da yetiştim. Galiba Anglosakson âdetlerine çok alışığım. Birbirimize ‘siz’ diye hitap etmekten vazgeçsek.”

Merve adamın her adımı kontrolü daha fazla ele geçirdiğinin farkındaydı, o iddialı genç kadın Zafer Muhkem karşısında yavru bir kediye dönüşmüştü. Sadece “Bilmem. Siz bilirsiniz” diyebilirdi.

Zafer düzeltti:

“Siz değil, sen bilirsin.”

Merve bu kez şuh bir kahkaha attı:

“Sen bilirsin Zafer!”

“Hah, şöyle!”

Gecenin ilerleyen saatlerinde Merve tamamen adama kitlendi. Zafer anlatıyor, Merve ya kahkahalarla onu tasdik ediyor ya da sadece gülümsüyordu. Ancak, geceden ve daha ötesi Zafer’den çok hoşlandığı aşikârdı. Bir ara Zehra ona uzaktan “Ben gidiyorum” anlamında bir işaret çaktı. Sadece başını sallamakla yetindi. Zehra’nın barı yalnız mı, yoksa koca barın öbür ucunda sohbet ettiği adamlarla mı terk ettiğini anlamadı, merak da etmedi. Şu an için onun gözünde tek bir hedef vardı: Sohbetine doyamadığı, gizemine bayıldığı, bakışlarından hem ürktüğü hem de garip bir zevk aldığı adama daha da yaklaşmak. Adamın anlattıklarına kahkahalar atarken arada bir adamın dizine, omzuna dokunuyordu. Ama adam sanki dokunmamaya dikkat ediyordu.

Merve şimdi vücudunda testosteron, östrojen ve progesteron hormonlarının aynı anda ve muhteşem bir ahenk içinde çalıştıklarını bilmiyordu. Vücudunun ona söyledikleri hoşuna gidiyordu.

Bu gece hayatında içmediği kadar çok ve hızlı içmişti. Başka bir zaman bu gece içtiğinin yarısını içse çoktan sızmış olurdu. Cinsellik hormonlarıyla birlikte vücudunda adrenalin üretimi de o kadar azmıştı ki, kendisini dimdik ayakta, hatta daha kovalarca içki içebilirmiş gibi hissediyordu.

Zafer de en az onun kadar içiyordu, ona da hiçbir şey olmuyordu.

Merve birden saatine bakmayı akıl etti:

“Saat bir buçuğa geliyor. Zaman ne kadar da çabuk geçmiş. İki küsur saat nasıl geçti, anlamadım.” Son bir cesaretle “Zafer, hadi kalkalım” dedi.

“Ne güzel sohbet ediyorduk. Geceyi burada mı keselim? Saat henüz biri yirmi geçiyor!”

Merve ayağa kalktı. Hafiften yalpalıyordu.

“Neden kesecekmişiz ki? Gidelim benim eve. Ben de sana viski veririm. Belki senin içtiğin kadar kaliteli değildir ama idare eder. İstersen, kahve de yaparım.”

Çapkın çapkın güldü:

“Baksana senin evde tadilat varmış. Evin hem dağınıktır hem de boya kokuyordur. Hele yağlıboya çok kokar. Bu gece bende kalırsın. Yarın sabah sana kahvaltı da hazırlarım. Çok güzel omletler yaparım.”

“Madem çok istiyorsun. Hadi senin eve geçelim.”

O da kalktı. Ama o yalpalamıyordu. Barmene döndü:

“Bu geceyi de hesabıma ilave ediver. Merve Hanım’ın masasını da unutma.”

“Emredersiniz!”

Zafer Muhkem barın üzerine 100 lira fırlattı, barmenin minnettar bakışları arasında Zafer önce boynundaki güneş gözlüğünü eliyle kontrol edip, sonra bar tezgâhından lacivert Nike beyzbol şapkasını alınca Merve de çantasını ve fularını almayı akıl etti. Sonra da mekânı terk ettiler.

Garson Yılmaz, Merve’nin arkasından bakarken içinden “Maşallah, üçü de boş çıkmadı! Ne karılar var be hayatta!” diye geçirdi. “Eskiden bunlara alenen aşuften denirdi. Şimdi çapkın deniyor. ‘Çapkın hanımefendiler’ erkek kaldırıyorlar.”

Barın köşesindeki boy aynasına baktı. Kendini süzdü. Sonra “Ama en iyi işi Canan Hanım çıkardı. Barın en yakışıklısını iki üç saat sonra o koynuna alacak” diye mırıldandı.

Merve Deliormanlı ile Dr. Zafer Muhkem, genç kızın Teşvikiye Camii arkasındaki Av. Süreyya Ağaoğlu Sokak’taki dairesine asansörle ulaştıklarında saat 01.45’i gösteriyordu.

Merve bindikleri takside adama yaklaşmak, hatta ellerini tutmak istedi ama Dr. Zafer şoförü işaret ederek kulağına “Arabada hoş olmaz!” anlamında bir şeyler söyledi. Merve önce bozuldu, sonra boş verdi.

Sokak kapısından doğrudan salona geçiliyordu. Kapıdan salona girdikleri an Merve gayriihtiyari salonun ışıklarını açtı. Adam “Lütfen kapa ışıkları” dedi.

“Neden?”

“Sokak lambası salonu yeteri kadar aydınlatıyor. Böyle daha romantik değil mi?”

Romantizmle ilgili bir cümle duyunca Merve önce ışıkları kapadı, sonra adamın boynuna atılıp öpüşmek istedi. Adam Merve’yi, boynunu kaçıracak bir kez daha reddetti.

Önce tel gözlüklerini çıkardı. Katladı ve yeleğin sağ cebine koydu. Sonra yavaş yavaş, hiç acelesi yokmuş gibi kazağının boynundan güneş gözlüğünü alıp taktı. Gerçekten hiç acelesi yoktu. Her işini adım adım, adeta tadını çıkararak yapıyordu. Lacivert beyzbol şapkasını taktı. Yeleğin cebinden bir çift doktor eldiveni çıkardı.

Güneş gözlüğünü takmadan evvel Dr. Zafer’in bakışlarının daha da delici hale geldiğini Merve sonradan hayal meyal hatırlayacaktı.

Adam Merve’ye gülümsedi:

“Söylemiştim, ben biraz anormalim. Sevişmem de anormaldir.”

Merve şaşkın ve peltek bir sesle “Hadi şapka ve gözlüğü anladım” diyebilirdi. “Motosiklet alışkanlığı. Eldivenler de neyin nesi?”

“Alışkın olmadığım yerlerde eşyaları çıplak elle tutamam.”

“İyi de biraz sonra benimle sevişeceksin. Bana nasıl dokunacaksın?”

“Eldivenlerimle!”

Adam yine yelek cebinden doktorların ameliyathanelerde kullandıkları maskelerden çıkardı. Maskenin uçlarındaki ipleri kulaklarına geçirerek ağzına yerleştirdi. Burnunu da maskeyle kapadıktan sonra sıırıttı.

“Sevişirken etrafa çok tükürük saçarım da! Tedbiren!”

O an Merve kusacağını hissetti. Ani bir hareketle çantasını salonda kanepenin önündeki uzun sehpaaya bıraktı ve sağ eliyle ağzını tutarak ve giderek daha şiddetli öğürerek banyoya koştu.

Klozetin kapağını açtığı anda kusmaya başlamıştı bile. Klozetin önünde diz çöktü.

Bu gece içtiği içkiler ondan intikam alıyordu. Sanki bütün içi boşalana dek öğüre öğüre kustu.

Öğürmesi yavaşlamaya başladıktan biraz sonra kusması da kesildi. Ağzında kalan son kusmuk artıklarını da klozete tükürdü. Birkaç kez sümküdü. Sanki burnunu ve genzini kusmuk parçaları tıkamıştı. İyice halsiz de kalmıştı. Bir süre kollarını klozetin pis ağzına dayayarak kuvvet topladı. Sonra yavaş yavaş ayağa kalktı. Aynaya baktı. Felaket görünüyordu. Makyajı bütün yüzüne dağılmış, zavallı bir palyaçoya benziyordu. Ağzından ve burnundan akan salyaları yıkadı. Genzine biriken ve acı bir tat veren kusmuk artıklarını temizlemek için ağzını birkaç kez suyla çalkaladı.

Biraz kendine gelir gibi olunca yüzünü sıvı sabunla yıkamaya başladı. Döver gibi, tokat atar gibi

yüzüne su vurmak iyi geldi. Aynada tekrar kendine baktı. Suratı artık temizdi. Ama saçları darmadağınktı. Kusmuk artıkları saçlarının uçlarına da bulaşmıştı. Onları da suyla sildi. Gerisine boş verdi. Yüzünü bir havluyla yarım yamalak kuruladı.

Kızmıştı. Çok kızmıştı. Bir hışım salona geri döndü. Adam suratına gülümsüyordu.

“Dr. Zafer Muhkem hemen evimi terk et. Seni istemiyorum.”

“Eve beni sen çağırdın ama gitmek benim keyfime bağlı. Ne zaman istersem o zaman giderim.”

“Yok ya!”

O anda Zehra’nın akşam anlattığı seri katil haberi aklına geldi. Zehra’nın anlattıklarını unutmuştu. Demek çok ama çok sarhoş olmuştu. Beyni zonk etti:

“Seri katil!”

Anında bir balyoz gibi güçlü bir ağrı beyninin sağ bölümüne saplandı. Neredeyse acıdan bağıracaktı. Birden çantasına doğru hamle yaptı. Adam sırtıarak kendi cebinden Merve’nin her zaman çantasında taşıdığı biber gazı spreyini ve cep telefonunu çıkardı.

“Emanetler emin ellerde!”

Merve hemen sabit telefona doğru yöneldi.

“Yerinde olsam o telefona dokunmam, katiyen bağırmaya da kalkmam.”

Adam konuşurken o kadar otoriterdi ki Merve olduğu yerde donakaldı.

Adam yeleğinin iç tarafını sağlı sollu açtı. Yelek içine özel olarak dikilmiş lacivert deri haznelerde; üç sağ, üç de sol tarafta, en incesinden en kalınına her biri yaklaşık yirmi santim boyunda altı bıçak parlıyordu. Adam ayrıca yeleğin iç cebinden lacivert bir kadife kutu çıkardı. Kutu, kaliteli dolmakalem kutularına benziyordu. Kutuyu açtı. Merve’ye gösterdi. Yine lacivert kadife bir haznenin içinde iki çelik bıçak parlıyordu, iki tane de neşter. Normal bir dolmakaleminden biraz daha uzundular. Kutuyu kapadı, yeleğinin iç cebine geri koydu. Yeleğini kapadı.

Adam pervasız konuşmaya başladı:

“Hepsi dünyanın en sağlam çeliklerinden yapılmıştır. Özel imalat. Bunlarla bir ton ağırlığında bir mandayı keser, derisini yüzer, kemiklerini etlerinden ayırabilirim. Bıçakları lazerli aletimle daha yeni bileyledim.”

Merve’den gayriihtiyari bir çığlık çıktı. Aniden bütün vücudunu ter bastı. Sanki tüm organları zangır zangır titremeye başladı.

“Bana bak, sus ve dediklerimi aynen yap!”

Merve eliyle ağzını kapamaya çalıştı.

“Bugün gazetede okuduğunuz sadece öldürdüklerimin listesi. Onları bana itaat etmedikleri için öldürmek zorunda kaldım. İtaat edenler, maşallah, sağlık sıhhat içinde yaşıyorlar. Sen de itaat et ve yaşa. Aksi halde ölüm listesine seni de eklemek zorunda kalırım.”

Merve’den kısık bir “Hıı!” sesi çıktı. İtaat edip etmeyeceği anlaşılmadı. Ancak, çok ama çok büyük bir şok yaşadığı kesindi.

Zafer Muhkem kanepeye oturdu. “Soyun!” diye sertçe emretti.

Merve zor duyulan bir sesle “Neden?” diye sordu.

“Biraz sonra beni tatmin edeceksin de ondan. Önce tahrik etmen lazım.”

“Yapamam ki!..”

Adam bağırmaya başladı:

“Ne demek yapamam! Orospu, barda götünü, memeni bana, hatta bardaki tüm erkeklere göstermek için can atıyordun. Şimdi mi namusun tuttu... Yoksa diğer orospular gibi seni de mi kesmemi istiyorsun?”

Cümleyi duyunca Merve yavaş yavaş bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

“Daha hızlı! Daha hızlı!”

Merve koparırcasına tüm düğmelerini açtı. Bir çırpıda beyaz bluzu üzerinden çıkardı. Memeleri anında ortaya çıktı.

Zafer Muhkem “Ha şöyle! Söz dinle. Beni memnun et. Ben de seni affedeyim. Kurtar canını.”

Açıkça yutkundu:

“Vücuduna göre ne kadar büyük memelerin var senin. Hem de sütbeyaz. Meme uçların da ne kadar büyük öyle. Şahane, şahane!”

Merve ne diyeceğini bilemiyor, adamın karşısında dimdik duruyordu.

“Hadi durma, durma. Duranı Allah sevmez. Çıkar eteğini de.”

Artık emirlere gayriihtiyari tepki veren Merve siyah deri eteğini çabucak çıkardı. Şimdi üzerinde sadece beyaz tanga bir külot ve parmaklarını açıkta bırakan yazlık siyah topuklu ayakkabılarıyla kalmıştı.

“Bacakların da sütun gibiymiş maşallah. Tam benlik. At ayakkabıları da, at, at!”

Merve mihaniki ayakkabılarını da çıkardı.

“Ayakların da çok güzel. Merve Deliormanlı. Senin her yerin güzel. Tam bana göre. Gel, yanıma otur.”

Merve kanepenin yanına titreyerek ilişti.

“Yok olmadı, iyice yakınıma gel ama bana sarılma. Dibimde dur.”

Merve adama iyice yaklaştı.

“Hah şöyle. İndir!”

Merve neyi indireceğini anlamadı. Anlamsız bir ifade ve korkudan yerinden fırlayacakmış gibi bakan gözlerle adama baktı.

“Sana indir dedim?”

Hâlâ soran gözlerle bakan genç kız kendisini toparlayıp “Neyi indireceğim?” diye soramıyordu.

“Kızım benim pantolonun fermuarını indireceksin. Sonra da elinle benim malafatı donun içinde bulup ortaya çıkaracaksın.”

Merve komutu şimdi anlamıştı. Adamın pantolonunun fermuarını açtı. Zafer Muhkem memnun olmuştu:

“Aferin kız, itaat etmeyi iyi biliyorsun. Muamelen de iyiye yırtarsın bu gece.”

Adam oturduğu yerde debelenip kendi elleriyle, önce pantolonunu sonra da donunu aşağıya, ayak bileklerine kadar indirdi. Merve gayriihtiyari anında başını ters yöne çevirdi. Adam güldü:

“Ne o, hayatında hiç malafat görmemiş taze gelin misin? Bak şuna!”

Merve dönüp bakmayınca adam sinirlendi:

“Bana baksana sen. Senin yediğin aletleri yan yana dizsek Boğaz’a köprü olur be! Bana mı ayak yapıyorsun?”

Sesini gittikçe yükseltiyordu:

“Bak ulan bu tarafa! Beni deli etme!”

Merve döndü, adamın önüne baktı. Pörsük bir erkeklik organı yan yatmış duruyordu. Midesi yine kalktı. Öğürdü.

“Kaldır onu!”

Merve bu sefer anında cevap verdi.

“Nasıl?”

“Al ağzına, em! Sikimi kaldır.”

Merve eğildi, önce pörsük erkeklik aletini bir eliyle tuttu. Sanki ölü bir fare tutuyormuş duygusuna kapıldı. Ağzına gelen kusmuk parçalarını genzine geri itmek istercesine yutkundu.

“Eğil ve ağzına al!”

Merve çaresiz eğildi, esasında çok ama çok sevdiği bir eylemi bu kez tiksinererek ama tiksindiğini belli etmekten de ödü koparak yapmak üzere başını adamın apışarasına götürdü ve adamın organını bir hamlede ağzına aldı.

“Em, em ulan!”

Merve adamın kamışını emmeye başladı. Ancak, sanki ağzında ölü bir fare vardı. Ölü farenin yumuşak bedeni! Öyle bir duyguya kapıldı. Tekrar yutkundu. Bu kez hırsla ve hızla aleti emmeye başladı. Ancak, fare bir ölü olduğu için değil başını kaldırmak, kımıldamıyordu bile. Merve’nin ağzının içinde, sümük gibi yumuşak bir et parçası emildikçe sağa sola savruluyor ama kıpırdamıyordu. Ne yapsa ne etse fare ölüsünü canlandırmak mümkün olmuyordu.

Zafer Muhkem de ıkınıyor, sıkınıyor ama erkeklik organını bir türlü ayağa kaldıramıyordu. Hırsla bağırdı:

“Kaldır ulan şunu! Kaldır! Yoksa ben seni indireceğim!”

Merve birden başını kaldırdı. Hırsla adama “Kalkmıyor bu! Kalkmıyor” dedi.

“Sana kaldır dedim! Bak sonra fena olacağız.”

“Ben de sana kalkmıyor dedim. Bu işi ilk defa yapmıyorum. Ben kaldıramıyor değilim. Herkese yaptığımı sana da yapıyorum. Sen kaldıramıyorsun.”

Genç kızın içinde büyüyen kızgınlık korkunun önüne geçmeye başlamıştı. O an adamın gözlerinin çakmak çakmak olduğunu, bayılmakta olan insanlarınki gibi gözbebeklerinin yana kaymaya başladığını gördü. Adam kendinden geçiyordu. Eli yeleğinin iç kısmındaki bıçaklara gitti.

O an nasıl karar verdiğini, nereden cesaret aldığını hiçbir zaman kendisine bile izah edemeyecek olan Merve, adamın aletine tekrar gömüldü. Üst damağı ile dilinin arasına aldığı organı hırsla emmeye başladı. Sanki bir şeyler hissedermiş gibi adamın iki eli yanına düştü. Bir an erkeklik organının tümünü ağzına aldı, organa sanki kendi de büyük zevk alıyormuş gibi iyice yumuldu ve birden dilini geri çekti. Ağzını iyice açarak adamın organını hırsla ve var gücüyle bir anda ısırırdı. Bir an soluklandı, fare ölüsünü var gücüyle tekrar ısırırdı. Sanki organı olduğu yerden koparmaya niyetlenmiş gibi ısırıyordu.

O an Zafer Muhkem’den öyle bir çığlık sesi yükseldi ki, adeta apartman inledi.

Zafer Muhkem'in acı avazı Merve'ye güç verdi. Aniden ayağa kalktı, adam acıyla ellerini apışarasına götirdüğü anda Merve sokak kapısına doğru fırladı. Adam ona doğru bir hamle yaptı ama Merve'yi tutamadı. Yere düştü. Bacaklarına indirdiği pantolonu ve donu ayaklarına dolanmıştı. Düşerken Merve göz ucuyla adama baktı. O an sanki ona, adamın uzun gümüş saçları biraz yana kaymış, aradan bir tutam kül rengi saç gözükmüş gibi geldi. Ancak, üzerinde hiç durmadı. Adam yerde yine apışarasını tutuyor ve inlemeye devam ediyordu.

Merve daireden dışarı fırladı. Üzerinde sadece külot, merdivenlere seğirtti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, gece geç vakit bir daha kullanılmadığı için beşinci katta durmakta olan asansörü görmedi. Kapısına bakmadı bile. Dördüncü kata doğru koşar adımlarla inmeye başladı.

Ayakları titriyordu ama o yine de koşmaya çalışıyordu. Aynı zamanda bağıırıyordu da. Dördüncü kata vardığında bağırdığını zannettiğini ama sesinin hiç çıkmadığını fark etti. Durdu. Soluklandı. Kendi kendini tembihledi: “Sakin ol Merve. Tehlike geçti. Sakin ol.”

Üçüncü kata doğru inerken tekrar denedi:

“İmdaaat! İmdaat. Katil var! Adam öldürüyorlar!”

Şimdi sesi çıkıyordu. Hem de nasıl. Ama her katında tek daire olan apartmanda değil açılan, aralanan kapı bile yoktu. Ya duymuyorlardı ya korkudan tepki veremiyorlardı.

“İmdaat! İmdaat!”

Üçüncü kata ulaştığında asansörün o kattan geçip aşağı doğru yol aldığını, çıkardığı ses ve ışık hareketinden fark ettiğini sonradan hatırlayacaktı.

Açılmıyordu, bir tek daire kapısı açılmıyor, kahrolası apartman sakinleri onu duymuyor veya umursamıyorlardı. Belki onlar da çok korkmuştu. Birden kapıcı aklına geldi. Apartman boşluğundan aşağı doğru tüm gücüyle bağırdı:

“Hüsam Efendi! Hüsam Efendi! Yetiş! Ne olur, yetiş! Yalvarıyorum yetiş! Yalvarıyorum!”

Farkında değildi ama artık hüngür hüngür ağlıyordu.

“İmdaaat! İmdaaat! Adam öldürüyorlar! Seri katil burada!”

İkinci kata geldiğinde ortada hâlâ kimse yoktu. İlk enerjisi tükenmeye başlamıştı. Umudu tekrar kayboluyor, korku vücudunu tekrar teslim alıyordu. Tekrar tekrar bağırdı. Sesinin ilk gücü kaybolmaya başlamıştı:

“İmdaaat! İmdaaat! Seri katil beni öldürecek! Seri katil...”

O sırada ikinci katın daire kapısı hafifçe aralandı. Nedime Hanım kapısını açmaya cesaret edebilmişti.

Nedime Hanım, korku ve merakla neredeyse çırılçıplak, merdivenlerden aşağı koşan ve avaz avaz

bağırarak Merve’yi görünce kapıyı tamamen açtı. Merve kendisini bir anda daireden içeri attı. Nedime Hanım anında kapıyı kapadı, kilitledi, zincirlerini taktı. Kadın merak ve korku dolu gözlerle “Hayırdır!” diyebilirdi.

Merve soluk soluğaydı:

“Beni öldürecek... Beni öldürecek...”

“Kim, kim öldürecek kızım?”

“Seri katil... Seri katil...”

“Seri ne demek? Katil kim kızım?”

O sırada Merve’nin bacakları arasından sular akmaya başladı. Altına işiyordu. Merve önüne baktı, bakarken yerde birikmekte olan suları gördü, başı dönmeye başladı, yer ve tavan birbirine karıştı ve sidiğinin iyice ıslattığı yere düştü. Bayılmıştı.

Nedime Hanım ellerini havaya kaldırıp “Bana güç ver Allahım!” dedi ve dua edermiş gibi ellerini yüzüne sürdü.

Sabit telefonuna doğru yürümeye başladı.

On ikinci bölüm

İstanbul

24 Haziran Cuma gecesini 25 Haziran Cumartesi'ye bağlayan gece Dr. Muzaffer'i yine uyku tutmamış, saat 22.47 sularında girdiği yatakta sağa sola dönerek iki saat kadar debelendikten sonra pes edip salona geçmiş, gündüzleri hastaların beklediği salonda televizyonun başına oturmuştu. Kanallarda gezinirken bir film kanalında 2007 yılında çevrilmiş ve Roland Jeffe'nin yönetmenliğini yaptığı *Dehşet Odası* adlı seri katil filmine rastlamış, filmi daha başından itibaren korku ve keyif karışımı bir duyguyla izlemişti. Zaten ezelden beri bu tip filmlere büyük ilgi duyardı.

Saat 02.44'te film bitti. Yaz gecesi don ve atletle filmi seyreden Sağlam artık uykusunun geldiğine, sabah saat 07.30'a dek uyuyabileceğine karar verdi. Mutfığa geçti, buzdolabından soğuk su çıkardı, büyük bir bardak suyu bir dikişte bitirdi. Heyecan dolu filmi seyrederken ağzı kurumuş, ama filmi bir türlü bırakıp mutfaktan su alamamıştı.

Saat 02.47'de salona tekrar geçip ışıkları kapatacağı sırada apartmanın giriş kapısının zili bir kere çaldı. Sabaha karşı çalan zil herkesi heyecanlandırır, Dr. Sağlam'ı ise anında sinirlendirdi.

“Allah kahretsin, Allah kahretsin! Bu, yine bir halt yedi!”

Kapıya yöneldi. Sabah saat üçe yaklaşmasına rağmen diyafondan “kimsiniz” diye sormadan dış kapıyı açan otomatik düğmesine bastı ve beklemeye başladı.

İki dakika sonra asansör üçüncü katta durduğunda Muzaffer Sağlam kapıyı açıp asansörden inen kardeşini içeri aldı.

Dr. Muzaffer Sağlam, Zafer'in yine bir halt yediğini ama bu kez işlerin ters gittiğini kardeşini görür görmez anladı. Ama bu durumu Dr. Muzaffer Sağlam, onun suratından değil –çünkü her zamanki gibi sırtıyordu– “iş elbisesi” ile kendisine gelmesinden anlamıştı. Zafer'e evine, katiyen “iş elbisesi” ile gelmemesini istediğini çok net ifade etmiş, o da ısrarı kabul edip verdiği söze bu geceye dek uymuştu.

Hiç konuşmadan, birbirlerine “merhaba” bile demeden salona geçtiler. Zafer yine ayakkabılarını çıkarmadı.

Oturur oturmaz Zafer anlatmaya başladı. Beş dakikada her şeyi özetledi. Dinledikçe Dr. Muzaffer'in gözleri dehşetten adeta yuvalarından fırlayacaktı.

Zafer sustuktan sonra Dr. Muzaffer ağzını temizledi ve konuşmaya başladı.

“Zafer seni daha iyi anlayabilmem için bazı sorular sormam lazım. Bu kez bambaşka gelişmelerden bahsediyorsun. Üstelik, her şeyi üstünkörü geçtin.”

“Sor Muzaffer. Elimden geldiğince cevap vereyim.”

“Bu kez hedefe önceden kendini gösterdin değil mi? Hem de en son seri katil haberinin gazetede çıktığı gün. Hatta anladığım kadarıyla son üç haftada üç defa. Üstelik, seni barda diğer insanlar da birçok defa gördü. Bu sefer fotoğrafını görünce seni teşhis edecek bir sürü insan var. Değil mi?”

Dr. Muzaffer bir an durdu, sonra aniden bağıarak sordu:

“Neden?”

“Bak Muzaffer. Bunca cinayetten sonra her şey monotonlaşmaya başladı. Rutin cinayetler keyif vermemeye başladı. Gazete haberi bile beni alıp götürmedi. Heyecan azaldı, cılızlaştı. Cılızlaşmak ne kelime, tamamen yok oldu. Tıpkı fabrikada günde on-on iki saat aynı hareketi yaparak çalışan işçiler gibi. Marx’ın deyiimiyle, ‘yabancılaştım’. Kendime yabancılaştım.”

Gülümsedi:

“Benden beklemezsin ama Marx’ın bu deyimini biliyorum. Zira aslında benim gibileri anlatıyor... Heyecansız, yaptığından artık hiç zevk almayan bir insan haline geldim. Fotokopi cinayetler insanı kendisine karşı yabancılaştırıyor.”

Muzaffer ikiz kardeşini renkten renge girerek dinliyordu. Zafer seri katilin ruh halini, işçilerin ruh haliyle özleştirerek anlatıyordu. Bu benzetmeyi de makul sayıyordu.

Zafer devam etti:

“İnsan bir süre sonra ilave risklere girmek istiyor. Zevk böyle artıyor. Heyecan böyle çoğalıyor. Hedefle akıl oyunları oynamadan, aynı metotlarla, kopya cinayetler işlemek bir süre sonra can sıkıyor. Hem de çok sıkıyor.”

“Onun için sen kendini ifşa ettin. ‘Gelin beni alın!’ diyorsun?”

“Böyle bir şey yok.”

“Ulan takma adını bile Zafer Muhkem diye seçiyorsun. Kendi adını kullanıyorsun.”

“Ama soyadım farklı.”

“Nesi farklı? Muhkem de sağlam demek.” Gittikçe sinirleniyordu. “Beni neden hedef gösterdin ulan? Neden kendini psikiyatr olarak tanıttın?”

“Söyledim ya, riski artırdım. Kızı öldürseydim...”

“Kızı öldürseydin, o gece bardan beraber çıktığı Psikiyatr Zafer Muhkem’in Psikiyatr Muzaffer Sağlam’la ilintili olduğunu cinayet masası anında çözerdi. Kızı öldüremediğin için değil, salak gibi davrandığın için başımı belaya soktun. Yok yok. Artık ben de seni satacağım.”

“Dur, lafı tam anlatamadım. Sadece Merve, hedef kız beni Psikiyatr Zafer Muhkem olarak tanıdı. Cihangir’de evim olduğunu sanıyor.”

“Eeee!”

“Barda, başta barın sahibi Ali olmak üzere herkes beni Ame-rika’da uzun yıllar yaşamış Mimar

Selim Mahzun olarak biliyor. Bana o kadar inandılar ki bara haftada iki veya üç gece gidiyor ama hesabı haftada bir kez ödüyordum. Barda kesinlikle kimseyle konuşmazdım. Bardakiler bir tek kıyafetimi doğru tarif edebilirler. Onu da bir daha hiç giymem. Kendime yeni ‘iş elbisesi’ tasarlarım.”

Dr. Muzaffer kıpkırmızıydı.

“Neden bu kadar riske girdin, daha doğrusu neden benim başıma bu belaları doladın, neden?”

Zafer sıırıtmaya başladı:

“Söyledim, bir kez daha söyleyeyim. Riski, heyecanı artırmak için büyüttüm. Neden anlamıyorsun? Artık fotokopi cinayetler keyif vermiyor. Adrenalimi artırmıyor. Ben de sana sorayım: Bana adrenalin ürettirmeyecekse ben neden cinayet işleyeyim? Söylesene!”

Dr. Muzaffer Sağlam boşa konuşuyordu. İkiz kardeşi Zafer artık ne yapacağını ona sormuyordu, hele hele işleyeceği cinayetleri hiç sormuyordu. Halbuki, eskiden öyle miydi!

Biraz sakinleştikten sonra sorularına devam etti:

“Peki, nerede yanlış yaptın?”

Zafer düşündü:

“Kızla... Adı Merve...”

“Biliyorum, söyledin...”

“Merve’yle ilgili oyunu, hiç yanlış yapmama varsayımı üzerine kurdum. Dairesine ulaştığımda şapka ve gözlüğü alışkanlık nedeniyle taktım, ama parmak izi bırakmamak için eldivenlerimi de giydim. Ameliyat maskesini bile ihmal etmedim. Ben eksik bir şey yapmadım. Sadece senaryoyu büyüttüm. Heyecanı artırdım.”

Durakladı. Şimdi sanki bir büyüğüne ifade veriyordu:

“Bak Merve’yi de diğerleri gibi öldürseydim, ortada yine hiçbir iz kalmayacaktı... Bir tek iz kalacaktı. Bardakiler ‘Merve bardan bir adamla, tanıdığımız bir adamla çıktı’ diyeceklerdi. Ancak, beni tanıdığını sanan herkesin hakkımda verdiği bilgi, polisi hiçbir yere götürmeyecekti. Polise verilen bilgiye göre zanlı Mimar Selim Mahzun olacaktı. Söyledim... Atkuyruğu olacak kadar uzun gümüşü saçlı Selim Mahzun. Motosiklete binen Selim. Barın sahibi Ali’ye evimin İstinye’de olduğunu söylemişim. Tamam, ben bir daha ortaya çıkmayınca gümüşü saçlı Mimar Selim Mahzun en önemli zanlı haline gelecekti, ama Selim’i arayan bulsun. Hele hele İstinye’de bulsun! Mimarlar Odası’ndan kaydını bulsun. Ali’ye evden çalışıyorum, henüz büro açmadım demişim. Bir işyerim de yok... Yani plan doğrudu. Planda bir yanlışlık yok...”

“Peki, şimdi neden belaya bulaştık?”

“Yeni heyecanlar veren planda bir sorun yok ama bu kez fotokopi plan, klasik plan aksadı. Eğer her zaman uyguladığım klasik plan çerçevesinde, hedefle son anda yüz yüze gelme stratejisini uygulaysaydım bile yine bu aksilik yaşanacaktı. Tamam, bu kez fahiş bir açık verdim. Ama o açık hep vardı. Ben ki kendime o kadar güveniyorum, ben bile riske girdiğimi, açık verdiğimi fark etmemiştim. Ta ki bu geceye kadar... Yazıklar olsun bana!”

Samimi özeleştiri karşısında Dr. Muzaffer geriledi. Merakla sordu:

“Neydi hep eksik yaptığın?”

Zafer sanki utanmıştı.

“Şey... biliyorsun, oyunun başında karıların ağzına veriyorum. Tahrik olma numarasıyla. Her seferinde bu kez kalkarsa kızı öldürmeme gerek kalmayacak diye kendimi de tembihliyorum. Ama bir şeyi hesap edemedim.”

“Neyi?”

“Orospunun sikimi ısıracağını... Buna cüret edeceğini... Hepsi o kadar korkuyorlardı ki, kesinlikle itaat ediyorlardı... Her an bıçaklarımla onları doğrayabileceğimi düşünüyorlardı. Sonunda öyle de yapıyordum. Merve de itaat ediyor gibi yaptı, baştan itaat de etti ama bir an geldi, nasıl cesaret ettiyse, malafatı koparırcasına ısırdı... Canım ne yandı ama... Isırmadan önce beni öyle hevesle emmeye başladı ki, ben tahrik olduğumu bile sandım. Bana o havayı verdi. Meğer kaltak oyun kuruyormuş. Ben o acıyla kıvrılırken o da çırılçıplak fırladı gitti. Fettan karıymış.”

Durdu, kendini teyit etme ihtiyacı duydu:

“Bu ihtimal hep vardı. Sadece ben farkında değildim.”

“Kamışın durumu nasıl?”

“Bilmem. Hiç bakmadım. Ama hâlâ acıyor.”

“Aç bakayım.”

Zafer pantolonunu sıyrırken Dr. Muzaffer muayene odasına geçti, bir çift doktor eldiveniyle döndü.

Eldivenleri taktıktan sonra Zafer’in kamışını muayene etti.

“Bariz kızarıklık var, ama çabuk geçer. Penis ile pubik bölgenin birleştiği yerdeki kıllar arasında diş izleri de var. Ama tıbben önemli bir şey yok. Çabuk geçer.”

Durdu:

“Bak seni yakalarlarsa, kızın ifadesi ışığında, kamışını muayene edebilirler. Bir tıp doktoru ‘Bu kamış ısırılmış’ diyebilir.”

Yarayı Batticon’la sildi.

“İşte o zaman babayı yerim!”

“Dua et de iki gün yırtasın. Yaran iyileşsin.”

Zafer güldü:

“Şaka yapıyorum. Daha doğrusu sana takılıyorum. Ben zaten yırttım. Kendi kamışım beni ele verecek değil ya!”

“Benden söylemesi.”

Zafer pantolonunu ve donunu yukarı çekerken lafına kaldığı yerden devam etti:

“Anlayacağın, risk hep varmış da benim haberim yokmuş.”

Dr. Muzaffer yine sinirlendi:

“Ama kıza öyle bir isim söyledin ki, sanki beni işaret ettin. Tek yumurta ikizleri olduğumuz için fiziki görüntü tarifi de uyacak. Bak, bana ulaşırlarsa satarım seni ha. Kesinlikle satarım.”

“Sat tabii ki... Ama sen uzun saçlı değilsin, saçların gümüşü değil. Sen de, ben de başının etrafında kül rengi saçlar olan kel insanlarız. Senin benim gibi ‘iş elbisen’ de yok... Karı beni ısırduğında bir ara, acı içinde yere düştüm. O an kafamdaki peruk hafifçe yerinden oynadı, ama o sırada karı can derdinde kaçıyordu. Hiçbir şey görmedi.”

Dr. Muzaffer bıkkın mı yoksa tevekkül içine girdiği için mi bilinmez “Yaşar ve görürüz!” dedi.

Zafer aniden kararını açıkladı:

“Ben artık Türkiye’yi terk ediyorum. New York’a geri döneceğim.”

Bu cümle Dr. Muzaffer’i önce şaşırttı, sonra rahatlattı. Dr. Muzaffer Sağlam’ın Amerikan pasaportunda doğrudan “Muzaffer Sağlam” yazıyordu. Muzaffer Amerikan vatandaşı olunca adını değiştirmemişti. Sadece İngilizcede “ğ” harfi olmadığı için soyadı “Sağlam” değil, “Saglam” olarak işlenmişti pasaporta. Zafer ise New York’ta 2005 yılında hastaneden çıktıktan sonra aniden adını değiştirmeye karar vermiş, Türkçe adını ve soyadını İngilizceye çevirerek son pasaportuna “Victory Trustworthy” olarak işletmişti. Artık, orijinal adının “Zafer Sağlam” olduğu sadece vatandaşlık dairesindeki belgelerde kayıtlıydı. Amerika’da 2005’ten sonra onu tanıyanlar “Victor” olarak çağırırlardı.

Dr. Muzaffer, Amerikan pasaportu ve İngilizce adıyla Zafer’in havaalanında hiçbir şüphe uyandırmayacağını düşündü. İçinden “Keşke defolup gitse de ben de rahat etsem” diye geçirdi.

Belki hedef kızın ifadesi ışığında başı derde girerdi ama ikiz kardeşini ele vererek durumu kurtarırdı. Muhakkak, “Sana bu kadar da danıştık, neden önceden kardeşini ele vermedin?” diye

sorarlardı. Ancak, kanun önünde yakınlarını ihbar etmeyenlere ceza yoktu. O öyle biliyordu.

Öte yandan Zafer şimdi gideceğini söylüyordu, ama sonradan bu kararından cayabilirdi de.

Zafer sanki Muzaffer'in aklını okumuş gibi "İnan gidiyorum" dedi. "Bu kadar büyük bir hata yaptıktan sonra artık buralarda duramam. Amerika'da da cinayet dosyaları çoktan kapanmıştır. Zaten, orada da hiçbir iz bırakmadım. New York, Providence ve Boston cinayetlerim birbirine doğru dürüst bağlanamadı bile. Sadece işlenişleri açısından aralarındaki açık benzerlikten şüphelenildi. Hepsi ayrı bir eyalette tozlu raflarda unutuldu gitti." Gülerek ekledi: "Allah'tan Amerika'daki kadınların hiçbiri ısırmayı akıl edemedi."

"Git, muhakkak git! Bu kez başımız gerçekten belada ve üzerime gelirlerse, ki muhakkak geleceklerdir, seni ele vermek zorundayım."

"Haklısın!"

Zafer yutkundu:

"Ama paraya ihtiyacım var."

"Ulan o kadar para döktüm sana. Hepsini yedin mi?"

"İşle ilgili bazı masraflarım oldu."

"Ne kadar istiyorsun?"

"On bin dolar ver, yeter. New York'ta annemden de alırım. Sağ olsun Ali Babam da atar ortaya üç beş kuruş."

"Ulan zevzek sabaha karşı geliyor ve on bin dolar istiyorsun. Burası banka mı be? Bu saatte banka şubelerinde bile o kadar para yoktur."

"Sen ne eski çıkınsındır. Saklarsın bir yerlerde paracıklarımı. Benim gibi deli ikizi olunca insan tedbirli olmalı, değil mi? Sen tedbirli adamsındır."

Dr. Muzaffer Sağlam yatak odasına gitti, biraz sonra döndü:

"Kasada sadece 8.375 dolar var. Artık, birikimlerim iyice suyunu çekti. Al bu parayı ve en kısa zamanda İstanbul'u terk et."

"Sabah ilk işim bir New York bileti almak olacak. Tek yön! Pazar, bilemedin pazartesi ben İstanbul'u terk ediyorum."

Zafer kapıya doğru yürüdü. Dr. Muzaffer o anda tek yumurta ikizini bir daha göremeyeceğini hissetti. New York'tan İstanbul'a gelirken, daha doğrusu kaçarken böyle bir duygu hissetmemişti. Hatta kaçıp kurtulacağını zannetmişti. Bu sefer içinden bir ses ona "İkizini hayatında son kez görüyorsun!" dedi.

Bir an kendini çok kötü hissetti. Tam kapıyı açtığı sırada Zafer geri döndü, aniden Muzaffer’e sarıldı. Yıllardır bunu ilk defa yapıyordu.

Zafer biliyordu: Muzaffersiz hayat Zafer için zuldü!

İki kardeş, ikizler, iki vücuda dağılmış “bir” kişi, bir parça diğer parçasına sarıldı. Bir süre öyle kaldılar.

Zafer yavaş yavaş Muzaffer’in onu sıkıca kavrayan kollarından sıyrıldı. Dışarı çıkıp asansöre bindi. Muzaffer bir süre ikizini aşağı indiren asansörün kapısına bakıp kaldı.

Sonra yavaşça daire kapısını kapattı. Kapının ardında durdu. Birden gözü önüne yıllar ama yıllar önce Kütahya’daki yatak odalarında yaptıkları bir konuşma geldi.

Kaçınılmaz sona giden yolun kapısı o gün açılmıştı.

“Zafer, bak ne diyeceğim?”

“Ne diyeceksin?”

“Bizim birbirimize ne sözümüz var?”

“Birbirimizden hiç ayrılmayacağız. Bu dünyada sadece ikimiz varız.”

“O tamam da, başka ne sözümüz var?”

“Ne var?”

“Kötülüğü gördüğümüz anda ne yapacağız?”

“Yok edeceğiz.”

“Nasıl yok edeceğiz?”

“Kendi ellerimizle.”

“Bazen başkalarının ellerini de kullanırız.”

Biliyordu; vücudunun, ruhunun, varlığının bir parçası diğer parçasını ebediyen kaybetmişti!

On üçüncü bölüm

İstanbul

25 Haziran 2011 Cumartesi sabahı saat 09.20 sularında İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü'ne bağlı Cinayet Büro Amirliği Başkomiseri Harun Deniz, Ataköy'deki lojmanında banyoda sakal tıraşı oluyordu.

Saat 08.30'a kadar –onun için çok geç bir saatti– yataktan çıkmamış, yaz rehaveti içinde yatağın keyfini çıkarmıştı. Eşiyle sabah çarşıya çıkacaklar, evin ihtiyaçlarını göreceklardı. Öğlenden sonra evde dinlenecek, akşam da yakın bir akrabalarının düğününe gideceklerdi. Karısı ise öğleden sonrayı kuaförde geçirecekti. O da evde televizyonun karşısında sızardı. Hafta içinde yapılan plan böyleydi.

Tam suratını sabunlamıştı ki, cep telefonu çaldı. Karısı salondan “Telefonu getireyim mi?” diye bağırdı.

Sabunlu suratla telefona cevap vermek işine gelmedi.

“Sen aç, sor bakalım kimmiş.”

Karısı telefonla konuştuktan sonra banyo kapısından başını uzattı:

“Komiser Ali diye biri aradı, Önemliymiş. Sana bir haberi varmış. ‘Beni en kısa zamanda arasın’ dedi.”

Harun önce Komiser Ali'yi çıkaramadı. Sonra Teşvikiye Karakolu Komiseri Ali Düzgün olabileceğini düşündü. Ali Komiser onu öyle durup dururken aramazdı. O kadar yakınlıkları yoktu. Meraklandı ama sabunlu suratını silmek işine gelmedi. Alelacele tıraşını bitirdi. Suratını soğuk suyla yarım yamalak yıkadı, havluyla kuruladı. Telefonunu buldu ve arayan numaralardan son arayan numarayı aradı.

“Ben Komiser Harun Deniz. Ali Komiser'le görüşüyorum, değil mi?”

“Evet, evet. Başkomiserim nasılsınız?”

“Hamdolsun iyiyim, sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim. Elimde sizi ilgilendirebilecek bir olay var da... Bilgilendireyim istedim.”

“Hayrola ne var?”

“Dün gece bizim Av. Süreyya Ağaoğlu Sokak'ta bir cinayet teşebbüsü oldu.”

“Eee!”

“Genç bir kadın bir erkeği gece geç vakit evine getiriyor. Malum işler. Sonra kadın neredeyse cırılçıplak, bir tek külotla dairesinden dışarı fırlıyor. Koşa koşa aşağı iniyor. İnerken de ‘İmdat! beni öldürecek!’ diye bas bas bağıırıyor. Aynı apartmanda oturan yaşlı bir kadın genç kadını evine alıyor. Sonra bizi arıyor. Nöbetçi amir Halit, iki arkadaşıyla olay mahalline ulaşıyor. Kız şokta... Baygın...

Ama yarası beresi yok...”

“Adam, adama ne olmuş, yakalandı mı?”

“Şüpheli ortada yok. Halit Amir’e göre genç kadın beşinci kattan koşarak merdivenlerden inerken şüpheli asansörle aşağı inip kaçmış. Galiba korkudan apartmanda, yaşlı kadın dışında, kimse kapısını açmamış, kimse adamın peşine düşmemiş. Halit, ‘Geç vakit geldiklerine göre belki de asansör olay saatinde zaten beşinci kattaydı’ diye düşünüyor. Bu detayları kadınla konuştuktan sonra anlayacağız. Halit ve arkadaşları hemen bir ambulans çağırmışlar. Baygın kadını Şişli Etfal’e kaldırmışlar. Halit’e göre kadın çok korkmuş, bir ara gözlerini açmış, karşısında Halit’i görünce, şüpheli sanmış, yine bağırmaya başlamış. Halit kadını yatıştırmaya kadar akla karayı seçmiş. Biraz yatışınca kadın, bir iki cümle de sarf etmiş. Ambulansla gelen doktor kadının çok geçirdiğini, fazla konuşturulmaması gerektiğini söylemiş, hemen sakinleştirici iğne yapmış. Şimdi hastanede uyutuyorlar. Olay Yeri İnceleme de şu sıralarda kadının evinde çalışıyor.”

Ali Komiser soluklandı, devam etti:

“Size, Cinayet Masası’nda olduğunuz için haber veriyorum. Yoksa eksik kalmış bir teşebbüsü cumartesi sabahı sizi evinizden rahatsız ederek bildirmezdim.”

“Estağfurullah! Sen benim dostumsun. İstediğin zaman, istediğin saat ararsın.”

“Özel bir durum var. Onun için arıyorum.”

“Eeee!”

“Siz bir ‘seri katil’ dosyası üzerinde çalışıyorsunuz, değil mi?”

Harun iyice heyecanlandı:

“Evet, neredeyse altı ayı aşkın bir süredir ben, Erdoğan Bıyık ve Batur Alp bir seri katil dosyası üzerinde çalışıyoruz ama şu ana dek avcumuzu yaladık.”

“İşte ben de sizi bunun için rahatsız ettim. Halit Amir kadın gözlerini açıp da bağırmaya başlayınca önce kadını polis olduğuna ikna etmiş, sonra da ilk bilgileri alabilmek için kadına ‘Size ne oldu hanımefendi?’ diye sorduğunda kadın yine çılgılık atarak ‘Seri katil, bugün gazetede haberleri çıkan seri katil bana saldırdı’ demiş.”

O sırada Harun’un telefonunu başka birisi de aramaya başladı. Harun ekrana baktı. Arayan “Üçlü Çete”nin şu an Olay Yeri İnceleme ve Kimlik Tespit Şube Müdürlüğü’nde görevli olan üyesi Başkomiser Batur Alp’ti. Seri katil dosyasının üçüncü ayağı.

Harun, Ali Komiser’le konuşmasına ara vermek istemedi.

“Kadın, adamın seri katil olduğunu nereden anlamış?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Halit kadınla ancak bu kadar konuşabilmiş. Doktorlar izin verince ifade almak üzere

hastanede bir ekip bekliyor. Esas bilgileri onlardan alacağız.”

Harun içten içe sevindi. “Gazeteye haber sızdırmak işe yaradı” diye düşündü. Gazeteye haber sızdırmak onun fikriydi. Aralarında uzun uzun tartışmışlar, sonunda müdürden zorla izin koparmışlardı.

Harun epeyce heyecanlanmıştı:

“Aliciğim, iyi ki beni haberdar ettin. Sağ ol, var ol! Ben de şimdi arkadaşlara haber verip doğru hastaneye geçiyorum. Kadın ifade verirken orada olayım. Şişli dedin, değil mi?”

Ali Komiser işe yaramaktan memnun, “Şişli Etfal. Psikiyatri!” dedi neşeli bir sesle.

“Ben bulurum. Bana, bize büyük bir iyilik yaptın. Üzerimizde büyük bir yük var. Belki bu sefer katili buluruz.”

“İnşallah!”

“İyi günler.”

“Size de bol şanslar!”

Ali Komiser’le konuşması bitince Harun hemen Batur’u aradı. Batur, Olay Yeri İnceleme’de çalıştığı için cinayete teşebbüs olayını duymuştu. Seri katille ilişkiyi ise kendi zihninde kurmuştu. Harun bir çırpıda Ali Komiser’in anlattıklarını aktardıktan sonra “Sen olay yerine git, bakalım arkadaşlar neler bulacaklar!” dedi. “Ben Erdoğan’ı alı, hastaneye giderim. Bakalım kadın neler anlatacak!”

Harun Deniz, Erdoğan Bıyık’ı da aradı. Hastanede buluşmak üzere sözleştiler.

Harun karısına, sözleştikleri gibi çarşıya çıkamayacaklarını bildirdi. Anlayışlı kadın durumu hemen kabullendi, itiraz etse bile bir netice alamayacağını yıllar önce öğrenmişti. O bir polis eşiydi.

Harun Deniz ile Erdoğan Bıyık Şişli Etfal Hastanesi’nde buluştuklarında saat 10.52’ydi. Hastanede hemen, Merve’yi bekleyen polisleri buldular. Polisler Merve Deliormanlı’nın hâlâ doktor nezaretinde uyutulduğunu söyledi. Mağdurdan ne zaman bilgi alabileceklerini bilmiyorlardı.

Erdoğan sonunda Merve’yi müşahede altında tutan doktora ulaştı. Doktora göre hasta belki de hayatta bu güne dek yaşadığı en büyük korkuyu, en büyük travmayı yaşamıştı. Ölümle burun buruna gelen, korkunun en korkuncunu yaşayan insanın sinir sisteminin, hatta belki beyninin, özellikle de ruhi durumunun nasıl bir tahribat yaşadığını tahmin bile etmek çok zordu. Doktorun niyeti hastayı en az on saat uyutmaktı. İlk uyutma 3.30 sularında başladığına göre hasta en az saat 13.00-14.00’e dek uyutulacaktı. Uyandıktan sonra en az iki saat de doktor denetiminde, kimseyle görüştürülmeden, müşahede altında tutulacak, gerekli tetkikleri yapılacaktı. Hastayla görüşmek 16.00-16.30’dan önce mümkün görünmüyordu. Hele hele polis hastaya yaşadığı trajediyi tekrar yaşatacağı için ifadeyi en erken 17.30-18.00’de alabilirdi.

Doktor ilave etti:

“Eğer hasta olumlu tepkiler verirse 17.30-18.00 sularında görüşebilirsiniz. Hastanın yaşadığı travmanın bariz etkileri devam ederse, bilinci açık olsa bile, bugün hastayı ifade alacak memurlarla görüştürmeyiz, görüştüremeyiz.”

Harun ile Erdoğan hastanede bekleyen polis memurlarına cep telefonu numaralarını verdiler, onların numaralarını aldılar. Memurlar, mağdur ifade vermeye hazır olunca Harunlara haber vereceklerdi.

Saat 17.45 sularında bir memur Harun’u aradı ve doktorun kendilerine bilgi verdiğini, verilen bilgiye göre mağdurun uyandırıldığını ama ifade vermeye hazır olmadığını, hâlâ panik ataklar yaşadığını söyledi.

Doktor, mağdurun en erken ertesi sabah 09.00’den sonra ifade verebileceğini belirtmişti. Harun’un canı iyice sıkıldı. Koca bir gün kaybediliyordu. Karısı ise sevindi. Kocasıyla düğüne gidebilecekti.

Batur Alp, Olay Yeri İnceleme’nin kadının evinde, klozet ve kapağında, hatta yer yer salonda bulunan kusmuk ve sümük artıkları sayılmazsa, işe yarar hiçbir delil, emare, ipucu bulamadığını daha önce bildirdiği için; Harun tam umuda yelken açarken, yine boşluğa düştükleri duygusuna kapıldı.

Canı çok sıkıldı!

Ertesi sabah, 26 Haziran Pazar günü saat 09.00’da Harun, Erdoğan ve Batur hastanede buluştular. Tekrar bekleyiş başladı. Ancak, hastanın 07.00’den beri uyanık ve sakin olduğu haberi hayra yoruldu. 09.45’te hastanın ifade vermeye hazır olduğu söylendi. Önce, karakol polisleri hasta odasına girecek, kısa bilgiler alacaktı. Esas sorgulamayı cinayet masasından özel yetkili “Üçlü Çete” yapacaktı.

Merve, cumartesi bütün gün ortaya çıkmayıp telefonlara da cevap vermeyince arkadaşları evine gittiler. Genç kızın içeriden çalan ama açılmayan cep telefonunun sesini duyunca endişelenip Teşvikiye Karakolu’na başvurdular. Merve’nin başına gelen saldırıyı duyunca çok telaşlandılar. Karakoldan arkadaşlarının Şişli Etfal’de yattığını öğrenen Zehra, Canan, Handan ve Halide başta olmak üzere dokuz kişi Merve’yle görüşmek, bir isteği olup olmadığını öğrenmek için hastaneye gittiler. İpsala’daki ailesine, Merve’ye sorduktan sonra haber vereceklerdi.

Merve’nin arkadaşlarına, polis ifade almadan, hastayı göremeyecekleri nazıkçe bildirildi. Hoşlanmadılar, ama çaresiz bir süre daha beklemeyi kabul ettiler. Zehra “Merve iyi olsun da, gerekirse biz sabaha kadar bekleriz” dedi.

Karakol yetkilileri odadan gerçekten çabuk çıktılar. Bir memur “Mağdurun durumu iyi” dedi. “Artık, öldürülme riski kalmadığına ikna olmuş. Rahat konuşuyor. Zaten tek isteği saldırganın yakalanması.”

Bu cümleler komiserlere moral verdi. İçeri girdiler.

Komiserler kendilerini tanıttıktan sonra Erdoğan nazıkçe “Acaba bize yardımcı olabilecek misiniz?” diye sordu.

Merve Deliormanlı, en büyük isteğinin saldırganın yakalanması olduğunu ama daha önce kendisinin de bazı soruları olduğunu söyledi.

Özellikle anlatacaklarının basına sızıp sızmayacağını merak ediyordu. Çünkü olayın iyi anlaşılması için bazı mahrem şeyler de anlatması gerekiyordu. Bunların bazı kişiler tarafından dedikodu malzemesi haline getirilmesini istemiyordu.

“Üçlü Çete” adına Erdoğan konuya açıklık getirdi:

“Merve Hanım, burada konuşulanlar burada kalır. Zerre kadar meslek şerefimiz varsa bu böyledir. Ortada bir cinayet olmadığı için basın zaten olayı bilmiyor. Basın ancak seri katil yakalanırsa bilgi sahibi olur. O da sınırlı bilgidir. Dün gazetede yayımlanan haberden sonra endişeye kapılanlar mutlaka olmuştur. Onların rahatlaması için, kamuoyuna bilgi gerektiği kadar verilir. Mahrem konuları anlatıp anlatmamakta serbestsiniz. Zaten biz bu konuda size baskı yapamayız. Ama bilin ki biz ahlak polisi değil, kanun polisiz. Sizi yargılamak bizim ne işimizdir ne de haddimiz.”

Bu açıklama Merve’yi oldukça rahatlatmış olmalı ki, polislerle gülümseyerek onlarla işbirliği yapacağını gösterdi.

Merve Deliormanlı önce tüm gelişmeleri anlattı. Üç hafta öncesinden başladı. Hiçbir şeyi gizlemedi. Mahrem ne varsa çekinmeden söyledi. Apartmanında yaşananları anlatırken heyecanlandığı, kafası karıştığı ya da tam hatırlayamadığı için bazı bilgileri tam vermiş olamayabileceğini de belirtti.

Bu arada Batur Alp konuşmaları banda alıyordu. Merve’den izin almışlardı.

Her şeyi anlattıktan sonra Harun, genç kızı sorulara geçmeden önce uyarmak istedi:

“Merve Hanım bazı noktaları daha iyi anlamak için, size anlattıklarınızı tekrar ettirmek pahasına bazı sorular sorabilir miyiz?”

“Tabii, neden olmasın!”

Erdoğan güldü:

“Biz polisler bazı şeyleri tekrar tekrar dinlemeden anlamayız.”

“Esağfurullah!”

İlk soruyu Harun sordu:

“Kıyafeti hep aynı mıydı?”

“Evet, üç hafta üst üste aynı kıyafetle geldi. O kabul etmedi ama böyleydi.”

“Eşkâlini tekrar tarif eder misiniz?”

Merve eşkâli duraklayarak tekrar etmeye çalıştı:

“Lacivert, balıkçı yaka, galiba ipek... kazak... Kesin lacivert pantolon ve lacivert Rockport spor ayakkabı... Üzerinde yine lacivert, kapitone, fermuarlı bir yelek vardı... Elinden lacivert Nike beyzbol şapkasını hiç düşürmüyordu... Kazağının boynunda hep bir güneş gözlüğü vardı... Gözlerinde hep yuvarlak tel gözlükler vardı. Açık kumral tenli, arkadan atkuyruğı yaptığı gümüşi saçlı, ince uzun, hatta özellikle vurgulamalıyım, çok ince ve çok uzun bir erkekti. Kırk-kırk beş yaşlarında... Amerika’da okumuş ve uzun yıllar yaşamış...”

“Adından emin misiniz?”

“Evet, Dr. Zafer Muhkem... Yani öyle söyledi.”

“Amerika’da uzun yıllar kalmış... değıl mi?”

“Evet, söyledim ya öyle dedi.”

“Cihangir’de oturuyor...”

“Evet, öyle.”

“Sokak adı, apartman adı falan söyledi mi?”

“Hayır, sadece Cihangir semtinin adını vurguladı. Haliç, Boğaz, Üsküdar, Kadıköy, Eminönü, Karaköy’e hâkim bir yerde oturduğunu söyledi. Evinin muhteşem bir manzarası olduğından bahsetti, daha doğırusu bundan övündü. Sözüml ona daireye 1 milyon dolar ödemiş. Evi çok eski olduğı için bugünlerde tadilat yaptırıyorluş.”

Harun çok dikkatliydi:

“Psikiyatr olduğınu da söyledi, değıl mi?”

Bu soruyu sorduğı an Harun hem Erdoğan’a, hem Batur’a öyle bir baktı ki, Erdoğan ve Batur Harun’un kafasından geçenleri hemen anladılar.

“Aynen öyle. Özel bir üniversitede ders de veriyormuş.”

“Eğitimini Amerika’da yapmış, demiştiniz...”

“ok sarhoş olmama rağımen çok net hatırlıyorum. Aslen Konyalıymış.1985’te, babasının ani ölümünün ardından, annesi New York’ta yaşayan biriyle evlenince on yedi yaşında New York’a taşınmışlar. Columbia’da ve New York Üniversitesi’nde okumuş. Tıbbı, ikincisinde okumuş. Sonra aynı okulda hocalık ve doktorluk yapmış. Geçen yıl İstanbul’a dönene dek...”

Merve durakladı. Elini başına vurdu.

“Ne salağıml, motosiklet meraklısı olduğınu, on iki-on üç yaşından beri motosiklete bindiğini

söylemeyi unuttum. Onun için hep o aynı egzotik ve lacivert kıyafetleri giyiyormuş.”

“Size saldırmadan önce ne yaptı?”

“Bana hiç saldırmadı. Hep tehdit ederek korkuttu. Ama banyoda kustuktan sonra salona geri dönüp onu evden kovduğumda birden sertleşti ve yeleğinin iç taraflarını sağlı sollu açtı. Yelek içinde lacivert renkte deri kılıflarında üçü sağ tarafta, üçü sol tarafta altı bıçağın kabzalarının ucu parlıyordu. Çok net gördüm. Bıçakları korkayım diye özellikle gösterdi... Ama hiçbirini çıkarmadı. Söyledim, eve girdiği andan itibaren eline doktor eldiveni, ağzına ameliyat maskesi takmıştı. Çok zeki galiba. Delici, hatta korkutucu bakışları vardı.”

Harun bir kez daha Erdoğan ve Batur’a baktı. Merve devam etti:

“Ben banyodayken çantamdan hem telefonumu hem de hep yanımda taşıdığım biber gazı spreyini almış. Alay eder gibi bana gösterdi.”

Daima az konuşmayı tercih eden Batur: “Siz merdivenlerden aşağı inerken yardım istediniz, değil mi?” diye sordu.

“Devamlı bağırdım. ‘İmdaat, imdaat!’ diye. Daha doğrusu önce bağırdığımı zannettim. O kadar paniklemişim ki, bağıriyorum zannediyor ama bağırımıyordum. Fark edince kendimi toparlayıp gerçekten bağarmaya başladım.”

“Ama kimse yardımcı olmadı!”

“Evet. Kapısını aralayan bile olmadı. Gecenin o saatinde apartman merdivenlerinde avaz avaz bağırarak aşağı koşan bir insanı duymamış olmaları mümkün değil. Demek, herkes tırstı.”

“Size yaşlı bir hanım kapısını açtı, öyle dediniz!”

“Evet, Nedime Hanım. İkinci katta yalnız yaşar. Hep hal hatır sorar. Allah ondan razı olsun. Hayatımı kurtardı.”

Batur sorularına devam etti:

“Tekrar, tekrar soruyoruz. Kusura bakmayın. Adamın seri katil olduğunu nasıl anladınız?”

“Kendi söyledi. ‘İtaat edersen bugün gazetede çıkan listeye dahil olmazsın’ dedi. ‘Bir sürü insan itaat etti ve şimdi yaşıyor’ da dedi. Söyledim. Ayrıca, yeleğinin içindeki bıçakları gösterdi. Normal bir insan yeleğinin içine kılıf yaptırıp, içine altı tane bıçak koyar mı? ‘Bu bıçaklar bir tonluk danayı bile keser’ diyerek bıçaklarıyla övündü. Neşterleri de gördüm.”

Harun, Erdoğan ve Batur bakıştılar. Başka soruları kalmamıştı. Teşekkür edip odadan çıkmaya başladılar. Erdoğan ve Batur çıkmışlardı ki, sona kalan Harun Merve’ye döndü ve “Tekrar tekrar geçmiş olsun!” dedi.

“Sağ olun. Lütfen, bulun onu!”

“Merak etmeyin, artık sonuna geldik.”

Harun’da tam kapıdan çıkmıştı ki Merve “Durun, durun!” diye bağırdı.

Harun dönüp “Ne var? Ne oldu?” diye sordu merakla.

“Şimdi hatırladım... Belki de adamın saçları uzun ve gümüşü değil. Belki de peruk takıyordu. Belki esas saçları kül rengi...”

Harun tekrar Erdoğan ve Harun’a baktı. İkisi de bu bakışın nedenini anladı.

Merve devam etti:

“Ben kaçmaya yeltendiğim ilk anda beni tutmak, yakalamak için hamle yaptı. Beni tutamayınca yere düştü. Dönüp ister istemez adama baktım. Bir an. O an bana sanki adamın uzun gümüşü saçları biraz yana kaymış, aradan bir tutam kül rengi saç gözükmüş gibi geldi.”

Harun sarılacakmış gibi Merve’ye hamle yaptı ama ne yapmaya kalktığını fark edip durdu:

“Sağ olun Merve Hanım. İşte bu çok özel bilgi. Size iki üç saat içinde birkaç fotoğraf ve bir ressam getirsem adamı teşhis etmeye çalışır mısınız?”

“Memnuniyetle, elimden geleni yaparım.”

Üçlü Çete hasta odasını terk etti.

Kapıda Erdoğan, Harun’a “Ama bütün bilgiler tutmuyor” dedi.

“Doğru ama tutanlar tam isabet sağlıyor... Dr. Zafer Muhkem. Dr. Muzaffer Sağlam... Muhkem eşittir sağlam... Amerika... Okullar bile sırasıyla doğru. Önce Columbia, sonra New York... New York Üniversitesi’nde hoca... Psikiyatr... Tel gözlükler... Açık kumral ten. Çok ince ve çok uzun bir erkek. 40-45 yaşlarında. Ve...”

“Ve...”

“Kül rengi saçlar. Uzun gümüşü saçlar peruk. Sadece peruk... Bingo!”

“Ya motosiklet!.. Cihangir!..”

“Şaşırtmaca da veriyor. Ama diğer bilgiler tesadüfi bilgiler değil. Olamaz. Columbia ve New York Üniversitesi. İsimler tutuyor. Bu kadar büyük tesadüf olamaz.”

Batur “Ama bu bilgileri hep kendi vermiş. Neden bunu yapsın?” diye sordu.

“Oyunu büyütüyor. Riski çoğaltıyor. Artık ortaya da çıkıyor. Heyecanı ve adrenalini artırıyor. Belki de, belki de... Belki de yakalanmak istiyor. Kendisi hakkında ipuçları vermeye başladı. Ama peruk takarak, gece gittikleri bardaki insanlardan ifade almak durumunda kalırsak, bizi yine de şaşırtmak

istiyor. Ruhu ikircikli bir safhaya girdi.”

“Amma da çelişki içinde bir adam. Garip, çok garip.”

“Oğlum, bir psikopatla karşı karşıyayız. Çok ama çok zeki bir psikopat. Artık, bizimle oyun oynamaya başladı. Hem ipucu veriyor hem yine de gizleniyor. Hem artık yakalanmak istiyor hem de postu kolay teslim etmek istemiyor.”

Erdoğan birden araya girdi:

“Neden yakalanmak istesin?”

“Annenden hem intikam alacaksın, hem de intikamın cezalandırılmasını isteyeceksin. Üstelik, bu kadar ince hesaplanmış cinayetleri, eninde sonunda, millet kimin işlediğini öğrensın ve ‘Vay be ne zeki adammış’ diyerek takdir etsin istiyor!”

Batur’un aklına takılan başka bir şey daha vardı. Harun’a, Merve Hanım’a hangi fotoğrafları göstereceksin?” diye sordu.

“Memur Kemal’in çektiklerini...”

Harun şeytanca baktı ve devam etti:

“Bir süredir akşamları Dr. Muzaffer’in evine gelip gelmediğini takip ettik ya, her gece ışıkları yanıyor mu diye bakmak üzere Kemal evi kontrole gidiyordu ya...”

“Eee! Sen istemiştin.”

Harun güldü:

“Kemal bir keresinde de sabah erken gitti. Adam evden çıkarken uzaktan birkaç fotoğrafını çekti.”

“Ulan sen ne takmışsın adama be!”

“Ben haklı çıkınca hepiniz utanacaksınız!”

Söz verdiği gibi Harun Deniz saat 14.30’da tekrar hastaneye döndü. Meraklı “tazeler” Erdoğan ve Batur epeydir hastane kapısında Harun’u bekliyorlardı. Harun’un elinde bir çanta ve yanında bir adam vardı.

“Recep Tatlı. Örgütün ressamlarından” diyerek adamı tanıttı.

Recep Tatlı’nın Emniyet’teki görevi, mağdur veya şahit tarafından yapılan eşkâl tarifi üzerine, şüphelilerin tahmini suretini resmederek sözle yapılan tarifi bir nebze olsun somutlaştırmaktı.

Hemen Merve’nin odasına gittiler. Merve de onları bekliyordu. Meraklanmıştı. Belki de bir sonuca gidilebilir diye o da umutlanmıştı.

Kısa bir hoş beşten sonra Harun çantasını açtı ve birkaç fotoğraf çıkardı. Hepsi Dr. Muzaffer Sağlam'ın fotoğraflarıydı. Boydan veya surata odaklanarak çekilmiş fotoğraflar. Ayrıca, ressam Recep Dr. Muzaffer'in suratını çok başarılı bir şekilde karakalem de çalışmıştı.

“Merve Hanım lütfen şu fotoğraflara bakar mısınız?”

Merve ürkerek fotoğrafları teker teker inceledi. Baktıkça gözleri yine fal taşı gibi açılmaya başladı, yüreği ağzına geldi.

Sonunda Harun “Evet, nedir fikriniz? Bu kişi olabilir mi?” diye sordu.

Merve “Sanırım o” dedi titrek bir sesle. “Boy pos aynı. Ancak, en önemlisi bakışlar çok ama çok benziyor. O deli bakışlar. Delip geçen bakışlar.”

“Ama tam emin değilsiniz!”

“Evet, saçları garipsedim. Onu böyle kel halde görmediğim için emin olamıyorum.”

“O zaman şöyle yapalım. Recep bizim ressamımız.”

Çantadan karakalem çizilmiş bir resim çıkardı: Dr. Muzaffer'in portresi.

“Şimdi siz Recep'e saldırganın uzun saçlarını tarif edin, bu resme uzun saçlar ilave etsin. Bakalım o zaman ne düşüneceksiniz?”

Merve hatırladığı kadarıyla Dr. Zafer Muhkem olarak tanıdığı adamın uzun gümüşü saçlarını tarif etti. Ressam Recep bir süre dinledi, biraz düşündü, sonra bir köşeye çekildi. Resim üzerinde yeniden çalıştı.

Biraz sonra şahsın başına uzun, atkuyruklu gümüşü saç eklenmiş resmi Harun'a verdi. Artık resimde kül rengi saçları başının yanlarında gezinen kel bir Dr. Muzaffer Sağlam değil, atkuyruklu uzun gümüşü saçları olan bir Dr. Sağlam vardı.

Harun resmi Merve'ye gösterdi. Merve resme bir an baktı ve çığlığı bastı:

“Evet o, evet o namussuz! O katil!”

Erdoğan heyecanla “Emin misiniz Merve Hanım?” diye sordu.

“Artık kesinlikle eminim. Yüzde yüz eminim. Adımın Merve olduğuna ne kadar eminsem o kadar eminim. Hiç şüphem kalmadı.”

Harun bu sefer tutamadı, Merve'yi alnından öptü:

“Yaşayın be Merve Hanım! Bingo! Bingo!”

Merve'ye tekrar tekrar teşekkür ettiler, hasta odasından çıktılar. Kapıda ressama da teşekkür edip

onunla da vedalaştılar. Harun hemen Teşvikiye Karakolu’nu aradı, m¼d¼rl¼kle temasa geçip, Merve Hanım’ın yanına ilave koruma verilmesini istedi. Ardından sabahtan Dr. Muzaffer Sağlam’ın evinin ¼n¼nde erketeye yatan memur Kemal’i aradı:

“Bir gelişme var mı? H¼l¼ evde, değil mi?”

“Evet, evde.”

“Nereden biliyorsun?”

Harun memurların verdikleri bilgileri sınamayı severdi. Her şeyden emin olmak isterdi.

“Başkomiserim, şahıs sık sık pencereden bakıyor, sanki birisinin yolunu g¼zl¼yor.”

“Tamamdır, biz geliyoruz. Sakın mahalden uzaklaşma.”

“Emredersiniz!”

Batur şaşkınlıkla “B¼yle apar topar mı gidiyoruz?” diye sordu. “M¼d¼rl¼ęe haber vermeden? G¼zaltı emri çıkarmadan.”

“Kimseyi g¼zaltına almayacağız ki! şimdilik. Üstelik sen merak etme. Ben Recep’i almaya giderken Cinayet B¼ro Amirliği ile g¼r¼řt¼m. N¼beti amir gerekirse g¼zaltına alma emrini de çıkaracak.”

On dördüncü bölüm

İstanbul

Bindikleri taksiden Nişantaşı Vali Konağı Caddesi'nin Şehit İsmet Armağan Sokak'la birleştiği köşe başında, 120 no'lu Manolya Apartmanı'nın önünde indiklerinde, Dr. Muzaffer Sağlam hem muayenehane hem de ev olarak kullandığı üçüncü kattaki daireden caddeye bakıyordu. Pazar günü saatler 15.07'yi gösteriyordu. Harun, başını yukarı kaldırdığında Dr. Sağlam'ı gördü ve başıyla selam gönderdi. Arkadaşlarına da “Pezevenk, çoktan beklemeye başlamış” dedi.

Erdoğan “Bir olay çıkarmasın!” dedi.

“Bence çıkarmaz ama hepimiz yüklüüz, değil mi?”

Batur da Erdoğan da başlarıyla onayladılar. Harun Deniz memur Kemal'le göz göze geldi, ama selamlaşmadılar. Harun sivil giyimli Kemal'in deşifre olmasını istemiyordu.

“Evde paşa paşa beklediğine göre bir olay çıkarmayacak. Mağdurun kendisini teşhis edeceğini tahmin etmedi mi? Anında etti. İstese çoktan kaçmaya kalkardı. Kapıyı açmakta direnirse takviye güç ve gözaltı emri isteriz. Ama bence herhangi bir direniş göstermeyecek. Olsa olsa, konuşma sırasında kendini kaybedip olay çıkarabilir. Ne de olsa bir psikopatla karşı karşıyayız. Delidir, ne yapsa yeridir!”

Aşağıdan dış kapı zilini çaldıkları an Muzaffer yukarıdan kapıyı açtı.

Batur diğerlerine “Siz asansöre binin, ben merdivenlerden çıkayım, hepimiz asansörle çıkarken o merdivenlerden aşağı tıpış tıpış inmesin” dedi.

Erdoğan “Tamamdır!” diye cevap verdi.

Harun ile Erdoğan giriş katında beklemekte olan asansöre bindiler. Üçüncü katta Dr. Muzaffer Sağlam onları kapıda karşıladı. Gayet tok bir sesle “Hoş geldiniz!” dedi. “Hangi rüzgâr attı sizi buralara?”

Harun “Hoş bulduk, Güçlü bir rüzgâra kapıldık, yolumuz buraya düştü” dedi soğuk bir tavırla.

Dr. Muzaffer sordu:

“Batur Bey de sizleydi. Ona ne oldu?”

Erdoğan soğuk “O bu sefer asansöre binmeye korktu” dedi.

Ayakkabılarına tam galoşları takmaya yelteniyorlardı ki Dr. Muzaffer “Bu kez galoşlara gerek yok, nasıl olsa yarın sabah kadın temizlik yapacak” dedi.

O sırada Batur da üçüncü kata ulaşmıştı. Hep beraber salona geçtiler ve oturdular.

Bir süre herkes sessiz kaldı. Sanki kimse lafa ilk giren olmak istemiyordu. Sonunda Harun Deniz konuyu açtı. Sesi soğuk ve sertti.

“Biliyorum, bir tatil günü neden beni ziyarete geldiler diye merak ediyorsunuz...”

Dr. Muzaffer Sağlam da soğuk ve yine tok sesle “Doğrusu çok merak ettim” dedi. “Böyle apar topar. Pazar günü, herkes dinlenirken. Muhakkak mücbir bir nedeniniz vardır. Buyrun dinliyorum.”

“Çok haklısınız. Ama gerçekten mücbir bir nedenimiz var.”

“Dinliyorum.”

“Biliyorsunuz, biz bir seri katil peşindeyiz. Sizin de uzmanlık alanınız olduğu için sizden de sık sık bilgi aldık. Sağ olun, her seferinde çok yardımcı oldunuz.”

“Estağfurullah! Yeni bir gelişme mi var? Yoksa yeni bir cinayet mi?”

“Evet, yeni bir gelişme var. Ama bu kez Allah hedefteki hanımı korudu. Saldırıdan sağ salim kurtuldu.”

“Çok memnun oldum. Demek bu kez öldüremedi?”

“Hayır, çekirge bu kez sıçramadı, daha doğrusu sıçrayamadı.”

“Ohh! Çok memnun oldum.”

“Hedefteki kadın sağ salim kurtulduğu gibi saldırganı da teşhis etti. Artık, katilin kim olduğunu biliyoruz.”

Dr. Sağlam gayet soğuk bir sesle “Desenize yolun sonuna geldik” dedi. “Katil kimmiş?”

Bu kez söze Erdoğan girdi:

“Mağdura çeşitli fotoğraflar gösterdik. Fotoğraflar arasında sizinkini teşhis etti. Yüzde yüz emin. Buna göre siz şu andan itibaren seri katil zanlısısınız.”

Dr. Sağlam daha da soğuk ama bu sefer müstehzi “Yoksa, beni tutuklamaya mı geldiniz?” diye karşılık verdi.

“Yok, biz tutuklayamayız. O savcılığın işi. Ancak, şu anda sizinle biraz sohbet edeceğiz. Gerekirse sizi gözaltına alacağız.”

Dr. Muzaffer birden ayağa kalktı. Harun ve Batur’un eli bellerine gitti.

Dr. Sağlam’ın yüzünden soğuk bir gülümseme geçti.

“Yok, yok korkacak bir şey yok. Ben buradayım. Hiçbir yere kaçmıyorum, kaçmadım. Kaçmayacağım da! Aşağıdaki memur Kemal de durumu teyit edecektir. Bugün hiç evden çıkmadım. Kaçmadım, katiyen kaçmam çünkü benim cinayetlerle veya cinayet teşebbüsleriyle şahsen alakam yok. Daha doğrusu alakam var, ancak şahsen değil! Beni gözetleyen ve fotoğraflarımı çeken memur

Kemal, bu kez sabahtan evimin önünde erketeye yatıp bir türlü gitmeyince ters bir şeyler olduğunu zaten anlamıştım. Önceleri evde olup olmadığını şöyle bir kontrol edip gidiyordu. Bu kez ısrarla bekleyince yeni, hatta tatsız bir gelişme olduğunu anladım. Ben de sizleri bekliyordum.”

“Üçlü Çete” şaşkınlık içinde Dr. Muzaffer Sağlam’ı dinliyordu. O kadar şaşkınlardı ki adam konuşurken evi gözetleyen polis memurunun adını nerden bildiğini sormak bile akıllarına gelmedi.

“Şimdi içeriden bir dosya getireceğim. İsterseniz biriniz bana refakat edin ki kaçmaya falan kalkmayayım!”

Harun ayağa kalktı, sertçe yanıt verdi:

“Zanlı olduğunuza göre her adımınızı takip etmek görevimizdir.”

“O zaman beraber arka odaya geçelim.”

İki dakika sonra elinde bir dosya bulunan Dr. Sağlam önde, Harun arkada salona döndüler.

Muzaffer Sağlam “Lütfen, şöyle toplanalım. Bu dosyayı sizinle paylaşmak istiyorum” dedi.

Orta sehpanın etrafında toplandılar. Dosyanın kapağında “Zafer Sağlam Dosyası” yazıyordu.

Dr. Sağlam ilk sayfayı açtı ve dosyayı sehpanın üzerine koydu.

Üçünün birden gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir naylon şeffaf dosya içinde kocaman bir fotoğraf vardı. İki tane Muzaffer Sağlam yan yana ayakta duruyordu. İnce, uzun, tel gözlüklü, kül rengi saçları dökük, aynı takım elbiseler içinde iki Dr. Muzaffer Sağlam!

Dr. Sağlam “Bu birlikte çektiğimiz son fotoğraf” dedi. “Yanılmıyorsam, 2004’te çekilmişti. Sağdaki ben Muzaffer Sağlam, soldaki ikiz kardeşim, tek yumurta ikizim Zafer Sağlam! Her zaman kıyafetlerimiz de aynı olurdu.”

Bir anda salona bomba düşmüş gibi oldu. Harun, Batur ve Erdoğan şaşkın şaşkın bakiştılar. Dr. Muzaffer Sağlam dosyanın naylon içlikli sayfalarında dolaşmaya başladı. Dosyada Muzaffer ile Zafer’in bebeklik fotoğrafları, saçları dökülmeden evvel gençliklerinde New York’ta çektikleri fotoğraflar bile vardı. Her birinde sanki Muzaffer Sağlam’ın tıpatıp kopyası çıkarılmış ve fotoğrafın diğer yarısına eklenmişti. Sonra dosyada Zafer Sağlam’ın doğum belgesi belirdi. Kütahya’da hazırlanmış belgede Zafer’in ikizi olduğu da belirtiliyordu. Bir başka belgede Zafer Sağlam’ın ABD’den pasaport almaya hak kazandığı belirtiliyordu. Sonra dosyada art arda birkaç hastane raporu belirdi.

“Bunları şimdilik geçelim. Gelelim son belgeye...”

Dr. Muzaffer sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi yutkundu ve son belgeyi çıkararak eline aldı:

“Bakınız, bu belge New York Üniversitesi Tıp Fakültesi’ne bağlı Psikiyatri Bölümü’nün verdiği rapor. Altında Amerika’da alanında uzman altı psikiyatri profesörünün imzası var...”

Belgede Zafer Sağlam’a 2 Haziran 2005 günü psikopat teşhisi konduğu yazıyor. Ayrıca, ikiz kardeşim Zafer’in giderek ilerleyen bir şizofreniye de düşer olduğu belirtiliyor. Terimler haliyle tıp dilinde ifade ediliyor...”

Erdoğan mahcup bir sesle “Bu belgelerden birer kopya alabilir miyiz?” diye sordu.

“Tabii! Hepsini size vereceğim. Yıllardır bu belgeleri bugün için sakladım. Başıma ne geleceğini biliyordum. Gerekğinde kendimi temize çıkarmak için bu belgeleri nereye gitsem yanımda taşıdım. Belgeleri istediğiniz uzmana gösterebilirsiniz.”

Dr. Muzaffer’in sesinden epeyce heyecanlı olduğu anlaşılıyordu:

“Belgelerde olmayan tek şey ise Zafer Sağlam’ın giderek bir seri katile dönüşmesidir.”

Batur “Seri katil olduğunu siz nereden biliyorsunuz?” diye sordu.

“Uzun hikâye. Çok uzun hikâye.”

Dr. Muzaffer eliyle yeniden oturmalarını işaret etti. Herkes oturduktan sonra da anlatmaya başladı:

“Zafer’le fiziki görüntümüz tamamen aynıdır. Annemler bile zaman zaman bizi ayırt edemezlerdi. Kütahya’da okurken ben kaç kez onun adına derse kalktım da kimse fark etmedi. Ses tonlarımız bile aynıdır. Çevreden bizi ayırt etmek için gelen taleplere inat, hep aynı kıyafetleri giydik. Seçimimiz öyle olurdu. Yakın zamana dek bu böyleydi! Ancak, karakterlerimiz farklı. Hem de çok farklı. Ben çok ciddi ve çalışkan bir öğrenciydim, o her zaman tembel, adam sendeci biri oldu. Hiçbir baltaya sap olamadığı gibi daha çok erken yaşlarda insanlara zarar vermekten çok hoşlandığı ortaya çıktı. Babamızın dedemizi, annemize göz koyduğu şüphesiyle gözümüzün önünde öldürmesinden sonra Zafer iyice değişti.”

Son cümleleri duyan komiserlerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Herkes, hayvanlara bile zarar vermekten özel zevk alır hale geldi. Annem ikinci evliliğini yapıp bizi New York’a götürdükten sonra da hiçbir şey değişmedi. Ben kendimi ne kadar derslere verdimse, Zafer o kadar sokakların adamı oldu. Ben var gücümle tıp doktoru olmak için mücadele ettim, o var gücüyle çetelere katılmaya çalıştı. Ancak, girdiği çetelerde de tutunamıyor, ne halt yiyorsa bir araba dayak yedikten sonra çeteden kovuluyordu. Hadi bakalım, bir başka çete... Ben işlediği suçları biliyordum ama değil polise, aileme bile söyleyemiyordum. Son yıllara kadar bana çok bağlıydı. Benim telkinlerime çok açıktı. Kardeşiniz varsa bir nebze anlarsınız, ama tek yumurta ikizi olmak çok başkadır. İnsan adeta ikiye bölünür. Onun canı acısa sizin, sizin canınız acısa onun da canı acır. Ne dersiniz deyin, beni istediğiniz gibi suçlayın ama ikizinizi belki dövebilirsiniz ama asla ele veremezsiniz. Kendi işlediğiniz suçu kabul etmemeniz gibi hep bir bahane bulursunuz. İnsan kendisini polise ihbar etmez, edemez. Benim tıp okumam değil ama psikiyatriyi seçmem Zafer yüzündendir. Zafer’in hastalığı yüzünden... gerçekten o bir hasta... işte belgede yazıyor... o bir psikopat... Zafer’i tedavi edebilir miyim, aile içinde meseleyi halledebilir miyim diye düşündüm, bunun için psikiyatri üzerine ihtisas yaptım...”

Gülümseyerek “Boşuna seri katiller üzerine çalışmadım” dedikten sonra tekrar ciddiyetle hikâyesine devam etti:

“Yıllarca onunla uğraştım. Sonra bıktım. Birkaç kez ciddi olaylar çıkarınca, birkaç kez karakola düşünce kendi üniversitemden yardım istedim. Zafer artık çeteleri bırakmış, iyice yalnızlaşmıştı, ama daha da tehlikeli bir yaratığa dönüştüğüne dair emareler gösteriyordu. NYU Tıp Fakültesi’nde tedaviye aldılar. Bir süre psikiyatri kliniğinde yattı. Üç yıl önce, 2008 yılının yazında çok sevdiğim New York’u, hatta Amerika’yı terk etmeye karar verdim. Artık tükenmişim. Zafer beni bitiriyordu. Zira 2005’te tam teşhis konmuştu. Tam teşekküllü bir akıl hastanesine yatırılma kararı alındığının ertesinde ortadan kayboldu. Tam beş yıl, ben İstanbul’a taşınana dek arada bir ortaya çıkıyor, her seferinde benden para sızdırıyor, sonra kayboluyordu. Okula rezil oluyordum. Onlar bilmese de ben böyle hissediyordum. Zira onların aradığı şahsı ben ellerimle besliyordum. Zaten sonunda üniversite de polis de peşini bıraktı.

“Anlattığım gibi sonunda İstanbul’a gelmeye, daha doğrusu kaçmaya karar verdim. Özel bir üniversitenin tıp fakültesi kuracağını duymuştum. Başvurdum. Hemen kabul ettiler. Ancak, fakülte henüz açılmamıştı. Bir buçuk yıl kadar bekledim. Tam bu sırada, New York’ta bir gece Zafer aniden ortaya çıktı. Dünyayı pis kadınlardan temizleyeceğini söylüyordu. Ona göre, her türlü pisliğin nedeni kadınlardı. Yeni teorisi buydu. Duyduklarıma inanamıyordum. ‘Saçmalama!’ falan dedim. Esasında ben saçmaladım. Zira ona bir şey anlatmak artık mümkün değildi. Bana cinayeti nasıl işleyeceğini detaylarıyla anlattı. Düşünebiliyor musunuz? Benden cinayet teknikleri, insanlara işkence yapma konularında yeni fikirler, tıbbi bilgiler almak istiyordu. Yok şöyle mi yapsınmış, yok böyle mi! Sonunda ben Zafer’i evden kovdum. Kısa bir süre sonra da New York’ta ilk cinayetini işledi.”

“Cinayeti onun işlediğini nasıl anladınız?” diye sordu Batur.

“Anladım, çünkü gazetelerin cinayetle ilgili yazdıkları ile Zafer’in bana anlattıkları tamamen aynıydı. Cinayet işleyeceğini ilan ettiği gece kurguladıkları ile cinayetin işleniş biçimi birbirine tıpatıp uyuyordu. Zaten, yine bir gece evime düştü, her şeyi anlattı. Nasihatlerime artık hiç kulak asmıyor, telkinlerimi hiç ama hiç dinlemiyordu. Cinayet işlemekten büyük zevk aldığını, devam edeceğini söyleyerek gitti. Ardından aynı metotlarla işlenmiş Providence ve Boston cinayetleri geldi. Görüşmesek bile, her seferinde gazetelerin anlatımlarından cinayetleri onun işlediğini anlıyordum.”

Erdoğan araya girdi:

“İstanbul’a nasıl geldi?”

“Bilmiyorum. Ben 2010 yılının başında geldim. Aklım sıra ondan gizli geldim. Sanırım, altı ay sonra Güngören Cinayeti işlendi. Gazeteyi okurken hemen o an ‘Bu onun cinayeti, bu onun cinayeti!’ diye haykırdım. Nitekim birkaç gün sonra ortaya çıktı ve ‘Benden kaçış yok’ diyerek benimle alay etti. Sözüm ona; ne kadar az görüşsek de, benim olduğum şehirde daha rahat ediyormuş, cinayetleri daha salim kafayla planlıyormuş.”

Harun “Burada işlediği tüm cinayetleri sizinle paylaştı mı?” diye sordu.

“İşler işlemez paylaşıyordu ama parası tükenince benden para sızdırmak için evime geliyordu ve

gelince de yediği herzeleri anlatıyordu.”

“Dün gece geldi mi?”

“Son cinayeti ne zaman işledi, şey ne zaman teşebbüs etti?”

“Cuma gecesi.”

“Dün gece gelmedi. Cinayetlerin ardından hemen gelmez. Akıllıdır. Takipçidir. Sizin arada bir beni ziyaret ettiğinizi bile biliyor. O benimle ilgili her şeyi bilir. Belki, yok yok eminim artık hiç gelmez. Zira bu sefer sınıfta kaldı. Mağdur eşkâlini teşhis ettikten sonra sizin benim peşime düşeceğinizi tahmin etmiştir. Malum, tek yumurta ikiziyiz!”

“Size tüm bilgiyi veriyordu ama siz kolluk güçlerine haber vermiyordunuz...”

Dr. Sağlam bir an durakladı. Utançla başını öne eğdi:

“Evet, maalesef haber vermiyordum. Söyledim, o benim tek yumurta ikizim. Yapamam, yapamazdım.”

Harun sinirlenmişti:

“Bu yüzden de daha fazla gencin öldürülmesine neden oldunuz. Bir anlamda suça ortaklık ettiniz. Halbuki çoktan bugün vardığımız noktaya varmış olurduk. Şimdi anlattıklarınızı bize ilk işlediği cinayetten sonra anlatsaydınız belki sonraki iki genç kadının hayatı kurtulurdu. Merve Hanım da cuma akşamı yaşadıklarını yaşamazdı.”

Dr. Muzaffer bu kez ciddi kızardı, kendi kendine konuşuyor gibiydi, ama aslında yüksek sesle mırıldanıyordu:

“Her kim ki canavarla savaşıyorsa süreç içinde kendisinin de canavarlaşmamasına dikkat etmelidir. Cehennem çukurunun içine bakarken onun da size baktığını unutmayın.”

“Efendim!”

“Benim halimi Friedrich Nietzsche pek güzel anlatmış. Niet-zsche’yi çok severim. Neticede verdiği tüm zarara rağmen onu ne sizlere ne de New York polisine ihbar edebildim. Sadece Türkiye cinayetlerini değil, Zafer’in Amerika’da işlediği cinayetleri de ilk size itiraf ediyorum. ”

“İhbar edemedim diyorsunuz ama şimdi pekâlâ ediyorsunuz!”

“Evet, çaresiz kalınca insanın bir parçası diğer parçasını satabiliyor. Daha önce tam anlamıyla çaresiz değildim, onun için diğer yarımı ihbar etmekten imtina edebiliyordum. Ama yine de, eninde sonunda böyle olacağını biliyordum. O an geldiğinde de kendimi kurtarmam lazımdı. İşte o çaresizlik anı şimdi geldi. Ayrıca insanın akrabasını, sevdiğini ele vermemesi suç değil... Öyle değil mi?”

Harun sinirli sinirli “Ona yargı karar verecek” dedi.

Batur “Şimdi nerededir?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Vallahi bilmiyorum, billahi bilmiyorum.”

“Nasıl bilmiyorsunuz?”

“Bakın, baştan ihbar etseydim bile sadece eşkâlini verebilecektim. Bana nerede yaşadığını, evi olup olmadığını hiç söylemedi... Hoş eşkâli de benimki olacaktı. Kaç kere sorduysam da kaldığı yeri söylemedi. Amerika’da da söylemezdi. Son yıllarda bana bile güvenmiyordu.”

“Peki, şimdi, ne yapıyordur?”

“Bilmiyorum, ama deşifre olacağının farkındadır. Ya kılık kıyafet değiştiriyordur ya da... ülkeden kaçmanın yollarını arıyordur.”

“Güzel. Amerikan pasaportu var, değil mi?”

“Evet!”

“Hemen bir yurtdışına çıkış yasağı koyduralım.”

Batur umutsuzdu:

“Yarından önce karar alıramayız.”

Harun’un işaretiyle ayağa kalktılar.

Harun, Dr. Sağlam’a döndü:

“Bakın şu an için sizi gözaltına almıyoruz. Ancak, sizi gözetlemeye devam edeceğiz. Bütün çıkış kapılarına da adınız verilecek. Lütfen, artık akıldışı bir iş yapmayın.”

“Kaçmaya kalksaydım, ilk işkillendiğimde bunu yapadım. Hem neden kaçayım ki? Ben, tek yumurta ikizim de olsa kardeşimin eylemlerinden sorumlu olamam. Akrabayı ihbar etme mecburiyeti de olduğunu sanmıyorum. İhbar etmediğim için sadece vicdanen suçlu olmam gerekir ve sanırım hükmüm bugün zaten verildi.”

Erdoğan yine şaşırmıştı:

“Nasıl yani?”

“Kardeşi bir psikopat ve daha beteri seri katil olan ve o kardeşin cinayetler işlediğini yıllardır bildiği halde onu ele vermeyen, açıkçası insan biçme makinesi bir seri katile yataklık eden insana psikiyatrılık yaptırırlar mı? Tabipler Odası yaptırrsa bile insanlar hastalarını böyle bir insana yollar mı?”

Dr. Muzaffer misafirlerini uğurladıktan sonra rahat bir nefes aldı. Zafer’i en sonunda ele vermişti,

vermek zorunda kalmıştı ama pasaportta “Victory Trustworthy” olarak belirtilen esas adını yine de söylememişti. İkizini yine de korumuştı. Kaçması için kapıyı aralık bırakmıştı.

Komiserler ayrıldıktan sonra “Zafer bugün muhakkak New York’a hareket etmiştir ama ne olur olmaz diyip, tedbirli olmak gerekir” diye düşündü.

Hastaları kabul ettiği odaya yürüdü. Bilgisayarını açtı.

“Zeki Tariği” word dosyasını çağırdı. Dosyadaki hasta hakkındaki notlarına göz attı. Bir yerde şöyle yazmıştı:

“Psikopat olduğuna dair inancım her seanstan sonra biraz daha artıyor. Muazzam bir travma yaşamış ama bir türlü açamıyorum. Son dakikada hep kaçıyor. Konuyu başka yöne çekiyor. Katiyen fazla bilgi vermiyor. Her türlü yönlendirmeye açık. Biraz psikoloji bilen bir kişi onu istediği gibi yönlendirir...”

Ekrana bakarken “Ne kadar da Zafer’e benziyor! Zafer’in başına bir şey gelirse B planı hazır olmalı” diye mırıldandı.

On beşinci bölüm

İstanbul

Başkomiser Harun Deniz, Dr. Muzaffer Sağlam'ın evinden tam bir bozgun havasında ayrıldı. Erdoğan ve Batur'un karşı görüşlerine rağmen Harun ısrarla Dr. Muzaffer'den şüphelenmiş, son anda Merve'nin yaptığı teşhisle nihayet bir sonuca ulaşmak üzere olduğu duygusuna kapılmış, ama Dr. Muzaffer'in ortaya koyduğu fotoğraflar ve belgeler onu bozguna uğratmıştı.

En azından Harun böyle hissediyordu!

Aslında katili tam isabet ettiremese de yakınına düşmüştü. Bununla yetinebilirdi ama o tamamen yanıldığını düşünüyordu.

Erdoğan ve Batur, Dr. Sağlam'ın evinden çıktıktan sonra bir iki laf çakmanın dışında Harun'la hiç konuşmalar da Harun yine de “bozgun” yargısının onlara da yerleştiğine inanıyordu.

Harun bir iki kez “Ne malum Dr. Muzaffer'in doğru söylediği!” mealli çıkışlar yaptı, ama ilk günler onu kimse umursamadı.

Kendi eliyle 27 Haziran Pazartesi sabahı hem Kütahya Nüfus Müdürlüğü'ne, hem de ABD'de NYU Tıp Fakültesi'ne Zafer'in doğumunu ve hastalık raporunu sorgulayan e-postalar yolladı, ancak hemen ertesi günü gelen cevaplar moralinin daha da bozulmasına neden oldu.

Kütahya Nüfus Müdürlüğü, 18 Şubat 1968 doğumlu Zafer Sağlam'ın Kütahya'da nüfusa kayıtlı olduğunu bildiriyordu. Üşenmedi, nüfus müdürüne bir de telefon açtı. Müdür, kayıtlara göre Muzaffer Sağlam adlı kişinin de 18 Şubat 1968 doğumlu olduğunu bildirdi.

Kütahya Emniyet Müdürlüğü'nü aradığında öğrendi ki, yine eski kayıtların gösterdiğine göre, 1983 yılında Ali Sağlam, şehrin eşrafından sayılan babası Yılmaz Sağlam'ı kendi evlerinde, karısına göz koyduğu iddiasıyla öldürmüştü. Bu bilgi de Muzaffer'in anlattıklarını teyit ediyordu. Muzaffer ve Zafer adlı ikizlerin babası olan Ali Sağlam, Rahşan Affi ile hapisten çıkmış, üç yıl önce de ölmüştü.

NYU Tıp Fakültesi'nden gelen cevap ise çok kısaydı. Zafer Sağlam adına 2 Haziran 2005'te hazırlanmış bir sağlık raporu olduğu, ama raporun içeriğinin açıklanamayacağı belirtiliyordu.

Dr. Muzaffer Sağlam'ın verdiği bilgiler, tarihleriyle birlikte doğru çıkıyordu.

Erdoğan Bıyık 27 Haziran sabahı “Zafer Sağlam” adına, pasaport menşei bildirilmeden, yurtdışı çıkışı yasağı almak üzere mahkemeye başvurdu. Başvuruya “acil” ibaresi de koydurdu. Yasak kararı aynı gün akşamüzeri çıktı ve anında havaalanları ile emniyet müdürlüklerine gönderildi. Erdoğan, Dr. Muzaffer Sağlam'ın memur Kemal tarafından çekilmiş bir fotoğrafını da –ellerinde Zafer Sağlam'ın herhangi bir resmi yoktu– bilgisayarda tarayarak havaalanlarına yolladı.

30 Haziran'a kadar havaalanlarından ses çıkmayınca Zafer'in kaçtığına hükmettiler.

Harun epeyce sinirliydi:

“Puşt, ya pazar günü veya pazartesi sabahı zaten New York'a uçmak üzere çıkış yaptı ya da başka

bir şehirden –mesela Antalya’da– önce Avrupa’da bir kente sonra da New York’a uçtu!..”

Ayrıca öğrendiler ki, Amerika’da İstanbul’a gelen uçakların indiği Atatürk Havaalanı’ndan son beş yıldır “Zafer Sağlam” adında bir Amerikan ya da Türk vatandaşı –belki Türk pasaportu da vardı– yurda giriş yapmamıştı.

Bu isim altında son bir haftadır “çıkış” yapan kimse de yoktu!

Zafer Sağlam’ın başka bir isim de kullanabileceğini düşünen Harun, Dr. Muzaffer’i aradı, kardeşinin başka bir adı olup olmadığını sordu. Onun bildiği kadarıyla yoktu, ama Zafer Amerika’da isim değişikliği yaptırmış olabilirdi.

Galiba artık yapılacak tek şey yurtdışında, özellikle New York’ta yakalanması için Interpol kararı çıkarmaktı.

Harun sinirli sinirli “Ölme eşeğim, ölme!” diyerek hayıflandı. “Ulan, ikizi de yırtarsa ben hepten kudururum!”

Sanılanın aksine yurtdışına hiç çıkmayacağı düşünülerek; 27 Haziran’da ülkedeki tüm emniyet müdürlüklerine Zafer Sağlam’ın karakalem eşkâlinin fotokopisi dağıtılmıştı ama sadece Teşvikiye Karakolu’ndan geri dönüş oldu: Dr. Muzaffer Sağlam’ı tespit etmişlerdi!

Karakol komiserine çok büyük benzerlik olduğu, ama aranan kişinin Dr. Muzaffer Sağlam olmadığı anlatıldı!

Merve’yi hemen 24 saat özel koruma altına aldılar. Doktorun manyak ikizi, işini bitiremediği duygusuyla genç kadının peşine yeniden düşebilirdi. Ancak, Merve’nin takip edildiğine veya izlendiğine dair herhangi bir ipucu da yoktu.

Dr. Muzaffer Sağlam’ı da günlerce takipte tuttular. Doktorun da olağandışı herhangi bir davranışına rastlamadılar. Adam Tıp Fakültesi ile muayenehane arasında mekik dokumaktan başka bir şey yapmıyordu.

Bir girişimde daha bulundular: Katilin eşkâlinin tespit edildiğini televizyonda 30 Haziran’da haber yaptılar. 24 Haziran’da, gazetede, arandığı ilan edilen seri katilin –seri kelimesini çok az kullandılar– son girişiminin sekteye uğradığını, Merve’nin kimliğini bildirmeden açıkladılar. Elle çizilmiş temsili resmi birkaç kez ekranda gösterdiler. Seyircilerden yardım istediler. Görenlerin Emniyet’e haber vermesini rica ettiler. Amaçları, katili iyice sıkıştırmaktı. Birkaç ihbar geldi ama hepsi asılsız çıktı. İhbar edilenlerin şüpheliyle uzaktan yakından benzerliği yoktu.

Bu girişim de sonunda başarısız oldu. Üstelik, şehirde seri katil menkıbeleri aldı başını yürüdü.

Harun’un bozulan moralini düzeltmek üzere Erdoğan ve Batur Temmuz başında birkaç kez girişimde bulundular. Uzun süre Harun konuşmayı reddetti. Sonunda 12 Temmuz Salı günü Erdoğan Harun’a “Seri katil yakalanmıyorsa, bundan hepimiz sorumluyuz. Senin sadece kendini sorumlu tutman hem doğru hem de sağlıklı değil” deyince bu kez Harun içini dökmeye başladı:

“Yok be Erdoğan, benim sıkıntım başka. Biliyorsunuz, ben Dr. Muzaffer’den şüphelenmiştim. Ama şüphem delillere değil, duygularıma dayanıyordu. Daha doğrusu, öyleymiş de benim haberim yokmuş. Bir polis için duygularına dayanarak şüphe oluşturmanın ne kadar yanlış olduğunu bana bu olay öğretti. Adam ortaya belgeler koyunca söyleyecek hiçbir sözüm kalmadı. Meğer içi boş kaygılarla hareket ediyormuşum. Ortaya hiçbir belge, hadi belgeden vazgeçtim, şüphemi destekleyecek bir tek delil bile koyamadım.”

Batur gülümseyerek araya girdi:

“Ama katilin dibine düştün. Tamam, Dr. Muzaffer konusunda ıskaladık, ama ikizine tosladık. Hem de tek yumurta ikizine!”

“İyi de, bu sadece bir tesadüf. Dr. Muzaffer’den şüphelenmesem de Merve Hanım yine onu, daha doğrusu ikizini işaret edecekti.”

Erdoğan da akadaşına moral vermeye çalışıyordu:

“Bak Harun, Dr. Muzaffer’i bulan sensin. Senin o devamlı sorgulayan beynin olmasaydı, Merve Hanım’ın ifadesini aldıktan sonra önüne Dr. Muzaffer Sağlam’ın fotoğraflarını kim koyacaktı ki? Tamam, sonrası mucize kabilinden bir tesadüf! Ama öncesi...”

Batur tamamladı:

“Tesadüf yok aslında. Senin beyninin çalışma şekli bize yol açtı. Şans yüzümüze güldü ama tesadüfü şansa çeviren sen oldun. Yoksa elimizde bir robot resim, etrafta dolanıyor olacaktık.”

Erdoğan güldü:

“Merve Hanım bize adamın gerçek saç rengini de tarif ederek, peruk aldatmacasını aşmamıza vesile oldu, ama senin Dr. Muzaffer takıntın olmasa, adamın kel olduğunu büyük ihtimalle çözemezdik. Tahmini resimde adamı saçları kül rengi, ama kelliği olmayan bir erkek gibi gösterecektik. Ressam, Merve Hanım’ın ucunu gördüğü saçların hiç dökülmemiş olduğunu varsayacaktı.”

Batur araya girdi:

“Şöyle veya böyle, sen Muzaffer Sağlam’dan şüphelenmeseydin, biz aylarca İstanbul’da iğneyle kuyu kazacaktık. Şu anda elde var sıfırı oynuyorduk.”

Harun’un yüzünde buruk bir gülümseme belirdi:

“Sanki şimdi de sıfıra sıfır elde var sıfır, durumunda değil miyiz?”

“O kadar kötümser olma. En azından katilin kim olduğunu biliyoruz.”

“Biliyor muyuz?”

Erdoğan içinden “Bu yine sapıtıyor” diye geçirsede arkadaşını tesseliye devam etti:

“Bak Harun, Dr. Muzaffer’in söylediklerinin hepsi doğru çıktı. Belgelere bizzat sen ulaştın...”

Ancak arkadaşlarının sözleri Harun’u ikna etmeye yetmemişti.

“Tamam, verdiği bilgiler doğru çıktı. Zafer Sağlam diye biri kesin var. New York’ta, içeriği bize açıklanmamış olsa da, hakkında bir psikiyatri raporu da var. Muzaffer’in tek yumurta ikizi olduğu da kesin. Ama onun katil olduğunu sadece ve sadece Muzaffer’in ifadesiyle biliyoruz. Üstelik, Dr. Muzaffer, kardeşinin başka bir resmi adı varsa bile bize vermedi.”

“Adam bilmiyorum dedi ya!”

“Ya biliyorsa!”

Batur araya girdi:

“Eğer, bize verilen bilgilerden sonuna dek şüphe edeceksek, ben de Merve Hanım’ın doğru teşhis yapıp yapmadığını sorgularım. Velhasıl, işin sonunu getiremeyiz.”

Erdoğan aniden gülmeye başladı. Batur’a döndü, Harun’u kastederek “Bunun kafasında hâlâ kırk tilki dolaşıyor” dedi. “Bazı araştırmalar daha yapmak istiyor ama bizden çekiniyor.”

Batur Alp şaşkınlıkla “Neden çekinsin ki?” diye sordu.

“Dr. Muzaffer’e takıntısı boş çıktı ya, yine maytaba alırsız diye korkuyor.”

Batur yeniden Harun’a döndü:

“Bak Harun, senin sorgulayan beynin bizi meslek hayatımızda birkaç defa doğru sonuca götürdü. On defa yanılsa da, bir kez bile bizi doğruya götürüyorsa ben o beyne yine saygı duyarım. Lütfen kardeşim, aklına ne geliyorsa araştır. Sakın bizden çekinme. Gözle görülenden, elle tutulandan bile şüphe edilmeseydi, bilimin bugün ulaştığı noktaya ulaşabilir miydik?”

Erdoğan da Batur’u tasdik etme ihtiyacı duydu:

“Harun sakın soru sormaktan vazgeçme. İstedğin ilave araştırmayı yap, istediğin kişilerle konuş. Zaten dosya kapanmadı ve hâlâ bizim sorumluluğumuzda.”

Harun Deniz derin bir nefes aldı:

“Bunu duymak iyi oldu. Benim daha yapacak işlerim var. Ama sizden izin almadan o işleri takip edemezdim. Sağ olun arkadaşlar.”

Erdoğan ile Batur, takip eden günlerde Harun’u hep bilgisayar başında bir yerlerle yazışırken gördüler. Harun, harıl harıl çalışıyordu.

26 Haziran Pazar gününden sonra Dr. Muzaffer Sağlam birkaç gün eli yüreğinde yaşadı. Zafer’in yurtdışına çıkmayıp cinayetlerine devam etmesinden korkuyordu. Zafer aklına estiği gibi hareket eden biriydi. Olur ya “İşi bitirmeden gitmek bana yakışmaz” diye son anda New York’a dönmekten vazgeçebilirdi. Yahut da üzerinde çalıştığı bir başka “dosya” olabilirdi. “Bari onu halletmeden gitmemeyim” diye düşünebilirdi.

Cuma akşamı vedalaşırken Muzaffer’e kardeşini bir daha göremeyeceği adeta malum olmuştu. Bunu hayra yorup Zafer’in çoktan New York’a ulaştığına inanmak en doğrusuydu.

Birkaç gün gelgit içinde yaşadktan sonra Dr. Muzaffer Sağlam tek yumurta ikizinin yurtdışına kaçtığından, daha doğrusu bu kez de paçayı sıyırdığından iyice emin oldu.

Dr. Muzaffer, Temmuz ortasına gelindiğinde Zafer’den hiç haber almamıştı. Ayrıca, polisten de – sadece ilk günlerde bir keresinde Harun, “Zafer’in başka adı var mı?” diye sormuştu– haber çıkmayınca daha da rahatladı. “Zafer’den haber” sözleriyle yeni bir cinayet haberini kastediyordu. O aralar yeni bir cinayet de işlenmedi.

Cingöz kapıcısına, bir kez daha ağız aratarak, onu gözetleyen yeni memurun adının Hüseyin olduğunu, Hüseyin’i ise köşe başında üç ayrı sivil memurun takip ettiğini 28 Haziran Salı günü çözmüştü.

Kimin kim olduğunu bilmekte fayda vardı.

Dr. Muzaffer Sağlam gözleme ve gözetlemeyle yoğurulmuş rutin bir hayatın güdülediği sakin ruh haline Temmuz ortasında dönmüştü.

20 Temmuz Çarşamba günü saat 17.47’de, Vatan Caddesi’ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü’ne bağlı Cinayet Büro Amirliği’ndeki ofisinde telefonu çaldığında Başkomiser Erdoğan Bıyık eve gitmek üzere yavaş yavaş hazırlanıyordu. Ağır yaz sıcağı güçlü bir rutubetle birleşince ortaya katlanılması çok zor bir gün çıkmıştı. Erdoğan’ın şu anda tek arzusu evine ulaşp duşunu aldıktan sonra balkonda esen hafif rüzgâra karşı buzlu rakısını yudumlamaktı.

Erdoğan bezgin bezgin ahizeyi kaldırdı:

“Buyrun.”

Karşısında heyecandan titreyen bir ses vardı:

“Ben Harun, Harun!”

Harun’un heyecanlı sesine karşılık Erdoğan hâlâ umursamazdı.

“Ne vardı?”

“Acele benim odama gel.”

“Nedenmiş o?”

“Deprem oluyor, deprem!”

“Ne depremi, ne saçmalıyorsun?”

Harun giderek artan bir neşeyle cevap verdi:

“Seri katil dosyası baştan aşağı değişiyor. Dosya altüst oluyor.”

Harun içinden “Bu yine hayallere daldı!” diye geçirdi. Sonra da “Ne oldu ki?” diye sordu.

“Oğlum ne olduğunu odama gel de göstereyim.”

“Çok istiyorsan sen benim odama gel.”

“Yahu bir zahmet geliver, sana Amerika’dan gelen bir e-postayı göstermek istiyorum. Sakın bana ‘Çıkışını al da gel!’ deme!”

O an Erdoğan da heyecanlandı:

“Ne oluyor be birader?”

Harun müstehzi bir ses tonuyla karşılık verdi:

“Ne olduğunu gel de kendi gözlerinle gör.”

“Tamam tamam geliyorum. Sen Batur’a da haber ver.”

“Verdim. Hah işte, o geldi bile!”

“Bekleyin beni...”

Erdoğan odaya girdiğinde Batur hemen “Otur otur” dedi. “Herifçioğlu bizi meraktan öldürecek.”

İkisi de oturunca Harun sırtıarak arkadaşlarına baktı. Erdoğan ve Batur aynı anda “Hadi öt!” diyerek Harun’u neredeyse azarladılar.

Harun kendinden gayet emin bir tavırla anlatmaya başladı:

“Benim sadece Dr. Muzaffer’in ifadesine dayanarak Zafer Sağlam’ı seri katil ilan etmeye ne aklım ne de gönlüm izin verdi. Evet, Muzaffer’in Zafer adında tek yumurtadan olma, psikopat bir ikiz kardeşi vardı ve kendisine tıpatıp benziyordu. Bütün bunlar fotoğraflarla ve belgelerle doğrulandı. Buraya kadar Dr. Muzaffer yalan söylemedi. Hatta, o hiç yalan söylemedi. Ama seri katilin Zafer olduğu sadece ve sadece Muzaffer’in ifadesine dayanıyordu.”

“Adamın seri katil olduğu yeni belli oldu. Belgesi nasıl olsun?”

“Tamam, buna bir itirazım yok. Ama Zafer’in seri katil olduğunu bir tek Muzaffer ilan etti. Ona inandık.”

“Eeee!”

“Eeesi, ister bozguna uğrama duygusu de, ister güdü, ister istiareye yatmak de; ben Muzaffer’in ifadelerini, tüm belgelere ve fotoğraflara rağmen, sorgulamak istedim. İşe NYU Tıp Fakültesi’yle yeniden temas kurarak başladım. Tamam, fakültenin Psikiyatri Bölümü 2 Haziran 2005 tarihinde Zafer Sağlam’a psikopat teşhisi koymuş, ama sonra ne olmuştu? Hasta kayıp mı olmuş, tekrar bir hastaneye yatmış mı, kısacası hastanın fakülteyle ilişkisi 2 Haziran’dan sonra ne şekle girmiş, onu merak ettim. Hatırlayın, Muzaffer’in anlattıklarına göre hastane Zafer’in tam teşekküllü bir hastanede devamlı müşahede altında tutulmasını talep ediyordu.”

“Sonuç!”

“Dur, acele etme! Ben hastaneye bir e-posta daha yazınca Grek Malkowitz adında bir doktor, bana Psikiyatri Kliniği’nin hastaları hakkında detaylı bilgi veremeyeceğini, ilk cevabı da soru bir ülkenin güvenlik güçlerinden geldiği için verdiklerini söyledi. Facebook’tan baktım; Malkowitz genç bir Polonyalı, temel eğitimini Varşova’da aldıktan sonra New York’a yeni gelmiş. Adamı telefonla aradım. Hastanenin telefonunda kendisini buldum. Telefona çıktı. Durumu izah ettim. Önce bana Türkiye Cumhuriyeti’nin Amerika’ya başvurmasını, devlet yetkilileri resmen isterse hasta hakkında bilgi verilebileceğini söyledi. Ertesi gün tekrar aradım. ‘Yapma etme, söylediğin süreç aylar alır’ dedim. Ne de olsa Polonyalı. Biraz halden anlar gibi oldu. Ev telefonunu verdi. ‘Ben dosyalara bakayım, sen beni akşam evden ara’ dedi. Gece saat üç buçuk gibi aradım.”

Erdoğan ve Batur birlikte “Ne dedi, ne dedi?” diye adeta bağırıyorlar.

“Sıkı durun, sıkı!”

Erdoğan ve Batur çok gerilmişti. Erdoğan içinden “Harun kanırtıyor” diye geçirdi.

“Beyler Zafer Sağlam diye biri yok!”

“Nee!”

“Bir zamanlar varmış ama artık yok.”

Batur “Hiçbir şey anlamadım. Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Sevgili Batur, sevgili Erdoğan, Zafer Sağlam 3 Ocak 2006 günü NYU Tıp Fakültesi Hastanesi’ne yeniden getirilmiş. Ancak, getirildiğinde ölüymüş. İntihar! Adli Tıp da aynı raporu vermiş.”

Erdoğan heyecandan kıpkırmızıydı:

“Ne diyorsun sen yahu?”

“Şizofrenisi de azan psikopat Zafer Sağlam, kendime göre sonradan açıklayacağım nedenlerle, 3 Ocak 2006 gecesi artık bu hayata dayanamayacağına hükmetmiş ve kendi kararıyla dünyayı terk etmiş. Adli Tıp Raporu’na göre, Zafer’in hem sağ hem sol bileğindeki damarları çok keskin bir bıçakla kesilmiş. Yalnız yaşadığı için bulunduğu çoktan mefta olmuşmuş. Zaten NYU hastanesinin

hastası olduğu ve kardeşi de orada çalıştığı için aynı hastaneye getirmişler. Zafer’in öldüğünde başka bir adının daha olduğunu, kayıtlara iki ismin birden yazıldığını da ifade etti. Grek’in tahminine göre, ‘Zafer Sağlam’ adı Dr. Muzaffer bağlantısı nedeniyle ölüm belgelerinde de yer almış. Esasında öldüğünde resmi adı başkaymış. Grek, rapor dışında, o dönemde Zafer’le ilgilenen bir profesörle de görüşmüş. Ondan da bazı sözlü bilgiler almış. Polonyalı dostum çok yardımcı oldu.”

“Peki ya belge?”

“Dur sabırsızlanma. Grek bana resmi belgeleri, fotokopi de olsa gönderemeyeceğini, söyledi.”

“Yapma yahu! Hani e-posta gösterecektin?”

“Dur Erdoğan, o kadar sabırsız olma.”

“Anlat be birader. Sen de suyunu çıkarıyorsun.”

“Ben her şeyi sırasıyla anlatıyorum ki, her şey tam anlaşılsın.”

Batur Erdoğan’a “Bırak keyfini çıkarsın” dedi. “Herif yine bir darbe yapıyor.”

Harun devam etti:

“Grek bana eğer New York Vatandaşlık Bürosu’na başvurursam ölüm kaydının belgesini alabileceğimi söyledi. Hastane, herkese belge veremezmiş ama vatandaşlık bürosu verebilirmiş.”

O sırada Harun bilgisayarını misafirlerine doğru çevirdi. İkisi de merakla ekrana baktılar.

“Üç gün önce talep ettiğim belge az önce geldi. New York Eyaleti Vatandaşlık Bürosu’ndan gönderilen belge, Amerikan vatandaşı Zafer Sağlam’ın 3 Ocak 2006 günü öldüğünü, ölüm nedeninin hastane raporuna göre intihar olduğunu resmen bildiriyor. Esasen, Zafer Sağlam’ın 15 Ekim 2005 tarihinde adını ‘Victory Trustworthy’ olarak değiştirdiği de kaydedilmiş.”

Zaferinin tadını çıkarmak istercesine arkadaşlarına baktı:

“Beyler, 3 Ocak 2006’dan beri Zafer Sağlam diye biri yok. Zafer Sağlam mı Victory Trustworthy mı her neyse 2006’nın başından beri ölü. Halbuki, Muzaffer Sağlam’ın bahsettiği New York cinayeti 2006’nın Ekim ayında işleniyor, ardından altışar ay arayla Providence ve Boston cinayetleri geliyor. Amerika’da Muzaffer’in bahsettiği tüm o cinayetler işlenirken Zafer hayatta değil. Türkiye’de işlenen cinayetlere de hiçbir şekilde bulaşmış olamaz dolayısıyla. Bu arada New York Polisi’ne de başvurmuştum. Şu ünlü NYPD! Sağ olsunlar, epey bilgi verdiler. Federal kayıtlarda New York, Providence ve Boston cinayetlerinin üçünün de faili meçhul olduğu belirtiliyor. Cinayetlerin işleniş şekli de, aldığım kısa bilgilere göre, tıpatıp İstanbul cinayetlerine benziyor. Onlar da zaten bir seri katilden şüphe ediyorlar. Ama son yıllarda benzer bir cinayet işlenmemesi onları oldukça rahatlatmış, neredeyse artık işin peşini bırakmışlar. NYPD’deki yetkililer ‘Belki de katili Türkiye’de tutuklarım’ dediğimde çok heyecanlandılar. Ben de onlara İstanbul cinayetleri hakkında bilgi verdim.”

“Yani!”

“Yanisi şu: Dr. Muzaffer Sağlam’ın anlattığı her şey doğruydu. Sadece, bir nokta hariç. Artık Zafer yok, dolayısıyla cinayetleri o işlemiyor.”

“Peki, kim işliyor?”

“Merve Hanım’dan ifade aldığımız 26 Haziran Pazar gününe, hastaneye geri dönersek, o kendisine saldıranı kim olarak tespit etti? Kimin resmini görünce kendinden geçti?”

Erdoğan “Dr. Muzaffer Sağlam!” dedi heyecanla.

“Hatırlayın, kadıncağız önce emin olamadı, ressam Dr. Muzaffer’in portresine Merve Hanım’ın tarif ettiği gibi bir peruk çizince ‘Artık yüzde yüz eminim’ diye haykırdı. Haykırmadı mı?”

İkisi de “Haklısın!” diyen bir tavırla başlarını önlerine eğdiler. Odada bir süre sessizlik oldu.

Birkaç saniye sonra Batur “Yani bize Dr. Muzaffer, Zafer hakkında yalan mı söyledi?” dedi. “Yok efendim, cinayetleri ona anlatıyormuş, ama iş işten geçtikten sonra anlatıyormuş, yok efendim ondan fikir soruyormuş, yok ondan para sızdırıyormuş...”

Harun alaycı tavrına geri döndü:

“Bence Dr. Muzaffer bize hiç yalan söylemedi. O bize hep gerçeği söyledi... Daha doğrusu doğruluğuna bütün benliğiyle inandığı gerçeği...”

Bir kez daha Erdoğan ile Batur şaşkınlıktan donakaldılar.

Batur “Ne demek bu?” diye sordu.

Harun artık tamamen ipleri ele geçirmişti.

“Baştan beri şüpheye düştüğüm için internette bazı araştırmalar yaptım. Ancak, baştan söyleyeyim, benim bilgilerim yüzeysel, analizlerim sadece bir tahmindir. Neyin ne olduğuna sonunda bilimadamları karar verecek.”

Batur, arkadaşlarının son sözlerini bir daha teyit etme ihtiyacı duydu:

“Sen Dr. Muzaffer bize yalan söylemedi dedin, değil mi? Bunu neye dayanarak söylüyorsun?”

“Şimdi beni sabırla dinleyin. Dr. Muzaffer bize hiç yalan söylemiyor. Zira ona göre Zafer hâlâ yaşıyor ve cinayetleri o işliyor.”

“Nasıl yani?”

“Tahminime göre, sadece Zafer değil Muzaffer de ruh hastası. Onda yerine göre ‘değişen ego’ veya İngilizce adı ile ‘altered ego’ var. Bence en doğru isim ‘kişilik bölünmesi’.”

“Neymiş o yahu?”

“Alter ego, diğ er adıyla ‘diğ er ben’ ikinci bir kimlik sahibi olmak demek. Bir kişinin içinde, ikinci bir benlik gelişiyor. Pek  l , bir kimlik diğ erinden haberdar olmuyor, onun hareket ve tavırlarını kendi hareket ve tavırları olarak görmüyor. Kişi parçalanmış bir kimlik içinde  ifte kimlik yaşıyor. Ama hiçbir şeyin farkında değil.”

Erdoğ an şaşkınlıktan “Allah! Allah!” dedi.

“Ben tüm bilgilere internetteki çeşitli web sitelerinden ulaştım. Bilgilerin ne kadar doğru olduğu tabii tartışılır. Verilen bilgilere göre, bazı kişilerde ikinci bir benlik oluşuyor. Kişilik bölünmesi olan bir kişide her an ikinci benliğe geçiş yapılabiliyor ve kişi normalde olduğundan daha garip davranıyor. Sanki bedenini başka biri ele geçirmiş gibi oluyor, ama tabii ki bedeni başka biri ele geçirmiş falan değil. Benlik bölünmesi yaşayan kişi taciz, şiddet, aile içi sorunlar gibi nedenlerden dolayı bu ‘ ifte kimlik’ hastalığına yakalanmış oluyor. Kişilik bölünmesi yaşayan kişilerde, her bir ‘benlik’ kendi beyin bölgesini kullanıyor. Bir benliğin yaşadıklarına diğ eri, yabancı birini izliyor gibi dışarıdan tanıklık ediyor. Her bir kişiliğin kullandığı beyin bölgelerinin ayrı olduğuna dair bulgular uzmanları çok şaşırtmış.”

Erdoğ an yine bir “Allah! Allah!”  ekti. “Bir yaşıma daha giriyorum.”

“İçinde birden fazla kişilik barındırmak ve kişilikler arasında kontrolsüz geçiş yapmak olarak tanımlanan kişilik bölünmesi üzerine yapılan araştırmalara göre, her bir benlik kendi sinir sistemini kullanıyor. Böylece her benlik, diğ er benliğin yaşadıklarına dışarıdan tanıklık ediyor, o olayları bir yabancı yaşıyormuş gibi algılıyor. Hatta iki benlik birbiriyle sanki iki ayrı şahsiyetmiş gibi konuşabiliyor. Yine internet sitelerinden aldığım bilgiye göre, kişilik bölünmesinin tohumları genelde çocuklukta atılıyor. Söyledim. Cinsel taciz, tecavüz, aile içi şiddet gibi travmalar bu rahatsızlığın nedenleri...”

Batur araya girdi:

“Ben insanlarda ‘ ift karakter’ olabileceğini duymuştum, ama her bir benliğin kendi sinir sistemini kullandığını, her bir kişiliğin kullandığı beyin bölgelerinin ayrı olduğunu ilk defa işittim. İnsan her gün bir yaşına daha giriyor... İyi de birader, bu bilgileri Dr. Muzaffer Sağlam’a nasıl indirgiyorsun?”

“İ izlerin Kütahya’da nasıl bir travma yaşadığını hepimiz biliyoruz. Düşün, serseri baba şehrin en sevilen, en sayılan insanlarından biri olan dedeyi ikizlerin gözü önünde hunharca  ld r yor. İ izler daha lise  ağında. Zaten ailede şiddete meyilli insanlar eskiden de var. Zafer’deki ruhi dengesizlik de çocukluğundan beri biliniyor. Telefonla konuştuğum, dönemin tanıkları hep böyle söylediler. Muzaffer de aynı hik yeyi anlatmadı mı? Yaşanan travmalar Zafer’in de Muzaffer’in de yavaş yavaş zıvanadan çıkmasına neden oluyor.”

“Sen bu aralar Kütahya ile de mi görüştün?”

Harun güldü:

“Ehh, Kütahya Emniyeti’nden arkadaşların yardımıyla olayı hatırlayan tanıklara ulaştım. Birine diğ erinin adını verince birkaç ilave arkadaşım da oldu. Her neyse... Muzaffer’e ‘ ift karakter’

yakıştırmama geri dönersek... Muzaffer ile Zafer tek yumurta ikizi. Muzaffer çok net anlatmıştı. Onlar zaten ‘bir’. Aslında tek kişiler. Biri diğerrinin öbür yarısı. Bunlarda sanki organlar da karışmış.”

“Nasıl yani?”

“Muzaffer beyin, Zafer gövde!”

Batur ve Erdoğan şaşkın şakın bakıştılar.

“Daha küçük yaştan beri tüm belalı işleri bence Muzaffer planlıyor, Zafer uyguluyor. Oyun Muzaffer tam seri cinayet safhasına geçeceğinde, Zafer’e cinayet işletmeye kalkınca bozuluyor.”

“Nasıl bozuluyor?”

“Zafer birden intihar ediyor. İlk başta ‘Zafer’in intihar etmesiyle ilgili tahminimi sonra söyleyeceğim’ demiştim. İşte söylüyorum: Zafer, Muzaffer’in onu kullanmasından giderek rahatsız olmaya, ondan uzaklaşmaya başladı. Zaten ilerleyen şizofreni beynini bir kurt gibi kemiriyordu. Sonunda Muzaffer ‘Artık cinayet işleme zamanı geldi’ deyince Zafer sıkıntıdan hastanelik oldu. Ama kimseye bir şey söyleyemedi. Çünkü o aynı zamanda Muzaffer’di. Onlarda kişilik bölünmesi, daha doğrusu iki vücutta tek ‘ben’ travması doğumda başlamıştı. Zafer Muzaffer’i ele veremezdi. Muzaffer de Zafer’i... Zira kendilerini ele vermiş olurlardı. Ama eninde sonunda Zafer, Muzaffer’den çok rahatsız olmaya başladı. 2005’te verilen hastane raporu sonrası onu tam teşekküllü bir hastaneye uzun vadeli yatırmaya kaktıklarında Zafer iyice korktu. Ancak, Muzaffer onu koruyacağı garantisi dahil, birçok konuda garanti verince rahatladı. Zira onu hep Muzaffer kurtarırdı. Yine Muzaffer, Zafer’e yeni bir isim alarak sözüm ona onu kurtardı... Yine de Zafer seri cinayetlerine illaki devam edecekti!”

Erdoğan ve Batur Harun’u adeta huşu içinde dinliyorlardı.

“Zafer tımarhaneye kapatılmak ile seri katil olmak arasında sıkıştığını anlayınca ölümü tercih etti. İkisinden birini seçmek zorundaydı. Zafer, Muzaffer’e haber bile vermeden intihar etti. Böylece kurtuldu. Ama oyunu da bozdu.”

Batur “Muzaffer’e ne oldu?” diye sordu.

“Muzaffer tam bir bozguna uğradı. Tam her şeyi planlamış ve Zafer üzerinden cinayetlere hazırlanırken Zafer onu terk etti. Muzaffer bir sabah Zafer’in ölmediğine, artık bedenlerinin tamamen birleştiğine karar verdi. Teoriye göre beynin ve sinir sisteminin bir kısmını Zafer’e verdikten sonra onun kendi bedenine girdiğini dahi fark edemez oldu. Muzaffer ve Zafer, Muzaffer’in beynini ve sinir sistemini paylaşarak yaşamaya devam ettiler.”

Erdoğan o kadar şaşkındı ki üçüncü kez “Allah! Allah!” dedi.

Harun şevkle devam etti:

“Zafer, Muzaffer’in beyin ve sinir sisteminin bir kısmını Muzaffer’den bağımsız kullanarak cinayetleri işliyor, Muzaffer de beyin ve sinir sisteminin ona ayrılmış bölümünde Zafer’e çok kızıyor, onu samimi olarak caydırmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Muzaffer gerçekten Zafer’e engel

olmaya çalışıyordu. Ancak, ikna edemediği gibi, Zafer'i, esasında kendini aklıyordu. Muzaffer hem cinayetleri işliyor hem de cinayetleri kardeşinin işlediğine inandığı için kendini aklıyordu. Muzaffer saygın bir bilimadamı olarak hayatına devam edecekti. Yine Muzaffer strateji geliştiren beyin, Zafer uygulayıcı beden haline gelmişti. Sadece bu kez aynı vücudu paylaşıyorlardı.”

Harun artık son noktayı koyması gerektiğini düşündü:

“Dr. Muzaffer Sağlam bize hiç yalan söylemedi. İşimizin en zor tarafı da zaten buydu.”

Erdoğan “Peki Muzaffer neden Türkiye’ye döndü?” diye sordu.

“Buna teorik bir cevap bulamıyorum, herhalde Amerika’da artık yakalanacağını düşünmeye başladı. Belki de artık bu sefer o da Zafer’den kurtulmak istiyordu. Bilemeyeceğim.”

Batur, arkadaşının anlattıklarından gerçekten etkilenmişti:

“Harun sen var ya sen... Senden korkulur.”

“Yok canım, benimki sadece şüphe ve merak! Unutmayın ki, Dr. Muzaffer’in çifte kimliği hakkında tamamen amatörce bir senaryo yazıyorum.”

Sonra güldü:

“Ayrıca, NYU’dan Grek Malkowitz bana Zafer’in ölümünü bildirdikten sonra önce biraz okuma yaptım, sonra da özel ve gizli bir randevuyla ünlü Psikiyatr Prof. Dr. Tuna Işık’la görüştim. Ona, isim veya herhangi bir somut bilgi vermeden durumu bütün detayıyla anlattım. O da benzer çıkarımlar yaptı. Ama söyledim, hasta somut olarak müşahede edilmeden bilimsel bir teşhis konamaz.”

“İyi de Dr. Muzaffer’in yalan söylemediğine nasıl karar verdin?”

“Aynen en başta şüphelenirken nasıl güdülerime dayandıysam ‘Bu herif bize her şeyi anlatmıyor’ diye tutturduysam, Dr. Muzaffer’in elinde dosya, içinde fotoğraflarla ve belgelerle Zafer’i ifşa ederken gözlerinin içine bakınca doğruyu, daha doğrusu inandığı doğruyu anlattığına ben de inandım.”

On altıncı bölüm

İstanbul

21 Temmuz Perşembe sabah saat 05.47’de evinin kapı zili üst üste üç dört defa çalınca, Dr. Muzaffer Sağlam rüzgârın tersine döndüğünü anladı. Yataktan doğrulurken “Sanırım, bu sefer almaya geldiler” diye düşündü.

Hemen muayene odasına geçti. Hava henüz tam aydınlanmadığından yarı loş odadaki ev telefonundan sabit bir telefon numarası çevirdi. Üç defa çaldırdıktan sonra ahizeyi yerine koydu. Diyafona “Kim o?” diye seslendi.

Tok bir ses cevap verdi:

“İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü’ne bağlı Cinayet Büro Amirliği’nden geliyoruz. Lütfen, kapıyı açın.”

Muzaffer otomatiğe basıp kapıyı açtıktan sonra dairesinin dış kapısında beklemeye başladı. Bir süre sonra asansörden üç polis indi.

İçlerinden biri elindeki kâğıdı uzatarak “Ben Cinayet Büro Amirliği’nden Komiser Kamil Yüzgeç. Hakkınızda gözaltı emri var” dedi.

Muzaffer kâğıda şöyle bir göz attı. Gözaltının nedenini sormak yerine “Ne yapmam lazım?” diye sordu.

“Sizi götürmek durumundayız. Vatan Caddesi’ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne gideceğiz.”

“O halde üstüme bir şeyler giyeyim.”

“Tabii!”

Polisler Dr. Sağlam’la yatak odasına gitmedi, ama açık kapıdan ne yaptığını kontrol ettiler. Sağlam üstüne bir gömlek, altına bir pantolon geçirdi. Çekmecedan çıkardığı çorapları giydi. Tekrar muayene odasına geçti. Loş ışıktaki anahtarla küçük kasayı açtı. İçindeki tüm parayı saymadan cüzdanına koydu. Nylon bir dosyanın içinden fotokopi olduğu anlaşılan iki sayfalık bir belge çıkardı. Birisini aldı, özenle dörde katlayıp gömlek cebine yerleştirdi. ABD pasaportu ile TC nüfus cüzdanını da cebine koydu. Anahtarlarını da yanına aldı. Polislerin kendisini beklediği hole döndü.

Dolaptan ayakkabılarını çıkarırken “Ben hazırım” dedi.

“O halde gidelim Hocam!”

Daireden çıkmadan önce bir memur Dr. Muzaffer Sağlam’ın üstünü aradı.

Komiser Kamil Yüzgeç “Usulen!” dedi. “İki arkadaş arkamızdan evi arayacak. Usulen. Evin anahtarını rica edeceğim. İsterseniz, avukatınızı arayın. O da arama sırasında hazır bulunsun.”

Dr. Muzaffer anahtarı uzattı ve “Avukata gerek yok, siz görevinizi yapın” dedi.

Yollar bomboş olduğu için sivil plakalı iki araba, yirmi dakikada Vatan Caddesi'ne ulaştı. Dr. Muzaffer'i, bodrum katına indirip kapısında “gözaltı odası-cinayet amirliği” yazan bir odaya aldılar. Odada bir masa, dört sandalye, bir yatak ve duvara sabitlenmiş bir dolap vardı. Çay ikram ettiler. Lavaboya gitmek istediğinde kapıya vurması gerektiğini söylediler.

Çay geldikten sonra, kapıdan başını uzatan komiser “Hocam, sizinle Harun, Erdoğan, Batur başkomiserler ilgilenecek, şimdi onların gelmesini bekleyeceğiz” dedi.

Kapı üzerine kilitlendi.

Saat 08.10'da kilitli odanın kapısı açıldı. İçeri Erdoğan Bıyık, Harun Deniz ve Batur Alp girdiler.

Daha kimse bir şey söylemeden Dr. Muzaffer “Bana bir telefon lazım” dedi.

Harun şaşırdı:

“Neden?”

“Sekreterim Gülgün'ü aramam lazım. Sekiz buçukta muayenehanede olur. Beni bulamazsa telaşlanır. Etrafı vaveylaya verir. Çok çabuk panikleyen bir insandır. Bana da çok düşkündür. Hiç olmazsa biraz olsun bilgi vereyim.”

Harun kendi cep telefonunu uzattı.

“Aslında telefon kullanma hakkınız sınırlı, ama ben size yardımcı olayım.”

Dr. Muzaffer, Gülgün'ün cep telefonunun numarasını çevirdi. Telefon anında açıldı:

“Alo ben Muzaffer, şey... Gülgün... Ben ani bir kararla şehir dışına gidiyorum... Dönüşte izah ederim. Kendi telefonumu takside unutmuşum. Herhalde, taksici getirir. Mahallenin taksisi. Beni tanır. Seni şimdi bir arkadaşın telefonundan arıyorum.”

Lafı daha fazla uzatmadan telefonu kapattı.

Harun “Gülgün Hanım'da artık benim cep numaram da var” dedi alay edercesine. “Merak eder ararsa ben kendisine her şeyi olduğu gibi izah ederim.” Sonra aniden gülümsemeyi kesti ve sert bir sesle “Muzaffer Efendi, burası neresi, biliyor musun?” diye sordu.

Dr. Muzaffer ürkmüştü:

“Girerken kapıda okudum. Gözaltı odası. Gözaltına alındığımı biliyorum da neden alındığımı bilmiyorum.”

Erdoğan “Yaaa!” deyiverdi.

Harun Deniz cebinden bir anahtar çıkardı. Karşı duvara monte edilmiş dolabı açtı.

İçinden bir ayna çıkardı. El aynası. Etrafı dantel gibi gümüşle işlenmiş bir ayna. Eski bir ayna. Elle tutulacak kadar küçük, ama bakanın tüm yüz hatlarını görebileceği kadar büyük.

Harun aynayı Dr. Muzaffer'e uzattı.

Harun "Bak, hadi bak aynaya..." deyiverdi.

Muzaffer gayriihtiyari aynaya baktı.

Harun "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Muzaffer Sağlam soru karşısında o kadar şaşırılmıştı ki bir anda cevap veremedi. Harun sorusunu tekrarlayınca "Kendimi... kendimi görüyorum..." diyebildi titrek ve kısık bir sesle.

"Hayır. Kendini görmüyorsun. Azrail'i görüyorsun... Onun adı 'Aзраil aynası'. Bu odada kim bu aynaya bakarsa baksın, sadece Azrail'i görür. Buraya gelen tüm katillere bir kere baktırırız, onlar hayatlarında bir kez olsun Azrail'le yüzleşirler. O an anlarlar ki gerçek olan kendileri değil, Azrail'dir. Ancak, bir kere Azrail'le yüzleştin mi, bilirsin ki Azrail bu sefer seni almaya gelmiştir. Sıra sendedir."

Dr. Muzaffer Sağlam karşılık vermeden ürkek dinliyordu.

"Esasında senin durumun karışık. Sen Azrail'i görmeden önce Zafer'i gördün. Sen Zafer'e, Zafer sana baktı. Bir an aynaya mı, kardeşine mi bakıyorsun, karıştırdın. O an aynayı dev aynası sandın. Ancak ardından Azrail belirince her şey netleşti. Azrail aynasına baktığını anladın."

Birden aynayı Muzaffer'in elinden aldı. Kendi içine baktı. Sonra Erdoğan'ı, Batur'u da aynaya tuttu.

"Bak bu kez Azrail aynı anda hem Harun, hem Erdoğan, hem de Batur oldu. Bu kez senin canını alacak..."

Dr. Muzaffer sapsarı kesilmişti.

"Neyse ki, bizim metodumuz farklı. Bizim elimizde neşter yok. Terazî var. Üstelik biz senin vücudunu da kesmeyeceğiz... Sadece ve sadece seni adaletin terazisinde tartmaları için yargıçlara teslim edeceğiz."

Harun sanki ayinde kutsal haçı yerine koyuyormuş gibi aynayı aldığı dolaba itinayla geri koydu. Dolabı bir ritüeli tamamlarcasına yavaşça yeniden kilitleti.

"Aзраil aynasına bugün nihayet Dr. Muzaffer Sağlam'ın sıfatı düştü" diyerek parmağıyla Muzaffer'i işaret etti. "İşte Azrail o! Daha doğrusu Azrail bu kez Dr. Muzaffer'in suretini kullanıyor."

Batur Alp Muzaffer'e döndü ve "Sizi gözaltına aldık, zira artık eminiz ki Amerika'daki ve İstanbul'daki cinayetlerin faili sizsiniz. Siz bir seri katilsiniz. Türkiye'nin nadir yetiştirdiği seri katillerden birisiniz..." Gülümseyerek ekledi: "Tam olarak öyle değil. Seri katillerin esas yeşerdiği ülke Amerika'nın sizde emeği var. Siz bir Türk-Amerikan ortak yapımıınız."

Dr. Muzaffer yılan ısılığı gibi bir ses çıkararak “Katil olan kardeşim” dedi.

Erdoğan Bıyık gülümseyerek araya girdi:

“Buna imkân yok. Zira kardeşiniz Zafer Sağlam 3 Ocak 2006’da New York’ta intihar etti. Bahsi geçen bütün cinayetler ise o tarihten sonra işlendi. Hepsinde de yöntem aynıydı. Benzer bir cinayet teşebbüsünden kurtulan Merve Hanım da sizi teşhis edince seri katilin kim olduğu ortaya çıktı.”

Harun Deniz alaycı bir ses tonuyla “Zafer Sağlam veya Victory Trustworthy” dedi. “İkinci adımı gerçekten mi bilmiyordunuz?”

“Biliyordum. Size yalan söyledim. Yurtdışına kaçması için onu bir kez daha korudum. Elimde değıl.”

“Her neyse. Merve Hanım sizi teşhis ettiğinde, tek yumurta ikiziniz Zafer’i işaret ederek aslında katil olduğunuzu kabul ettiniz. Zira 2006’dan beri Zafer Sağlam adında biri yok. Eğer, tıpatıp size benzeyen bir üçüncü bir kişi yoksa seri katil sizsiniz.”

Dr. Muzaffer Sağlam üstüne basa basa “Zafer Sağlam diye biri var ve o yaşıyor” dedi.

Harun biraz gerilmişti:

“Muzaffer Bey hâlâ anlamıyorsunuz veya anlamak istemiyorsunuz. Hem sizin ünlü okulunuz NYU Tıp Fakültesi hem de New York Vatandaşlık Bürosu Zafer Sağlam, nam-ı diğerk Victory Trustworthy’nin 3 Ocak 2006’da intihar ederek öldüğünü resmen bildirdi. Daha neyi inkâr ediyorsunuz?”

Dr. Muzaffer Sağlam gömlek cebinden çıkardığı iki sayfalık belgeyi uzattı ve “Lütfen, bu belgelere göz atın” dedi.

Harun baktıktan sonra iki sayfalık evrakı şaşkın bir ifadeyle Erdoğan’a uzattı.

Dr. Muzaffer açıklamalarına başladı:

“Birinci sayfa Zafer Sağlam’ın 30 Kasım 2005’te ‘Victory Trustworthy’ adıyla aldığı on yıllık ABD pasaportunun isim sayfası. Fotoğrafi orada. İkinci sayfada ise 6 Nisan 2010’da Türkiye’ye İstanbul Atatürk Havaalanı’ndan giriş yaptığına dair damga var. Damganın Zafer’in pasaportuna ait olup olmadığı, sahte olup olmadığı havaalanı polisinden kolayca tespit edilebilir. Zira çok iyi hatırlıyorum, Zafer o girişinde bir dizüstü bilgisayar getirmişti. Bu da sanırım havaalanındaki kayıtlarda vardır. Demem odur ki, Atatürk Havaalanı’nın hem gümrük hem de emniyet yetkililerinden bilgi alabilirsiniz.”

Harun cebinden bir telsiz telefon çıkardı. Pasaport Şube’yi aradı. Bir şeyler söyledi. Telefonu kapattı. Herkes birkaç dakika sessiz bekledi. Telefon geri çaldı. Harun arayan kişiye “Sağ ol, kardeşim” dedi ve telefonu kapattı.

Erdoğan ve Batur’a döndü:

“Beyefendinin ifadesi doğru. Victory Trustworthy, 6 Nisan 2010 günü Türkiye’ye giriş yapmış. Yanında da bir dizüstü bilgisayar varmış. Ama çıkışı gözüküyor. Şimdi araştıracaklar.”

Dr. Muzaffer sinirli bir ses tonuyla “Demek ki, hâlâ İstanbul’da” dedi. “Biliyordum, sonradan fikrini değiştireceğini. Hep böyle yapar.”

Sonra nedamet getirircesine “Size yalan söyledim” dedi. “Zafer, beni son cinayetine teşebbüs ettiği 24 Haziran Cuma gecesi ziyaret etti. Bu sefer beceremediğini anlattı. Artık yakalanacağı belli olmuştu. Sözüm ona o gece vedalaştık. Ertesi sabah yurtdışına kaçacak, daha doğrusu New York’a dönecekti...”

Harun, Dr. Muzaffer’in sözünü sertçe kesti:

“Dur bakalım Muzaffer Bey, hemen zeytinyağı gibi su yüzüne çıkma... Victory mi nedir ismini taşıyan pasaport, ülkeye 6 Nisan 2010 günü giriş yapmış olabilir, ama bu pasaportu taşıyan kişi pekâlâ siz de olabilirsiniz.”

“Benim Ocak 2010’da ülkeye kesin dönüş yaptığım bir sürü resmi makamda kayıtlı.”

Batur araya girdi:

“Muzaffer Efendi, pekâlâ aynı yılın Nisan ayında Türk kimliğiyle KKTC’ye geçip, oradan kardeşinizin Amerikan ismini taşıdığı ABD pasaportuyla önce New York’a ya da doğrudan İstanbul’a uçarak ülkeye bir defa da ‘Victory Trustworthy’ adıyla giriş yapmış olabilirsiniz. Zafer öldükten sonra onun pasaportunu istediğiniz gibi kullanabilirdiniz. Nasıl olsa, birbirinize tıpatıp benziyorsunuz.”

Dr. Muzaffer bu sefer yumuşak bir sesle karşılık verdi:

“Madem iş buraya geldi, size işlediğim tek suçu itiraf edeyim...”

“Hah şöyle!”

“Yok, işlemediğim cinayetleri itiraf edecek değilim. Ama bir suç işledim.”

“Ne yaptınız?”

“2 Haziran 2005’te Zafer’e tam teşekküllü bir hastanede uzun süre yatması yönünde tıbbi rapor verilince Zafer çok ürkü. Bu, resmen bir tımarhanede, belki de ölene kadar, diğer delillerle birlikte yaşamak demekti. Zafer haliyle kanlı canlı mezara girmek istemiyordu. Bir psikopat, bir şizofren tımarhaneye kapatılmamak için neler yapmaz. Önce 15 Ekim 2005’te ismini değiştirdi. Amerika’da isim değiştirmek çok kolay. Böylece, aranan deli ‘Zafer’ olacak, sözüm ona ‘Victory’ yırtacaktı.

Ama Vatandaşlık Bürosu’nda iki isim de kayıtlı olduğu için ikisinin de aynı şahıs olduğu çabuk anlaşıldı. Bu sefer de ‘ölmeye’ karar verdi.”

“Nasıl yani?”

“Ölen birine kendi adını vermek istedi.”

“Ne demek bu?”

“New York’ta ‘homeless’ denen binlerce ama binlerce evsiz yaşar. Her renkten, her ırktan, her dinden olan bu insanlar sokaklarda yaşar; geceleri mağaza girişlerinde, boş arazilerde, metruk evlerde uyurlar. Sık sık polis kontrol yaptığı için yanlarında muhakkak kimliklerini bulundururlar. Amerika’da nüfus kâğıdı yoktur. Onun yerine kişilere doğumlarında verilen ‘birth certificate’ yani ‘doğum belgesi’ kimlik yerine geçer.”

Dr. Muzaffer’in neşesi tekrar yerine geliyordu. Duruma yeniden hâkim olmaya başladığını hissediyordu.

“Çevre banliyöleri ile 19-20 milyon insanın yaşadığı New York’ta her yıl ortalama 100.000 insan evsizliği bir süreliğine de olsa tadar. Her gece ama her gece 20-30 evsiz ya kışın donarak, ya her mevsim öldürülerek veya intihar ederek terki diyar eder. New York hastanelerinin acil servisleri her gece sabaha kadar bu insanlarla dolup taşar.”

“Eee! Biraz da sadede gelsek.”

“Zafer ‘ölmeye’ karar verince günlerce evsizler arasında dolaştı. Kendisine en fazla benzeyen; yakın yaşlarda, ince uzun, kel ve saçları tam kül rengi olmasa da griye kaçan bir evsizi, siz deyin garibanı gözüne kestirdi. Adamın gönlünü kazanıp onunla arkadaş oldu. Ayaz bir New York gecesi evine çağırdı. Karnını doyurdu. Kütük gibi sarhoş etti. Adam sızdıktan sonra da bileklerini, daha önce özel hazırladığı, keskin bir bıçakla keserek öldürdü. Sonra adamın cebinden doğum belgesini aldı, yerine kendi belgesini koydu. Sonradan Amerikan vatandaşı olan kişilere ‘vatandaşlık belgesi’, daha doğrusu ‘vatandaş olma belgesi’ adı altında bir belge verilir. Zaten sonradan vatandaş olanların esas kimlik belgesi pasaportlarıdır. Zafer’in adı değişmişti, ama yıllarca önce aldığı vatandaşlık belgesinde hâlâ adı ‘Zafer Sağlam’dı. Zafer cinayeti işledikten sonra bir süre bekledi. Adamın öldüğüne kanaat getirince 911’den polisi arayarak kendisini Zafer Sağlam’ın bir arkadaşı olarak tanıttı. Zafer’e uğradığını, dairenin içinden müzik sesi geldiğini, tüm ışıklar açık olduğu için ısrarla zili çaldığı halde bir türlü kapının açılmadığını, bu durumdan şüphelendiğini polise anlattı. Kendi kimliğini söyleyemezdi, zira kaçaktı. O insanlık adına telefon ediyordu. Ayrıca Zafer’in ikiz kardeşinin NYU Tıp Fakültesi Hastanesi’nde görevli olduğunu, Zafer’in de orada sürekli tedavi gördüğünü, eğer gerekirse o hastaneye kaldırılmasının daha iyi olacağını söylemeyi de ihmal etmedi.

Anlayacağınız, bütün mizansenı kurmuştu. Adresi verdi ve telefonu kapattı. Polis eve geldiğinde gerçekten içeriden gelen müzik sesini duydu, kapıyı kırarak açtı ve içeride ‘Zafer Sağlam’ın cesediyle karşılaştı. Zira cebinden çıkan fotoğrafı ‘vatandaşlık belgesi’nde böyle yazıyordu. Fotoğrafı da Allah var, adama çok benziyordu. Polis adamın kimliğini, hiçbir şüpheyi düşmeden kabullendi. Hemen bizim hastane arandı. Hastane bir ambulansla Zafer’i acile getirdi. Sonra da beni aradılar. Ben de bütün mizansenı bile bile hastaneye gittim. ‘Joseph Young’ın, –öldürülen adamın gerçek ismi buydu– cesedi üzerine ‘Kardeşim ölmüş’ diye kapanarak hüngür hüngür ağladım. Bir ara şüpheyi düştüm. Adamın cesedinin alt kısmına baktım. Adam sünnetliydi. Zafer ya bunu da hesap etmişti ya da pezevenk çok şanslıydı. Sanırım Joseph Yahudi’ydi. İşte işlediğim suç bu! Ben de suç işlemiştim ama Zafer’i kurtarmak için yapacak başka bir şey yoktu. Foyamız ortaya çıkarsa, ‘O kadar

benziyor ki, yanılmışım’ diyerek kendimi savunacaktım. Zafer beni adice kullanmış olurdu.”

Üçlü Çete şaşkın dinliyordu. Muzaffer’in ise susmaya hiç niyeti yoktu.

“Düşünün, acil servis bir sürü evsiz dolu. Kış olduğu için donanlar çoğunlukta. Cinayet teşebbüsleri, intiharlar, daha ne hikâyeler. Doktorların, hemşirelerin ölümlerle uğraşacak vakti yok. Ben ‘Evet, bu şahıs kardeşim Zafer, belli ki intihar etmiş, zaten ruh hastası olduğuna dair raporu var’ deyince hemen o yönde ön rapor tutuldu. Ertesi gün Adli Tıp alelacele mevtaya baktı. Zafer bıçak kullanmada ustadır, ezelden beri bıçaklara çok düşkündür. Joseph’in bileklerini de doğru kesmiş, intihar görüntüsünü doğru şekillendirmişti. Parmak izi bulunmasın diye de doktor eldiveni kullanmıştı. Ayrıca araştırdım, hızlı davranan biri, çok keskin bir bıçakla iki bileğini de art arda kesebilirmiş. Zafer bu, her şeyi ölçer biçer. Adli Tıp da ‘Çok keskin, hatta özel bir bıçakla –kanlı bıçağı zaten polis Zafer’in evinde adamın elinde bulmuştu– iki bileğini birden keserek kendi hayatını sonlandırmıştır’ diye nihai raporu verince, Allah taksiratını affetsin, Joseph efendi ‘Zafer Sağlam’ olarak tarafımdan bir Müslüman mezarlığına gömüldü. Zafer’in o dönem hiç arkadaşı olmadığı için cenazede kimse yoktu. Bir tek ben. Anneme ve üvey babama sonradan haber verdim.”

Harun açık arayan gözlerle sordu:

“Pasaportu iade etmediniz mi?”

“Hayır, Zafer geri vermek istemedi. Ben pasaportu bulamadığımı beyan ettim. Zaten meftanın üzerinde bulunan vatandaşlık belgesini polis almıştı.”

“Ama, pasaportu iptal ettiler, değil mi?”

“Tabii! Hemen. Zafer birkaç yıl sonra müteveffa ‘Joseph Young’ adına pasaporta müracaat etti. Onun doğum belgesini kullandı. Belge doğumda verildiği için bu belgelerde fotoğraf bulunmaz. Zafer Sağlam artık ‘Joseph Young’ olmuştu. Üşenmedi, Joseph Young’un doğduğu kent olan Idaho Eyaleti’nin Arco şehrine gitti. Orada pasaportu veremediler, ama evraklarını hazırlayarak onu Idaho Eyaleti’nin başkenti Boise’e gönderdiler. Zafer Sağlam’a ‘Joseph Young’ adına düzenlenmiş, ancak üzerinde Zafer’in fotoğrafı olan on yıllık pasaportu sanırım 2009’da verdiler.”

Zafer kazanmış edasıyla gülümsedi.

“Zafer’in ‘Victory Trustworthy’ adına 2015’e dek geçerli bir pasaportu, ayrıca ‘Joseph Young’ adına sanırım 2019’a dek geçerli başka bir pasaportu daha var. Amerika hariç istediği yerde istediğini kullanabilir.”

“Neden Türkiye’ye Victory adıyla girdi?”

“O hâlâ benim kardeşim Zafer. Benden bağıını koparamaz, illaki benim ikizim olarak kalmak ister. Söylemişim, tek yumurta ikizi olmak ‘bir’ olmaktır. Joseph adına aldığı pasaportu sadece Amerika’ya giriş çıkışta kullanacaktır. 2015’ten sonra, Victory adına alınmış pasaportun süresi bitince ne yapacağını doğrusu ben de bilmiyorum.. Malum, ölü adamın pasaportu uzatılmaz.. Victory Trustworthy adına bir çıkış yoksa her an her şeyi yapabilir. O bir psikopat. Çok tehlikeli.”

Harun “Boş verin siz ölmüş gitmiş kardeşinizi” dedi sertçe. “O belki sahiden psikopattı ama sizde de ‘değişen ego’ veya İngilizce adı ile ‘altered ego’ hastalığı var. Bence en doğru isim ‘kişilik bölünmesi’.”

Dr. Muzaffer gülümsedi:

“Bakıyorum, psikoloji bilginizi epey ilerletmişsiniz. Ancak, teşhisiniz yanlış.”

“Tabii ki hakkınızda esas kararı uzmanlar verecek. O yaşarken de siz ‘bir’ diniz. Siz strateji geliştiren, oyun kuran, plan yapan ‘beyin’, Zafer geliştirilmiş stratejileri, oyunları, planları uygulayan ‘gövde’. Cinayetleri siz planlayacak, ona uygulatacaktınız. Ancak, Zafer’in intiharı sizi gafil avladı. Bir anda ‘gövde’nizi kaybettiniz. Cinayetleri işleyecek organdan mahrum kalmıştınız. Sonra yavaş yavaş sorunu çözdünüz. Zafer’e kendi vücudunuzu verdiniz. O tekrar bir vücuda sahip olunca emirlerinizi rahatça yerine getirmeye başladı.”

Muzaffer Harun’u gülümseyerek dinliyordu.

“Önce baştan söyleyeyim, seçeceğiniz her türlü uzmanın bana bir teşhis koymasını seve seve kabul ederim. Buna hazırım. Kendisine yardımcı olurum. Ama uzman veya uzmanlar, her kim veya kimler olacaksa, hasta olarak benim adımları duyduklarında size ne derler, bilemem... Kişilik bölünmesi genç yaşlarda gelişir. Hastalık on altı-yirmi dört yaşlarında görülmeye başlar. Zafer 2006’da öldüğüne göre, ben o tarihte otuz sekiz yaşındayım. Artık kişilik bölünmesi yaşamam çok zordu.”

“Ama siz tek yumurta ikizisiniz. Zaten bir anlamda bir tek ruh iki bedende zuhur ediyordu. Doğumdan beri zaten kişilik bölünmesi yaşıyordunuz. Söylemiştiniz, siz ve Zafer tek bir ‘ben’ diniz. Ona kızıyor, ama kıyamıyordunuz. Onun acısını da, sıkıntısını da içinde hissediyordunuz. O da sizi kendisi sayıyordu. Zaten doğduğunuz anda kişilikleriniz karışmıştı. Zafer ölünce durum değişti. Ona cinayet işletebilmeniz için bir vücut gerekiyordu. Sinir sisteminizin ve beyninizin bir bölümünü Zafer’e vererek ona hayatıyet kazandırdınız. Cinayetleri sizin planlamanız, onun da işlemesi için tekrar yol açıldı. Nitekim cinayetleri böyle bir işbirliği içinde gerçekleştirdiniz. İtiraz etmiyorum, sizin gerçeğinizde, sizin dünyanızda cinayetleri Zafer işliyor. Bize ‘katil Zafer’dir’ derken bütün benliğinizle doğruyu söylüyordunuz. Sadece cinayetleri planladığınızı bizden gizliyordunuz. Bize cinayeti bizzat işleyen kişi lazım olduğu için, belki sakladığınız bilgi zaten bizim aradığımız bilgi de değildi. Evet, doğru. Bize yalan söylemediniz. Yani kendinize göre... Belki, şu anda da kendi gerçekliğiniz içinde doğru söylüyorsunuz. Sizde kişilik bölünmesi olmadığını söylerken doğruyu söylediğinizden eminsiniz. Hoş... ruh hastaları genellikle hasta olduklarını zaten kabul etmezler... değil mi Hocam?”

Dr. Muzaffer Sağlam önce kızardı. Sonra “Genellikle kabul etmezler” dedi belli belirsiz bir sesle.

Ardından toparlanması gerektiğini hissetmiş olmalı ki lafı değiştirme çabasına girdi:

“Siz de haklı olabilirsiniz. İnsanlar esasında değişik roller oynarlar. Gün içinde değişik kişiliklere bürünürler. Bir yönetici işte başka, evde başka kişiliktir. Bir genel müdürü astlarına sorun. Size asık suratlı, bir türlü hiçbir şeyi beğenmeyen, sohbet etmekten imtina eden bir kişilik çizeceklerdir. Aksine aynı kişiyi ailesi güler yüzlü, sevimli, bir kişilik olarak tarif edebilir. Büroda herkesi

azarlayan asık suratlı genel müdür, torunuyla oynarken türlü şaklabanlıklar yapabilir.”

Harun “Siz sosyal roller ile kişilik bölünmesini karıştırıyorsunuz!” dedi alaycı bir ses tonuyla.

“Ama sosyal roller giderek bizi değişik kimliklere sokar. Yıllardır yöneticilik yapmış kişide, eski bir asker veya öğretmende kişilik deformasyonu başlar.”

“Ama cinayet işlemezler...”

“Tabii ki işlemezler. Ben sadece kişilik bölünmesinin pekâlâ sağlıklı bir kişide de görülebileceğini anlatmak istedim.”

“Ben bir ruh hastalığından bahsediyorum. İki ayrı, tamamen ayrı kişiliğin, hatta esas kimlik diğerinin farkında değil, bir bedende toplanmasından bahsediyorum.”

Erdoğan araya girme ihtiyacı hissetti:

“Hocam, bir an için sizin tezinizi kabul edelim. Zafer bütün bu cinayetleri neden işledi?”

Dr. Muzaffer bir anda bilimadamı kimliğine geri döndü:

“Bakın, bizim çocukluğumuz çok ama çok kötü geçti. Konuşmuştuk, babamız dedemizi gözümüzün önünde öldürdü. Hem de dedemizin karısının, bizim annemizin ırzına göz koyduğu iddiasıyla. Tekrar tekrar söylüyorum: Cinayet gözümüzün önünde işlendi. Yıllarca ‘Annemiz ile dedemiz arasında bir ilişki var mıydı?’ sorusuyla mücadele ettik. Annemiz çok ama çok güzel bir kadındı. Ama bir o kadar da aptal. Daha doğrusu neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edemeyen bir zavallı. Üvey babamız çok yaşlı ama çok iyi kalpli bir adamdı. Allah ömür versin, hâlâ da öyledir. Adam bütün dünya nimetlerini New York’ta annemizin önüne koydu, annemiz hâlâ onun bunun koynuna girmekten vazgeçmedi. Adam annemizi bir zenciyle yatakta basınca felç geçirdi.”

Dr. Muzaffer’in bilimadamı kisvesi anlattıkça kayboluyor, ortaya öfkeli bir adam çıkıyordu.

“Sözüm ona biz bunu bilmiyorduk. Ama farkındaydık ki annemiz o pis zenciyle düzüşüyordu. Üvey babamız felç olunca da önüne gelenle yatmaya başladı... Orospu karı...”

Erdoğan “Siz de aynı geçmişti paylaşıyorsunuz. Siz neden katil olmadınız?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

“Erdoğan Bey, aynı geçmişti paylaşan insanlar illaki aynı ruh halini, aynı ruh hastalığını paylaşmazlar. Ben bilimadamı oldum. Ama biliyorum ki, benim psikiyatr olmamda bu geçmişin izi büyük...”

“Ama siz söylediniz. Zafer ile siz ‘bir’siniz. Duygularınız, düşünceleriniz aynı...”

“Duygu ve düşüncelerimiz aynı, fiziki görünümümüz tıpatıp benziyor. Ama karakterlerimiz tamamen aynı değil. Yüzde yüz benzeşen DNA’ları paylaşmıyoruz. Genlerimizde, aynı yumurta ikizi olsak da, farklar var. Amcam da Zafer’e çok benzermiş. O da çok hoyrat ve kavgacı, hatta acımasız

bir adammış. Zaten genç yaşta kim vurduya gitmiş. Zafer ondan da bir şeyler almış. Daha çok küçükken –gözlerimizin önünde o cinayet işlenmeden önce bile– güçsüzlere eziyet etmekten zevk alırdı. Zavallı sokak hayvanlarına yapmadığı kalmazdı. Daha o zamandan kötülük Zafer’in içindeydi.”

Soluklandı ve devam etti:

“Ben anneme çok kızdım. Zaman zaman ondan nefret ettim. Ama onun kötülüğünü tüm kadınlara genellemeyecek kadar akıllı kaldım. Zafer ise onun yüzünden tüm kadınları kötü ilan etti. Ne kadar sarışın, renkli gözlü, hatta annemiz gibi Rumeli asıllı genç kadın varsa, onları annemizle bir tuttu. Dünyayı kadın kötülüğünden korumayı da kendine görev bildi. Onları yok etmeyi kendisine şiar edindi. Onları hem arzuluyor hem de yok etmeye çalışıyordu. Kim bilir, belki çocukken annemizi de hem cinsel olarak arzuluyor hem de ondan nefret ediyordu. Nefret ettiğin varlığı aynı anda çok beğenirsen, onu cinselliğin objesi haline getirirsen ortaya cinsel açıdan yetersiz bir erkek çıkabilir. Anneyi arzulamak öğretiyeye aykırı, kötüyü arzulamak da bütün ahlaka aykırı. Yani Zafer kendini zihninde cinsel olarak güçsüz hale getirerek bu ikilemden kaçmaya çalışıyordu dersek yanlışla düşmeyiz. Ama yine de kadınlar üzerinde cinsel gücünü sınamak, kadınları bu yolla itaati altına almak istiyordu. Kadınları, özellikle annemize benzeyen kadınları hem arzuluyor hem onlar erkekliğini uyandıramayınca, ‘herkese veren ama onu uyandıramayan kötü kadınları’ öldürerek cezalandırıyordu. Annemizi hem arzuluyor hem arzuladığı için kendisini iğdiş kılıyordu. Bunun da suçlusu annemize benzeyen kadınlardı. Daha doğrusu annemizdi. Halbuki cinsel yetersizlik sadece kendi kafasının içindeydi. Beyni kendisini cinsel açıdan yetersiz kılıyor, bunun için de ‘tüm kötülüklerin anası’ kadınları suçluyordu.”

Harun Muzaffer’i dinlerken içinden “Sen esasında kendini anlatıyorsun” diye geçirdi.

Batur, Dr. Muzaffer Sağlam’ın anlatacaklarının bittiğine karar verince “Uzun lafın kısası, Dr. Muzaffer Sağlam siz seri katil olmakla suçlanıyorsunuz” dedi. “Suçu kabul ediyor musunuz?”

“Üzerime atılan suçu katiyen kabul etmiyorum. Deliliniz yok ki!”

“Merve Deliormanlı sizi teşhis etti. Bu ilk delil. Siz suçu tamamen size benzeyen tek yumurta ikiziniz Zafer Sağlam’ın üzerine attınız. Ancak, 15 Ekim 2005 günü Victory Trustworthy adını alan Zafer Sağlam 3 Ocak 2006’da intihar ederek ölmüştü. Amerika’da iki resmi makam bu durumu teyit ediyor. Bunlar da ikinci delil. Söz konusu tüm cinayetler ise bu tarihten sonra işlendi. Size tıpatıp benzeyen bir üçüncü tek yumurta ikiziniz olmadığına göre aradığımız seri katil sizsiniz.”

“Hayır efendim, ben değilim. Size Zafer Sağlam’ın Victory Trustworthy adına düzenlenen pasaportla 6 Nisan 2010’da Türkiye’ye giriş yaptığını belgeledim. Pasaport Müdürlüğü de beni doğruladı. Ayrıca, Zafer’in yurttan çıkışının kayıtlarda olmadığını da söyledi. Zafer şu anda İstanbul’da ve belki de yeni kötülükler planlıyor. Siz ise onun peşini bıraktınız, beni sorguluyorsunuz. Vahim bir hata yapıyorsunuz.”

Harun hırsla “6 Nisan 2010’da yurda giren sizdiniz” diye adeta bağırıyordu.

Dr. Muzaffer Harun’a aşağılayan gözlerle bakıyordu.

“Bu sadece bir iddia. Bir varsayım. Deliliniz nerede?”

Harun bir an bocaladı. Verecek cevap bulamayınca Dr. Muzaf-fer Sağlam’ın üzerine yürümeye kalktı. Araya Erdoğan girdi:

“Hadi biz çıkalım. Muzaffer Bey biraz yalnız kalsın.”

Dr. Muzaffer bu tehdide karşılık vermekte gecikmedi:

“Zaten şu andan itibaren susma hakkımı kullanıyorum. Yarın sabaha kadar başka ifade vermeyeceğim.”

Harun “Bizim elimizde kapı gibi deliller var” dedi. “Siz sadece varsayım anlatıyorsunuz. Sizi mahkûm ettireceğiz.”

Muzaffer oldukça sakindi:

“Tabii ettirirsiniz. Siz devletsiniz. Ben size Zafer’in 6 Nisan 2010’da Türkiye’ye girdiğini ispat ettim... Bakın bakalım, 2009’da Idaho Eyaleti’nde Joseph Young adına bir pasaport düzenlenmiş mi? Eğer, düzenlenmişse Amerika’nın diğer ucunda, hayatımda hiç uğramadığım bir eyalette düzenlenen bu pasaporttan ben nasıl haberdarım?”

Üç başkomiser gözaltı odasını terk ettiler. Dışarıda Harun avaz avaz bağıırıyordu:

“Katil o. Bizi oyalıyor. Her lafa karşı laf yaratarak, her delile karşı bir delil koyarak, geniş hayal dünyasından tutarlı gözüken masallar yazarak bizi oyalıyor. Bak yarın ben onu nasıl bülbül gibi öttüreceğim!”

Erdoğan Harun’a “O ne biçim söz” dercesine kızgın kızgın baktı.

Harun birden Erdoğan’a döndü ve “Merve Hanım’a yeni bir koruma verelim” dedi. “Bu seferki Koruma Şube Müdürlüğü’nden olsun.”

Erdoğan gülümseyerek “Tamamdır!” dedi.

Batur da elini moral vermek istercesine Harun’un omzuna koydu.

“Hele biraz misafirimiz olsun. Bak göreceksin, yarın sabah her şey değişecek.”

22 Temmuz Cuma sabaha karşı 05.20 sularında Harun’un cep telefonu çaldı.

Başucu lambasını açıp telefonu aldı ve mahmur bir sesle “Alo!” dedi.

“Başkomiser Harun’la görüşüyorum, değil mi?

“Evet, siz kimsiniz?”

“Teşvikiye Karakolu Komiseri Ali Düzgün. Tekrar rahatsız ediyorum. Sabahın bu saatinde...”

Teşvikiye Karakolu sözü Harun’u yataktan fırlattı.

“Hayır olsun!”

“Maalesef, haber kötü. Merve Deliormanlı...”

“Ne olmuş Merve’ye?”

“Kadıncağıza evinde tekrar saldırmışlar. Bu sefer sizlere ömür.”

O an Harun’un gırtlığına bir ok saplandı. Bir anda Merve’yi kendisinin öldürdüğüne karar verdi. Kırık bir sesle “Hemen olay mahalline intikal ediyorum” dedi.

Harun nasıl giyindi, nasıl aşağı indi, nasıl arabasına bindi, nasıl olay yerine ulaştı, hatırlamıyordu. Yoldayken Batur arayıp olay Yeri İnceleme’nin kendisine haber verdiğini, Erdoğan’ı da arayacağını söyledi. Harun, haberi alır almaz arkadaşlarını aramadığını o zaman fark etti.

Şerit çekilerek korumaya alınmış sokağın başında arabadan indiğinde saat 05.43’tü. Batur ve Erdoğan da Merve’nin oturduğu apartmanın önündeydiler.

Harun arkadaşlarına selam bile vermeden “Nasıl olmuş? Durum ne?” diye sordu.

Batur da hemen elindeki notlara bakarak yanıtladı:

“Karakoldan gelen polis arkadaşlardan ve Olay Yeri amirinden aldığım bilgilere göre gelişmeler şöyle: Saat 02.32’de, ilk saldırıda da Merve Hanım’a yardımcı olan ve binanın ikinci katında oturan Nedime Hanım Teşvikiye Karakolu’nu aramış. Baştan aşağı siyah veya lacivert, ama kesinlikle koyu renk elbiseler giyen, kafasına beyzbol şapkası takan bir adamın apartmandan çıktığını, çıkarken de dönüp apartmana baktığını bildirmiş. Adam, Nedime Hanım’ı fark edince koşar adımlarla uzaklaştığında iyice işkillenen teyze karakolu aramış.”

“Nedime Hanım geceleri uyumuyor muymuş?”

“Kadın yaşlı ve tek başına yaşıyor. Merve Hanım’a yapılan ilk saldırıdan sonra geceleri sık sık etrafı kolaçan ettiğini de polise söylemiş.”

“Sonra?..”

“Saat 02.47’de Teşvikiye Polisi olay yerine intikal etmiş. Cinayeti tespit edince Olay Yeri İnceleme’yi aramışlar. Bizimkiler saat 03.20 sularında buraya gelmişler. Amirleri, ilk çalışmanın ardından saat 04.45 gibi, olayla ilgimi bildiği için beni aradı.”

“Ne diyorlar?”

“Aralarında daha önceki cinayetlerde araştırma yapanlar da var. Bir tanesi ‘Ben Kuzguncuk

Cinayeti’ne de ilk gidenlerdenim. Rahatlıkla söyleyebilirim ki, bu cinayet o cinayetin adeta fotokopisi’ dedi.”

“Yani!”

“Kız yine çıplak. Boğazı boydan boya kesilerek öldürülmüş. Biliyorsunuz, adam hep çok keskin çelik bıçaklar kullanıyor. Vajina bir cerrah hassasiyetiyle kurbanın vücudundan neşterle kesilerek çıkarılmış. Arkadaşlar, adamın doktor eldiveni ve ameliyat maskesi kullandığından da eminler. Zira etrafta hiç parmak izi olmadığı gibi, tükürük veya balgam kalıntısı da yok. Hunharca cinayet işleyeceksin. Vajinayı vücuttan ayıracaksın. Ama bu kadar zahmetli ameliye sırasında hiç ipucu bırakmayacaksın...”

Harun adeta dövünerek “Ben sebep oldum ben!” diye bağırdı.

Erdoğan “Saçmalama! Dur bakalım, eninde sonunda işler nereye varacak!” diyerek Harun’un bozuk moralini bir nebze olsun düzeltmek istedi.

“Nasıl yani?”

“Belki de bir şekilde üçüncü bir şahıs devreye girdi.”

“Saçmalama. Görmüyor musun, her şey aynı. Bütün detaylar aynı. Sırf beni teselli etmek için hikâye uyduruyorsun. İşler bir yere varmayacak. Cinayetler devam edecek, biz de sadece seyredeceğiz. Ta ki katil ölüp gidene dek!”

Batur’un anlatacakları henüz bitmemişti:

“Durun beyler, lafım bitmedi. Ayrıca, Olay Yeri uzmanlarından gelen ilk ve ham bilgilere göre yine kapı zorlanmamış.”

Erdoğan “Verdiğimiz koruma ne halt etmiş?” dedi sinirli sinirli.

“Ben de onu söyleyecektim. Sabahın ilk ışıklarıyla, alacakaranlıkta, bir memur fark etmiş. Korumanın cesedi karşıdaki çöp konteynerinde bulunmuş. Herhalde, dikkat çekmemek için koruma memuru şu ağaçlar ile konteyner arasındaki kuytuda duruyordu. Kimsenin sokakta olmadığı bir saatte, tahminen Nedime Hanım’ın 02.32’de polisi aramasından bir iki saat önce katil korumayı o kuytuda, arkasından dolanarak, koyun boğazlar gibi, onun da boğazını çok keskin bir bıçakla boydan boya keserek öldürmüştü.”

Harun birden “Şimdi anladım eve nasıl girdiğini...” dedi.

Erdoğan “Nasıl?” diye sordu.

“Puşt, korumanın yerine geçti. Aşağıdan kapıyı çaldı. Merve kim olduğunu sorunca koruma olduğunu söyledi. Zavallı kız da katili eve kendi elleriyle aldı.”

“Olabilir. Ama koruma Merve’yle tanışınca evin anahtarını zaten almıştır. Acil müdahale gerekirse

diye. Hep öyle yaparlar. Belki de katil korumayı öldürdükten sonra cebinden anahtarı kolayca aldı. Zira her şeyi takip ediyor.”

Harun artık kendine hâkim olamıyordu:

“Allah kahretsin! Allah kahretsin!”

22 Temmuz 2010 Cuma sabahı saat 02.58 sularında İstanbul’da bir evin kapısı yavaşça açıldı. İçeri lacivert giysilere bürünmüş bir adam girdi.

Adam doğru yatak odasına geçti. Işığı yaktı. Önce başından lacivert Nike beyzbol şapkasını, sonra da güneş gözlüğünü çıkarıp komodinin üzerine koydu. Eğildi, lacivert Rockport spor ayakkabıları bağlarını çözerek ayağından fırlattı. Lacivert, kapitone, fermuarlı yeleğine el attı. Üçü sağ, üçü de sol tarafta, en incesinden en kalınına, yaklaşık yirmi santim boyundaki bıçakların bulunduğu, yeleğe tutturulmuş lacivert deri hazneleri klipslerini açarak çıkarıp komodinin üzerine koydu. Yeleğin iç cebinden çıkardığı lacivert kadife kutuyu da bıçakların kılıflarının yanına koydu. Kutunun içini açtı. Yine lacivert renkte kadife bir haznenin içinden iki çelik neşter parlıyordu. Normal bir dolmakalemden biraz daha uzundular.

Yeleğin sağ yan cebinden bir çift doktor eldiveni ve bir adet ameliyat maskesi çıkardı, onları da komodinin üzerine bıraktı. Yeleği de çıkarıp yatağın üstüne attı. Banyoya geçti. Altı tane bıçağı ve iki neşteri tekrar tekrar yıkadı. Kâğıt havluyla her birini iyice kuruladı. Havlu kâğıtları parça parça klozete attı. Defalarca sifonu çekti. Bütün kâğıt havluların kanalizasyona ulaştığına emin oldu. Neşterlerin ışıktaki nasıl parladığını, her birini banyonun tavan lambasına tutarak huşu içinde seyretti. Birbirine yine lacivert deri şeritlerle tutturulmuş lacivert haznelerde hiç kan izi olmamasına sevindi. Yatak odasına geri döndü. Bıçakları ve neşterleri hazne ve kutlarına itina ile tekrar yerleştirdi. Lacivert balıkçı yaka kazağı da çıkararak yatağın üstüne fırlattı. Lacivert pantolonu ve lacivert çorapları çıkardığında üzerinde artık sadece lacivert bir külot ve lacivert bir atlet vardı.

Odadaki boy aynasına baktı:

“Ustamın emrindeyim. Ustamı hiç yanıltmam” dedi.

Durdu, aynaya çapkın bir bakış attı ve “Demek, dev aynası böyle gösteriyor” dedi.

Sonra da kadın sesini andıran şuh bir kahkaha odayı çınlattı:

“Çok zevk veriyor be!”

Vatan Caddesi’ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü’ne bağlı gözaltı odasının kilitli dolabında hep bir el aynası durur. Etrafı dantel gibi gümüşle işlenmiş bir ayna. Eski bir ayna. Elle tutulacak kadar küçük, ama bakanın tüm yüz hatlarını görebileceği kadar büyük.

“Azrail aynası!”

Azrail aynası her gece ama her gece dolabından çıkar, İstanbul’u dolaşır. Bazen yine el aynası büyüklüğünde kalır, bazen salon aynası, bazen mutfak aynası, banyo aynası, otel aynası, hatta bazen

yuvarlak cep aynası olur. Hanımların çantalarına, beylerin pantolonlarının arka cebine girer.

Azrail aynası her gece başka bir surete bürünür.

Bazılarına önce boy aynası olur, sonra aniden dev aynası görüntüsü alır.

Ama sonunda mutlaka aslına dönüşür.

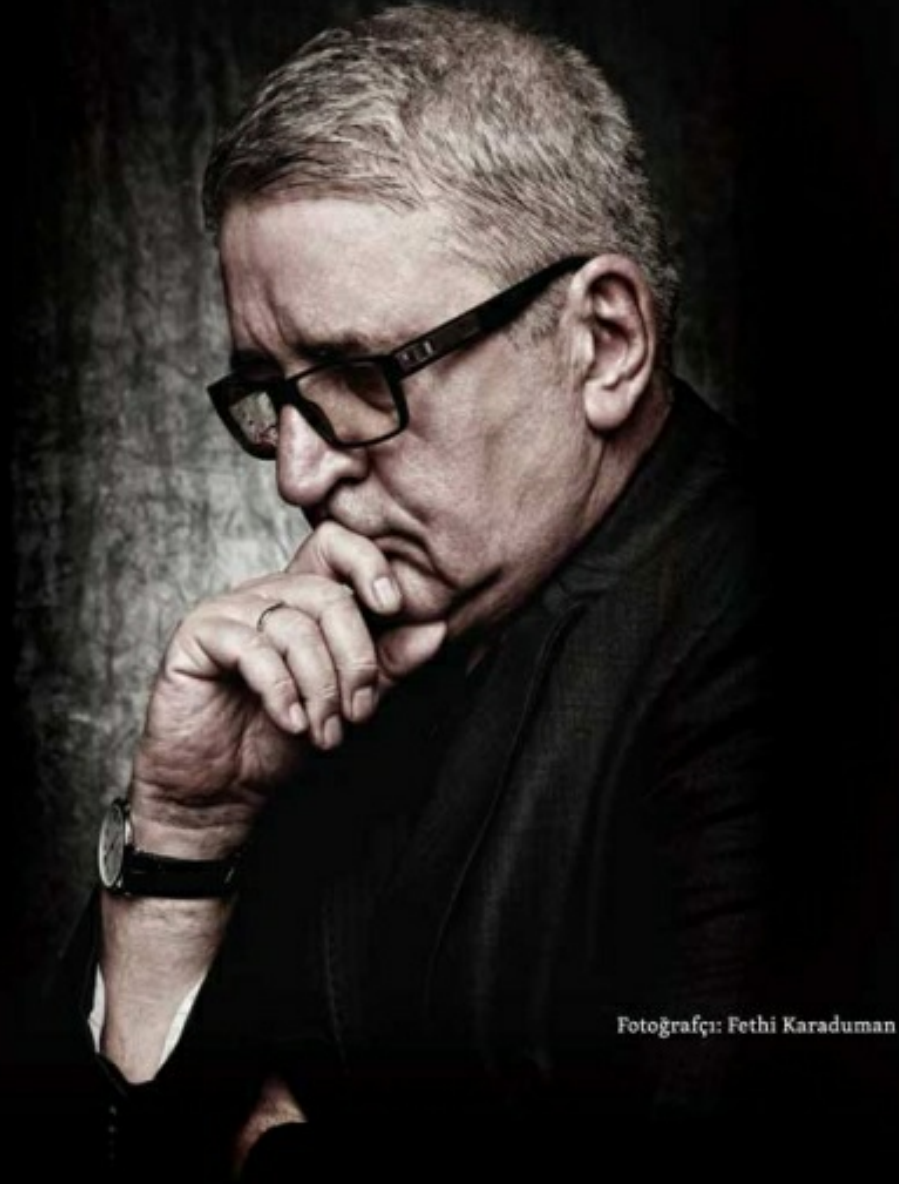
Çünkü işlevi hep aynıdır.

Azrail aynası İstanbul’da her gece ama her gece can alır!

Azrail aynası o gece lacivertli adamın evinde boy aynası suretine girdi!

Yayla/Saros-23.08.2011

AZRAİL AYNASI İSTANBUL'DA
HER GECE AMA HER GECE
CAN ALIR!

Fotoğrafçı: Fethi Karaduman